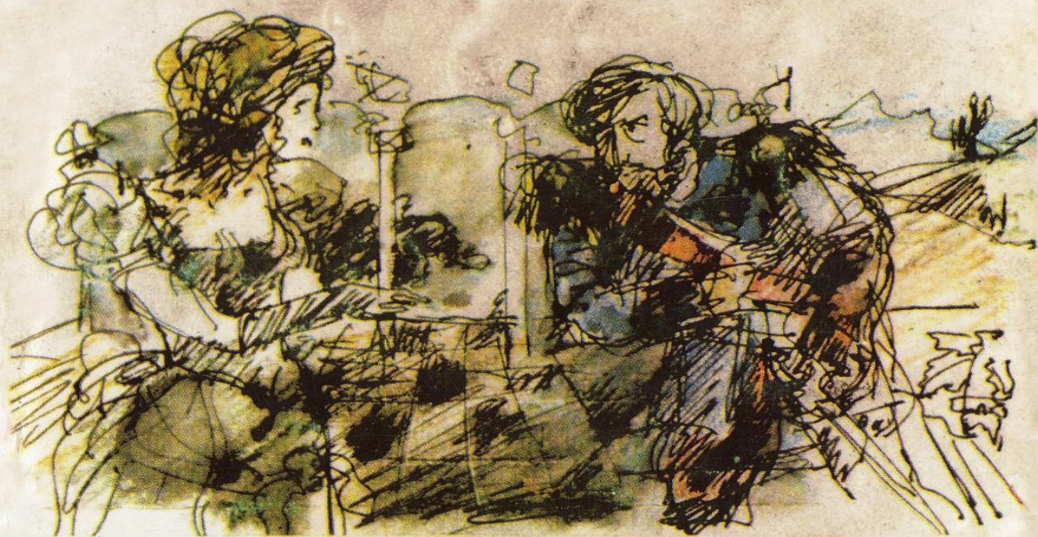
karl may

DE PE TRON LA EŞAFOD

Piramida Zeului Soare

EDITURA PALLAS

Consilier editorial:
Niculae Gheran

Karl May
DIE PYRAMIDE DES SONNENGOTTES

KARL MAY
Opere — 2

PIRAMIDA ZEULUI SOARE

din ciclul
„De pe tron la eşafod”
*** ***

Roman
EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1994

Copertă de
SERGIU GEORGESCU
Tehnoredactare de
CRISTINA GHERAN

I.S.B.N. 973-96430-0-0
973-96430-2-7

CUPRINS

1. Bătrânul Rodenstein

Dacă cineva ar trage pe hartă o linie dreaptă, din Mainz până la Kreuznach, atunci linia ar atinge şi numele unui sătuc care este reşedinţă de ocol silvic. Administraţia ocolului este adăpostită într-o clădire mare, înaltă şi spaţioasă, asemănătoare unui castel, fiind construită cu secole în urmă pentru a găzdui un număr mare de locatari. Acum, în anul 1848, ea oferea adăpost numai câtorva familii.

Bătrânului şef al ocolului silvic, Rodenstein, care ocupa o bună parte a marii clădiri, cenuşii, i se făcuse cu timpul urât să trăiască singur în ea şi atunci a rugat o rudă îndepărtată ca, împreună cu fiica ei, să se mute la el. Această rudă, o anume doamnă Sternau, era mama doctorului Carol Sternau. Era văduvă de multă vreme şi de aceea se declară cu multă plăcere de acord să îndeplinească dorinţa bătrânei rude, căruia, în mod obişnuit, i se spunea „domnul căpitan”, deoarece slujise cu acest grad la lăncieri.

Într-una din dependinţele „castelului”, situată într-un fel de curte exterioară, mai locuia şi mica familie a timonierului Unger. Familia aceasta era constituită, în afara tatălui — care lipsea mult de acasă, ca urmare a meseriei sale — din doamna Unger şi un băieţel de opt ani, micul Kurt, un drăcuşor de copil, altminteri mult îndrăgit de către toţi locatarii.

Era într-o dimineaţă, devreme, şi domnul căpitan se şi afla la datorie în biroul său, cufundat până peste cap în calcule. Era treaba care-i plăcea cel mai puţin şi de aceea pe fruntea sa se concentrau nori negri, prevestitori de furtună, în timp ce ochii săi aruncau fulgere asupra celor ce îndrăzneau să-l deranjeze în aceste clipe.

Ei bine, tocmai atunci bătu cineva la uşă.

— Intră! strigă poruncitor căpitanul.

Uşa se deschise şi ajutorul de pădurar, Ludwig, păşi în încăpere. Era mâna dreaptă a pădurarului-şef, fiind prima persoană care suferea în mod obişnuit consecinţele caracterului năstruşnic şi vulcanic al şefului de ocol. Slujise pe vremuri în compania comandată de domnul căpitan, aşa că, obişnuit cu disciplina militară, rămase în poziţie de drepţi la uşă.

— Ei, mârâi şeful ocolului silvic.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan.

— ‘mneaţa! Fir-ar să fie!

— Cine? Hoţii de lemne?

— Hoţii de lemne! Prostie! Mă refeream la socotelile astea nenorocite!

— Ah, da, aşa-i, astea chiar că sunt ale dracului, mai rele decât hoţii de lemne. Sunt bucuros că nu sunt şef de ocol şi că nu am treabă cu socotelile astea.

— Păi da! Tu şi şef de ocol! mormăi căpitanul. Ai face numai prostii! Ce ai adus, ce vrei?

— Jos este un domn care vrea să vorbească cu domnul căpitan. Nu vrea să-şi spună numele decât dumneavoastră.

— Prostie! Dar trimite-l sus!

— La ordin, domnule căpitan!

Ludwig ieşi şi peste câteva minute intră în birou străinul, un ins deşirat care, pe un nas lung şi ascuţit, purta nişte ochelari cu sticle albastre. Avea aerul unui om care se simte ca la el acasă şi-l aborda pe căpitan pe un ton dezinvolt:

— Sunteţi şeful ocolului silvic, Rodenstein?

Acum se ivise, în sfârşit, prilejul favorabil pentru ca Rodenstein să-şi descarce nervii pe cineva. El se sculă de pe scaun, deschise uşa şi-i spuse străinului pe un ton ferm:

— Du-te îndărăt!

— Pentru ce? întrebă străinul mirat.

— Pentru că aşa vreau!

— Dar nu văd nici un motiv.

— Ieşi afară! răcni căpitanul.

Străinul îl privi speriat şi se dădu înapoi.

— Aşa. Acum intră iar pe uşă şi salută cuviincios, cum se cuvine să facă un om bine crescut chiar şi când se duce în casa unui om de rând! încheie Rodenstein intrând în birou şi închizând uşa în urma lui.

Trecu vreme de un minut, apoi se auzi bătând în uşă.

— Intră! strigă el.

Străinul deschise uşa şi intră. După zâmbetul lui ironic se cunoştea că-i făcuse silit cheful gazdei, dar că nu-i purta pică pentru înfruntarea pe care o suferise.

— Domnule căpitan, începu el, am motivele mele să-ţi fac pe voie de aceea am onoarea să-ţi urez bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, răspunse Rodenstein politicos. Mă rog, cu ce te pot servi?

— Îmi dai voie să-ţi cer o întrevedere în interes de serviciu? Eu sunt comisar-şef.

— Vreme multă de pierdut n-am, domnule comisar, s-o sfârşim deci repede. Poftim, ia loc. Despre ce e vorba?

— Locuieşte la dumneata o doamnă Sternau?

— Da.

— Cu fiica ei?

— Da.

— În ce calitate?

— Cum în ce calitate? izbucni căpitanul indignat. Ce te priveşte pe dumneata?

— Ţi-am vorbit frumos, domnule căpitan, te rog să-mi răspunzi la fel. Doamna aceasta mai are şi alţi copii?

— Da, un fiu, care e medic.

— Unde?

— Ascultă domnule comisar, n-am nici timp şi nici chef să mă supun unui interogatoriu. Ce e cu doctorul Sternau?

— E urmărit de parchet.

— Ce... face? Aiurezi pesemne!

— Nu aiurez deloc. Doctorul Sternau e urmărit de autorităţile din Barcelona pentru încercare de omor, hoţie şi răpire de persoană.

Rodenstein se uită la comisar cu o privire batjocoritoare.

— Atâta tot? Numai pentru astfel de fleacuri? adăugă el zâmbind.

— Cum, domnule, pentru dumneata sunt fleacuri? strigă indignat comisarul.

— Ei, văd că nu mă înţelegi ce vreau să spun, zise căpitanul cu o binevoitoare ironie. Doctorul Sternau e omul cel mai de treabă de pe faţa pământului. Mai iute aş putea să cred că dumneata eşti un ucigaş, tâlhar sau pungaş, nicidecum el. Cele ce susţii sunt curate neghiobii, şi cu neghiobii nu-mi place să stau de vorbă. Şi-apoi, dumneata eşti într-adevăr comisar de poliţie? Unde ţi-e legitimaţia?

Roşu de mânie, comisarul se scotoci în buzunar, dar nu-şi găsi legitimaţia; o uitase în cealaltă haină când plecase de-acasă.

— Cum, domnule, îmi ceri legitimaţie? Nu mă crezi pe cuvânt? întrebă el indignat.

— Cum vrei să te cred? Orice pungaş se poate da drept comisar. Acu, ai bunătatea şi şterge-o! Şi să nu te mai prind pe-aici fără legitimaţie — m-ai înţeles?

— Ştii dumneata, domnule, ce faci? se răsti comisarul.

— Da, ştiu. Dacă nu pleci de bunăvoie, pun să te dea pe uşă afară.

— Atunci am să revin şi încă cu escorta respectivă; şi în afară de asta am să vă reclam pentru obstrucţie la acţiunea autorităţilor superioare. Nu e cazul să vă credeţi un prinţ suveran şi de sine stătător!

La auzul acestor cuvinte căpitanul sună din clopoţel şi Ludwig reapăru.

— Ludwig!

— Da, domnule căpitan!

— Acest individ să iasă de aici imediat, altfel va fi azvârlit afară.

— La ordin, domnule căpitan! răspunse vânătorul, zâmbind pe sub mustaţă. Nu de alta, dar o asemenea misiune era pe gustul lui. Pe loc îl apucă pe comisar de umăr şi-l împinse afară pe uşă, iar apoi pe scări în jos. Acolo stăteau nişte tineri la taifas, care se grăbiră să dea şi ei o mână de ajutor. Aşa se face că numai în câteva clipe poliţistul nostru se văzu dat afară din castel cât ai clipi. Ajuns în curte, primul său gest a fost să-şi ridice pumnul şi să jure răzbunare cruntă împotriva căpitanului.

Jos, micul Kurt, băieţaşul doamnei Unger, se hârjonea cu un căţel cu părul creţ. Auzind pe comisar bombănind şi ameninţând cu pumnul spre fereastra căpitanului, se opri din joc şi-l întrebă pe vechil:

— Nene Ludwig, de ce l-a dat domnul căpitan afară pe domnul de colo?

— Pesemne că l-o fi insultat, răspunse vechilul.

— Aşa? Mă duc să iau puşca şi-i arăt eu lui! Cine-l insultă pe domnul căpitan are de-a face cu mine, aşa să ştii d-ta!

— Nu, puiule, nu e voie să împuşcăm oamenii, îl linişti Ludwig. O să te duc eu să împuşti altceva.

— Ce?

— O vulpe.

— Da? O vulpe adevărată? strigă copilul plin de bucurie. Unde e?

— În stejăriş. Am văzut-o eu ieri, şi tocmai mă gândeam să mă duc cu copoii noştri s-o scot din vizuină.

— Mă iei şi pe mine? Ia-mă, zău, nene Ludwig, se rugă copilul.

— Dacă te lasă maică-ta...

Micuţul alergă într-un suflet la doamna Unger şi-i sări de gât.

— Mămico, mămico, lasă-mă să mă duc s-o împuşc!...

— Pe cine, drăguţule? întrebă ea zâmbind.

— Vulpea... ştii, vulpea aia care vă mănâncă găinile... Să vezi tu că o împuşc, zău o împuşc!

— Dacă merge şi Ludwig cu tine, te las. Copilul făcu o mutră de om jignit în amorul propriu.

— Merge. Dar lasă că şi fără el tot împuşcam eu vulpea...

Alergă în casă şi se întoarse cu o puşcă mică, făcută anume pentru el. I-o dăduse căpitanul de ziua lui.

Kurt era, pentru vârsta lui, foarte bine dezvoltat, atât la trup cât şi la minte. Deşi n-avea mai mult de opt ani, nimerea pasărea din zbor ca un vânător în lege.

Intrară în desişul pădurii şi păşeau amândoi voioşi, copilul punând fel de fel de întrebări vechilului, care nu mai prididea cu răspunsurile.

Era o dimineaţă blândă şi senină de iarnă. Soarele se arăta binevoitor; razele lui călduţe topiseră zăpada de pe câmp, dar în desişul pădurii ea mai acoperea cu mantia ei albă pământul, aşa că cel mai tânăr dintre vânători, micul Kurt, era obligat să se lupte serios ca să ţină pasul cu cei mai vârstnici. În sfârşit, ajunseră la o colină acoperită cu stejăriş şi dădură repede de urmele vulpii. Câinii trăgeau cu putere de zgardă, dar trebuiră să-şi mai astâmpere nerăbdarea până ce vânătorii făcură înconjurul locului, ca să se convingă că vulpea mai e acolo. După semne se putea bănui că era un singuratic care prefera să-şi păstreze vizuina de iarnă numai pentru el.

După ce au astupat intrările lăturalnice şi rămăsese liberă numai intrarea principală în vizuină, vânătorii au dat drumul baseţilor. De cum au fost liberi, aceştia au dispărut de îndată sub pământ. Trăgătorii şi-au ocupat şi ei locurile. Kurt a primit un loc de onoare, ceva mai la o parte de ieşirea principală, unde s-a şi instalat plin de mândrie.

— Vezi, fii atent să nu împuşti cumva vreun câine! îl

avertiză Ludwig.

Kurt făcu un gest dispreţuitor şi-i replică pe loc.

— O astfel de împuşcătură ţi-o las ţie!

Ca să nu se obosească, se întinse pe jos, înfipse o crăcăna în pământ şi fixă ţeava armei sale în furca acesteia. Nu trecură decât câteva clipe şi de sub pământ se auzi lătratul câinilor. Era un semn sigur că încolţiseră vulpea. Un schelălăit furios dovedea că aceasta se apăra cu dârzenie. De fapt era un vulpoi bătrân care avea să dea mult de furcă vânătorilor şi câinilor.

Din adâncuri putea fi auzit un vacarm asurzitor care răzbătea din diferitele cotloane ale vizuinii, în cele din urmă, câinii reuşiră să încolţească vulpoiul şi să-l oblige să-şi părăsească adăpostul.

— Atenţie, băiete! Acum apare hoţomanul, îi atrase Ludwig atenţia lui Kurt, şi îşi îndreptă arma spre ieşirea vizuinii.

Băiatul era tot culcat în poziţie de tragere. Îşi dădea perfect seama de direcţia din care venea acum zgomotul şi sesizase urletul de durere al unuia dintre câini, care fusese desigur muşcat de vulpe. O clipă mai târziu se năpusti afară din vizuină un ghemotoc negru şi Ludwig strigă:

— Vulpea!

Concomitent cu strigătul, bubui şi arma sa, iar animalul, rănit mortal, se răsturnă. Dar tot atunci se ridicase şi Kurt şi îşi îndreptase arma în cu totul altă direcţie. Împuşcătura sa porni cam în acelaşi timp cu a vânătorului, astfel că s-ar fi putut crede că a tras numai unul dintre ei.

— L-am dat gata! strigă Ludwig şi sări spre animalul care zăcea la pământ. Dar de la al doilea pas se opri speriat şi spuse, blestemând:

— Fir-ar să fie, ce dracu e asta?

— E Waldina! îi răspunse unul din băieţi.

— Doamne, Dumnezeule, am împuşcat-o pe Waldina! Aşa

ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Dar cum de a ieşit din vizuină câinele, mai înaintea vulpii?

— Păi, pentru că a fost muşcat! îi răspunse Kurt.

— Taci din gură, puştiule! spuse Ludwig, supărat pe el însuşi.

— Puşti? strigă Kurt. Chiar aşa? Dar ce zace acolo, în tufişul acela?

Oamenii priviră în direcţia indicată de băiat.

— Vulpea! Vezi Doamne, chiar vulpea! strigă Ludwig.

Într-adevăr, era vulpea, de a cărei blană trăgeau cu nădejde ceilalţi doi baseţi.

— Ei, sunt un puşti? întrebă băiatul.

— Tu? Nu cumva vrei să spui că ai împuşcat-o tu? Aiureală! Trebuie să fi fost Franz sau Ignaţiu.

Băiatul îi răspunse numai cu o mişcare mândră a capului şi-şi văzu liniştit de treabă, reîncărcându-şi arma.

— Nu, nu am fost eu, spuse Franz, eu nu am tras.

— Şi nici eu, adăugă la rândul lui Ignaţiu.

— Ei drăcie! Te pomeneşti că a fost într-adevăr dracul ăsta de băiat, exclamă Ludwig. Dar cum de ţi-a venit să ţinteşti în partea cealaltă?

— Păi, pentru că am auzit că vulpea vrea să fugă pe acolo şi pentru că ţi-am spus că îţi las ţie împuşcătura aia nenorocită.

Ludwig, care era, de fapt, un vânător experimentat, a fost cuprins de o ruşine teribilă, cu atât mai mult că omorâse un excelent câine de vânătoare.

— Dar, de fapt, vulpea nici nu ar fi putut ieşi pe acolo, încercă el să se scuze. Ieşirea aia era bine astupată.

— Tocmai, că nu fusese bine astupată, spuse Franz. Ia uite aici mănunchiul ăsta de vreascuri, cât de subţire era!

— A dracului treabă, mormăi Ludwig, scărpinându-se după ureche. Cum am să-i pot explica domnului căpitan împuşcarea Waldinei?

— Pune-ţi mintea la contribuţie! Dar ia să vedem mai îndeaproape vulpoiul!

Vânătorii goniră câinii şi cercetară vânatul. Era un vulpoi bătrân, un tâlhar experimentat, care fusese probabil de multe ori încolţit de vânători, dar care ştiuse de fiecare dată să le scape. Glonţul tras de băiat îi trecuse drept prin cap, nu numai pentru că puştiul ochise bine, ci şi datorită întâmplării.

— Da, a fost glonţul tău, tinere, declară Ludwig. Eşti dat dracului! Auzi, la opt ani el împuşcă un vulpoi bătrân, în timp ce eu, vânător hărşit, împuşc un câine. Acu va fi vai de mine când va afla domnul căpitan. Ţie însă, tinere, ţi se cuvine toată cinstirea! Vino aici să-ţi prind o rămurică la pălărie. În limbajul vânătoresc, rămurica înseamnă că purtătorul ei a reuşit să împuşte un vânat deosebit. Ludwig rupse o rămurică de stejar pe care, în ciuda iernii, se mai aflau frunze şi întinse mâna după pălăria băiatului. Dar băiatul se trase înapoi.

— Nu am nevoie de rămurică, spuse el. Mi-ai spus adineaori că este un semn de cinstire.

— Da. Şi de aceea ţi se şi cuvine.

— Dar un asemenea semn poate fi purtat numai de cineva care îl merită.

— Pe toţi dracii, nu te mai înţeleg. Eu sper că eşti un tânăr cinstit şi onorabil, sau nu e aşa?

— Păi, poate fi cineva socotit onorabil dacă se lasă insultat fără să-l pedepsească pe acela care l-a jignit?

— Ah, ai fost cumva jignit? întrebă Ludwig, mirat. De către cine?

— De către tine!

— Dar când am făcut eu asta?

— Păi, nu m-ai făcut puşti? Tu, tocmai tu, care tragi cu arma ca un adevărat puşti.

Cei din jur erau gata să izbucnească în râs la auzul acestor cuvinte, dar se abţinură văzând că Ludwig rămâne serios. Da, cineva care ar fi privit cu atenţie ar fi putut

observa că ochii chiar i se umeziseră; era mişcat de purtarea bărbătească a tânărului său ucenic. El se îndreptă spre copil, îi întinse mâna şi-i spuse, vădit emoţionat, după ce îşi scoase pălăria de pe cap:

— Eşti un băiat dintr-o bucată, Kurt. Priveşte aici! Îmi scot pălăria în faţa ta. Vrei să mă ierţi pentru expresia pe care am folosit-o?

Faţa băiatului se lumină imediat. Îi dădu mâna şi-i răspunse:

— Da, Ludwig. Vino să te îmbrăţişez, fiindcă îmi eşti drag. Şi acum te rog să-mi prinzi rămurica la pălărie.

Lucru care se şi făcu; după care Kurt îşi puse pălăria pe cap cu gestul cu care un împărat îşi aşează, cu prilejul unei festivităţi deosebite, coroana pe cap.

— Şi acum mai am ceva de adăugat, spuse el. Vulpea îmi aparţine şi am să o duc eu însumi până acasă.

— Păi eşti prea mic şi prea slab pentru aşa ceva.

— Eu? Ce-ţi închipui? Nimeni altul nu are voie să o care. Mă înţelegeţi?

Şi ca să-şi întărească spusele, Kurt apucă vulpea de picioarele dinapoi şi o ridică în sus.

— Ei bine, atunci să încercăm, spuse Ludwig. Ai binemeritat şi această decoraţie. Şi dacă pe parcurs o să-ţi fie greu, o să ţi-o preluăm.

— Nu o să fie cazul! declară băiatul. O să-mi duc vulpea singur până acasă.

— Asta nu e bine, băiete. Vulpoiul e prea greu, nu vei ajunge cu el până acasă.

— Atunci o să mă odihnesc pe drum.

— Da, mormăi Ludwig, care înţelegea foarte bine motivul pentru care băiatul dorea să meargă acasă singur. Putea să se gândească netulburat la toate cele întâmplate în timpul vânătorii.

— Mda! Cam ai dreptate. Bine, să încercăm. Mie îmi

convine să te duci singur acasă, pentru că noi ceilalţi putem între timp să facem un ocol pe la coliba ciorilor. Am să-ţi leg vulpea în aşa fel ca să o poţi duce pe umăr. Iar eu, fir-ar să fie, am onoarea s-o duc pe Waldina acasă şi să ascult cuvântarea de înmormântare pe care o va ţine domnul căpitan.

El se apucă să-i lege vulpii cele patru picioare la un loc şi să-i atârne băiatului povara pe umeri, în aşa fel încât să nu-i fie prea greu s-o ducă. Drept drum bun îi spuse:

— Aşa băiete, acum du-te cu laurii tăi acasă. Aceasta este prima vulpe împuşcată de tine şi sper ca este ultima mea gafă. Ar fi şi timpul pentru asta!

Ludwig ridică pe umeri căţeaua moartă şi porni împreună cu ceilalţi participanţi la vânătoarea cu bucluc. Băiatul rămase locului privind în urma lor, până ce se pierdură după o cotitură a drumului. Abia atunci se întoarse cu o mişcare rapidă şi porni spre casă. Cunoştea ca pe propriul buzunar fiecare copac şi tufiş, aşa că nu îi era teamă că ar putea să se rătăcească. Ajuns la jumătatea drumului, se opri pentru o scurtă odihnă. După puţin timp îşi relua mersul.

Pe când mergea el aşa gâfâind şi nu mai avea de făcut decât vreun sfert de ceas până la conac, auzi paşi şi zări un bărbat înalt şi voinic, care părea străin, căci se uita mereu în toate părţile căutând parcă drumul.

Kurt se opri, se uită încruntat la el şi-i strigă:

— Stai! Ce cauţi dumneata aici în pădurea noastră? Auzise adesea pe vechil oprind astfel pe oamenii bănuiţi că vin să vâneze într-ascuns.

Străinul se uită mai întâi cu mirare, apoi cu drag la copil, pe urmă îi zise zâmbind:

— Ştii că m-ai speriat, băieţaş? Te-ai răstit la mine ca şi când ai fi fost proprietarul moşiei!

— Ori el ori eu, totuna-i! Spune repede ce cauţi în pădurea noastră.

— Uite ce e, drăguţule, răspunse străinul râzând cu poftă de vorbele copilului, aş vrea să mă duc la domnul Rodenstein, mai e mult până la conac?

— Nu, cum ieşi din pădure, colo, după stejarii aceia e conacul. Hai că te duc eu.

— Mulţumesc. În schimb o să-ţi duc şi eu vulpea în spinare.

— Ei aş! Mi-o duc eu singur, n-am nevoie de tine! rosti băiatul cu mândrie.

— E grea...

— O fi, dar nu pentru mine.

— Câţi ani ai, micuţule?

— Opt.

— Nu se poate! zise străinul. Ţi-aş fi dat pe puţin zece.

— Nu cumva crezi că mint? adăugă băiatul cu ciudă.

— Doamne fereşte! Văd însă că ai şi o puşcă.

— Se înţelege! Ia pune mâna pe ea, zise el fudul. Bagă de seamă, e încărcată.

Străinul luă puşca şi, după ce se uită mai bine la ea, zise cu mirare:

— După cum văd, e o puşcă făcută anume pe măsura ta.

— Dar ce, credeai că e una din acelea cu care se joacă copiii? Mare nătărău eşti! Cu aia nu poţi împuşca o vulpe...

— Nu vrei să spui că vulpea asta ai împuşcat-o tu...!

— Ba chiar aşa!

— Cum? Tu?!

— Altfel crezi că aş fi eu nebun să mă car cu vulpea altuia în spinare?

— După cum văd, eşti un adevărat erou, puiule!

Kurt dădu din cap zâmbind; cuvântul îi plăcuse. Străinul îi câştigase inima, de aceea îi zise cu bunăvoinţă:

— Dacă ai de gând să stai mai mult timp la moşie, o să te iau o dată cu mine la vânătoare ca să-ţi arăt cum se împuşcă o vulpe.

— Îţi sunt foarte recunoscător, tinere, în schimb eu o să-ţi povestesc cum se vânează urşii, bivolii, leii şi elefanţii, completă străinul foarte serios.

— Ai împuşcat tu vreodată de astea? Ştiu eu pe unul care e mare vânător.

— Cum îl cheamă?

— Doctorul Sternau.

— Îl cunoşti?

— Nu, dar am văzut o grămadă de blănuri de fiare sălbatice împuşcate de el. Le are tanti Sternau, mama lui. Ce mi-a mai povestit ea de vânătorile fiului ei!... Când voi fi mare, am să mă fac şi eu vânător ca el. Ştiu de pe acum să călăresc. Nenea Ludwig o să mă înveţe la vară să înot şi... Se întrerupse, după care continuă arătând cu degetul: Dacă vrei s-o vezi pe tanti Sternau, uite-o colo.

— Unde? întrebă străinul tresărind.

— Vezi casa aceea cu geamuri multe? E sera. La uşă vezi două cucoane? E tanti Sternau şi Elena, fata ei.

Grăbiră pasul şi intrară pe poarta conacului, îndreptându-se spre seră.

— Mamă! strigă Sternau şi o cuprinse pe una din femei în braţe.

Femeia îl privi o clipă năucită, apoi începu să plângă de emoţie.

— Carol... copilul meu... tu eşti?! Tânăra fată care o însoţea începu şi ea să-l sărute pe străin plină de bucurie.

— Frăţioare dragă... bine că te-ai întors, zise ea. Tocmai vorbeam cu mama de tine. Te credeam tocmai în Spania.

— Nu v-am scris că vin, ca să vă fac o surpriză de Crăciun, râse el.

— Mai frumos nici nu se putea, dragul mamei.

În vremea asta Kurt alergase la conac şi bătu în uşa biroului maiorului.

— Intră! strigă Rodenstein morocănos; nu-i trecuse încă

supărarea cu comisarul.

Cum păşi pragul, băiatul salută milităreşte, puse vulpea jos şi zise:

— Ţi-am adus vulpea, domnule căpitan. Acesta se însenină la faţă, se apropie de vulpe, o pipăi pe toate părţile.

— Hm! Straşnic vulpoi! zise el zâmbind. Trebuie să fi dat mult de lucru băieţilor s-o vâneze.

— Băieţilor poate, dar mie nu.

— Şi ţie, piciule, ţi-o fi fost greu să o duci în spinare.

— Nu mi-a fost greu să o duc, după cum nu mi-a fost greu s-o împuşc, zise copilul.

— S-o împuşti? Tu? întrebă înlemnit maiorul.

— Da, uite ici, drept în cap.

Rodenstein se uită la gaura din capul vulpii.

— Aşa, e adevărat, glonţul a fost foarte mic. Vină-ncoace, piciule, să te iau niţel de urechi.

Şi luând copilul uşor de urechi, căpitanul se apleca şi-l sărută cu dragoste, apoi îl împinse pe uşă cu blândeţe.

În momentul acela tocmai venea şi Elena ca să-i comunice sosirea fratelui ei.

— Doctorul?! exclamă căpitanul mirat. Îl ştiam în Spania.

— A fost, însă s-a întors şi vă roagă să-l primiţi, zise fata.

— Cum, a şi sosit? De altfel îl aşteptam.

— Îl aşteptaţi? întrebă ea nedumerită.

— Da. Du-te, te rog, şi spune-i să poftească numaidecât.

Când dădu cu ochii de doctor, Rodenstein îl privi încremenit.

— Dumneata... dumneata eşti doctorul Sternau, întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Chiar eu, domnule căpitan. Am sosit acum zece minute şi mă grăbesc să vin să vă mulţumesc pentru bunătatea pe care aţi avut-o faţă de ai mei luându-i sub ocrotirea dumneavoastră La moartea tatălui meu, camaradul dumneavoastră, eu eram departe, peste mări şi ţări, şi cum

mama şi surioara mea rămăseseră singure pe lume, v-aţi gândit să le daţi ospitalitate în casa dumneavoastră până la sosirea mea. Credeţi-mă, domnule, că recunoştinţa mea va fi...

— Ce tot vorbeşti de recunoştinţă, domnule! îi tăie vorba acesta. Eu le sunt lor recunoscător că mi-au mai înveselit puţin pustietatea asta de acasă. Dar, ia poftim, şezi. Drept să-ţi spun mi te închipuiam cu totul altfel, de aceea am rămas cu gura căscată când te-am văzut.

— Şi cum anume? întrebă Sternau zâmbind, după ce luă loc pe canapea alături de mama şi de sora lui.

— Te credeam un omuleţ mărunţel şi slăbuţ, cu trăsăturile feţei fine şi delicate, cu ochelari cu rame de aur, şi când colo...

Căpitanul se întrerupse neştiind cum să urmeze.

— ...Când colo... râse doctorul, te pomeneşti cu un uriaş, fără trăsături delicate şi fără ochelari.

— Stai că n-am vrut să spun aşa, se apără Rodenstein. Nu-mi venea să cred că o făptură plăpândă ca doamna Sternau, mama dumitale, ar putea să aibă un fecior atât de voinic. De altfel, sosirea dumitale îmi fusese anunţată încă de azi-dimineaţă.

— Da? De cine?

— De poliţie.

— Vai de mine! strigă doamna Sternau. Ce are poliţia cu noi?

— A venit un comisar să mă întrebe dacă locuieşte la mine un anume doctor Sternau.

— Mi-am închipuit eu, zise doctorul.

— Aşadar, există, într-adevăr, un motiv? întrebă căpitanul.

Doctorul zâmbi.

— N-a spus, comisarul, motivul?

— Ba chiar mai multe. Zicea că eşti urmărit pentru tentativă de crimă, tâlhărie şi aşa mai departe.

— Doamne sfinte! exclamă bătrâna înspăimântată. Nu se poate! adăugă ea împreunându-şi mâinile.

— N-am avut încă răgaz să vă povestesc despre ce este vorba, răspunse Sternau, mai ales că ţineam să fie şi domnul căpitan de faţă. Aveţi timp zece minute să m-ascultaţi, domnule căpitan?

— Şi până mâine dimineaţă!

— Ceea ce am să vă spun eu, pare să fie un adevărat roman, şi nu ceva din viaţa reală, totuşi lucrurile s-au petrecut aievea, spuse Sternau oftând.

Povesti totul aşa după cum ştim şi noi. Pe măsură ce povestea, Rodenstein se înfuria tot mai mult. Când doctorul isprăvi, bătrânul sări în picioare şi strigă cu glas tunător:

— Ce bandă de pungaşi! Dacă i-aş avea în faţa mea, praf i-aş face! Le-aş tăia gâtul... I-aş spânzura cu picioarele în sus... I-aş... Dar, ia spune, doctore, acum contele şi Roseta sunt în siguranţă?

— Da. La Paris m-am dus la ambasadorul nostru şi, după ce i-am povestit întâmplarea, l-am rugat să-i ţină sub ocrotirea lui. Ambasadorul mi-a dat câteva sfaturi ca să mă pun la adăpost de o eventuală urmărire şi cum să salvez averea contelui şi a fiicei sale.

— Şi cu fata ce e, e tot bolnavă?

— Cum am trecut graniţa Germaniei am luat măsurile necesare indicate de ambasador. Am trimis în Spania un raport amănunţit asupra crimelor comise de banda aceea de ticăloşi. Apoi am plecat cu amândoi bolnavii la Mainz, unde i-am instalat la un hotel şi am venit s-o văd pe mama şi pe Elena.

— Sunt aici în oraş? strigă entuziasmat Rodenstein. Şi — adică de ce la hotel? Ce, eu sunt câine? N-am inimă? Nu-i loc destul în cocioaba asta a mea? Nu te gândeşti că poţi găsi o bucată de pâine la mine? Să ştii, doctore, că dacă nu pleci numaidecât după ei, mă duc eu acolo, mă însor la repezeală

cu contesa aia milionară şi ţi-o suflu numaidecât, aşa să ştii. Dumneata, domnule, ai bagaj?

— Da.

— Încape într-o căruţă?

— Cred că da.

Căpitanul se repezi la fereastră, o deschise şi strigă în curte:

— Heinrich, înhamă caii la două trăsuri şi o căruţă: peste un sfert de ceas plecăm la oraş.

— Dar bine, domnule căpitan, nu ştiu dacă...

— Nici un dacă! Aici în casă eu poruncesc! Mă rog, te-ai hotărât unde să-l duci pe conte şi pe fată?

— Nu încă.

— Nu-ţi place aici la conac?

— Despre asta nici nu poate fi vorba, numai că n-aş vrea să vă fiu o povară...

— Ia slăbeşte-mă cu povara dumitale! îi aduci chiar astăzi la mine. Contele, contesa, doamna Sternau şi dumneata încăpeţi într-o trăsură; eu, domnişoara Elena, Alimpo şi Elvira într-alta. Am destule odăi la conac pregătite pentru musafiri. Acum, dragă doamnă Sternau, aş fi de părere să-i dai doctorului să mănânce la repezeală ceva, fiindcă trebuie să fie flămând, apoi plecăm la oraş.

— Trebuie să mă schimb şi eu într-un costum mai acătări. După cum vezi, dragă vere, vreau să rezolvăm cât mai bine totul şi să nu ne ţinem de fleacuri. Sper că ai de gând să procedezi la fel cu mine şi atunci în mod sigur o să ne înţelegem perfect.

După puţin timp două trăsuri ieşeau pe poarta conacului, urmate de o căruţă cu loitre înalte, pentru transport bagaje. O ţinură într-un galop până la Mainz, unde se opriră în faţa hotelului „Englischer Hof”[1]. Pasagerii trăsurii coborâră şi se duseră în camerele ce le fuseseră rezervate de Sternau. Într-

1 Curtea engleză (n.t.)

una din ele îl găsiră pe administrator şi pe soţia sa.

— Ah, acesta este domnul Alimpo şi buna sa Elvira? întrebă căpitanul de cum îi zări pe cei doi soţi.

Administratorul, auzindu-şi numele şi pe cel al soţiei sale, făcu o plecăciune adâncă şi spuse:

— *Mira! Soi Juan Alimpo y esta ma buena Elvira!* (Iată, eu sunt Juan Alimpo şi dânsa este buna mea Elvira!).

— Ei drăcie, şi eu nu ştiu nici măcar un cuvinţel în spaniolă, spuse necăjit căpitanul. La asta nu m-am gândit!

— Ei, atunci poate să vorbim franţuzeşte? întrebă Sternau.

— La nevoie, să încercăm!

— Atunci vă veţi putea înţelege. Amândoi vorbesc binişor franţuzeşte. Dar, vă rog, poftiţi înăuntru.

Sternau deschise uşa camerei de alături şi tabloul care li se oferi le stârni o adâncă emoţie.

Pe o canapea joasă, în faţa căreia se găsea o pernă moale, stătea îngenuncheată Roseta. Mâinile ei delicate erau împreunate şi privirea îi era îndreptată în sus, în timp ce buzele ei palide se mişcau în tăcere, murmurând o rugăciune. Faţa ei era de o frumuseţe nepământeană.

— Ce trist! Ticăloşii aceştia ar trebui traşi în ţeapă sau prăjiţi de vii!

— Doamne, Dumnezeul meu, spuse doamna Sternau, în timp ce ochii i se umpluseră de lacrimi. Biata, sărmana copilă. Să ne rugăm Domnului ca s-o ajute!

Elena nu spuse nimic. Se îndreptă spre canapea, îngenunche lângă Roseta, o îmbrăţişa cu dragoste şi începu să plângă.

Cele două femei ridicară bolnava şi o aşezară pe canapea; dar ea alunecă din nou şi îşi reluă poziţia de rugăciune.

Contele Manuel şedea alături pe un scaun. Deşi statura sa nu mai era atât de firavă ca înainte şi faţa îi era mai plină, datorită bunei îngrijiri primite în perioada petrecută la Paris, privirea indiferentă a ochilor săi făcea să ţi se strângă inima.

— Încă n-aţi încercat să le administraţi medicamentele dumneavoastră? întrebă căpitanul.

— Nu, răspunse Sternau. La Paris şi pe parcursul călătoriei mi-au lipsit mediul potrivit şi condiţiile pentru îngrijirea necesară.

— Şi credeţi că vor fi eficiente?

— Sper, deşi otrava s-a răspândit în tot organismul lor. Am să încep de îndată tratamentul.

— Dar cred, domnule căpitan, că ar fi bine să pornim la drum.

Bagajele aduse de Sternau au fost încărcate în căruţă. Căpitanul plăti nota şi cu toţi se urcară în cele două trăsuri, pentru a porni la drum.

Se aflau încă pe una din străzile principale ale oraşului când, la un moment dat, căpitanul făcu semn vizitiului să se apropie de trăsura în care se afla Sternau. Asta pentru ca să poată vorbi cu el.

— Vărule, spuse el, ia priveşte dincolo, la dreapta, îl vezi pe individul acela cu pardesiul gri?

— Acela cu umbrela sub braţ? Cine e?

— Este comisarul de poliţie cu pricina. O să ne observe mai mult ca sigur şi pariez că o să-l revedem în curând la noi, la ocolul silvic, pentru că o să bănuiască că dumneata eşti doctorul Sternau pe care-l aşteptam.

Într-adevăr, omul în gri se opri pe loc în clipa când îi zări. Îşi îndreptă ochelarii şi când trecură pe lângă el, se întoarse cu un râs batjocoritor, luând-o grăbit spre cartierul unde se aflau sediile autorităţilor.

Călătorii noştri îşi continuară liniştiţi drumul şi sosiră în curând la Rheinswalden, unde îi aşteptau camerele puse la dispoziţia lor de către doamna Unger, la cererea mamei doctorului Sternau.

Călătorii au folosit sfârşitul zilei pentru a se instala cât mai comod, astfel ca la căderea serii să poată să stea cu toţii

laolaltă, să discute amănunţit cele întâmplate în Spania. Au lipsit numai Alimpo şi Elvira, care au stat tot timpul în anticamera bolnavei. Cu ei se mai găsea şi Kurt, micul vânător, care-i îndrăgise repede pe cei doi. El căpătase ceva cunoştinţe de limbă franceză de la învăţătorul său şi se bucura acum nespus de mult că se putea înţelege în această limbă cu Alimpo şi soţia acestuia.

Seara s-au dus târziu la culcare şi din această cauză s-au sculat mai târziu dimineaţa. Căpitanul a fost primul care şi-a făcut apariţia în curtea castelului. El l-a găsit pe Ludwig ocupat cu hrănirea câinilor.

— Unu, doi, patru, şase, şapte, opt câini, numără el. Dar lipseşte unul!

— Domnule căpitan, este... eu... eu.

Era atât de speriat că nu putea scoate o vorbă din gură.

— Ei, ce-i? întrebă Rodenstein pe un ton sever.

— Eu, ştiţi, lipseşte unul.

— Păi, asta am văzut imediat. Care din ei?

— Waldina. Este, vedeţi, este... moartă!

— Moartă? Fir-ar să fie! De ce a murit? Era doar bine sănătoasă.

— Ea... a...

— Ei, ce s-a întâmplat cu ea? S-a intoxicat?

— Da, domnule căpitan, aşa s-a întâmplat.

— Ei drăcie! Cum de s-a putut întâmpla una ca asta?

— Păi, ştiţi, cu un glonte, domnule căpitan, răspunse Ludwig.

— Ei asta-i! Doar un câine nu mănâncă gloanţe!

— Domnule căpitan, sunt un măgar, glonţul era de la mine. Trebuie să vă spun adevărul. Ieri am împuşcat-o pe Waldina.

— O mie de obuze! Dar de ce? Turbase cumva?

— Nu, se căina Ludwig, nu ea a fost turbată, ci eu. Am tras în ea în loc să trag în vulpe.

— Bravo! Bătrânul vânător a împuşcat câinele, iar între timp băieţelul a doborât vulpea.

— Înseamnă că aţi aflat, domnule căpitan!? Da, aşa s-au întâmplat lucrurile. Acum nu merit decât să mă daţi afară din slujbă.

— Asta s-ar fi întâmplat, dar mi-am dat cuvântul de onoare că nu o să te cert pentru fapta ta.

— Lui Kurt? Pe toţi zeii, ăsta e un băiat şi jumătate! N-o să uit asta.

— Asta vreau şi eu să sper. Ar fi putut să-mi ceară altceva. S-a tot gândit cum să te scape de „mulţumirea” mea, pe care o binemeritai. Unde e Waldina?

— Am îngropat-o în grădină, cu toate onorurile, domnule căpitan; a meritat-o din plin sărăcuţa.

Chiar în aceeaşi seară erau toţi instalaţi la conac. Căpitanul alerga de colo până colo dând porunci slugilor ca musafirii să fie cât mai bine serviţi. După masă, doctorul stătu cu ei de vorbă la un pahar cu vin şi se sfătuiră împreună ce-ar fi mai bine de făcut. Sternau avea de gând să înceapă chiar de a doua zi tratamentul de dezintoxicare a bolnavilor.

Dis-de-dimineaţă, Ludwig alergă speriat la căpitan să-i spună că a venit iar comisarul, de data asta însoţit de patru poliţişti care s-au postat la poarta conacului.

— Bine, pofteşte-l pe comisar înăuntru, porunci Rodenstein foarte liniştit.

— Bună dimineaţa, prea stimate domnule căpitan, zise comisarul cu o politeţe prefăcută.

— Bună dimineaţa, domnule comisar, răspunse foarte cuviincios acesta. Ei, vezi ce face o bună învăţătură? Ştii acum în sfârşit cum să te porţi cu oamenii. Ei, s-auzim, care-i povestea?

— Poate că o să-ţi dau şi eu astăzi o lecţie dumitale. Mai întâi dă-mi voie să te întreb dacă ai de gând să mă dai afară din casă, cum ai făcut ieri?

— Negreşit că da, dacă nu ţi-ai adus legitimaţia.

— Fii pe pace, am avut grijă de asta. Poftim, citeşte!

Comisarul scoase din buzunar o hârtie împăturită şi i-o întinse.

— Foarte bine, zise căpitanul după ce-o citi. E de la procuror. Mă roagă să-ţi dau relaţiile necesare şi să-ţi înlesnesc cercetările. Şi-acum, ce pofteşti să afli?

— Doctorul Sternau e aici la d-ta?

— Da.

— A adus şi alte persoane cu el?

— Hm... da. Pe unul anume Alimpo, pe una anume Elvira, pe un anume don Manuel şi pe o domnişoară Rosa, Rosaura ori Roseta — nu ştiu nici eu bine cum o cheamă.

— Una din doamne e contesă?

— Elvira şi contesă! E prea mătăhăloasă pentru o contesă. Ori te pomeneşti că Alimpo o fi vreo contesă deghizată în bărbatul care şi-a pus în gând să se mărite cu mine, ca să mă jefuiască de avere? Mai ştii?

— Domnule căpitan, îmi place să cred că nu vrei să-ţi baţi joc de mine, de aceea te rog să încetezi cu glumele, zise cu severitate comisarul.

Rodenstein îl măsură din cap până în picioare fără să-i răspundă. Sună şi spuse servitorului să-l poftească pe Sternau.

Doctorul veni, strânse mâna gazdei şi se înclină cu răceală în faţa comisarului.

— M-aţi chemat, domnule căpitan? întrebă el.

— Da, domnuleţul acesta zicea că are să-ţi spună ceva.

— Şi cine e dumnealui?

Rodenstein vru să răspundă, dar comisarul i-o luă înainte.

— Sunt comisar-şef al poliţiei marelui principat de Hessa.

— Şi ce doreşti?

— Dumneata eşti doctorul Sternau?

— Da, eu sunt.

— Vii din Spania, unde ai locuit la contele Rodriganda; ai vrut să-l omori pe un anume Gasparino Cortejo, şi ai fugit din închisoarea din Barcelona.

— Exact.

— Mărturisirea dumitale îmi ajunge. În numele legii te arestez!

— Bine, mă supun.

— Cum? Ce-ai spus? strigă căpitanul, te supui?

— Da, zise doctorul zâmbind.

— Trebuie mai întâi să-ţi fac percheziţia bagajului.

— Nu cred că domnul căpitan Rodenstein îţi va îngădui să-i faci percheziţie în casă.

— Să mă ia dracu dacă-i îngădui! răcni acesta.

— Vă interzic orice împotrivire, zise cu demnitate comisarul.

— Şi eu dumitale orice depăşeşte atribuţiile pe care le ai, răspunse foarte serios Sternau. Pari să fii influenţat de nu ştiu ce prejudecăţi împotriva mea, şi-ţi atrag atenţia că te voi trage la răspundere.

Cuvintele şi tonul cu care fuseseră rostite făcură impresie asupra comisarului. Se înclină politicos:

— Îmi fac numai datoria, domnule.

— Ia să examinăm niţel această datorie, domnule comisar. Ai spus ieri domnului căpitan că ai un mandat de arestare pentru mine. Ai vrea să fii atât de bun să-mi arăţi şi mie mandatul?

— Nu... nu-l am la... mine... bâigui comisarul.

— Dumneata l-ai citit?

— Nu sunt obligat să răspund.

— Foarte bine. Văd acum care e situaţia dumneata i-ai spus ieri domnului Rodenstein un neadevăr, nici nu poate fi vorba de un mandat de arestare. Se ştie la Rodriganda din ce oraş sunt şi s-au cerut informaţii despre mine. Cum ai ajuns dumneata la ideea unei percheziţii şi a arestării mele nu pot

să pricep, în ce mă priveşte, sunt dispus să te urmez sub rezerva răspunderii pe care ţi-o iei. Cât pentru percheziţie, mă opun formal. În casa aceasta se află doi oameni bolnavi de alienare mintală şi orice enervare le-ar putea face rău. Sunt medic şi trebuie să fiu ascultat când e vorba de bolnavi. Şi apoi, nu dumneata eşti în drept să faci percheziţia, ci procurorul, dacă găseşte el de cuviinţă. Acum să plecăm; te voi însoţi la parchet, ce va fi apoi vom vedea noi.

— Şi eu, adăugă căpitanul ameninţător, interzic oricui, fie el comisar ori tatăl comisarului, să-mi calce casa, m-ai înţeles?

Comisarul văzu că are de-a face cu doi oameni hotărâţi, de aceea nu mai stărui.

Plecară. Când ajunseră la tribunal, comisarul intră împreună cu Sternau şi Rodenstein la procuror.

— L-am adus pe Sternau, raportă scurt comisarul.

— Foarte bine, răspunse politicos procurorul. A, uite-l şi pe domnul căpitan Rodenstein! Ce-mi prilejuieşte plăcerea vizitei dumitale, domnule căpitan?

— Am venit să-ţi prezint altfel decât „l-am adus pe Sternau”, dragă procurorule, pe prietenul meu, doctorul Carl Sternau, unul din cei mai renumiţi vânători ai pustiurilor.

Procurorul zâmbi stânjenit, se înclină şi spuse:

— Vă declar, domnule doctor, că mi-ar fi plăcut mai mult să vă cunosc în alte împrejurări. Sper însă că e o neînţelegere la mijloc, care se va limpezi repede.

— Sunt convins de aceasta, domnule procuror, şi vă rog să binevoiţi a lua în cercetare aceste documente, răspunse doctorul şi-i întinse un teanc de hârtii.

Tot citind, chipul magistratului părea şi mai uimit. După ce isprăvi, strigă entuziasmat:

— E ceva extraordinar, domnule doctor! Recomandările pe care le ai ar putea dezarma pe cel mai neîmpăcat duşman al dumitale. Dă-mi voie să-ţi strâng mâna, şi să-ţi ofer tot

concursul meu în împrejurarea de faţă.

Comisarul rămăsese cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. Procurorul se întoarse spre el şi-i zise cu asprime:

— Iar ai făcut o năzbâtie, domnule comisar. Un poliţist care se tot lasă dus de închipuiri mai mult încurcă, de aceea o să mă lipsesc o bună bucată de vreme de serviciile dumitale. Poţi să pleci.

Bietul comisar salută şi ieşi pe uşa, plouat.

Procurorul ceru să vadă şi el bolnavii; ancheta trebuia făcută în orice caz. Plecară deci toţi trei la conac. După ce făcu constatarea, procurorul semnă şi întinse actul lui Sternau. Stăteau acum în biroul căpitanului comentând faptele. Magistratul părea foarte mişcat de nenorocirea celor doi spanioli care fuseseră victimele unor ticăloşi şi-şi exprima îndoiala asupra vindecării lor. Sternau scoase atunci din buzunar o sticluţă şi o privi mult timp la lumină.

— Ce ai acolo, domnule doctor? îl întrebă procurorul.

— Antidotul, care sper că va fi leacul contelui şi al contesei. L-am preparat eu însumi sub ochii a doi chimişti, experţi în materie.

— Îţi urez din toată inima succes, doctore, dar efectul acestei contra-otrăvi nu poate primejdui viaţa bolnavilor? întrebă procurorul.

— Ba da; poate aduce vindecarea sau moartea, de aceea am şovăit atâta timp. Totuşi trebuie să încerc…

— Dacă nu reuşeşte, mă duc la Rodriganda şi ridic castelul în aer cu toţi nemernicii aceia care se află în el!

— Acum, fie ce-o fi, sunt bucuros că eşti şi dumneata de faţă, domnule procuror. Să mergem în camera contesei.

Doctorului îi trebui într-adevăr o putere de stăpânire supraomenească în momentul când turnă câteva picături într-o lingură cu apă, ca să nu-i tremure mâna. Apa nici nu se tulbură măcar, rămase tot atât de limpede ca mai înainte. Sternau dădu încetişor capul bolnavei pe spate, dar când să-i

ducă lingura la buze se opri; închise o clipă ochii, un suspin îi ieşi din piept, şi murmură cu glas tremurat de emoţie:

— Doamne, Dumnezeule, dă-mi putere... putere...

Era o rugăminte venită din adâncul sufletului său chinuit. Dumnezeu păru că se îndură de el, căci tânărul îşi recapătă într-o clipă liniştea. Apropie lingura de buzele Rosetei, care deschise inconştientă gura şi sorbi băutura până la ultima picătură. Medicul lăsă iar binişor capul bolnavei pe pernă, puse lingura pe masă şi oftă adânc.

— Cum se va manifesta acum efectul, doctore? întrebă procurorul curios.

— Se va vedea în curând dacă a avut efect, răspunse acesta. Peste zece minute va adormi. Somnul acesta va dura peste patruzeci şi opt de ore. În tot acest timp nu trebuie trezită cu nici un preţ. Dacă se deşteaptă mai curând, e semn că doza a fost prea slabă şi trebuie să-i mai dau o dată. Se ivesc însă tulburări, agitaţie sau febră, atunci doza a fost prea mare şi bolnava moare, dacă nu i se dă imediat un calmant. De aceea nu mă pot mişca nici o clipă de la căpătâiul ei. De altfel, nu se poate şti niciodată ce complicaţii pot surveni.

— V-aş ruga, domnule căpitan, să daţi ordin ca un cal să stea în permanenţă la dispoziţia mea ca să pot trimite imediat la oraş, în cazul în care as avea nevoie de ceva.

Aşteptau acum toţi în tăcere efectul medicamentului. Emoţia era maximă. Trecură vreo zece minute. Pleoapele bolnavei se lăsară încetişor în jos, scoase un suspin uşor şi adormi.

— Slavă ţie, Doamne! murmură doctorul. Sunt pe jumătate convins de reuşită.

Îl trimise imediat pe Alimpo la conte să-l dezbrace şi să-l aşeze în pat. Venea acum rândul lui.

— Crezi că efectul va fi acelaşi? întrebă magistratul.

— Da, numai că la el somnul va dura mai mult din pricina vârstei, răspunse doctorul, încurajat de efectul pe care-l

avusese medicamentul asupra contesei.

Când văzu că bătrânul adoarme şi el repede după luarea picăturilor salvatoare, Sternau simţi că i se ia o grea povară de pe suflet. Îl puse pe intendent să stea de veghe lângă conte, iar el se aşeză la căpătâiul tinerei fete, aşteptând cu înfrigurare să treacă vremea hotărâtoare.

O linişte adâncă domnea la conac. Toţi aşteptau în tăcere, cu inima strânsă, ca în faţa verdictului unui judecător care trebuia să hotărască viaţa sau moartea unui om.

2. Crăciunul în patrie

A doua zi la aceeaşi oră, Sternau stătea tot la căpătâiul bolnavei, de unde nu se mişcase o clipă măcar. În afară de el nu se mai afla în cameră nimeni decât mama lui. Bătrâna stătea la fereastră şi cosea, pe jumătate ascunsă după perdele. Roseta dormise tot timpul foarte liniştită, întinsă în pat, cu ochii închişi şi nemişcată, părea o statuie de marmură.

— Mamă! se auzi în şoaptă glasul doctorului. Ia vino puţin încoace.

Bătrâna se apropie în vârful picioarelor. Fiul o privi cu ochi sclipitori de bucurie.

— Uită-te la chipul ei, urmă el. Nu ţi se pare că obrajii s-au mai colorat şi buzele nu mai sunt atât de albe? Du-te la căpitan şi spune-i că peste un ceas contesa se va trezi din somnul ei adânc.

— Dumnezeule! E-adevărat? şopti bătrâna împreunându-şi mâinile.

— Da, mamă, sper că primejdia a trecut.

— Şi... tămăduirea? întrebă ea privindu-l îngrijorată.

— Asta nu stă în puterea mea ci a lui Dumnezeu; mă rog atât de fierbinte, mamă, cum n-am mai făcut-o încă niciodată în viaţa mea! răspunse Sternau cu glasul tremurând de emoţie.

— El îţi va asculta ruga, copilul meu, fiindcă o meriţi, şi Dumnezeu e drept şi milostiv, îl îmbărbăta bătrâna.

Plecă şi se întoarse aproape numaidecât, luându-şi locul la fereastră. Îşi împreună mâinile şi buzele ei şopteau o rugăciune către Cel-de-Sus pentru izbânda fiului ei drag, a cărui fericire era acum în joc.

Trecu un ceas într-o tăcere adâncă. Deodată se auzi respiraţia regulată a bolnavei. Obrajii ei se înroşiră, făcu o

mişcare uşoară cu mâna şi deschise încet ochii. Inima lui Sternau bătea să-i spargă pieptul; apucă încet mâna făpturii atât de dragi lui, dar rămase liniştit. Bolnava clipi din gene şi privi ţintă în faţa ei.

— „Dumnezeule Atotputernic, fii salvatorul ei! se ruga în gând tânărul. Acum e clipa hotărâtoare!”

Privirile ei se însufleţiră încetul cu încetul, ochii ei priviră cercetător în jur.

— E salvată! îşi zise nebun de bucurie doctorul.

Privirile tinerei fete se opreau cu nedumerire la fiecare obiect din cameră. Simţi că-i ţine cineva mâna. Tresări speriată.

— Tu, tu eşti, Carlos? spuse ea deodată.

— Da, eu sunt, răspunse el tremurând de emoţie.

— Unde mă aflu? Am dormit mult? întrebă ea mirată.

— Da, iubito, ai fost bolnavă, foarte grav bolnavă, dar linişteşte-te, acum au trecut toate...

— Bolnavă, zici? Cum se poate? Ieri m-am dus s-o conduc pe Amy la Pons, pe urmă, când m-am întors acasă, mi-am simţit capul greu şi am adormit pe când îmi făceam rugăciunea. Tu, unde ai fost, dragul meu?

— La Barcelona.

— De ce nu mi-ai spus şi mie că pleci?

— În clipa aceea se auzi un plâns înăbuşit din dosul perdelelor.

— Cine plânge acolo? Elvira? întrebă ea cu milă.

— Nu, iubito, e o femeie străină care te iubeşte foarte mult şi ar vrea să te vadă.

— O străină? rosti ea speriată. Cine e?

— E... mama mea.

— Mama ta?! Ce surpriză plăcută! Cheam-o încoace repede.

— Trebuie să vorbeşti cu ea franţuzeşte, Roseta, fiindcă nu cunoaşte limba spaniolă.

— Bine, bine, dar să vină cât mai repede, vreau s-o îmbrăţişez ca pe o mamă.

— Măicuţă, zise Sternau emoţionat, vino, căci vrea să te vadă.

— Fiul meu, nu înţeleg ce-aţi vorbit între voi; îmi dau însă seama că mintea i-a revenit şi că sunteţi fericiţi. Aşa-i sau nu?

— Da, mamă, Dumnezeu ne-a ascultat ruga şi s-a îndurat de noi, răspunse medicul cu lacrimi în ochi.

Bătrâna se apropie încet de pat. Roseta îi întinse amândouă mâinile şi şopti cu bucurie:

— Dumneata eşti mama lui Carlos? O, acum am şi eu o mamă! îmi dai voie să-ţi fiu o fiică supusă şi iubitoare, măicuţă?

— Copila mea, zise bătrâna cu emoţie în glas punându-i mâinile pe cap în semn de binecuvântare, Dumnezeu să v-ajute să fiţi fericiţi toată viaţa, cum sunt eu în clipa aceasta.

— Carlos, cât îţi mulţumesc că mi-ai dăruit o astfel de mamă... zise Roseta după ce-o sărută pe bătrână. Dar, ia spune-mi, e-adevărat că am fost atât de grav bolnavă?

— Da, draga mea, şi încă foarte, foarte multă vreme.

— Nu ieri s-au petrecut cele ce ţi-am povestit adineauri?

— Nu, ci acum trei luni.

— Acum trei luni...? şopti ea mirată. Atunci n-am ştiut nimic ce se petrece cu mine... Şi tu m-ai vindecat?

— Dumnezeu m-a ajutat să găsesc leacul.

— Şi unde e Alfonso, Cortejo, Elvira şi Alimpo?

— Alimpo şi Elvira sunt aici. Celelalte le vei afla mai târziu. N-ai voie să te oboseşti deocamdată, de aceea îţi cer să te cruţi, iubito.

— Bine, te ascult, dar răspunde-mi la o singură întrebare: unde mă aflu acum?

— La un bun prieten de-al nostru.

— Nu suntem la Rodriganda?

— Nu. Îţi voi spune mai târziu.

— Şi... zise ea cu teamă, tata... e-adevărat că a murit?

— Nu, trăieşte. Acum taci, altfel te îmbolnăveşti iar, scumpa mea...

— Carlos... aş vrea să te rog ceva, dar parcă mi-e ruşine...

— Spune, dragă, nu te sfii.

— O spun, dar nu logodnicului, ci medicului, zise ea înroşindu-se. Dacă am fost atâta vreme bolnavă cum spui, atunci... atunci... m-am hrănit foarte puţin, nu-i aşa?

— Cum, ţi-e foame? Dar bine fetiţo, mai mare bucurie nici nu puteai să-mi faci! Asta e un semn bun; cui îi e foame înseamnă că e pe cale de însănătoşire. O să-ţi prescriu un regim, şi mama o să ţi-l facă numaidecât. Sau vrei să-ţi aducă Elvira mâncarea?

— Să mi-o aducă Elvira dar să vină şi mama cu ea.

Sternau însemnă ceva pe hârtie şi bătrâna plecă cu biletul spre bucătărie. În drum se întâlni cu Rodenstein, care o opri cu aceste cuvinte:

— E-adevărat că se va însănătoşi?

— Da, slavă Domnului şi Maicii Preacurate! răspunse bătrâna zâmbind fericită.

— Victorie! Aleluia! începu căpitanul să strige nebun de bucurie. Pot să mă duc s-o văd, nu? Vezi, asta nu-mi place! E barbar! E neomenos! Ceva trebuie să fac de bucurie, altminteri crap, plesnesc! Spune, dragă doamnă Sternau, învaţă-mă...

— De, domnule căpitan, ştiu eu?... Şi-apoi nici n-am timp, mă duc la bucătărie; fiu-meu i-a prescris ceva de mâncare şi...

— Ce? Să văd şi eu, zise Rodenstein şi-i smulse hârtia din mână.

— Ce face? răcni el. Supă de zarzavat şi compot? Asta e mâncare să pună un om pe picioare? Dă-i şuncă, purcel la tavă, castraveţi acri şi peşte marinat, ca să-i deschidă pofta de mâncare! S-o fi pricepând el doctorul la medicină, dar ce

se cere unui om bolnav ca să-i dea putere, habar n-are!

Bătrâna râse şi-şi văzu de drum. Nu trecu mult şi mâncarea fu gata. Elvira se duse să i-o ducă, urmată de d-na Sternau. Când intrară în camera Rosetei, aceasta stătea ridicată în pat şi vorbea cu Sternau.

— Ce mai faci, Elvira dragă? A trecut multă vreme de când nu mi-ai mai auzit glasul... îi zise veselă contesa.

Pe bătrână o podidiră lacrimile.

— O, scumpa, draga mea stăpână, suspină ea. Mulţumesc Sfintei Fecioare că mă recunoşti din nou. Tare-am fost amărâţi eu şi Alimpo al meu de boala matale...

— Acum bucură-te, căci sunt iar sănătoasă. Roseta mâncă tot ce i se adusese în farfurie, apoi adormi iar. De astă dată somnul îi fu uşor şi fericit, aşa că Sternau înţelese că-i va putea povesti chiar în seara aceea cele întâmplate. Plecă, lăsând-o în grija Elvirei şi a maică-si, apoi se duse să vadă ce face contele.

Când se întoarse peste vreun ceas, o găsi pe Roseta plângând. Elvira stătea lângă ea şi-şi ştergea ochii. Doamna Sternau părea tare necăjită.

— Bine c-ai venit, Carol, îi zise bătrâna când îl văzu intrând pe uşă. Nu înţeleg spaniola, dar bănuiesc că Elvira i-a povestit Rosetei tot. Am încercat s-o opresc dar n-a fost chip.

Sternau se uită întrebător la contesă.

— Nu fi supărat pe noi, Carlos, se rugă ea. Elvira a scăpat câteva cuvinte şi atunci nu m-am mai putut stăpâni şi am descusut-o atâta până când mi-a mărturisit tot.

— Dar bine, dragă, enervarea ţi-ar putea face foarte rău, zise el îngrijorat.

— Te înşeli, dragul meu, nesiguranţa mi-ar fi făcut şi mai rău. Acum mă simt mai liniştită şi aş vrea să-ţi fac o mare rugăminte pe care te rog să mi-o îndeplineşti. Să mă laşi să-l îngrijesc eu însămi pe tata.

Medicul încercă să se împotrivească, în cele din urmă

trebui să cedeze însă, cu atât mai mult cu cât tânăra fată părea acum în stare să-l supravegheze, îi aşeză un fotoliu la căpătâiul bolnavului şi o lăsă singură cu el. La vederea tatălui ei, de care fusese atâta vreme despărţită, pe Roseta o podidiră lacrimile şi plânse multă vreme cu amar. Îi apucă mâna şi i-o acoperi de sărutări. De-abia acum observă ea prezenţa lui Alimpo, care o privea emoţionat, cu ochii în lacrimi.

— O, scumpa, draga mea stăpână, începu el, nu sunt vrednic să îi mulţumesc lui Dumnezeu că te văd iar sănătoasă.

— Îţi mulţumesc şi eu din adâncul inimii mele că mi-ai ajutat să-mi recapăt graiul şi minţile, răspunse ea.

— Asta e meritul doctorului, numai el v-a tămăduit de boala aceea îngrozitoare.

— Ştiu, şi ştiu şi ce-ai făcut tu pentru mine, bunul şi credinciosul meu Alimpo, şi-ţi mulţumesc din tot sufletul.

— O, n-am făcut cine ştie ce mare lucru, draga mea stăpână şi, dacă e nevoie, vă urmez până la capătul pământului, o asigură el. Aşa zice şi Elvira mea.

A doua zi trebuia să se hotărască dacă medicamentul va avea acelaşi succes şi la conte, ca la fiica sa. Aceasta stătea la căpătâiul lui şi nu-şi lua ochii de la el. Bătrânul dormea de trei zile şi s-ar fi putut trezi dintr-un moment într-altul. Iată că intră şi Sternau în cameră. Apucă mâna fetei într-ale lui şi-i zise doar atât:

— Roseta!

— Carlos, spune-mi, crezi că-l vei scăpa?... se rugă ea cu glasul înecat în lacrimi.

— Sper, şi chiar în curând, răspunse el emoţionat.

Lăsă mâna fetei, o apucă pe cea a contelui şi o ţinu multă vreme. Deodată îi dădu drumul şi trecu la picioarele patului. Contele începu să se agite, deschise ochii şi se uită în jurul său ca un om care se trezeşte din somn. Deodată privirile se

opriră la Roseta. Apoi spuse mai mult în şoaptă:

— Doamne, unde mă aflu? Roseta, copila mea, tu eşti? Şi doctorul care m-a scăpat de la orbire, unde e?

Contesa se îngălbeni la faţă. Rămase un timp ca împietrită, apoi ţipă deodată:

— Tată! Tată, mă recunoşti? Mă recunoşti într-adevăr?

Un zâmbet de fericire flutură pe buzele lui palide.

— Cum să nu te recunosc! Doar eşti copila mea dragă, Roseta mea. — Te rog, nu-i lăsa pe Alfonso, pe Cortejo şi pe Clarissa să vină. Numai doctorul... el să mă vegheze. Sunt atât de obosit! Aş vrea să dorm. Hai, sărută-mă şi spune-mi noapte bună ca în fiecare seară... şi mâine... dimineaţă, să vii mai... devreme...

Bătrânul închise ochii şi adormi.

Roseta îşi muşcă buzele ca să nu ţipe de durere şi de bucurie. Un geamăt adânc îi zgudui pieptul şi lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obrajii slăbiţi de boală. În cele din urmă reuşi să-şi înfrângă durerea, şi-şi şterse ochii. Lângă ea stătea Sternau, care o privea în tăcere.

Au trecut două săptămâni de atunci. Don Manuel se restabilise pe deplin. Îşi dădu cu bucurie consimţământul la căsătoria Rosetei cu tânărul medic. Singurul lucru care-l mâhnea era nesiguranţa în privinţa sorţii fiului său. Nu se hotărâse încă nimic pentru salvarea lui.

La conac era o fierbere neîntreruptă pentru pregătirile de nuntă, care trebuia să aibă loc în seara de Crăciun. În ziua de ajun sosi încă un musafir: era timonierul Unger. Bucuria nevestei şi copilului său era de nedescris. După masă timonierul stătu de vorbă cu nevastă-sa şi află de la ea întâmplările de la castelul Rodriganda. El ascultă atent cele povestite, apoi îi zise:

— Aşadar, doctorul acesta Sternau a trebuit să fugă de la Rodriganda; nu cumva din pricina unui tânăr care a dispărut

fără urmă de acolo?

— De unde ştii tu asta? întrebă mirată soţia lui. E-adevărat că a dispărut cineva de-acolo. Era un locotenent de husari — aşa spunea doamna Sternau.

— Hm! Şi nu se ştie unde se află?

— Nu. A, ia stai! Acum îmi aduc aminte; doctorul Sternau crede că a fost dus pe o corabie.

— Ei drăcia dracului! Ştii că se potriveşte? Nu ştii cum îi zicea corăbiei? Nu cumva „Pendola”? Ia gândeşte-te bine...

— Nu, doamna Sternau n-a spus nici un nume.

— Nici altceva?

Femeia se gândi puţin, apoi rosti!

— Stai! Parcă spunea că era un avocat la mijloc. Avea un nume greu şi l-am uitat.

— Nu-l chema Gasparino Cortejo?

— Ba da, ba da! Chiar aşa! Dar. de unde îl ştii tu?

— O să-ţi spun mai târziu, acum trebuie neapărat să vorbesc îndată cu doctorul, fiindcă am să-i transmit ceva foarte important.

Timonierul ieşi repede din cameră şi întrebă în curte dacă nu-l văzuse cineva pe doctor. I se spuse că a plecat chiar atunci să facă o plimbare prin pădure. Unger se luă după el şi-l ajunse imediat din urmă.

— Vă rog să mă iertaţi, am cinstea să vorbesc cu domnul doctor Sternau, nu-i aşa? întrebă timonierul.

— Da, răspunse cam mirat doctorul.

— Aş avea să vă comunic ceva foarte important, domnule doctor. Eu sunt Unger.

— A, tatăl micuţului nostru Kurt?

— Am sosit de-abia astăzi, de aceea nu m-aţi văzut până acum. Eu, domnule doctor...

— E vorba de o consultaţie medicală? îl întrerupse acesta.

— Nu, e ceva care vă priveşte pe dumneavoastră şi persoanele din castelul Rodriganda.

— A, exclamă doctorul foarte mirat, dumneata ai fost prin Spania?

— Nu, dar am aflat în călătoria pe care am făcut-o acum în urmă unele lucruri care vă pot interesa.

— Ştii că mă faci curios? Spune, te rog.

— Ancorasem în portul Nantes în Franţa. Lângă noi se afla un vas spaniol „La Pendola”, al cărui căpitan se numea Landola. Se dădea drept vas comercial, eu însă am bănuit de la început că nu e lucru curat cu ei. Căpitanul îmi făcea impresia unui pirat. Într-una din zile am surprins o discuţie într-o cârciumă din port între doi din marinarii săi. Unul din ei povestea celuilalt că pe corabie s-ar afla un prizonier pe care-l ţin închis din ordinul unui anume Gasparino Cortejo.

Pe măsură ce povestea timonierul, încordarea cu care-l asculta Sternau era şi mai mare. La un moment dat nu se mai putu stăpâni şi strigă:

— Dumneata nici nu ştii, domnule, cât de importante sunt spusele dumitale! Ziceai că pe căpitan îl cheamă Henrico Landola?

— Da, şi corabia se numeşte „La Pendola”. Sunt însă sigur că numele adevărat al ei e „Lion”, vasul-pirat care cutreieră mările africane şi ale Americii răsăritene, jefuind vasele pe care le întâlneşte în cale.

— Atunci acest Henrico Landola nu e altul decât căpitanul Grandeprise?

— Tot ce se poate, dar staţi, n-am terminat încă. Marinarul întrebă atunci pe camaradul său ce au de gând să facă cu prizonierul lor; la care acesta îi răspunse că se va duce şi el probabil după celălalt pe care l-au luat cu vreo câteva luni în urmă din Mexic. Medicul tresări.

— Din Mexic? N-ai mai auzit altceva nimic despre acest om, de pildă cum îl cheamă? întrebă el cu încordare.

— Ba da, marinarul îi zicea „bătrânul Fernando” şi, după câte am înţeles, trebuie să fie un om de seamă, conte sau aşa

ceva. Ocoliseră atunci Capul în sudul coastei Africii Răsăritene şi fuseseră la Zeila, unde îl debarcaseră şi-l vânduseră la Harar[1]. V-am povestit întâmplarea asta fiindcă pare să fie o mare asemănare între ea şi cealaltă, în amândouă cazurile era acelaşi Cortejo la mijloc.

În clipa aceea doctorului parcă i se luă o perdea de pe ochi. Cu iuţeala fulgerului îi flutură în minte ceea ce-i povestise în închisoare Jacques Tardot înainte de a muri. Pe atunci încă nu se gândea, auzind numele Fernando la fratele contelui Manuel care murise în Mexic. Acum, când aflase că Landola era una şi aceeaşi persoană cu căpitanul „Pendolei” şi al „Lion”-ului nu se mai putea îndoi că bătrânul conte Fernando nu era mort ci fusese răpit de el. Cu atât mai mult cu cât aci, ca şi acolo, era amestecat numele de Cortejo. Sternau ştia că administratorul moşiilor contelui Fernando se numea tot Cortejo, putea fi deci frate cu acesta din Spania. Îşi potoli cu un efort năvala gândurilor şi întrebă mai departe:

— Altceva mai ştii despre el?

— Nu, nimic.

— Nu ştii încotro s-a dus „Pendola” când a plecat din Nantes?

— Auzeam că e vorba să se îndrepte spre Cape Town, dar aceşti piraţi n-au niciodată o ţintă anume, se duc acolo unde cred că dau de o pradă bună.

— Nu s-ar putea afla de aici unde a acostat sau a fost văzută „Pendola”?

— Ba da, dar cercetările sunt legate de mari cheltuieli şi cer timp îndelungat.

— Dacă aş cere informaţii telegrafic?

— Ar merge ceva mai repede, cheltuielile ar fi însă şi mai mari. Să presupunem că aflaţi unde se află corabia, ce-aţi folosi cu asta?

— Voi porni după ea şi îl voi elibera pe prizonier.

---

[1] Oraş în Etiopia, în apropiere de graniţa cu Somalia (N. e.).

— Eliberarea acestei persoane vă e într-adevăr atât de preţioasă?

— Nici nu-ţi poţi închipui d-ta! Poate că-ţi voi povesti mai târziu amănunţit cum stau lucrurile. Dar, ia spune domnule Unger, ai acum vreun angajament pe undeva?

— Deocamdată nu.

— Te simţi în stare să conduci singur un vas mic, un iaht?

— Dacă am un maşinist bun, da.

— S-ar putea lua la luptă un astfel de vas, în larg, cu „Pendola”?

— E greu de răspuns la întrebare. Dacă vasul ar fi solid construit, bine înarmat, şi ar avea oameni unul şi unul pe bord, cred că da.

— Aşadar, nu ţi se pare cu neputinţă.

— În condiţiile amintite, nu.

— Şi cât ar trebui să coste un astfel de vas?

— O sută — o sută cincizeci de mii de franci francezi, în afară de echipament.

— Am putea găsi unul de ocazie?

— Hm. Mai greu. Astfel de vaporaşe se întrebuinţează de obicei de către milionari în călătoriile lor de plăcere şi nu sunt de vânzare. De altfel, un vas mai vechi nici nu v-ar putea folosi; v-ar trebui unul făcut anume după indicaţiile dumneavoastră. Echipamentul de asemenea.

— Unde sunt cele mai bune şantiere de vapoare?

— În Scoţia. Ar trebui însă să vă duceţi dumneavoastră personal acolo şi să-l comandaţi.

— Eu nu mă pricep. Ai fi dumneata dispus să mă însoţeşti în cazul când m-aş hotărî la aşa ceva?

— Cum să nu! Din toată inima, domnule doctor.

— Bine, o să mă mai gândesc. Surioara mea, care ţine foarte mult la soţia dumitale, m-a întrebat dacă n-aş putea să te ajut să-ţi cumperi singur o corabie, ca să nu trebuiască să mai fii salariatul nimănui. Cumpăr iahtul. dumneata vei fi nu

proprietarul, ci căpitanul lui. Dacă-mi ajung scopul, voi vedea pe urmă ce mai pot face pentru d-ta. Acum să mă ierţi că te las, dar ce mi-ai povestit m-a tulburat foarte mult şi am nevoie de singurătate ca să mă gândesc la cele ce am de făcut. La revedere, domnule Unger.

— La revedere, domnule doctor.

Îşi strânseră mâinile şi de despărţiră. După-amiază sosi şi procurorul la conac.

— Îmi aduci veşti? îl întrebă Sternau.

— Da. Uite ce e: am luat câteva informaţii la Rodriganda. Din averea contelui nu se va ştirbi un gologan. Am trimis şi un detectiv dintre cei mai destoinici la Barcelona. Acesta va supraveghea cu multă atenţie castelul.

— Ideea nu e rea, mai ales că don Manuel are de gând să rămână deocamdată în Germania în aşteptarea rezultatului cercetărilor pentru găsirea fiului său.

— Cum, contele nu vrea să se ducă să intre iar în posesia averii lui?

— Şi să vrea, n-ar putea s-o facă.

— Mă rog, explică-te mai bine... Nu înţeleg ce vrei să spui. Ce l-ar putea împiedica pe conte...

— O să mă înţelegi numaidecât. Averea nu e personală ci aparţine familiei Rodriganda şi trece din tată-n fiu, când acesta a devenit major, urmând să fie administrată de amândoi, iar venitul să se împartă pe din două. Un proces intentat de unul din ei trebuie să fie făcut cu asentimentul celuilalt, ori contele nu poate da în judecată pe copărtaşul averii, deoarece acesta ar trebui să semneze şi el acţiunea. Cum crezi dumneata că fiul se va da singur în judecată pentru punerea în drepturile lui a contelui Manuel?

— Dar bine, doctore, legile din Spania sunt absurde! zise indignat magistratul.

— Şi-acum spune, cine crezi dumneata că e moştenitorul averii?

— Fără îndoială, Mariano.

— Da? Te înşeli. Dovada? Ar trebui mai întâi ca Mariano să fie găsit, ca să-şi revendice drepturile. Greutatea constă în faptul că Alfonso e, după lege, moştenitor, sau mai bine zis coproprietar al averii familiei Rodriganda.

— Ce încurcătură, domnule!

— Aşa e. Înţelegi acum de ce contele e legat de mâini şi de picioare şi nu poate face nimic până la găsirea lui Mariano.

— S-ar putea face, poate, ceva pe cale juridică împotriva lui Alfonso.

— Greu. Ce dovezi poţi aduce? Deocamdată, fără Mariano nu se poate face nimic.

— Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să-ţi dau dreptate. Dar cu don Manuel ce-ai de gând, vrei să ţii ascunsă deocamdată salvarea şi vindecarea lui?

— Nu cred c-o să se poată, deşi ar fi de dorit. Nu-mi pot tăinui socrul şi nici să-l pun sub cheie, în orice caz, castelul Rodriganda va fi bine supravegheat şi fiecare mişcare a lui Alfonso şi a complicilor săi spionată. Pentru moment trebuie să-i lăsăm pe criminali să se bucure de roadele crimei lor; cel mult dacă putem obţine ca Roseta să-şi primească partea de moştenire ce i se cuvine.

— În privinţa asta îţi pot da o veste bună. Detectivul trimis de mine la Rodriganda îmi scrie că, după cât a aflat, cei de acolo sunt dispuşi să recunoască în tânăra fată care se găseşte aci, pe contesa Roseta.

— Asta înseamnă că nu-i tăgăduiesc drepturile de moştenire?

— Desigur. Am şi avut un schimb de scrisori cu ambasadorul Spaniei în privinţa asta, şi îl văd dispus să facă tot posibilul pentru a i se recunoaşte contesei drepturile.

— Îţi sunt foarte recunoscător, domnule procuror, pentru interesul dumitale, şi-ţi mulţumesc în numele logodnicei mele.

— Mă rog... dar, ia spune, e-adevărat ce-am auzit adineauri de la Unger, că vrei să te duci să cumperi un vaporaş?

— Da.

— Din ce mi-a povestit el am înţeles că e o afacere cât se poate de încâlcită. Îmi dai voie ca în lipsa dumitale să mă ocup mai departe de interesele dumitale, doctore?

— Mai întrebi! Sunt chiar foarte mulţumit de asta.

— Atunci ne-am înţeles. Voi începe chiar de mâine cercetările, ca să aflu când şi unde a fost văzut pentru ultima oară vasul „La Pendola”. Şi-acum, dragă doctore, înainte de plecare, îngăduie-mi să-ţi prezint felicitările mele pentru căsătoria dumitale, încheie procurorul strângând mâna medicului.

Nunta avu loc în prima zi de Crăciun la castelul lui Rodenstein. Acesta îşi îndrăgise atât de mult oaspeţii, încât tuna şi fulgera când auzea pe careva din ei vorbind de plecare.

După cum îi făgăduise lui Sternau, procurorul pornise îndată cercetările privitoare la vasul lui Landola, şi află că „La Pendola” fusese văzută nu de mult la Sf. Elena, unde acostase ca să ia apă dulce, apoi ieşise în larg îndreptându-se spre Cap. Se ştia acum cel puţin unde-ar putea fi urmărit vasul-pirat.

La sfârşitul lui ianuarie, Sternau o lăsă pe tânăra lui soţie sub ocrotirea căpitanului; el cu Unger plecară în Scoţia pentru a comanda sau a cumpăra vaporul care să-i ducă în căutarea lui Mariano. Mai înainte însă, medicul se duse să-şi ia rămas-bun de la procuror, şi acesta îl asigură că poate pleca fără grijă, deoarece tânăra lui soţie şi contele vor fi cât se poate de bine îngrijiţi la conacul lui Rodenstein, iar el personal nu va înceta o clipă să se intereseze de afacerile lor. Căpitanul îl însoţi pe doctor până în port.

— Cât crezi că o să lipseşti, doctore? îl întrebă el la

despărţire.

— Cine poate şti! Căile noastre sunt în mâinile Domnului!

— Nădăjduiesc că te vom avea în curând printre noi.

— Rămâi sănătos, domnule căpitan... şopti Sternau cu lacrimi în ochi. Ai grijă de Roseta...

— Fii fără grijă. Drum bun şi să ni te întorci sănătos, răspunse bătrânul tuşind, ca să-şi ascundă emoţia.

Îşi strânseră mâinile şi Sternau cu Unger se urcară pe vapor.

Nici nu bănuiau ei, sărmanii, câte aveau să întâmpine în cale şi anii îndelungaţi care vor trece până să-şi revadă fiinţele dragi rămase în patrie...

3. Pe urmele piratului

În partea de vest a Scoţiei se află oraşul Greenock, renumit pentru şantierele sale de vapoare. De aci au pornit în largul oceanelor vase mari comerciale şi de război, ca şi vaporaşe micuţe, făcute pentru plăcerile bogătaşilor sau pentru nevoile celor care de pe urma pescuitului îşi câştigă bucata de pâine. Într-unul din hotelurile de seamă ale oraşului descinsese doctorul Sternau împreună cu Unger, care avea să-l însoţească de-acum înainte în viaţa aventuroasă pe care i-o hărăzise soarta. Colindaseră şantierele şi portul cu gând să găsească un vaporaş potrivit scopului lor, dar nu găsiseră încă nimic. Stăteau acum de vorbă în restaurantul hotelului la o masă şi vorbeau despre ceea ce îi interesa, când un domn în vârstă de la o masă alăturată, care îi auzise, le spuse că ştia el un iaht care e de vânzare. Adăugă că proprietarul vasului însărcinase pe un avocat, care locuieşte chiar în vila din faţa hotelului, cu vânzarea vasului.

Doctorul îi mulţumi pentru informaţiile date şi, îndată ce-şi sfârşi masa, plecă împreună cu timonierul să vadă vaporaşul, care era ancorat tocmai la îmbucătura unde râul se vărsa în mare. După ce cercetă cu de-amănuntul iahtul, Unger fu de părere că e minunat şi potrivit pentru scopul lor.

Se întoarseră în oraş şi bătură la uşa vilei, unde văzură o tăbliţă pe care scria:

Emery Millner, avocat.

Aflară de la avocat că atât vila cât şi iahtul erau proprietatea contelui de Northingham.

— Contele Northingham? întrebă mirat Sternau. Aţi vrea să fiţi atât de bun să-mi spuneţi numele său întreg?

— Cum să nu! zise avocatul, sir Henry Dryden de Northingham e numele lui.

— A cărui fiică a fost un timp, nu de mult, la castelul contelui de Rodriganda ca oaspete a contesei Roseta?

— Da, chiar aşa e, răspunse mirat la rândul său avocatul. Dar de unde ştiţi dumneavoastră? O cunoaşteţi pe miss Amy personal?

— Şi încă foarte bine. Am fost şi eu în acelaşi timp cu ea la castel şi aş putea spune că ne-am şi împrietenit.

— Nu cumva dumneavoastră sunteţi doctorul Sternau care l-a operat cu atâta succes pe contele de Rodriganda?

— Da, eu sunt.

— O, dar e o mare cinste pentru mine, domnule doctor, să vă cunosc! strigă entuziasmat avocatul. Miss Amy ne-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră. Trebuie să vă spun că are o deosebită simpatie pentru soţia mea şi de câte ori vine pe la noi îi povesteşte fel de fel de lucruri interesante.

— Aşa am aflat şi despre cele petrecute la Rodriganda.

— Atunci vă voi întregi povestea spunându-vă că astăzi contesa Roseta e soţia mea. Acum se află în Germania, la mama mea.

— Cum, aşa de iute a mers? Bănuia Amy aşa ceva, nu credea însă că lucrurile se vor hotărî atât de repede. Probabil că a survenit ceva, nu-i aşa, domnule doctor? Şi... parcă nu îndrăznesc să vă rog... nu le-am putea afla şi noi? întrebă cam cu sfială avocatul.

— Deoarece miss Amy are atâta încredere în dumneavoastră, nu văd de ce n-aş avea şi eu, răspunse amabil acesta.

— V-aş ruga să-mi daţi voie să vă prezint, soţiei mele şi să primiţi ospitalitatea pe care v-o ofer cât timp veţi sta în oraş. Ne veţi face o mare bucurie, domnule doctor, şi vă rog să nu ne refuzaţi, stărui avocatul.

Cu toată împotrivirea lui, Sternau trebui în cele din urmă să se mute la avocat, care nu mai ştia ce să facă de fericire. Află de la el că lordul Dryden vindea iahtul deoarece era

vorba să stea mai multă vreme în Mexic şi n-avea ce să facă în timpul acesta cu el, aşa că medicul îl putu cumpăra la un preţ destul de convenabil.

Acum vasul trebuia echipat şi înarmat. Angajă paisprezece marinari, dintre care unii se pricepeau foarte bine la maşini. Unger fu numit căpitanul vasului, iar proprietar era doctorul. Botezară iahtul „Roseta”, după numele soţiei lui.

Vasul avea o viteză de optsprezece noduri pe oră şi consuma în acest timp două sute pfunzi de cărbuni, ceea ce îl silea să facă dese escale pentru a se aproviziona cu combustibil.

În curând vaporaşul părăsi şantierul şi ieşi în largul mării cu o direcţie pe care nimeni nu i-o cunoştea. Era însă de presupus că pornise spre coasta de vest a Africii, în căutarea lui Landola. Trecuseră cu bine de golful Biscaya, supranumit de marinari „Cimitirul marinarilor” din pricina stâncilor sale primejdioase, şi se opriră la Colonia Capului pentru a da de urma „Pendolei”, dar nu aflară nimic. De-abia la Sf. Elena, unde trebuiau să se aprovizioneze cu cărbuni, li se spuse că „Pendola” trecuse pe-aici în drum spre Capul Bunei Speranţe.

Sternau se luă după el.

Când iahtul „Roseta” fu la câteva grade nord de Cap, Unger intră într-o dimineaţă în cabina doctorului şi îl înştiinţa că spre vest se zăreşte un vas cu trei catarge. Pe bordul iahtului se afla un marinar, un negru, care avea o vedere foarte ageră. Din vârful catargului zărise vasul cu ochiul liber, pe când Unger nu-l putuse vedea nici prin ochean.

— Să fie „Pendola”? întrebă Sternau.

— Nu se poate şti deocamdată, dar pare să fie un vapor de marfă, răspunse Unger. Să ne îndreptăm spre el.

Ieşiră pe covertă şi se uitară cu ocheanul în zare. Băgară de seamă că vasul urma aceeaşi direcţie cu ei, dar având vânt prielnic şi pe lângă pânze şi maşini cu aburi, „Roseta” înainta mult mai repede.

În timp ce iahtul tăia cu repeziciune valurile, negrul din vârful catargului scoase un strigăt de spaimă şi de mirare în acelaşi timp.

— Ce e? îl întrebă Sternau.

— Se mai zăreşte încă un vapor, colo, spre apus, răspunse negrul. Se poate vedea bine de tot, are pânze negre.

— Pânze negre? Aşa le are numai vasul lui Landola! strigă Unger şi îndreptă ocheanul în direcţia pe care i-o arăta negrul cu mâna. Zări într-adevăr un vas care alerga în goană nebună spre cel dintâi.

— E într-adevăr „Pendola”, zise el foarte agitat.

— Nu te înşeli?

— Nu. Landola e un mare pungaş şi foarte şiret, are două feluri de pânze. Când e vorba să ancoreze în vreun port, întinde pânze albe, iar după ce iese în larg, pentru mai multă siguranţă, le întinde pe cele negre. După cum se vede, a pus gând rău corăbiei aceleia de marfă şi vrea s-o jefuiască.

— Cum am putea veni în ajutorul ei? întrebă doctorul. În sfârşit am pus mâna pe Landola, şi te asigur că n-o să-mi mai scape ticălosul.

Unger clătină din cap îngândurat.

— Nu trebuie să uităm că iahtul nostru nu prea poate lupta împotriva unui vas-pirat. Strădania noastră trebuie să fie să-l prindem pe bord. O luptă pe mare ar pricinui mari pagube vasului şi de prins tot nu l-am prinde. Nădăjduiesc însă că şi corabia de marfă va încerca să se apere, aşa că vom fi doi împotriva lui, voi pune să se strângă pânzele, ca să fim zăriţi cât mai târziu.

Se începură pregătirile; pânzele fură strânse şi tunurile încărcate, apoi se dădu cea mai mare presiune maşinilor.

Nu trecu mult şi vasul-pirat se apropie din ce în ce mai mult de corabia de marfă. Landola pusese să se înalţe steagul roşu (al piraţilor) şi o bubuitură de tun dădu semnalul de oprire. Corabia păru că-şi dă seama de înfrângerea care o

aştepta, totuşi încercă să scape. Un val puternic o abătu din calea vasului-pirat; acesta însă îşi potrivi direcţia şi goni din nou după ea.

Se auzi încă o bubuitură, De astă dată piratul ochise mai bine şi nimeri drept în coasta corăbiei. Un răcnet de triumf răsună de pe puntea vasului-pirat în acelaşi timp cu strigătele de furie de pe corabia de marfă, care îşi lăsase în jos pânzele, aşa că „Pendola” trecu ca o săgeată pe lângă ea. În clipa aceea se auziră două bubuituri, ceea ce pricinui zăpăceală pe puntea piratului. Cele două obuze trase de pe corabia de marfă îşi nimeriseră pesemne ţinta.

— Bravo! strigă Unger. Corabia de marfă e englezească. Are câteva tunuri la bord şi e hotărâtă să-şi vândă scump pielea. Are tunari destoinici, după cât văd. Înainte! Acum să luăm şi noi vasul-pirat din partea cealaltă.

Cele două vase stăteau acum faţă-n faţă şi se bombardau de zor. Era vădit că piratul era superior celuilalt, dar un bombardament mai îndelungat nu-i era pe plac. Îşi întinse toate pânzele şi se repezi la corabie.

— Vrea să-l abordeze strigă doctorul.

— Da, dar nici englezului nu-i lipseşte îndemânarea. Uite cum s-a aşezat cu prora înainte, ca un dulău care-şi arată colţii. O să dau acum presiune maşinilor. Peste cinci minute ajungem la ei ca să le spunem şi noi două vorbe şi-un cuvânt...

Iahtul se ferise până atunci să facă fum, aşa că nici nu fusese zărit de cele două vase. Deodată ţâşni pe coşul lui o trâmbă groasă, neagră, şi strigăte de bucurie răsunară pe bordul vasului de comerţ. Piratul îl văzu şi el pe noul său adversar, păru însă că nici nu se sinchiseşte de un potrivnic atât de neînsemnat.

Iahtul trecu ca o săgeată pe lângă englez. Căpitanul acestuia, care stătea pe covertă, îi strigă:

— Hei, iaht, prieten ori duşman?

— Prieten! Nu vă predaţi! strigă Sternau.

— Nici prin gând nu ne trece!

Şi căpitanul îşi adeveri spusele cu o nouă bombardare care păru să nu-şi greşească ţinta, căci se auzi de pe vasul-pirat un glas mânios răcnind:

— Daţi toată viteza! Abordaţi!

— Aha! Ăsta e Landola! zise Unger. Stai că-ţi dăm noi o abordare să-ţi treacă pofta...!

Iahtul făcu un ocol şi se opri drept la pupa vasului-pirat, dar atât de aproape încât bombele treceau pe deasupra lui.

— Foc! comandă Unger.

Detunăturile răsunară puternic şi proiectilele se înfipseră în cherestea.

— Aşa! zise Sternau mulţumit, acum trimiteţi-i şi câteva pe covertă, băieţi!

În timp ce tunarii iahtului căutau să găurească vasul deasupra liniei de plutire, marinarii de pe punte trăgeau de zor spre covertă. De-abia acum văzu piratul că adversarul pe care-l socotise neînsemnat, putea fi un duşman primejdios. N-avea însă ce să-i facă, fiindcă bombele sale nu-l puteau nimeri, şi împotriva gloanţelor de puşcă Unger avusese grijă să aşeze la proră paveze groase prin care nu puteau trece proiectilele.

Piratul se găsea acum între două focuri. Atât englezul cât şi iahtul se ţineau dârz, şi Landola îşi dădea seama că situaţia lui nu era deloc plăcută. Atâta timp cât nu se va descotorosi de iaht, îi era cu neputinţă să biruie corabia de marfă.

— Abordaţi afurisita aia de stârpitură! răcni el.

În câteva minute două din bărcile piratului, încărcate cu marinari, se lăsară pe apă şi porniră spre iaht.

— Minunat! făcu Unger râzând. Stai că-l trimitem noi acuşi la fund...

Poruncii să dea vasul înapoi şi se aşeză la unul din tunuri. Prima barcă — şi cea mai mare din ele — se apropie.

Unger ochi, şi obuzul porni ca o săgeată; pătrunse barca, trecu prin proră şi ieşi pe partea cealaltă. Câţiva vâslaşi fură sfârtecaţi în bucăţi şi cârma se sfărâmă. Barca luă apă şi se scufundă. Marinarii scăpaţi cu viaţă porniră înot spre cealaltă barcă, dar o altă bombă o nimeri şi pe ea drept în mijloc.

— Aşa, ia mai daţi-le câteva gloanţe, ca să-i saturăm de abordaj, zise căpitanul mulţumit de succesul său.

Acum văzu Landola că micul iaht era un adversar de temut şi mult mai primejdios decât vasul englez. Făcea spume la gură de furie.

— Aruncaţi grenade de mână, să-l sfâşiem pe piticul de colo! răcni el oamenilor săi.

Sternau se apropie atunci de parapetul vaporaşului şi strigă de după adăpostul de rogojini:

— Henrico Landola, Gasparino Cortejo din Rodriganda îţi trimite salutări!

Tâlharul se îngălbeni.

— Grenade! Repede, repede! Nemernicul ăsta nu trebuie să ne scape! răcni el.

Dar căpitanul puse maşina sub presiune şi dădu vasul înapoi ca să nu fie ajuns de grenade. Acum însă era ameninţat de tunurile piratului. Unger îşi îndreptă vasul în direcţia cârmei vasului duşman şi încercă, să i-o bombardeze. Dacă izbutea, piratul devenea neputincios în luptă şi victoria era a lui. Henrico Landola înţelese scopul şi puse să se întindă pânzele, ca să se repeadă în iaht şi să-l ciocnească. Acesta însă manevră în aşa fel ca să-l ocolească.

În vremea aceasta nici englezul nu se lăsase pe tânjeală. Adevărat, fusese simţitor avariat, dar asta nu-l împiedica să bombardeze de zor vasul-pirat care, având a se lupta cu doi adversari deodată, se găsea acum în inferioritate. De o abordare a vasului comercial nu mai putea fi vorba, şi când văzu că iahtul vrea să-i sfărâme cârma, înţelese că se află în mare primejdie. Îşi întinse deci pânzele şi porni dus de vânt,

după ce mai bombardă o dată vasul englezesc.

La bordul acestuia izbucniră strigăte de bucurie, şi când iahtul se apropie de el, marinarii se întreceau care mai de care să mulţumească salvatorilor lor.

Sternau trecu împreună cu Unger pe puntea vasului.

— Asta se cheamă ajutor sosit la timp, *sir,* zise căpitanul întinzându-le mâna. Iahtul dumneavoastră e un adevărat erou, aşa mititel cum e.

— Lasă că nici dumitale nu-ţi lipseşte nimic, răspunse germanul râzând.

— Aş! Eu mi-am făcut numai datoria, trebuia să mă apăr. Sunt însă convins că piratul mă va ataca din nou.

— Nu cred, fiindcă am de gând să-ţi ţin tovărăşie.

— Adică, vrei să mă însoţeşti?

— La drept vorbind, nu pe dumneata, ci pe pirat. De săptămâni întregi alerg după el, şi tocmai acum, când l-am găsit, să-l scap din mână?

— Zău? Ai vreo răfuială cu el?

— Cam aşa ceva. Eşti dispus să-mi faci un serviciu, căpitane?

— Cu plăcere.

— Atunci comunică în toate porturile pe unde vei trece că te-ai luptat cu „Lion”, comandat de căpitanul Grandeprise, dar că atât numele vasului cât şi al comandantului sunt false, vasul se numeşte „La Pendola” şi căpitanul e un spaniol, pe nume Henrico Landola. Aşa s-ar putea să se pună mâna pe el. Eu mă voi preface că mă ţin după dumneata spre Colonia Capului. Piratul nu va bănui că îl urmăresc.

— Dar ce ţi-a făcut, *sir?* Aş putea să ştiu şi eu? Sternau îi povesti căpitanului englez cât crezu el de cuviinţă, apoi se înapoie pe puntea iahtului, care porni spre sud, pe când piratul se îndreptă spre sud-vest.

Când crezu că nu mai poate fi văzut nici cu ocheanul de pe „La Pendola”, doctorul întoarse vasul şi luă aceeaşi

direcţie.

Atunci când Landola auzise pomenindu-i-se numele lui şi pe cel al lui Cortejo din Rodriganda, nu ştiu ce să creadă. Omul care îi cunoştea taina era deci un duşman. Dar cine? Nu-şi putea închipui pentru nimic în lume. Îşi zicea că iahtul se va duce la Cap ca să-l denunţe, de aceea îşi luă toate măsurile de precauţiune.

El însuşi urma să se ducă acolo unde avea treburi de pus la cale, dar trebuia să stea departe încă vreo câteva zile, deoarece era sigur că iahtul va ajunge înaintea lui. De aceea ocoli spre vest, ca să nu întâlnească vreun vapor în cale, apoi o luă spre sud şi se îndreptă spre coasta Capului. Fiind noapte, era sigur că nu va fi văzut de nimeni, şi cum se lumină de ziuă ancoră într-un golf pustiu.

Aci scrise o scrisoare agentului său din Cape Town, şi-l rugă să-i păstreze corespondenţa până la sosirea lui în oraş. Scrisoarea o dădu la doi din marinarii săi, care porniră cu o barcă să o ducă agentului.

Când ajunseră în port, unul din ei rămase să păzească barca, pe când celălalt se duse cu scrisoarea în oraş.

— Mare noroc aţi avut că v-aţi ascuns, zise agentul după ce citi scrisoarea. Un german care a sosit aseară aici pe un iaht a făcut un denunţ că Henrico Landola, căpitanul vasului „La Pendola”, şi piratul Grandeprise e una şi aceeaşi persoană.

— Neamţul e tot aici? întrebă marinarul.

— Da. Ia cărbuni, fiindcă i s-a isprăvit provizia.

— Cum îl cheamă?

— Sternau, iar pe căpitanul iahtului Unger. Guvernatorul i-a chemat pe toţi agenţii de vapoare şi le-a comunicat să nu trateze cu Landola decât prin scris. Toate epistolele privitoare la el să fie predate imediat autorităţilor. Se cere să fiu şi eu atent. Îi trimit acum scrisoarea care a venit ieri pentru el, dar

deocamdată, pentru un timp cel puţin, trebuie să mă feresc să mai primesc ceva pe numele lui.

Agentul dădu marinarului o epistolă deschisă, scrisă însă cu un fel de cifru.

Omul luă scrisoarea şi plecă. Landola îi spusese să cerceteze ce e cu iahtul, de aceea se îndreptă spre chei. N-apucă însă s-ajungă în port şi se întâlni cu un străin care-l privi îndelung, se opri, porni iar, apoi se întoarse şi-i zise:

— Ascultă, băiete, pe ce vapor eşti tu?

— Pe ăla american de colo, răspunse marinarul şi arătă cu mâna spre un bric ancorat în port.

— Hm! răcni străinul cu îndoială. Pare-mi-se că te-am mai văzut eu undeva...

— Ai fost vreodată la Funchal?

— Da.

— Când?

— Acum vreo câţiva ani. Eram atunci pe unul franţuzesc.

— Da? Eu zic că nu e chiar aşa de mult de când te-am văzut. Credeam că eşti tot pe „Pendola” căpitanului Landola.

— Nu-l cunosc. Să ne vedem sănătoşi, că nu prea am vreme de palavre, zise piratul şi se îndepărtă.

Însă cum ajunse în colţul străzii, întoarse capul şi văzu că străinul se luase după el. Alergă în port, se urcă în luntre şi începu-să vâslească de zor.

Străinul care-l oprise în drum nu era altul decât Unger, care se ducea la controlul hârtiilor, căci „Roseta” era gata de plecare. Îşi aducea perfect de bine aminte de chipul individului şi prinsese bănuieli.

El alergă la iaht, şi cum urcă pe punte îi spuse lui Sternau:

— Vedeţi luntrea aceea de colo, domnule doctor? în ea se află doi indivizi, dintre care unul e marinar pe „La Pendola” lui Landola. Zicea că face serviciu pe bricul acela american, dar nu-l cred fiindcă luntrea nu seamănă deloc a fi americană. Poate că am dat de o urmă. Trimiteţi pe cineva cu o barcă

după ei, dar să nu simtă că sunt urmăriţi. M-aş duce eu singur, dar n-am timp, trebuie să mă duc la, comisariatul portului.

Doctorul îi ascultă sfatul. Băgă de seamă că luntrea nu se opreşte lângă vasul american ci trece înainte. Dădu ordin să plece imediat patru oameni şi un vâslaş bun cu o barcă în urmărirea luntrei, dar să caute să nu fie observaţi.

Marea nu era agitată, totuşi valurile se ridicau destul acolo unde era ancorată „La Pendola”.

Landola ascultă în tăcere cele spuse de marinar şi se duse în cabina lui să descifreze scrisoarea. *„Doctorul Sternau e pe urmele dumitale. Ştie tot. Cortejo”,* se specifica în scrisoare.

Avocatul aflase prin spionii săi trimişi în Germania ce se întâmplă acolo şi crezu de cuviinţă să-l înştiinţeze pe căpitan. Aceeaşi ştire o trimisese în diferite localităţi, unde ştia că se va opri piratul. Cifrul îl stabiliseră ei între ei de mai multă vreme, şi se foloseau de el de câte ori era nevoie să-şi comunice ceva important.

Landola se urcă pe punte, îşi chemă secundul, şi-i porunci să ridice ancora.

— Acum?! Nu crezi că e primejdios să ne arătăm în lumina zilei? întrebă acesta mirat.

— Ba da, dar e şi mai periculos să rămânem aici. Pornim imediat spre Indiile Occidentale.

Ofiţerul ştia că corabia fusese nu de mult acolo, de aceea îl privi uimit.

— Suntem urmăriţi, deci trebuie să ni se piardă urma, îl lămuri căpitanul. S-a descoperit că „La Pendola” nu e alta decât vasul-pirat „Lion”. Trebuie să schimbăm culoarea vasului şi să ne procurăm alte hărţi. Aşadar, la drum!

Când „La Pendola” ieşi în larg, omenii din barcă priviră lung în urma ei. Se întoarseră apoi la iaht unde, din pricina vântului potrivnic, ajunseră tocmai târziu de tot.

Iahtul aştepta gata de plecare.

— Landola a luat-o la fugă, zise Unger, şi-a schimbat itinerarul.

— Unde s-o fi ducând?

— Greu de ghicit. Trebuie să ne luăm după el. Am eu o bănuială care poate să se adeverească, dar poate să şi dea greş. Landola ştie că e urmărit, trebuie deci să-şi facă vasul de nerecunoscut şi să-i schimbe numele. Într-un şantier nu poate s-o facă. Atunci o să se ducă undeva la loc ascuns ca să nu fie văzut de nimeni. În spatele Antilelor sunt sute de insule mititele; acolo va încerca el să ancoreze ca să-şi vopsească vasul. Eu cred că presupunerile mele sunt temeinice şi nu mă înşel.

— Atunci să ne luăm după el.

— Greu! Ca marinar cu multă experienţă cum e piratul, va şti să se ferească. Totuşi, trebuie neapărat să ia curentul Golfului, şi dacă i-o luăm înainte, îl găsim cu siguranţă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Dumneavoastră nu sunteţi un lup de mare ca mine, domnule doctor, şi n-aveţi de unde şti că pentru noi, marinarii, există căi pe apă ca pentru căruţaşi şoselele de pe uscat. Deocamdată vom lua-o spre vest până ce-l vom zări din depărtare pe pirat; după aceea vom vedea noi încotro se îndreaptă el.

— Să punem atunci mâna pe el.

— Nu se poate; l-am putea avaria, cel mult, pe când el ne poate distruge. Are bărci pe care se poate salva dacă am reuşi să-i găurim vasul, dar dacă un singur proiectil de-al lui ne-ar nimeri am fi pierduţi. În amândouă bărcile pe care le avem nu încap nici măcar jumătate din oamenii noştri; şi-apoi nici nu sunt destul de trainice ca să ţină la drum mai lung pe ocean.

Doctorul trebui să-i dea dreptate experimentatului marinar. Peste puţin timp „Roseta” pornea din port şi ieşea în larg.

Trecuseră două săptămâni de-atunci. În Mexico, o tânără fată stătea culcată în hamacul ei şi-şi citea corespondenţa. Citise toate scrisorile sosite şi acum o deschise pe cea din urmă. Ochii ei luciră de bucurie. Iată ce scria în epistolă:

„Scumpă miss Amy

Aţi părăsit Rodriganda în nişte împrejurări destul de ciudate şi cred că aţi fi curioasă să ştiţi ce s-a mai întâmplat acolo.

Cum pentru moment am destul timp liber, vă voi povesti toate cele petrecute până în ziua de astăzi. Vă scriu din Grecnock, unde sunt oaspetele avocatului Millner, chiar în vila dumneavoastră. Mâine plec de aci, şi cu ajutorul lui Dumnezeu sper să dau de urma locotenentului de Lautreville, care se află prizonier pe bordul lui „La Pendola”.

Sper că Roseta v-a scris înaintea mea şi aţi răspuns rândurilor ei. Îndată ce voi avea ceva important de comunicat vă voi ţine la curent.

Devotatul dumneavoastră, Carol Sternau”.

Aceasta era scrisoarea de introducere. Amy începu acum să citească foile alăturate scrisorii, în care erau descrise amănunţit toate evenimentele care au urmat după plecarea ei. Căsătoria Rosetei cu doctorul o duse cu gândul la Mariano, şi acum afla că tânărul rătăceşte ca prizonier pe mare, victimă a unor uneltiri neînţelese pentru ea. Pentru ce? Ce crimă făcuse, sărmanul? De ce îl urmăreau cu atâta înverşunare duşmani necunoscuţi? Va reuşi Sternau, omul curajos şi puternic, să-l elibereze din ghearele lor? Şi lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obrajii delicaţi ai tinerei fete.

Deodată fu trezită din gânduri de cameristă, care veni să-i spună că seniorita Josefa Cortejo ar dori s-o vadă. Amy îşi strânse foile şi-şi şterse lacrimile, apoi intră în salon.

O cunoscuse pe Josefa la o *tertufia,* un fel de adunare care n-are alt scop decât ca persoanele din societate să poată sta

de vorbă, doamnele la un ceai iar bărbaţii la un pahar cu viu. Englezoaicei nu-i plăcuse defel spaniola aceea cu privirea de bufniţă, rea şi vicleană, de al cărui nume nici nu-şi aducea aminte. Totuşi n-avu încotro, trebuia s-o primească.

— Te rog să mă ierţi, miss Amy, începu Josefa cu glas mieros, că te-am deranjat, dar auzind că tata are treabă cu lordul Dryden, mi-am permis să vin şi eu să-ţi fac o vizită.

Amy ocoli un răspuns de politeţe şi întrebă cu mirare;

— Tatăl dumitale e aici?

— Da. În interese de afaceri. Am profitat de ocazie să mai stau şi eu de vorbă cu o persoană din adevărata aristocraţie, de acelaşi rang cu mine, căci nu prea se găsesc astfel de persoane pe la noi.

Amy se uită pe furiş la ea şi nu i se păru defel că femeia din faţa ei ar face impresia unei aristocrate.

— Pe cât ştiu, se găsesc destule familii bune în Mexic, îi răspunse ea.

— Hm, bune da, dar nu nobile, zise spaniola strâmbând din nas. Eu, ca logodnica celui mai bogat moşier din Mexic, trebuie să fiu foarte prevăzătoare în alegerea prietenelor mele.

— Eşti logodită?

— Nu oficial; din anumite cauze diplomatice, logodna n-a fost declarată încă.

— A, logodnicul dumitale e diplomat?

— Nu, dar am întrebuinţat cuvântul deoarece pe logodnicul meu îl aşteaptă acolo, în patrie, un viitor strălucit.

— Felicitările mele.

— Mulţumesc. Cred că ai auzit de contele de Rodriganda, nu-i aşa?

— Contele de Rodriganda? întrebă mirată Amy.

— Da. Numele pare să te surprindă.

— Am şi eu o prietenă cu acelaşi nume.

— O spaniolă?

— Da, fiica lui don Manuel de Rodriganda y Sevilia.

Ochii de bufniţă ai Josefei luciră ca ai unei păsări de pradă.

— Unde-ai cunoscut-o?

— La Madrid. Pe urmă i-am făcut şi o vizită la Rodriganda.

— Când?

Tonul întrebării era atât de stăruitor, încât o indispuse pe englezoaică, de aceea răspunse cam vag:

— Acum vreun an.

— Nu se poate, trebuie să fi fost mai târziu, zise Josefa.

Amy roşi de ciudă că străina aceasta antipatică o prinsese cu minciuna. Trebuia însă să fie prevăzătoare, deoarece din rândurile primite de la Sternau înţelesese că orice imprudenţă le-ar putea fi dăunătoare.

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea cu răceală.

— Fiindcă spuneai adineauri că e fiica lui don Mantiei, în loc să spui ca a fost, deoarece bătrânul conte a murit.

— Pe atunci trăia. Am aflat de-abia astăzi că a dispărut.

— Din prudenţă, Amy nu-i spuse că ştia de salvarea contelui.

— De la cine?

— De la un prieten.

— Cum îl cheamă?

Stăruinţele Josefei o scoaseră din fire pe Amy. Se sculă în picioare şi zise cu asprime:

— Nu cumva e o formulă de politeţe aici în Mexic ca femeile să facă pe... detectivii, amestecându-se în afacerile particulare ale altora?

Dar „bufniţa” nu păru defel jignită şi răspunse foarte calm:

— Compătimirea e şi ea o formulă de politeţe.

— Atunci e şi întrebarea pe care ţi-o voi pune o formulă de politeţe: Mă rog, cine eşti d-ta?

— Ţi-am fost doar prezentată, miss Dryden.

— Ca domnişoara Josefa.

— Numele meu este Josefa Cortejo.

— Şi cine e acest domn Cortejo?

— Secretarul fostului conte Fernando şi actualmente al lui don Alfonso.

— Secretarul? Aşadar, un fel de contabil?

— Ştii dumneata ce înseamnă în realitate un lord? întrebă Amy dându-se un pas înapoi.

— Ştiu foarte bine, răspunse fără să se tulbure Josefa.

— Şi ştii că tatăl meu este lord?

— Da.

— Şi îndrăzneşti d-ta, fata unui contabil, să vii să-mi faci o vizită mie? Totuşi, asta n-ar fi nimic, o îngădui oricărei fete cât de simple. Dar ca să îndrăzneşti să-mi pui întrebări ca un judecător, ca un alcade de-al dumneavoastră unei ţigănci, vezi, asta nu o pot îngădui şi te rog să pleci imediat din casa mea.

Josefa îngălbeni.

— Vorbeşti serios, miss Dryden?

— Cât se poate de serios. Tatăl dumitale e rudă cu Gasparino Cortejo din Rodriganda?

— Da, frate.

— A, aşa se explică antipatia pe care am simţit-o de la început pentru d-ta... Unchiul dumitale e un ticălos care o să-şi primească în curând pedeapsa. Pleacă... pleacă, să nu te mai văd...!

Şi zicând acestea, Amy ieşi indignată din salon, lăsând-o pe Josefa înlemnită de uimire şi paralizată de furie. Îşi reveni însă repede, se ridică de pe scaun şi mormăi, ameninţând cu pumnii spre uşa pe care ieşise fata:

— O să mi-o plăteşti tu, englezoaică fudulă; şi cât de curând, n-avea grijă!

După ce Cortejo plecă, lordul trimise s-o anunţe — după obiceiul englez chiar între ai casei — pe Amy că vrea să-i vorbească.

— Bine că vii, pa! îl întâmpină ea.

— M-ai aşteptat, scumpo?

— Nu, dar prezenţa ta o să mă mai înveselească puţin.

— Eşti tristă? De ce?

— Nu sunt tristă, dar m-am necăjit grozav.

— Tu? Din ce pricină? întrebă el zâmbind.

— Din pricina bufniţei aceleia... a Josefei Cortejo.

— Tatăl ei a fost la mine şi-mi spunea că a adus-o şi pe fiică-sa să-ţi facă o vizită. Sunteţi prietene?

— Eu prietenă cu fata unui contabil? Nu pot s-o sufăr... replică Amy cu dispreţ.

— De când te-ai făcut aşa de mândră, draga tatii? întrebă lordul Dryden râzând. Parcă te ştiam altfel.

— Mândră? N-am fost niciodată, dar prea mi s-a vârât în suflet şi a îndrăznit chiar să mă întrebe lucruri care mă privesc numai pe mine. Am dat-o pur şi simplu pe uşă afară!

— Întocmai ce-am făcut eu cu tatăl ei, zise lordul.

— Da? Şi de ce?

— Pentru că a vrut să mă tragă pe sfoară. „Nu ştiu de unde a aflat că vreau să cumpăr nişte pământ în Mexic şi a venit să-mi ofere o moşie care se află undeva la nord, hacienda del Erina, arendată unuia Pedro Arbellez. M-am pomenit astăzi iar cu el că vine să-i dau răspunsul.

— Şi de aceea l-ai gonit?

— Da, căci am aflat între timp că hacienda aparţine de drept arendaşului şi că n-are nimeni dreptul s-o vândă în numele contelui de Rodriganda.

— A fost proprietatea lui?

— Da, şi acesta a dăruit-o prin testament lui Arbellez. Dar ştii de ce-am venit la tine, dragă? îţi plac călătoriile pe cât ştiu.

— De ce mă întrebi? spuse Amy devenind atentă.

— Ai călătorit mult singură şi ştiu că n-am de ce-ţi duce grija; de astă dată însă nu mă pot hotărî atât de uşor să te las.

— E vorba să plec undeva, pa?

— Da. Am de trimis unele comunicări foarte importante guvernatorului din Jamaica, pe care nu le pot încredinţa în mâini străine. În port la Veracruz e ancorat un vas de război care te va duce la destinaţie; nu i le pot preda căpitanului, deoarece nu e diplomat. Nu ştiu alt mijloc decât să te trimit pe tine. La drept vorbind, nu se lasă o femeie pe un vapor de război, dar sper că pentru mine se va face o excepţie.

— Trimite-mă pe mine, tată! strigă Amy entuziasmată. Plec numaidecât, şi fii sigur că voi şti să-mi îndeplinesc misiunea.

— Bine, am toată încrederea în inteligenţa şi energia ta; mă temeam însă că o să-ţi fie greu; deoarece treburile sunt urgente, aş vrea să pleci cât mai repede. Când crezi că vei fi gata de drum?

— Chiar mâine dimineaţă.

— Atunci ne-am înţeles. Eu te voi însoţi până la Veracruz, ca să te instalez pe vapor. Guvernatorul din Jamaica mi-e prieten şi te va primi cu braţele deschise.

A doua zi, o trupă de douăzeci de călăreţi însoţeau trăsura care-l ducea pe lordul Dryden şi pe fiica sa la Veracruz, unde fu primită cu multă amabilitate de către comandantul vasului de război. Puse să i se pregătească o cabină şi, după ce lordul îşi luă rămas-bun de la fiica lui şi-i înmâna documentele, coborî pe uscat.

Timpul era prielnic şi călătoria cât se poate de plăcută. Marea sclipea în bătaia soarelui, apa era limpede şi străvezie. Lăsară în urmă Marele şi Micul Caiman şi se apropiau de Jamaica. Ca să poată ajunge la Kingston, trebuiau să treacă pe la primejdioasele bancuri Pedro, atât de temute pentru stâncile lor colţuroase de mărgean.

Era înainte de amiază, soarele nu era încă prea fierbinte, aşa că ochii se puteau odihni cu plăcere pe întinderea nesfârşită a mării. Deodată omul de veghe veni să spună că

se zăreşte un vaporaş, probabil un iaht.

Amy tocmai stătea de vorbă pe covertă cu comandantul. Acesta luă ocheanul, privi câtva timp în direcţia unde se vedea iahtul, apoi zise:

— Mic şi îndrăcit mai e şi vaporaşul acela! Aleargă pe apă cu o viteză ca şi când ar zbura. Ia te uită şi d-ta, miss Dryden.

Amy se apropie de parapet. În clipa aceea se auzi de pe vasul de război o bubuitură: tunul avertiza vaporaşul să-şi declare numele şi destinaţia.

— Cine sunteţi? întrebă ofiţerul de gardă.

— Iahtul particular „Roseta” se auzi răspunsul.

— Cui aparţine?

— Proprietatea lui Carol Sternau din Germania.

La auzul numelui, Amy scoase un ţipăt de surprindere. Îşi încorda privirea şi zări pe covertă trupul voinic al doctorului.

— Îl cunoşti pe acest Sternau, miss Dryden? întrebă comandantul, care auzise exclamaţia ei.

— Da, *sir,* e un bun prieten de-al meu. Îngăduie-i, te rog, să vină pe bord.

— Cum să nu!

Căpitanul făcu mâinile pâlnie şi strigă spre iaht.

— E şi domnul Sternau pe bord?

— Da, se auzi răspunsul.

— Atunci să poftească încoace!

— N-am vreme, răspunse acesta, deşi ştia că va fi silit s-o facă, deoarece ordinul venit de pe un vas de război trebuie executat îndată.

— Miss Amy Dryden e cu noi! îl lămuri căpitanul.

— Atunci vin!

Imediat o luntre se desprinse de pe iaht şi se apropie de scăricica vasului. Doctorul urcă repede treptele şi, după de ce prezentă şi-l salută pe comandant, strânse mâinile tinerei englezoaice.

— Te credeam în Africa, îi spuse ea.

— L-am fugărit pe „Lion” până aici, răspunse el zâmbind.

— Care „Lion”? Doar nu vrei să zici vasul-pirat? întrebă cu mirare căpitanul.

— Ba chiar el, *sir.* N-am vreme multă de pierdut, fiindcă nu vreau să-l scap din ochi.

— O, *sir,* clacă ai vrea să mă ajuţi să-l prind pe ticălosul acela de Grandeprise!

— Fără cea mai mică şovăire, răspunse agitat englezul. E un noroc neaşteptat de care trebuie să mă folosesc. Unde se află acum?

— În dosul bancurilor Pedro. Dumneavoastră îl luaţi de la babord, eu de la tribord, şi-l prindem la mijloc ca într-o menghine.

— Dar bine, domnule, cum ai reuşit dumneata cu o astfel de coajă de nucă — altfel n-aş putea să-i spun — cum e vaporaşul ăsta, să urmăreşti pe unul ca Grandeprise? strigă uimit comandantul.

— Îmi pare rău că n-am timp acum să-ţi explic, dar miss Amy îţi va povesti totul. Trebuie să mă grăbesc să dau de el la bancuri. La revedere, sir!

Căpitanul îl opri o clipă.

— Domnule, îi zise el, dacă piratul va încerca să evite lupta, îl gonim pe bancurile Seranille sau pe Rozalind, unde se va înţepeni între stânci. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

Sternau se întoarse pe iaht şi porni sub mare presiune spre bancurile Pedro. După o jumătate de ceas zări înaintea lui vasul-pirat. Căpitanul vaporaşului zâmbi mulţumit, se uită pe hartă şi-i zise doctorului:

— De zece minute a ocolit bancul. Nu ne va recunoaşte şi ne vom putea apropia. Îi sfărâmăm cu o ghiulea cârma şi l-am dat gata!

— Bine. Vezi însă să nu tragi sub linia de plutire; prizonierul trebuie să fie în fundul calei, şi să ne ferim cu orice preţ să scufundăm vasul.

— Trebuie să-i spunem şi englezului.

Iahtul se prefăcu că nici nu se sinchiseşte de pirat, şi fiindcă locul de trecere era îngust, faptul că vaporaşul se ţinea atât de aproape, nu-i dădu nimic de bănuit. Când ieşi însă iar în larg, se repezi spre el, bombardă întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă cârma şi i-o făcu praf.

Această manevră, pe atât de îndrăzneaţă pe cât era de neaşteptată, îi înspăimântă pe cei de pe „Pendola”. Alergară toţi pe punte, chiar şi Landola.

— Ah! Iar ticălosul ăsta! Daţi-i la cap! strigă el înfuriat.

Dar „Pendola” nu era pregătită de luptă. Aici, în apropierea atâtor porturi, îşi acoperise gurile de tun şi-şi ascunsese armele. Puţinele puşti pe care le aveau la îndemână aveau tirul prea scurt şi gloanţele n-ajungeau până la iaht.

Sternau stătea pe covertă şi privea.

— O salutare de la Rodriganda! strigă el deodată, întinse puşca lui care trăgea la mare distanţă, ochi şi trase. Se auzi o detunătură şi Landola căzu grămadă.

— Glonţul l-a nimerit în umăr şi i-a sfărâmat osul, mai poate însă vorbi, zise Unger. În clipa aceea se auzi o a doua detunătură şi secundul vasului căzu mort lângă căpitanul său.

Sternau porunci să oprească maşina şi iahtul se legăna acum uşor pe valuri. Îşi încarcă din nou puşca, trase şi-l nimeri pe timonier.

— Aşa! Acum nu mai are cine comanda marinarilor, zise Unger mulţumit. A, uite că vine şi englezul nostru! adăugă el, arătând spre cuirasat, care apăruse de după o stâncă şi se aşezase în faţa piratului.

— Salve! îi strigă comandantul lui Sternau. L-aţi damblagit, după cum văd. Bravo!

— Şi i-am împuşcat ofiţerii, răspunse acesta. Băgaţi de seamă să nu trageţi sub linia de plutire, fiindcă prizonierul trebuie să fie în fundul vasului.

— Am înţeles.

Cuirasatul trase o ghiulea care trecu pe deasupra vasului, semnalul convenţional ca piratul să-şi ridice pavilionul.

Aceasta îl înalţă pe cel spaniol.

— Ce vas e? întrebă englezul.

— „La Pendola”, căpitan Landola.

— Câţi oameni are la bord?

— Douăzeci şi patru.

— Minţi! Să treacă toţi la mine pe punte! Pendola era pierdută; nu mai putea înainta fiindcă nu mai avea cârmă. Marinarii înţeleseră că nu le mai rămânea decât să scape cu fuga. Se prefăcură că se supun ordinului, dar după ce lăsară bărcile pe apă începură să vâslească disperaţi spre ţărm. Nu ajunseră însă departe, căci iahtul se luă după fugari şi, văzând că nu e nici un prizonier printre ei, stârni valuri mari în jurul bărcilor, scufundară două dintre ele, pe când englezul bombarda pe celelalte.

Amândouă vasele se întoarseră acum la pirat. Pe punte găsiră numai cadavrul secundului şi al timonierului. Landola, care era doar rănit, fusese luat de marinarii săi în bărcile care zăceau acum în fundul mării.

Cercetară cu de-amănuntul vasul şi se găsiră cele mai zdrobitoare dovezi că fusese într-adevăr condus de piraţi. Doctorul aprinse un felinar şi coborî scara care ducea în fundul vasului, unde fuseseră îngrămădiţi bolovani şi saci cu nisip, aşa-zisul balast. Şi cum apa pătrunde de obicei prin cherestea, nisipul e întotdeauna umed. În nisipul acesta jilav zăcea legat în lanţuri nenorocitul Mariano.

Când se auziră paşii lui Sternau şi ai comandantului englez, lanţurile zăngăniră şi un glas ca de pe altă lume întrebă:

— Cine-i acolo?

Doctorul se înfioră.

— Domnule locotenent, venim să te scăpăm, răspunse el

mişcat până la lacrimi.

— O, glasul acesta!... Să fie adevărat, sau mă înşeală auzul? şopti el.

Sternau ridică felinarul ca să-i cadă lumina drept în faţă.

— Dumnezeule! Doctorul Sternau! murmură nenorocitul, şi leşină de bucurie.

Îl scoaseră de acolo după ce-l descătuşară, şi fiindcă lumina zilei i-ar fi putut face rău după ce zăcuse atâta timp în beznă, nu-l duseră de-a dreptul pe punte ci în cabina căpitanului. Doctorul trimise apoi după Amy.

În vremea aceasta, Mariano — cum îi spuneau bandiţii — îşi revenise în simţiri.

— Senior Sternau, înger trimis din cer, visez sau e adevărat? murmură el nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— E realitate, dragul meu, lasă că o să-ţi povestim noi mai târziu. Acum o să-ţi căutăm ceva haine şi rufe în garderoba lui Landola, ca să te primeneşti, fiindcă vei primi o vizită.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat; am auzit împuşcături...

— Ţi-am găsit urma şi am plecat după dumneata din Europa. Acum ne aflăm în Jamaica. Mai târziu vei afla cum a fost. Acum spală-te şi îmbracă-te repede.

— Cine e persoana care vine să mă viziteze? întrebă tânărul, curios.

— O domnişoară, mai mult nu-ţi spun. Când vei fi gata, bate în uşă.

Medicul ieşi din cabină şi Mariano se spălă şi începu să se îmbrace. Auzi afară şoapte. Deşi foarte slăbit, reuşi totuşi să-şi tragă hainele pe el, apoi bătu în uşă.

— Intră, miss Amy, cred că n-are să moară de bucurie, zise Sternau pe când deschidea uşa.

— Mariano privi şi... înaintea lui stătea făptura adorată la care nu încetase să se gândească o clipă în această lungă captivitate.

— Amy..., miss Amy... bâigui el nebun de fericire.

Ea nu văzu chipul lui slăbit, ochii afundaţi în orbite, ci numai privirea lui de adoraţie şi braţele care se întindeau spre ea.

— Alfred! În sfârşit...! Te-am regăsit în sfârşit! şoptiră buzele ei şi căzu la pieptul lui.

Deodată braţele lui se lăsară moi în lungul trupului, o paloare cadaverică i se întinse pe faţă, pleoapele i se închiseră şi fu cât pe-aci să se prăbuşească.

— Alfred, scumpul meu ce ai? strigă ea speriată.

— Bucuria... fericirea... e prea mare, murmură el şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

De-abia acum văzu ea ce făcuse foamea, captivitatea şi suferinţele sufleteşti din tânărul acela voinic şi frumos. Inima i se strânse de durere şi lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obraji.

— Lasă, dragul meu, căută ea să-l îmbărbăteze, acum au trecut toate şi vei fi fericit.

Cuvintele ei îl întristară parcă şi mai mult.

— Amy... începu el, eu... nu sunt ceea ce am vrut să par...

— Nu acum, Alfred, îmi vei povesti mai târziu, zise ea punându-i mâna pe gură. Ştiu că eşti bun şi nobil — atât îmi ajunge. După ce te vei întrema, îmi vei spune ce ai pe suflet.

Un zâmbet de fericire se ivi pe chipul lui slăbit. În momentul acela cineva bătu în uşă. Era doctorul.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, zise el, dar vin în calitate de medic, şi-l rog pe domnul locotenent să iasă pe punte. Deoarece a stat prea mult închis pe fundul unui vapor, are nevoie de aer curat, şi de hrană bună.

Ieşiră toţi trei pe punte.

— Acum te-aş ruga, miss Amy, să-mi spui şi mie cum ai ajuns dumneata pe cuirasat? întreba curios Sternau pe englezoaică.

— Trebuie să-i duc guvernatorului din Jamaica nişte

documente foarte importante.

— Atunci întâlnirea asta a noastră a fost o simplă întâmplare?

— Nu, dragă doctore, e mai mult decât atât, e voinţa lui Dumnezeu care m-a adus aici.

— Şi cât crezi că vei rămâne?

— Până ce-l voi vedea pe Alfred mai întremat.

— N-aş vrea să stea la Kingston. Clima e foarte nesănătoasă, bântuie frigurile şi alte boli. Dacă reuşeşti să-ţi termini afacerile repede, te duc eu cu iahtul meu înapoi în Veracruz. Aerul în Mexic e bun şi-i va prii, aşa că-l vom vedea repede restabilit pe tânărul nostru locotenent.

A doua zi iahtul ridică ancora şi porni spre Veracruz.

— Cred că n-a scăpat nimeni de pe „Pendola”, zise Sternau înainte de plecare comandantului cuirasatului.

— Nu se ştie! răspunse acesta. Ieri, după ce aţi plecat, am cercetat bine cu ocheanul coasta şi mi s-a părut că zăresc câţiva marinari ducând cu ei un bolnav sau un rănit. Deoarece în partea locului coasta e nelocuită, lucrul mi s-a părut suspect şi am trimis o barcă după ei. Oamenii mei au găsit urme de paşi, dar n-au găsit pe nimeni.

— Să fi izbutit Landola s-ajungă la ţărm? Atunci ar fi bine să nu plec încă şi să-l caut. Poate dau de el.

— Ce te face să crezi că ar fi chiar Landola? întrebă englezul.

— Pentru că el e singurul pe care numai l-am rănit — intenţionat de altfel — pe ceilalţi doi i-am omorât.

— Ticălosul nu merita să trăiască, zise atunci Mariano, care-i auzise. M-aş bucura însă să-l ştiu în viaţă, căci aş avea poate prilejul să-l întâlnesc vreodată şi să mă răfuiesc cu el. S-a purtat atât de inuman cu mine, m-a chinuit îngrozitor şi n-aş vrea să rămână nepedepsit pentru ceea ce am îndurat.

— Bine. Să ne convingem atunci, fu de părere doctorul. Cercetările nu pot să dureze mai mult de un ceas. Şi-apoi n-ar

strica să ştiu dacă a scăpat sau nu.

Iahtul se îndreptă spre punctul arătat de comandant şi ajunse după un sfert de oră acolo. Şi fiindcă Sternau nu vroia să se amestece urmele lăsate de fugari cu ale altora, coborî singur pe uscat ca să cerceteze bine locul. Coasta era însă plină de stânci de mărgean, şi fiindcă în ajun fusese fluxul mării, apa măturase urmele, aşa încât trebui să plece fără să fi aflat ceva.

4. De la Veracruz la Mexico

Călătoria până la Veracruz se făcu repede şi în modul cel mai plăcut. Hotărâră ca doctorul să-i însoţească pe cei doi logodnici până la Mexico, iar iahtul să rămână în paza lui Unger. Dar fiindcă Mariano era prea slăbit ca să poată face drumul călare, luară diligenta care făcea curse regulate între port şi Mexico. Îşi luară provizii destule — pe timpul acela încă nu existau restaurante pe-acolo — şi părăsiră portul.

Călătoria cu diligenta era cât se poate de obositoare.

Se înhămară opt catâri la ea: doi înaintaşi, patru mijlocaşi şi câte unul pe de lături. Catârii erau de obicei mai mult sălbatici, căci păşteau pe câmp şi erau prinşi cu lasoul. Cu greu reuşeau să le pună hamurile, dar odată porniţi nu mai puteau fi opriţi.

Locurile prin care treceau erau pustii; văgăuni, păduri dese şi drumuri pietroase. Nu întâlneau ţipenie de om. Rareori dădeai de vreo colibă dărăpănată, locuită de vreun indian, rămăşiţă a foştilor stăpânitori de odinioară. Diligenta sărea peste hârtoape, trecea prin vaduri secate, pe margini de râpe unde la cel mai mic pas greşit te puteai prăbuşi în fundul prăpastiei.

Vizitiul stătea pe capră cu hăţurile în mână, şi alături de el băiatul care îngrijea de catâri. Acesta n-avea o clipă de răgaz. Sărea din goană să îndrepte ici-colo hamurile, aduna pietre cu care să îndemne catârii, apoi tot din fugă sărea iar pe capră.

Astfel învăţa el meseria de vizitiu ca să mâne şi el cândva catârii diligentei. Un bun vizitiu de diligentă era foarte preţuit şi respectat. I se zicea „senior” şi primea ca leafă o sută douăzeci de pesetas, hrană şi locuinţă. Dacă în cursul anului reuşise să nu răstoarne nici o singură dată diligenta, i se mai dădea o gratificaţie de două sute de pesetas.

Drumurile erau însă nesigure. Orice mexican era mai mult sau mai puţin bandit pe vremea aceea, aşa că diligenta era escortată de oameni bine înarmaţi. Totuşi, nu rareori călătorii ajungeau la destinaţie prădaţi de tot ce aveau asupra lor — sau nu mai ajungeau deloc, fiind ucişi pe drum.

Pe înserat, cei trei călători ajunseră la un fel de han, unde erau nevoiţi să rămână peste noapte. Hanul era o cocioabă scundă, împrejmuită de cactuşi. În curte păşteau câţiva cai şi catâri slabi şi prăpădiţi. În colibă locuia „şeful poştei”, un mexican fioros, slab şi deşirat, care aducea mai mult a bandit decât a om cinstit. Pe lângă slujba lui, făcea negoţ cu un fel de băutură din agave dospite, pe care o turna în nişte ulcele murdare şi o vindea călătorilor însetaţi pe un preţ foarte bun.

Amy nu vru să se culce în mizeria care domnea în colibă, căci vederea „şefului” o făcea să se înfioare. I se pregăti un culcuş în diligentă, iar tovarăşii săi se culcară în aer liber, lângă diligentă.

Era o noapte minunată. Cerul sclipea de stele şi adierea vântului aducea miresme îmbătătoare. Mariano şi cu Amy se plimbau visători pe lângă gardul de cactuşi. În cele din urmă tânăra fată rupse tăcerea şi murmură:

— Ce deosebire între timpul petrecut la Rodriganda şi acum...

— Şi câte am îndurat de atunci... suspină Mariano.

— Crezi că eu n-am suferit de dorul tău, Alfred? zise ea privindu-l drăgăstos.

— Să nu-mi mai spui Alfred, ci Mariano, o rugă el.

— Mariano? întrebă ea mirată.

— Da. Acesta e numele meu adevărat. Alfred de Lautreville era un nume de împrumut.

— Atunci... aceasta era ceea ce te apăsa pe suflet, dragul meu?

— Da. Stai aici lângă mine să-ţi povestesc tot.

— Nu mai poţi amâna? Eşti încă prea slăbit, emoţia ţi-ar

putea face rău...

— Fii fără grijă, Amy. Gândul că m-am purtat necinstit cu tine îmi face mai rău decât amintirile acelor timpuri care aş fi vrut să nu fi existat niciodată.

Se aşezară pe un bolovan, şi după ce Mariano stătu multă vreme pierdut în gânduri, începu:

— Ai auzit de la Sternau unele bănuieli asupra originii mele, nu-i aşa?

— Da. Mi-a dat încă de la Rodriganda să înţeleg ceva, apoi mi-a şi scris despre ele.

— Atunci află că am fost victima unei uneltiri criminale, a cărei descoperire e ţinta întregii mele vieţi. În copilărie am fost răpit de lângă părinţii mei şi m-au dus într-o vizuină de bandiţi.

Amy scoase un ţipăt de spaimă.

— Da, am fost crescut printre bandiţi.

La asta nu se aştepta englezoaica. Răsuflă adânc, dar nu putu scoate un cuvânt. El observă şi se trase mai la o parte.

— Taci? Mă dispreţuieşti... Uite, vezi de ce mă temeam eu... spuse el cu amărăciune.

Ea însă îi luă mâna şi murmură cu o milă adâncă:

— N-a fost vina ta că ai încăput pe mâinile bandiţilor.

— Nu, căci eram foarte mic pe-atunci. Am trăit, printre bandiţi, dar n-am fost la fel ca ei şi n-am făcut niciodată nimic care să mă pună în conflict cu justiţia...

— Slavă Domnului! Cum ai putut însă căpăta cultura şi educaţia pe care o ai?

— Căpitanul avea probabil scopuri mai înalte cu mine. Am fost crescut potrivit rangului social din care fac parte prin naştere, Singurul lucru necinstit de care sunt vinovat este că la Rodriganda mi-am dat un nume fals.

— Nu puteai face altfel, dragul meu.

Mariano povesti apoi toată viaţa lui trăită printre tâlhari, şi când isprăvi Amy îl cuprinse de gât, zicându-i cu lacrimi în

ochi:

— Îţi mulţumesc pentru sinceritatea ta, Mariano, şi te socot vrednic de mine.

— Dar tatăl tău...?

— Să n-ai nici o grijă. E bun şi drept, şi mă iubeşte mai mult decât orice pe lume.

A doua zi porniră din nou la drum. Călătoria aceasta obositoare îi zdruncină şi mai mult sănătatea tânărului şi, când ajunseră la Mexico, îi era mai rău ca oricând. Doctorul îl asigură însă că după o odihnă de câteva săptămâni va fi iar pe picioare. Amy vru să-i ducă îndată la locuinţa tatălui ei, dar Sternau nu fu de acord.

— Vom trage la un hotel, spuse el. Tatăl dumitale nu ne cunoaşte personal, şi ceea ce i-ai povestit dumneata despre noi nu e de-ajuns ca să ne bucurăm de ospitalitatea sa.

— Mi-ai făcut însă mari servicii şi m-ai adus în siguranţă, protestă englezoaica.

Doctorul zâmbi.

— Nu cumva vrei să-l prezinţi aşa, fără introducere, pe logodnic tatălui tău? o întrebă el.

— Ai dreptate, răspunse ea roşind. Mergeţi deocamdată la hotel, dar făgăduiţi-mi că veţi veni îndată ce vă va pofti tata la noi.

— Cu plăcere. Am venit la Mexico cu scopul de a-l cunoaşte pe Pablo Cortejo şi îmi va fi mai uşor locuind la dumneavoastră Poate că vom găsi în sfârşit dezlegarea misterului care ne înconjoară.

Diligenta îi lăsă pe cei doi tineri la hotel, apoi o duse pe Amy la locuinţa tatălui ei. Acesta, care nu se aştepta s-o vadă atât de curând înapoi, rămase uimit de sosirea ei.

— Amy! strigă el ridicându-se de la birou, e cu putinţă?

— Da, răspunse ea râzând.

— Bine, - dar nici n-ai avut când s-ajungi şi să te întorci din Jamaica! zise el nevenindu-i să creadă.

În loc de răspuns, fata îi puse dinainte răspunsul guvernatorului.

— Aşa-i, zise lordul, acum m-am convins. Dar cum s-a putut înfăptui minunea asta?

— Minunea, cum zici tu, s-a înfăptuit datorită unor domni, şi mai ales datorită doctorului Sternau.

— Doctorul Sternau? Nu cumva o fi doctorul acela pe care l-ai cunoscut la Rodriganda? întrebă mirat lordul.

— Chiar el!

— Şi te-a adus la Mexico?

— Mai întâi m-a dus în Jamaica şi apoi la Mexico. Se află aici în tovărăşia a doi domni. Îţi voi povesti după ce vei citi scrisoarea guvernatorului. Până atunci mă duc să mă schimb.

Peste puţin timp Amy reveni şi începu să-i povestească tatălui ei tot ce se petrecuse la Rodriganda şi ce-a urmat după aceea.

Lordul o asculta cu multă atenţie. Ceea ce auzea i se părea un roman de senzaţie şi-l punea pe gânduri. Amy era unicul lui copil şi spera s-o vadă fericită la casa ei. Şi acum îi spunea aşa, netam-nesam, că e îndrăgostită de un bandit spaniol...

După ce termină de povestit, fata aşteptă zadarnic răspunsul. Lordul începu să se plimbe prin cameră fără să spună un cuvânt. Deodată se opri în faţa ei şi-i zise cu glas blajin:

— Amy, fetiţa mea iubită, până acum mi-ai făcut numai bucurii, dar astăzi e pentru mine întâia oară când îmi aduci o mare supărare.

Ea se atârnă de gâtul lui, îl sărută şi căută să-l îmbuneze:

— Iartă-mă, tată, dar Dumnezeu a sădit iubirea aceasta în inima mea şi nu pot renunţa la ea.

— Şi tu crezi tot ce ţi-a povestit acel Mariano?

— Da, cred fără cea mai mică şovăială.

— Poţi tu iubi cu adevărat pe un... copil adoptat de

căpetenia unor bandiţi?

— Îl iubesc atât de mult încât fără el aş fi cea mai nenorocită fiinţă de pe lume, răspunse ea privindu-l în ochi rugător.

— Şi la mine, tatăl tău, nu te-ai gândit o clipă măcar? întrebă el mâhnit.

— Ba da, m-am gândit şi la tine.

— Totuşi vrei să te căsătoreşti cu un aventurier...

Fata făcu un pas spre el şi-l întrebă hotărâtă:

— Tată, tu nu vrei să-ţi vezi copila fericită?

— Desigur. Tocmai de aceea mă doare sufletul că-ţi ştiu inima încătuşată în chip nedemn.

— Caută să-l cunoşti şi tu pe Mariano, şi dacă vei găsi că e nedemn de mine, te voi asculta şi voi renunţa pentru totdeauna la el.

Era atâta convingere în glasul ei încât lordul se simţi emoţionat.

— Bine, copila mea, voi încerca. Acum du-te şi odihneşte-te după călătoria aceasta obositoare, eu voi chibzui ce e de făcut.

O sărută cu dragoste părintească şi se aşeză la birou, prefăcându-se că vrea să lucreze. Însă cum ieşi Amy pe uşă, se sculă din fotoliu şi începu să se plimbe îngândurat prin cameră. În cele din urmă păru să ia o hotărâre. „Nu e decât un singur om de la care pot cere un sfat: acesta e doctorul Sternau. Din câte am auzit despre el, e un om pe al cărui cuvânt pot să mă bazez”, îşi zise lordul.

Sună servitorul şi ceru să-i aducă pălăria şi bastonul, apoi ieşi în stradă.

Ajuns la hotel, întrebă de doctor.

— E în camera lui, îi răspunse hotelierul, vreţi să-i vorbiţi? Mă duc să-l anunţ. Cine să-i spun că-l caută?

— Un domn care doreşte să-i vorbească între patru ochi.

Sternau se miră auzind că-l caută cineva; de-abia sosise şi

nu cunoştea pe nimeni în oraş. Îl pofti însă sus.

Când cei doi bărbaţi fură faţă în faţă se măsurară din priviri. Medicul îşi dădu repede seama că cel ce venise la el nu era un om de rând, iar lordul simţi imediat o vie simpatie pentru tânărul acesta voinic cu chipul energic.

— Aţi dorit să-mi vorbiţi? întrebă doctorul într-o spaniolă perfectă.

— Da. Numele meu e Dryden.

Sternau păru surprins.

— Dryden? Nu cumva sunteţi lordul Dryden, tatăl...

— Aşa e, eu sunt;

— Vă rog, luaţi loc. Nu mă aşteptam la vizita dumneavoastră.

— Totuşi, cred că bănuiţi motivul.

— Poate, răspunse acesta cu o uşoară înclinare a capului.

— Daţi-mi voie mai întâi să vă mulţumesc, domnule doctor, pentru amabilitatea şi atenţia pe care aţi avut-o faţă de fiica mea.

— Mă rog... n-am făcut altceva decât ceea ce ar fi făcut orice om bine crescut în locul meu.

— Şi-acum, permiteţi-mi să vă vorbesc într-o chestiune cât se poate de serioasă.

Sternau crezu de cuviinţă să i-o ia înainte.

— Vreţi să spuneţi despre prietenul care e cu mine?

— Da. Mai bine zis despre relaţiile dintre tânărul acesta şi fiica mea.

— Miss Amy v-a şi spus?...

— Da. Nici nu mă aşteptam altfel de la ea. E obişnuită de mică să-mi încredinţeze toate tainele ei. Cunoaşteţi situaţia acestui prieten al dumneavoastră, domnule doctor?

— Da.

— Amy mi-a povestit un adevărat roman despre viaţa lui trecută şi prezentă.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, *sir* Dryden, îl

întrerupse doctorul. M-aţi întrebat clacă ştiu ceva despre situaţia prietenului meu. Am spus „da”, crezând că vă referiţi la situaţia lui actuală. E — pe scurt — un copil crescut printre bandiţi care n-are pe nimeni şi nimic în lumea asta largă. Atât e tot ce vă pot spune despre el.

Lordul Dryden se uită la Sternau întrebător.

— Dar copilul acesta crescut de bandiţi are şi un viitor?

— Probabil.

— Ce fel de viitor?

Medicul înălţă din umeri. Nu-l cunoştea pe lord şi nu putea şti cu ce anume gânduri venise, de aceea trebuia să fie prudent.

— Eşti o fire închisă, doctore, zise englezul zâmbind. Te rog însă să iei în seamă că-mi iubesc enorm copila şi vreau s-o văd fericită. Cum îmi pot închipui că fericirea ei stă în căsătoria cu un om despre care nu ştiu altceva nimic decât că a fost un bandit?

— Mă rog, *sir,* Mariano n-a fost bandit.

— Bine, să zicem. Înţelegi totuşi dorinţa mea de a afla ceva mai mult despre acest Mariano. Şi fiindcă din cele auzite despre dumneata te cred un om de onoare, am venit să te rog să-mi dai câteva lămuriri.

Cuvintele acestea fuseseră spuse cu atâta gravitate, încât Sternau se simţi învins.

— Bine, milord, zise el, întreabă şi-ţi voi răspunde tot ce ştiu.

— Se presupune că Mariano ar fi copilul răpit al contelui Manuel de Rodriganda?

— Da. Eu am fost primul care am avut această bănuială.

— Vrei să-mi spui şi mie motivele care te-au făcut să ai această bănuială?

— Dacă timpul îţi îngăduie, îţi voi povesti pe larg toate întâmplările prin care am trecut până la convingerea la care am ajuns, căci în momentul de faţă nu mai e o simplă

bănuială.

— Te rog chiar s-o faci, timpul nu contează.

— Ascultă, aşadar.

După ce sfârşi, lordul sări în picioare.

— Dar asta e ceva extraordinar! strigă el. Sunt pe deplin convins de concluziile dumitale. Deci, să rezumăm: Contelui de Rodriganda i-a fost răpit un băiat. Răpirea s-a făcut cu ajutorul bandiţilor, care au ascuns copilul în peştera lor. Adevăratul bandit însă e Gasparino Cortejo.

— Nu mai încape nici o îndoială.

— Care a fost scopul răpirii? E foarte important de ştiut.

— Ca să-l pună pe fiul acestui Gasparino în locul băiatului.

— Foarte bine! Secretul a fost dezvăluit băiatului de către cerşetorul acela, Tito Sertano, care a bănuit că Mariano ar fi copilul răpit. Acesta a venit la Rodriganda, unde a fost recunoscut de Cortejo şi predat căpitanului de piraţi ca să-l înlăture din cale, dumneata l-ai salvat şi l-ai adus la Mexico. E sau nu e aşa?

— Da.

— Dar care e scopul venirii dumitale la Mexico?

— Mai întâi vreau să aflu dacă Maria Hermoyes — care a adus copilul substituit — mai trăieşte, de asemenea şi Pedro Arbellez, fost, pe timpul acela, arendaşul contelui Fernando. Şi-apoi nu trebuie să uiţi, milord, că eu nu cred deloc în moartea contelui Fernando. Fostul timonier şi actualul căpitan Unger spunea despre un prizonier cu numele de Fernando care a fost vândut ca sclav în Harar.

— Şi dumneata bănuieşti că prizonierul acela e contele Fernando.

— Da. Poate ţi se pare curios din partea mea, dar când te gândeşti de ce fel de mijloace se slujeşte Cortejo n-are să ţi se mai pară imposibil. Sunt ferm hotărât să deschid mormântul contelui şi să văd dacă trupul se află în sicriu.

— Îţi voi înlesni eu autorizaţia.

— Mulţumesc, dar n-am nevoie de autorizaţie, zise Sternau cu un gest de dispreţ.

— Te expui însă la mari primejdii! strigă lordul îngrijorat.

— Aş! Nu mă tem de ele! Ceea ce te-aş ruga însă, milord, e să-mi dai prilejul de a face cunoştinţă cu Pablo Cortejo.

— Foarte simplu, vrei să-l cunoşti?

— E foarte necesar.

— Bine. Frecventez cercurile unde vine din când în când şi el. Nu de mult voia... a, bine că mi-am adus aminte! Vrei să afli unde se găseşte acum Pedro Arbellez?

— Da, ţi-am spus doar adineauri.

— Pot să-ţi spun că Arbellez este acum arendaşul haciendei del Erina, în nordul ţării. Cortejo vroia să mă tragă pe sfoară. Insista să cumpăr moşia, deşi era lăsată prin testament lui Arbellez.

— Atunci, va trebui probabil să mă duc la hacienda.

— Dar de ce-ţi dai dumneata atâta interes în afacerea asta, doctore?

— Te rog să nu uiţi că soţia mea e contesa Roseta de Rodriganda şi Mariano mi-e cumnat.

— El ştie asta?

— În orice caz bănuieşte, de vorbit n-am vorbit încă cu el despre această chestiune. Am rugat-o şi pe miss Amy şi pe prietenul meu Unger să nu-i pomenească nimic despre asta, vreau să afle de-abia atunci când ne vom afla în faţa faptului împlinit. Cum putem afla fără să atragem atenţia unde e cavoul familiei Rodriganda?

— Am să aflu eu, dragul meu. O întrebare din partea mea n-ar mira pe nimeni.

— Mulţumesc, milord, şi te rog să mă înştiinţezi imediat, deoarece...

Îşi curmă vorba, căci tisa se deschise şi Mariano apăru în prag.Când văzu un străin vru să se întoarcă, dar Sternau se ridică repede şi-i făcu semn să intre.

— Nu ne deranjezi deloc, dragul meu, zise el, apoi se întoarse spre lord adăugă: domnul acesta e senior Mariano, după care continuă prezentările: lordul Dryden, tatăl domnişoarei pe care am avut cinstea s-o însoţim.

Mariano se zăpăci de tot. Îşi reveni însă repede şi se înclină cu demnitate în faţa lordului.

— Tocmai vorbeam despre dumneata, îi zise acesta prietenos. Doream să te cunosc şi-mi pare bine că am ocazia; trebuie să-ţi mulţumesc pentru ajutorul oferit fiicei mele.

— Milord, ajutorul meu nu i-ar fi putut fi de mare folos domnişoarei, răspunse el zâmbind cu amărăciune. Sunt bolnav şi nu sunt în stare să fac pe cavalerul.

Dacă explicaţiile lui Sternau înlăturaseră întrucâtva ezitările lordului, vederea acestui tânăr frumos, dar atât de slăbit şi palid, trezi în sufletul său o milă adâncă. Îi ţinu mâna lui descărnată într-ale sale şi-i zise cu blândeţe:

— Ai într-adevăr mare nevoie de îngrijiri; crezi că te poţi îngriji aici, la hotel?

— Sper cel puţin, răspunse tânărul.

— Speri, dar speranţele cred că vor fi zadarnice. Un hotel mexican nu e ceea ce-i trebuie unui convalescent. De aceea te rog să primeşti ospitalitatea pe care ţi-o ofer în casa mea.

Mariano ridică privirile spre el. Un licăr de bucurie îi sclipi în ochi.

— Milord, murmură el, apoi trist, eu sunt un biet oropsit de soartă, nu pot îndrăzni să mă bucur de bunătatea d-voastră.

— Ba poţi foarte bine, dragul meu! Doctorul Sternau mi-a povestit câteva din nenorocirile dumitale, dar nu trebuie să te consideri oropsit de soartă. Eşti sărac, dar nu eşti vinovat cu nimic de asta. Primeşti?

Mariano se uită la doctor, apoi răspunse:

— N-aş vrea să mă despart de prietenul meu.

— Dar cine-ţi spune să te desparţi? strigă lordul. Domnul

doctor va fi atât de bun să vină şi el, de asemenea şi domnul Unger; loc e, slavă Domnului, pentru toţi.

Doctorul se apropie de lord, îi întinse mâna cu multă căldură şi-i spuse râzând:

— Când te invită cineva cu atâta bunăvoinţă, ar fi o lipsă de tact din partea noastră să refuzăm.

Josefa Cortejo stătea întinsă pe un divan în camera ei şi fuma ţigară după ţigară, după cum e obiceiul femeilor mexicane. Gândurile ei rătăceau departe, la Alfonso, iubitul ei, care se afla acum în Spania; se temea să nu-i fure inima vreo spaniolă frumoasă şi să-l facă să-şi retragă cuvântul pe care i-l dăduse la plecare că se va căsători cu ea, deşi n-o iubea.

Pe când sufletul ei se zbuciuma astfel, intră Cortejo cu un plic în mână.

— Am primit o scrisoare de la fratele meu, zise el.

— Veste bună sau rea? întrebă ea smulgându-i cu nerăbdare plicul.

— Hm! Şi bună şi rea. Alfonso a fost acum ceva timp în urmă în Germania.

— Ce-a căutat acolo?

— Pentru afurisitul ăla de doctor. Omul ăsta a venit în Spania numai spre nenorocirea noastră; e cel mai neînduplecat duşman pe care-l avem.

Josefa se încruntă cu dispreţ.

— Aş! N-avem de ce să ne temem de el!

— Ba avem. Din prima zi când a sosit la Rodriganda ne-a ghicit planurile şi ne-a pus beţe-n roate. E deştept al dracului şi-şi câştigă toate simpatiile. Parc-ar fi făcut legământ cu diavolul.

— Care o să vină într-o zi să-l ia! Ai auzit şi tu de neamţul care se află acum în oraş şi cutreieră saloanele aristocratice? Îl cheamă tot Sternau şi e musafirul ambasadorului englez. A

fost ieri invitat chiar la masă la prezident. Un medic, un simplu medic... Zău, e ridicol.

— Sternau zici? Caramba! Să fie chiar el?

— M-am întrebat şi eu, dar cred că e numai o potrivire de nume. Carol Sternau de care te temi tu atât e acum în Germania, aşa că nu poate fi în acelaşi timp şi acolo şi aici.

Chipul lui Cortejo se întunecă.

— Crezi? întrebă el. Cine ţi-a spus că se află în Germania?

— Doar scrie unchiu-meu în ultima lui scrisoare.

— Aşa? Ia citeşte-o pe asta.

Josefa despături scrisoarea chiar atunci, şi iată ce citi:

„Dragă frate,

De astă dată am să-ţi comunic lucruri importante. După cum ştii, doctorul Sternau ne-a scăpat printre degete. Îţi scrisesem că Alfonso nu l-a mai găsit la Paris; când a sosit el, plecase. Atunci Alfonso a pornit după el şi a putut afla doar locul unde se află. Ca să încerc ceva împotriva lui ar fi fost deocamdată o nesocotinţă. Între timp Sternau s-a căsătorit cu Roseta, apoi la câtva timp după nuntă a plecat în călătorie. Ştii ce şi-a pus în gând? Să-l caute pe Landola şi să i-l ia pe Mariano, tânărul care se dădea la Rodriganda drept locotenentul de Lautreville. De la Sternau te poţi aştepta la orice, sper însă că planurile-i vor fi dejucate.

Am trimis în toate porturile unde ştiu că se opreşte Landola câte un avertisment, şi deoarece e posibil să vină şi la Mexico, îţi scriu şi ţie, ca să ştii. Acest Sternau trebuie neapărat înlăturat din drum, altminteri suntem pierduţi.

Şi acum, o veste bună şi îmbucurătoare. Alfonso e acum capul familiei Rodriganda, şi ca să nu se stingă neamul trebuie să se însoare. Am şi ales o fată din cea mai înaltă societate a Spaniei, foarte bogată, tânără şi frumoasă. Îndată ce voi reuşi să pun la cale această căsătorie îţi voi comunica şi ţie.

Fratele tău Gasparino Cortejo”.

La ultimele rânduri ale scrisorii Josefa se îngălbeni; când termină de citit scrâşni din dinţi, făcu hârtia mototol, o azvârli jos şi începu s-o calce în picioare.

— Aşa am să le fac şi lor, dacă Alfonso nu se ţine de promisiune! răcni ea. O să-i zdrobesc, o să-i fac praf...!

În furia ei era şi mai urâtă, şi mai respingătoare.

Tatăl îi puse mâna pe cap şi căută s-o liniştească.

— Stai, draga mea, că n-au ajuns lucrurile până acolo, zise el.

— Da, făcu ea ridicând cu trufie capul, n-au ajuns, şi nici nu vor ajunge! Dar numai gândul că ar putea face aşa ceva, e o trădare faţă de mine.

— Deloc.

— Cum? Poate vrei să îi iei apărarea?

— Lui Gasparino da, nu însă şi lui Alfonso. Gasparino habar n-are de proiectul vostru, aşa că degeaba te superi pe el.

— Atunci cu atât mai vinovat e Alfonso, un trădător, un nemernic care nu se ţine de cuvânt! Vreau să ajung contesă de Rodriganda, şi ce vreau eu trebuie să fie, nimic nu mă poate împiedica, nimic, înţelegi tu?...

Stătea ca o „furie” în faţa tatălui ei, care răspunse însă cât se poate de calm!

— Bine, îi voi scrie lui Gasparino.

— Scrie-i numaidecât, şi insistă să-ţi răspundă fără nici o întârziere.

— Şi dacă zice „nu”?

— E pierdut, îţi jur!

— Josefa, e fratele meu!

— Tocmai de aceea trebuie să fie de acord, şi e cu atât mai vinovat dacă n-o va face. Ştii doar bine că testamentul e în mâinile mele.

— N-ai să te foloseşti de el împotriva lor!

Ea rânji ca o fiară şi zise oprindu-se în faţa lui:

— Ştii că ai haz? Fratele tău are un băiat şi tu o fată. Toţi suntem nişte pungaşi, nişte bandiţi, ba am devenit şi ucigaşi, numai ca să punem stăpânire pe averea Rodrigandei. Şi-acum vrei s-o stăpânească numai feciorul său, iar fata ta să rămână pe drumuri? Nu, tată, averea trebuie să fie a amândurora. Dacă el e conte, eu vreau să fiu contesă, şi ideea asta nu mi-o poate scoate nimeni din cap!

Cortejo găsi că e mai bine s-o lase în pace, să n-o contrazică.

— Foarte bine, numai că nu-i acum momentul să ne batem capul cu de alde-astea. Avem altele mai importante de discutat.

— Zău? Ce găseşti tu mai important? întrebă ea bosumflată.

— Chestia cu Sternau.

— Aha! exclamă zgripţuroaica, aducându-şi aminte de prima parte a scrisorii. Vrei să zici netrebnicul ăla de doctor, care a plecat să-l caute pe Landola? Vă e vouă frică de-un om ca el? Sunteţi caraghioşi, zău aşa!

— Nemţălăii ăştia sunt încăpăţânaţi şi energici. Când şi-au pus ceva în gând nu se lasă cu una cu două.

— Şi tu crezi că Sternau care se află acum aici e unul şi acelaşi?

— Sunt aproape sigur.

— Ar trebui să ne convingem..

— Cum? Nu-l putem întreba pe lordul Dryden.

— Nu, dar lasă pe mine! chicoti ea. Voi obţine o invitaţie la ceai şi voi avea prilejul să-l văd.

— Ştii cum arată?

— Da. E înalt şi voinic, un fel de uriaş, după cum am auzit.

— Aşa mi l-a descris şi Gasparino într-o scrisoare.

— Asta nu înseamnă nimic, s-ar putea să fie frate cu

celălalt, sau văr. Voi căuta însă să obţin o invitaţie la lordul Dryden, pe urmă vom vedea noi ce-o mai fi!

Sternau se aştepta la o întâlnire cu aceşti ticăloşi. Nu se putea ca numele lui să nu fie cunoscut de Pablo Cortejo şi ca acesta să nu caute să-l cunoască personal. Aflase că administratorul averii contelui de Rodriganda pătrunsese şi în cercurile mai înalte, aşa că era cu neputinţă să nu dea într-o bună zi ochii cu el.

5. Stăpânitorul stâncilor

Trecuse o săptămână de la sosirea lui Sternau în Mexico când, într-o dimineaţă, lordul veni să-l poftească la o plimbare călare, după cum făcea în fiecare zi. Ieşiră afară din oraş pe câmp, şi la întoarcere, făcând un ocol, lordul îi arătă o împrejmuire de zid şi-i zise:

— Acesta e cimitirul. În sfârşit, pot să-ţi dau o informaţie pe care mi-ai cerut-o.

— În privinţa cavoului familiei Rodriganda?

— Da.

— Se ridicară amândoi în şa şi Dryden îi arătă un monument.

— Acela cu stâlpi corintici?

— Chiar aşa. E mormântul în care zace contele Fernando de Rodriganda.

— Putem intra în cimitir?

— De ce nu? Porţile sunt deschise toată ziua. Descălecară, legară caii şi intrară. Dar, mai fiind şi altă lume, se plimbară un timp printre morminte, apoi se apropiară de cavou.

— Eşti sigur că aici e? întrebă doctorul.

— Da, uite că scrie şi pe mormânt.

— După cum văd, n-are să fie tocmai greu de pătruns înăuntru, şopti ca pentru sine doctorul.

— Când vrei să încerci? întrebă lordul.

— Chiar la noapte. Vrei să fii şi dumneata de faţă?

— Mulţumesc, dar sunt reprezentantul unei naţiuni şi nu îmi este îngăduit să mă amestec în treburile altora.

Pe la miezul nopţii, trei inşi se apropiau tiptil de zidul cimitirului. Erau Sternau, Mariano şi Unger. Mariano se întremase atât de mult în ultimele zile, încât putuse veni şi el cu ceilalţi doi.

— Staţi puţin aici, le zise medicul, vreau să mă asigur mâi întâi dacă nu ne vede cineva.

Sări peste zidul cimitirului, se uită împrejur cu ochii lui ageri, apoi şopti peste zid:

— Puteţi veni.

Se îndreptară toţi trei spre cavou. Deschiseră grilajul şi coborâră înăuntru, după ce mai întâi deşurubară capacul care acoperea cavoul. Sternau, care mergea înainte, îi spuse lui Unger să ferească lumina ca să nu se observe de afară. La lumina felinarului văzură mai multe sicrie de metal. La cel dintâi scria pe capac: *„Don Fernando, conte de Rodriganda y Sevilla, decedat în ziua de...”*

Cu un gest, doctorul arătă sicriul fără să citească mai departe, apoi începu să deşurubeze capacul.

— Ce-o să vedem acum? şopti Mariano înfiorându-se.

— Trupul unchiului dumitale sau... poate nimic, răspunse Sternau.

La ridicarea capacului, mâna medicului tremură şi-l scăpă din mână. Se auzi o bufnitură, care răsună lugubru în tăcerea cavoului.

— Ai zice că mortul nu îngăduie să-i tulburăm spiritul, murmură Mariano.

— N-are să se supere că vrem să ne convingem dacă s-a făcut un sacrilegiu cu trupul lui, răspunse acesta.

Apucă iar capacul, de astă dată cu mâna mai sigură, şi-l dădu la o parte. Unger însă lăsă lumina felinarului să cadă înăuntru şi — ca la o comandă — se priviră toţi trei unul pe altul.

— Sicriul e gol! zise Mariano.

— Întocmai după cum mi-am închipuit, răspunse medicul.

— N-a zăcut nimeni în el, adăugă Unger.

— Ba da, uite că se cunosc încă formele unui corp omenesc, zise Sternau.

— Aşadar, unchiul tot a murit! spuse Mariano îndurerat.

Dar de ce i-au scos cadavrul din mormânt? întrebă el nedumerit.

— N-a fost un cadavru, ci un om viu; n-ar fi avut nici un sens să scoată un mort din mormânt. După cum există otrăvuri care să facă pe cineva să-şi piardă minţile, tot aşa există altele care să provoace o moarte aparentă.

— Atunci omul care a fost îmbarcat pe vasul lui Landola şi vândut ca sclav la Harar să fi fost într-adevăr don Fernando de Rodriganda?

— Nu mai încape îndoială. Acum să închidem sicriul la loc şi să nu lăsăm nici o urmă după noi, fu de părere doctorul.

Ieşiră apoi din cavou, săriră zidul şi se întoarseră acasă.

A doua zi dimineaţa, doctorul îl înştiinţă pe lordul Dryden despre rezultatul cercetărilor sale.

— Nu-mi vine să cred! zise el. Ce crimă îngrozitoare! Trebuie să înştiinţăm numaidecât autorităţile.

— N-ar folosi la nimic. Nu am nici o încredere în poliţia mexicană, răspunse medicul.

— O vom sili să-şi facă datoria.

— Ar fi inutil.

— Zău? Am să-ţi dovedesc eu că nu.

— Vei putea dovedi numai că lipseşte cadavrul, altceva nimic. Dacă a fost îngropat viu sau mort, unde e acum şi cine e autorul crimei nu se va putea şti.

— Dar bine, doctore, îngădui dumneata ca o astfel de nelegiuire să rămână nepedepsită? strigă indignat englezul.

— Nu va rămâne nepedepsită, fii pe pace! Nu o vom putea face însă decât după ce îl vom găsi pe don Fernando.

— Atunci ai de gând să te duci la Harar?

— Da. Mai întâi trebuie să vorbesc cu Pedro Arbellez sau cu Maria Hermoyes, dacă mai trăieşte. Cel mai bine ar fi să plecăm îndată, dar Mariano e încă prea slăbit pentru un drum atât de lung, călare.

— Şi, adăugă lordul zâmbind, trebuie să-i mai laşi cel

puţin o săptămână căpitanului Unger ca să se perfecţioneze în arta călătoriei, fiindcă nu e lesne pentru un călăreţ neexperimentat să colinde câmpiile indiene.

La două zile de la întâmplarea aceasta, lordul Dryden fu invitat împreună cu doctorul Sternau la o serbare la care trebuia să vină şi Cortejo cu Josefa. Doctorul se grăbi să fie înaintea lor acolo.

Serbarea avea loc în casa unui om foarte bogat, un adevărat palat. După ce sărutară mâna doamnei gazde, medicul se despărţi de lordul Dryden şi-i spuse că-l aşteaptă în grădina de iarnă. Nu trecu mult şi acesta veni să-i spună că Josefa şi Cortejo sosiseră chiar atunci.

— Vrei să mă prezinţi, milord?

— Bine, vino să te prezint.

Intrară într-unul din saloane şi-l văzură pe Cortejo alături de fiică-sa stând de vorbă cu câţiva invitaţi.

— Domnul acela înalt şi slab e Cortejo, zise lordul.

— Ah, seamănă foarte bine cu frate-său..

— Şi doamna de lângă el e seniorita Josefa.

— Aceea cu chip de bufniţă?

— Da.

— Fata îmi face impresia să fie şi mai rea decât taică-său.

Se apropiară de grup. Cortejo era cu spatele la ei. Da un moment dat întoarse capul şi, zărindu-l, îi spuse lordului:

— Ce plăcere să vă întâlnesc, milord! Aţi reflectat la propunerea mea?

— Care?

— Aceea cu hacienda del Erina.

Lordul încruntă din sprâncene.

— Nu-mi place să discut despre afaceri în societate, răspunse el. De altfel, trebuie să ştiu sigur dacă hacienda este într-adevăr proprietatea contelui de Rodriganda.

— Bineînţeles că e!

— Şi dumneata ai dreptul s-o vinzi?

— Da.

— Am auzit că a fost lăsată prin testament arendaşului ei.

— Nu-i adevărat, milord, zvonuri neroade...

— Bine, o să mă conving eu în curând.

— Cum?

— Printr-un prieten de-al meu care pleacă zilele acestea acolo. Îmi dai voie să ţi-l prezint?

Cortejo şi Josefa se întoarseră brusc spre Sternau, care stătea mai la o parte.

— Domnul acesta e prietenul meu, doctorul Sternau, zise lordul arătând spre german.

Cortejo îl măsură o clipă cu ochii pe doctor, apoi zise cu amabilitate:

— E o mare cinste pentru mine, domnule doctor. Sunteţi, după cum am auzit, german?

— Da.

— Mie îmi sunt dragi germanii. Îmi daţi voie să vă prezint fiicei mele?

Sternau se înclină politicos, iar Josefa clătină din cap.

Îl poftiră apoi să ia loc cu ei pe o canapea şi-l supuseră unui adevărat interogatoriu.

— Lordul Dryden îmi spunea adineauri că vreţi să vă duceţi la hacienda del Erina, începu Cortejo.

— Probabil, răspunse scurt cel întrebat, nemulţumit că lordul îi trădase intenţiile.

— Aş putea să ştiu pentru ce?

— Fiindcă vreau să cunosc mai de aproape Mexicul şi obiceiurile ţării. Când a auzit lordul, m-a rugat să mă duc şi la hacienda del Erina, pe care intenţionează să o cumpere.

— Da? zise Cortejo mulţumit. Am acolo un arendaş foarte îndărătnic care susţine că hacienda e proprietatea lui. E ridicol! După cât înţeleg, călătoriţi mult.

— Aşa e.

— Sunteţi de invidiat, zise Josefa cu o amabilitate

prefăcută. Un om liber pe acţiunile sale trebuie să se simtă foarte fericit. Ce aţi vizitat până acum?

— America, Africa şi o parte din Asia.

— Dar Europa?

— Acolo m-am născut, răspunse el zâmbind.

— Cunoaşteţi Franţa?

— Da.

— Poate şi Spania?

— Am fost şi pe-acolo.

Josefa schimbă o privire plină de înţeles cu tatăl ei.

— Spania e ţara noastră maternă, de care vorbim cu mai multă plăcere, adăugă ea. Aş putea să ştiu ce oraşe aţi vizitat în Spania?

— Am fost prea puţin în frumoasa dumneavoastră ţară, seniorita. Am fost chemat acolo ca să îngrijesc un bolnav, contele de Rodriganda.

— Rodriganda?! Ştiţi că acest conte are proprietăţi şi aici la noi, şi că tata e administratorul lor?

Sternau se prefăcu peste măsură de mirat.

— Da? Nu ştiam, zise el, şi rămase câteva clipe îngândurat, ca şi când ar fi vrut să-şi aducă aminte de ceva.

— Există şi în Rodriganda, urmă el apoi, un senior Cortejo; sunteţi rude?

— Da, mi-e frate.

— Îmi pare bine, senior. Pe domnul Gasparino l-am cunoscut foarte bine la castelul Rodriganda.

— Mă mir, fiindcă îl ştiu foarte puţin comunicativ.

— N-am observat. Aş putea spune chiar dimpotrivă, am fost deseori în contact amândoi.

Josefa îşi muşcă buzele. Înţelese ironia. Schimbă vorba.

— Bine ar fi fost, senior, dacă l-aţi fi putut salva pe bietul conte Manuel, zise ea cu o milă prefăcută.

— Aş fi dat orice s-o fi putut face, seniorita.

— Mi se pare că a murit într-un accident nenorocit, nu-i

aşa?

— Aşa e, seniorita.

— Era şi în cuvintele acestea o ironie pe care Josefa şi Cortejo o înţeleseră foarte bine.

— Atunci o cunoaşteţi şi pe contesa Roseta, desigur?

— ... Deoarece acum este soţia mea. Sternau era convins că ştiau amândoi de căsătoria lui, deşi păreau cât se poate de surprinşi.

— Nu mai spune! exclamă Cortejo, şi Josefa adăugă:

— E cu putinţă?

— După cum vedeţi, seniorita. Ştiu că diferenţa de clasă socială e foarte strictă în Spania, dar dragostea trece peste astfel de prejudecăţi. De altfel, căsătoria am făcut-o în Germania.

— Atunci contesa şi-a părăsit patria?

— Da.

— Şi contele Alfonso a încuviinţat acest lucru?

— În orice caz nu l-a împiedicat, după cum vedeţi. Îl cunoaşteţi şi dumneavoastră pe contele Alfonso?

— Cum să nu-l cunoaştem? Doar a crescut aici în Mexic.

— Aşa e, uitasem.

— Ni se scrisese la un moment dat că contesa Roseta ar fi tare bolnavă.

— A fost, într-adevăr, dar acum e sănătoasă. A, vă rog să mă iertaţi, lordul îmi face semn, probabil vrea să mă prezinte cuiva.

Sternau se ridică şi Cortejo făcu la fel.

— E o mare plăcere pentru noi că am avut prilejul să cunoaştem pe cineva care a fost la Rodriganda, zise Cortejo. Vom avea cinstea să ne vizitaţi în timpul şederii dumneavoastră aici?

— Cu toată plăcerea, senior.

— Sau să venim noi odată la lordul Dryden să vă vedem? Din fericire sunt foarte bună prietenă cu miss Amy, adăugă

Josefa.

— Mă rog... cu plăcere, răspunse doctorul şi se înclină, apoi plecă.

După ce dispăru din ochii lor, Josefa se uită la tatăl ei şi murmură cu ciudă:

— Caramba! El e!

— Nu poate fi altul, adăugă Cortejo.

— Te-ai uitat bine la el?

— Foarte bine. E un adversar de temut.

— De temut? zise ea privindu-l cu dispreţ. E într-adevăr un adversar care poate ţine piept oricărui bărbat, dar nu şi unei femei. Nu degeaba a venit el în Mexico, ci cu un scop anume. Trebuie cu orice preţ să dispară, deşi îmi pare rău de el, căci e un duşman demn de-a fi iubit.

— După cum văd, îţi place! Ce ţi-a venit să-i spui că ne vom duce să-l vizităm?

— Altfel crezi că am fi avut prilejul să-l descoasem? Nu vine el la noi, fii sigur!

— Ba are să vină, ai să vezi. Nu e omul căruia să-i fie frică să intre în bârlogul ursului. Aş da mult să ştiu ce caută aici în Mexico.

— Vom afla în curând, fiindcă am intenţia să ne ducem chiar mâine la el.

— Ce, eşti nebună? După ce te-a dat englezoaica afară?

— Când e vorba de ceva atât de important nu iau în seamă toate fleacurile.

— Du-te singură dacă vrei, eu nu merg.

— Aşa am să şi fac, răspunse ea dârz.

— Ai fi în stare?

— Ba bine că nu! Ştiu însă că vei veni şi tu. Trebuie să aflăm de la el ce are de gând, arma de care se va folosi împotriva noastră, în sfârşit, atât cât îl vom putea descoase fără să-şi dea seama, ca să ştim ce ne rămâne de făcut.

Pe când vorbeau ei, Dryden îl întrebă pe Sternau:

— Ei, cum îi găseşti?

— Un uliu şi o bufniţă, numai că bufniţa pare să aibă mai mult curaj şi energie decât uliul.

— Îi crezi deci capabili de ceea ce îi acuzăm?

— Chiar de mai mult. Aceşti Cortejo, şi toată şleahta lor, se potrivesc de minune. Dar să nu ne stricăm dispoziţia gândindu-ne la ei, milord. Destul că-i vedem.

— Te-au invitat pe la ei?

— Da.

— Şi te vei duce?

— Dacă nu-mi vor lua-o ei înainte venind la mine?

— I-ai poftit d-ta?

— Nu, dar duduia zicea că e prietenă bună cu miss Amy.

Lordul înălţă din umeri şi tăcu. Toată seara doctorul se feri să se apropie de Cortejo şi Josefa.

A doua zi, înainte de amiază, feciorul veni să-i anunţe doctorului vizita domnului şi a domnişoarei Cortejo.

— Vă rugăm să ne iertaţi, senior Sternau, că vă deranjăm, dar Josefa ardea de nerăbdare să mai afle ceva de pe acasă. N-am primit de mult veşti de la ai noştri şi ne-am permis să vă vizităm atât de curând, zise spaniolul.

Medicul îi pofti să ia loc şi aşteptă interogatoriul, care începu imediat.

— Aţi debarcat la Veracruz, domnule doctor? întrebă Cortejo.

— Da.

— Probabil că aţi avut o scrisoare de recomandare pentru lordul Dryden.

— Am făcut cunoştinţă cu miss Amy la Rodriganda.

— Ah! făcu Josefa mirată, e o prietenă de-a Rosetei?

— Desigur.

— S-ar zice că la Rodriganda duceaţi o viaţă animată, senior!

— Dimpotrivă.

— Mă mir. Spuneaţi că era şi miss Amy şi un locotenent francez, după cum ni s-a scris de-acolo, aşa că nu trăiaţi chiar atât de singuratici.

Sternau văzu că venise rândul lui Mariano.

— Totuşi, era foarte monoton, răspunse el cu răceală.

— L-aţi cunoscut şi pe ofiţer, nu-i aşa?

— Da.

— Nu v-aduceţi aminte cum îl chema?

— Se numea Alfred de Lautreville.

— A stat mult la Rodriganda?

— Numai câteva zile.

— Şi apoi s-a întors în Franţa?

— Hm, a plecat fără să spună unde, seniorita. Josefa înţelese că apucase pe o cale greşită.

Nu-i spunea nici un neadevăr, dar nici ceea ce vroia ea să afle. Tocmai vroia să-i pună o altă întrebare, când Unger intră pe uşă. Lui Sternau îi păru bine, avea astfel prilejul să iasă câteva minute din cameră, mai ales că Unger, ca marinar, vorbea binişor câteva limbi, printre care şi spaniola. Îl prezentă deci musafirilor, şi sub un pretext oarecare ieşi scuzându-se.

Alergă la Dryden, unde-i găsi pe Amy şi Mariano şi le spuse grăbit:

— Vă confirm cele ce vă spuneam ieri. Cortejo şi Josefa sunt aici.

Lordul clătină din cap şi-l întrebă râzând:

— Şi i-ai lăsat singuri?

— Nu, Unger e cu ei. Am venit să-ţi fac o mare rugăminte, milord.

— Spune!

— Invită-i, te rog, la masă.

— Glumeşti? întrebă Dryden privindu-l mirat.

— Vorbesc foarte serios. Deşi văd că şi miss Amy se uită încruntată la mine, totuşi îmi menţin rugămintea.

— Dar pentru ce? Nemernicii aceştia îmi sunt atât ele antipatici şi nesuferiţi, încât nici nu vreau să-i văd în ochi.

— Vreau să văd ce impresie o să le facă Mariano.

— A, acum înţeleg! N-ai decât să-i iei cu d-ta. Nu, milord, vreau să fiţi şi dumneavoastră martori.

— Hm! E greu ce-mi ceri, dar fie, o să-ţi fac pe plac.

Doctorul plecă şi după câteva numite intră lordul la el. Se prefăcu mirat că vede musafiri la acesta, îi salută cu prietenie, stătu câteva momente de vorbă cu ei, apoi fiind ora dejunului, îi pofti la masă.

Trecură în sufragerie. Mariano nu venise încă. Începură să mănânce fără el. Sternau aşezase pe Cortejo şi Josefa astfel ca să nu-l poată zări imediat. De-abia când se aşeză pe scaun la locul lui, Cortejo băgă de seamă că a mai venit cineva la masă. Ridică în sus capul, şi când îl văzu pe Mariano sări în sus şi strigă îngrozit:

— Contele Manuel!

Se îngălbenise la faţă ca un mort şi ochii aproape că-i ieşiră din orbite. Josefa se ridică şi ea în picioare şi holbă ochii la Mariano. În palatul contelui Fernando se afla un portret al contelui Manuel de pe vremea când era tânăr şi Mariano semăna leit cu portretul, ceea ce-o făcuse pe Josefa să se sperie de-a dreptul.

— Vă înşelaţi, zise medicul foarte calm. Domnul aceste nu e contele Manuel, ci locotenentul de Lautreville, despre care m-aţi întrebat ieri.

Încetul cu încetul Cortejo îşi veni în fire.

— Iertaţi-mă, vă rog, dar e o oarecare asemănare cu contele Manuel, care m-a făcut să uit anii care s-au scurs, zise el cu nepăsare, deşi glasul îi tremura.

— Şi m-ai speriat şi pe mine, adăugă Josefa.

— Zici că există o asemănare între locotenent şi contele Manuel? întrebă lordul.

— Da, din ce mă uit, văd mai bine că seamănă...

— Curios! O astfel de asemănare la două persoane de naţionalităţi diferite e într-adevăr de mirare. Ciudată coincidenţă, zise lordul şi schimbă discuţia.

Când Josefa şi Cortejo ajunseră acasă, acesta o întrebă:

— Vrei să-ţi spun acum adevărul?

— Care?

— Locotenentul ăsta e adevăratul conte Alfonso de Rodriganda.

— Văd şi eu.

— Cu siguranţă că Sternau e acela care l-a scăpat din mâinile lui Landola.

— Dar unde şi cum? Ce s-a ales de Landola şi de vasul lui?

— Nu ştiu.

— Doctorul pleacă peste trei zile la hacienda del Erina.

— Da, împreună cu locotenentul şi cu celălalt.

— Şi îi laşi tu să-ţi scape?

— Nici prin gând nu-mi trece!

— Cum crezi c-ai să faci?

— Nn ştiu încă. De altfel, astea nu sunt lucruri în care să se amestece femeile. Voi vedea eu!

Cortejo nu închise ochii toată noaptea. În cele din urmă păru să ia o hotărâre, căci se duse la grajd şi puse să i se înşeueze un cal. Cum se lumină de ziuă, porni călare spre nord, şi când Josefa întrebă mai târziu de el i se spuse că a plecat pentru câteva zile din oraş.

— Cât crezi că o să lipseşti, doctore? întrebă — la trei zile după aceasta — lordul Dryden pe Sternau, gata de plecare, pe când îşi lua rămas bun de la el.

— În împrejurările de faţă nu se poate şti nimic hotărât. Vom căuta să ne întoarcem cât mai repede, răspunse el îngândurat.

— Nu cruţa caii, pasc destul pe întinsul câmpiilor. Mai ai vreo însărcinare pentru mine?

— Da, milord. Dacă se întâmplă să nu mă întorc curând, ai

grijă, te rog, de vaporaşul şi de marinarii mei.

— Deşi nu cred că va fi nevoie, îţi făgăduiesc s-o fac. Umblă sănătos, doctore, şi să vă întoarceţi cu bine!

Doctorul călătorea fără servitori sau călăuză, şi deşi nu fusese niciodată până atunci în Mexic, harta după care se orienta îi fu de-ajuns ca să nu se rătăcească sau să se abată o singură dată măcar din drum. Unger şi Mariano se lăsau în nădejdea lui fără cea mai mică grijă.

— Să mai fi fost vreo zi de drum până la hacienda lui Arbellez când Sternau zise deodată tovarăşilor săi:

— Nu întoarceţi capul nici la dreapta nici la stânga, dar uitaţi-vă pe furiş la tufişul acela de la marginea apei.

— De ce? întrebă Mariano.

— Un om stă la pândă şi calul e alături de el.

— Eu nu văd nimic.

— Nici eu, adăugă Unger.

— Cred şi eu! Se cere multă experienţă şi un ochi foarte ager ca să poţi deosebi din depărtare un om şi un cal într-un tufiş. Când veţi vedea că întind puşca faceţi şi voi la fel, dar nu trageţi până ce nu vă dau eu semnalul.

Când fură aproape de tufiş, doctorul desprinse puşca de la spate şi ochi într-acolo.

— Hei, domnule, ce cauţi dumneata pe jos, nu cumva ai pierdut ceva? strigă el.

— Ce te priveşte? răspunse un glas răguşit izbucnind într-un hohot de râs.

— Mă priveşte, şi încă foarte mult. Ia poftim încoace, rogu-te, să te văd şi eu la faţă!

— Bine, vin, dacă-ţi face plăcere...

Tufele se dădură la o parte, şi dintre ele se ivi un om îmbrăcat în haine făcute din piele de bivol. Chipul său păstra urmele obârşiei sale indiene, dar îmbrăcămintea era a vânătorilor de bivoli. Drept armă avea o puşcă şi un cuţit la brâu. Omul părea să nu ştie şi nici să nu fi ştiut vreodată ce e

frica. Când ieşi din tufiş, calul îl urmă de la sine ca un căţeluş.

Străinul se uită cu ochi sfredelitori la cei trei călăreţi, apoi zise:

— Păreţi să fiţi oameni care au mai cutreierat preriile; v-aţi prefăcut la început că nu mă vedeţi, apoi aţi întins puştile asupră-mi toţi trei în acelaşi timp.

— Vezi că mi s-a părut ciudat să stea cineva ascuns în tufe pândind.

— Aşteptam.

— Pe cine?

— Nici eu nu ştiu, poate pe voi.

— Lasă gluma! zise Sternau încruntând sprâncenele. Fii ceva mai lămurit.

— Bine, o să vă spun, dar vreau mai întâi să aflu unde vă duceţi.

— La hacienda del Erina.

— Atunci pe voi vă aşteptam.

— S-ar zice că se ştie de venirea noastră şi te-au trimis ca să ne ieşi înainte, zise doctorul mirat.

— Cam aşa ceva. Am fost ieri în munţi, la vânătoare de bivoli, şi am zărit la întoarcere urme. M-am luat după ele şi am surprins un grup de albi vorbind între ei. Astfel am aflat că vor să pună mâna pe trei călăreţi care vin din Mexico spre hacienda del Erina. Am pornit atunci la drum ca să le dau de ştire. Dacă voi sunteţi aceia, bine, dacă nu, aştept aici până când vor veni.

— Eşti un om de treabă, străinule, şi-ţi mulţumesc, zise Sternau strângându-i mâna. După cum stau lucrurile, pare să fim chiar noi cei aşteptaţi. Câţi oameni erau?

— Doisprezece.

— Hm… tare-aş avea chef să dau ochii cu ei, însă cred că e inutil să se vâre cineva de bunăvoie în primejdie.

— Aşa zic şi eu, spuse străinul cu ironie.

— Şi dumneata încotro te duci? întrebă doctorul.

— La hacienda. Vreţi să vă călăuzesc eu?

— De călăuză n-am avea trebuinţă, dar dacă-ţi face plăcere, hai!

Străinul încalecă şi porni alături de ei. Mergea aplecat peste coama calului, cum fac indienii ca să poată zări urmele, şi Sternau văzu din toată făptura lui că e un om pe care se poate baza cineva.

Pe înserat, când fu vorba de găsit un loc de popas, străinul se dovedi atât de priceput şi de destoinic, încât doctorul înţelese că acesta nu era un om de rând. Mancă din merindele lor, fumă cu ei, dar când medicul îl îmbie cu un păhărel de rom, refuză categoric.

Din prevedere, ca să nu atragă atenţia, călătorii se feriră să facă foc şi stătură de vorbă pe întuneric.

— Îi cunoşti pe oamenii de la hacienda del Erina? îl întrebă Sternau pe indian.

— Sigur că-i cunosc, răspunse el zâmbind.

— Cine sunt?

— Mai întâi, senior Arbellez, arendaşul. Pe urmă seniorita Emma, fata lui, seniora Hermoyes şi un vânător bolnav, rănit la cap. Mai sunt şi o mulţime de argaţi şi ciboleros.

— Dintre aceştia din urmă faci şi dumneata parte, nu-i aşa?

— Nu, senior, eu sunt un mexican liber, nu sunt sluga nimănui.

— Atunci eşti un mixtecaş şi trebuie să-l cunoşti pe căpetenia lor, Ucigătorul-de-bivoli?

— Da, îl cunosc, răspunse cu nepăsare străinul.

— Unde se află acum?

— Când ici, când colo, după cum îl mână Marele Spirit. Dar dumneata cum de-ai auzit de el?

— Numele lui a străbătut pretutindeni. Am auzit chiar dincolo de mare vorbindu-se despre el.

— O să-i pară bine când va afla. Cum să-ţi spun, senior,

când vorbesc cu d-ta?

— Mă numesc Sternau, pe domnul acesta îl cheamă Mariano, iar pe celălalt Unger. Dar pe d-ta?

— Sunt un mixtecaş, ziceţi-mi aşa.

Aceasta fu toată discuţia, apoi se întinseră să doarmă. Rămase câte unul de veghe, schimbându-se pe rând, şi când se lumină de ziuă porniră mai departe.

Pe la amiază zăriră o aşezare omenească.

— Acolo e hacienda del Erina, seniori, zise mixtecaşul arătând cu mâna clădirile; acum nu vă mai puteţi rătăci.

— Nu vii cu noi? îl întrebă doctorul.

— Nu, am drum prin pădure. Mergeţi sănătoşi.

Indianul dădu pinteni calului şi o luă la stânga. Cei trei călăreţi se apropiară de împrejmuirea conacului şi se opriră la poartă.

Un argat veni să-i întrebe ce doresc.

— Senior Arbellez e acasă? întrebă Sternau.

— Da.

— Du-te şi spune-i că i-au venit musafiri din Mexico.

— Sunteţi numai dumneavoastră sau mai vin şi alţii?

— Nu, numai noi trei.

— Bine. Atunci vă descui poarta să intraţi.

Argatul trase zăvorul şi-i lăsă să treacă. Descălecară, aruncară frâiele argatului ca să se ducă să adape caii, şi când să urce treptele arendaşul le ieşi înainte. Întinse mâna mai întâi lui Sternau, apoi lui Mariano. Acesta ţinea însă capul întors, uitându-se după cai. Când se întoarse şi arendaşul îi văzu faţa, îşi trase mâna repede îndărăt scoase o exclamaţie de uimire.

— *Caramba!* Asta ce-o mai fi? Contele Manuel! Dar nu, nu se poate, contele e om bătrân... zise el şi-şi duse mâna la frunte.

Nu mai înţelegea nimic, asemănarea îl zăpăcise. Deodată privirile îi căzură asupra lui Unger.

— Voiga me Dios! Sfinte Dumnezeule, nu cumva sunt vrăjit? strigă el.

— Ce e, tată? se auzi în spatele lui o voce limpede de femeie.

— Vino încoace, copila mea, răspunse el. E o adevărată minune! Au venit trei domni, din care unul seamănă leit cu contele Manuel, iar celălalt cu logodnicul tău.

— Da, aşa e, răspunse ea zâmbind. Domnul acesta seamănă foarte bine cu sărmanul meu Antonio.

— Bine, o să lămurim noi asta. Fiţi bineveniţi seniori, vă rog să poftiţi în casă, le spuse arendaşul.

Îi duse în sufragerie, unde li se oferiră băuturi răcoritoare. Unger ridică paharul la gură, dar îl scăpă din mână. Ochii lui rămaseră aţintiţi la uşă, căci în prag apăruse un tânăr cu privirea rătăcită, palid la faţă, care se uita la străini fără să-i vadă.

Unger se apropie de el şi strigă cu glas îndurerat:

— Anton, Anton! Doamne, Doamne, nu mă recunoşti...?

— Eu am murit... m-au omorât... murmură bolnavul tânguitor.

Unger îşi lăsă braţele să-i cadă de-a lungul trupului şi îl întrebă mişcat pe arendaş:

— Senior, Arbellez, cine e omul acesta?

— E logodnicul fiicei mele; îl cheamă Anton Unger şi vânătorii l-au poreclit Săgeata-trăsnetului.

— Atunci el e! Frate, frăţioare, ce-i cu tine? strigă Unger şi-l cuprinse în braţe.

Dar tânărul îl privi cu nepăsare, murmurând:

— Eu am murit...! M-au omorât...!

— Ce are? De ce boală suferă? îl întrebă marinarul pe arendaş.

— E nebun, sărmanul! răspunse cu milă Arbellez.

— Nebun! O, Doamne! Cum mi-a fost dat să-l revăd... Şi marinarul se lăsă pe-un scaun, îşi acoperi faţa cu mâinile şi

începu să plângă de disperare.

Ceilalţi îl priveau în tăcere, impresionaţi de durerea lui. În cele din urmă, arendaşul îi puse mâna pe umăr şi-l întrebă blând:

— E-adevărat că eşti fratele lui Anton?

— Da, sunt fratele lui... suspină Unger.

— Atunci eşti marinar? Ne-a vorbit mult despre d-ta.

— Eu am murit!... M-au omorât!... se tânguia mereu nebunul.

Sternau nu-şi luase tot timpul ochii de la el.

— Din ce cauză şi-a pierdut minţile? întrebă el.

— Dintr-o lovitură în creştet, răspunse Arbellez.

— L-a consultat vreun medic?

— Da, mai de mult.

— Şi ce v-a spus?

— Că nu-i nici o nădejde de vindecare.

— Atunci e un cârpaci, un om care nu-şi cunoaşte meseria. Fii curajos Unger. Fratele tău nu e nebun, şi sper că se va vindeca în curând. Şocul i-a pricinuit un fel de amnezie, care se poate vindeca.

— Adevărat, senior?! strigă cu bucurie Emma. Dumneavoastră sunteţi medic?

— Da, seniorita. Îndată ce voi cunoaşte cauzele bolii, vă voi putea spune sigur dacă îl pot face să-şi recapete memoria.

— O, atunci să vă povestim.

— Nu încă, seniorita. Deocamdată avem de discutat alte lucruri tot atât de importante.

Emma nu mai insistă şi ieşi cu bolnavul, să-l ducă în camera lui.

— Trebuie să fie într-adevăr foarte important ceea ce v-a adus aici, zise arendaşul presimţind că e vorba de ceva serios.

— Aşa şi e, senior.

— Ţinta călătoriei dumneavoastră a fost, hacienda mea, după cum văd.

— Da.

— Şi aţi nimerit fără călăuză?

— Aproape. De-abia ieri ne-am întâlnit în drum cu un indian din neamul mixtecaş care ne-a însoţit până aici.

— Un mixtecaş? Atunci trebuie să fi fost Ucigătorul-de-bivoli.

— Cum? Să fi fost el? întrebă uimit doctorul. Dar nu purta nici un însemn care să arate că e căpetenia unui trib.

— Nu poartă niciodată aşa ceva; se îmbracă în haine de piele de bivol şi n-are alte arme decât o puşcă şi un cuţit la brâu.

— Adevărat, am băgat de seamă. Atunci am fost atâta timp în tovărăşia lui fără să ne spună cine e. Vom mai avea prilejul să-l vedem?

— Cred că da, deoarece se aţine prin împrejurimi. Veţi rămâne câtva timp la conac, nu-i aşa?

— Depinde de împrejurări. Ai timp să asculţi pentru ce am venit?

— După ce vă veţi odihni. Acum poftiţi în camerele care v-au fost pregătite, apoi vom sta de vorbă.

După ce-şi mai scutură praful de pe el Sternau ieşi în grădină. O văzu pe Emma stând pe o bancă alături de bolnav. Se apropie de ei şi fata începu să-i povestească întâmplarea din peştera comorilor şi pricina bolii logodnicului ei.

Medicul o asculta cu atenţie. Tot ce-i spunea îl interesa şi-i părea cât se poate de interesant nu numai din punctul de vedere al medicului.

— Aşadar, era şi Inimă-de-urs de faţă? întrebă el. L-aţi mai văzut de atunci la conac?

— Nu.

— Şi când te gândeşti că toate aceste nenorociri sunt din pricina unui nemernic ca Alfonso de Rodriganda! Dar îl vom

învăţa noi minte şi va trebui să-şi primească pedeapsa pentru tot răul ce l-a făcut!

— O, senior, crezi că sărmanul meu Antonio se va vindeca? Fratele său mi-a spus adineauri că eşti un medic vestit şi că ai salvat şi pe soţia dumitale de la aceeaşi boală.

— Cel mai mare medic e Dumnezeu şi sper că se va îndura şi acum. Bolnavul este blând şi supus? Îl voi putea determina să vină cu mine?

— Da.

— Atunci mă voi duce chiar acum cu el în camera mea ca să-l examinez.

Sternau îl apucă pe bolnav de mână, şi acesta se lăsă dus ca un copil. După ce-l examina multă vreme cu atenţie, veni în salon unde erau adunaţi toţi, aşteptând cu înfrigurare rezultatul.

— Vă aduc o veste bună, le spuse el zâmbind mulţumit. Sper să-l vindec pe domnul Unger, şi încă foarte curând.

Cuvintele lui fură întâmpinate cu strigăte de bucurie.

— Lovitura a fost foarte puternică, urmă el, dar n-a sfărâmat ţeasta. Însă i-a fost afectată memoria, de aceea bolnavul nu-şi mai aduce aminte decât de clipa când a fost lovit. Ştie că lovitura i-a fost dată ca să-l ucidă, şi crede că a murit. Trebuie să-i fac o trepanaţie ca să-i extrag cheagul de sânge care-i afectează memoria. Apoi creierul îi va funcţiona normal şi memoria îi va reveni imediat.

— Operaţia îi poate pune viaţa în pericol? întrebă îngrijorată Emma.

— Nu, dar va fi dureroasă. Dacă sunteţi de acord o voi face chiar mâine, instrumentele le port întotdeauna cu mine.

După cină se adunară în salon şi Sternau explică scopul venirii lor la hacienda. Cele povestite de Maria Hermoyes şi Arbellez îi confirmară bănuielile.

Operaţia fu hotărâtă pentru a doua zi. Doctorul îl rugă pe Unger şi pe Mariano să-l asiste, şi nu primi pe nimeni

altcineva în camera bolnavului. În toată casa domnea o tăcere adâncă şi toţi se rugau pentru salvarea tânărului. Din când în când se auzea câte un geamăt sau un ţipăt de durere, apoi se făcea din nou linişte. În sfârşit, Arbellez veni galben ca ceara în salon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Emma tremurând toată.

— Doctorul are mari speranţe. Deocamdată însă bolnavul e leşinat. Trebuie să te duci să-l veghezi.

— Eu singură?

— Nu, cu mine. Când se va trezi din leşin nu trebuie să vadă în faţa lui decât figuri cunoscute.

Se îndreptară amândoi spre camera bolnavului; pe coridor se întâlniră cu fratele lui. Acesta era şi el tras la faţă şi ochii îi erau înecaţi în lacrimi. Când intrară la bolnav, doctorul stătea aplecat, asupra lui; îi lua pulsul.

— Va trece mult până când îşi va reveni? întrebă Emma.

— Vreo zece minute, şi atunci ne vom da seama dacă i-a revenit memoria. S-aşteptăm şi să ne rugăm.

Minutele păreau veacuri. În sfârşit bolnavul făcu o uşoară mişcare cu mâna.

— Să nu vă speriaţi dacă-l veţi auzi scoţând un ţipăt; va crede că primeşte în cap lovitura.

Medicul nu se înşelase. Bolnavul îşi destinse deodată corpul şi rămase câteva secunde ţeapăn. Erau clipele în care memoria îi revenea. Scoase apoi un ţipăt atât de îngrozitor, încât Arbellez şi Emma se cutremurară. După ţipăt urmă un suspin adânc şi bolnavul deschise încet ochii.

Luni de zile ochii aceştia priviseră fără viaţă. Acum însă se părea că Anton Unger se deşteaptă dintr-un somn adânc. Se uită mai întâi drept în faţa lui, apoi la dreapta, pe urmă la stânga, şi privirile i se opriră la Emma. Buzele lui murmurară atunci în şoaptă:

— Emma, Doamne, ce vis! Se făcea că Alfonso a venit după mine în peştera comorilor şi vroia să mă omoare... E-

adevărat că eşti lângă mine?

— Da, Antonio, dragul meu, sunt lângă tine, zise ea mângâindu-i mâna.

Deodată Anton duse mâna la bandaj.

— Dar vezi că mă doare capul tocmai în locul unde m-a lovit. De ce sunt bandajat? întrebă el mirat.

— Eşti puţin rănit, dragule, răspunse ea cu blândeţe.

— Da, aşa e, simt şi eu. O să-mi povesteşti mai târziu de ce, acum aş vrea să dorm.

Închise ochii, şi după respiraţia lui regulată se vedea că a şi aţipit.

Sternau ieşi din locul unde stătea ascuns plin de bucurie.

— Am reuşit! Dacă nu se vor ivi complicaţii şi temperatura nu i se va urca, va fi salvat! Du-te şi spune-le şi celorlalţi vestea cea bună, senior Arbellez, eu rămân cu seniorita să-l veghem pe bolnav.

Ziua şi noaptea trecură în linişte. Dis-de-dimineaţă însă conacul fu pus în picioare de vestea adusă de Ucigătorul-de-bivoli cum că s-ar plănui un atac asupra haciendei. Arbellez se înspăimântă.

— Trebuie să-l înştiinţez îndată pe domnul Sternau, zise el.

— Senior Sternau? întrebă indianul mirat. Nu e străinul acela voinic pe care l-am adus eu la conac? Ce amestec are el în afacerea asta?

— Ne poate sfătui ce e de făcut.

— El? Cine e omul acesta? întrebă indianul cu dispreţ.

— Un medic.

— Un medic de-al albilor. Cum ar putea da el un sfat căpeteniei mixtecaşilor?

— Nu ţie, ci mie. Să vă înţelegeţi voi între voi ce e de făcut.

— E o căpetenie a albilor care poate lua parte la o luptă cu duşmanul?

— E un om înţelept şi priceput. L-a operat ieri la cap pe Săgeata-trăsnetului şi l-a făcut să-şi recapete memoria.

Indianul rămase încremenit.

— Cum? Prietenul meu Săgeata-trăsnetului vorbeşte acum ca toţi oamenii?

— Da. Peste câteva zile va fi din nou sănătos ca mai înainte.

— Atunci seniorul Sternau e un doctor mare şi medic destoinic, dar nu poate fi şi un bun războinic. I-ai văzut armele?

— Da.

— Dar cum călăreşte ai văzut?

— Da, l-am zărit din depărtare venind.

— Stătea înfipt pe cal cum stau albii, şi armele îi lucesc ca argintul, ceea ce nu-i e îngăduit unui războinic de seamă.

— Aşadar, nu vrei să te sfătuieşti cu el?

— Îţi sunt prieten şi am să te ascult, deşi ştiu că n-o să fie de nici un folos. Du-te şi cheamă-l!

Arbellez îi povesti doctorului părerea indianului, de aceea când intră la el medicul îi zise zâmbind:

— Am auzit că dumneata eşti Ucigătorul-de-bivoli, căpetenia mixtecaşilor, e adevărat?

— Da.

— Ce veste ne aduci?

— Ti-am spus când v-am adus încoace că am văzut doisprezece albi care vă pândeau ca să vă ucidă. Acum însă am văzut de trei ori pe atât, ei plănuiesc să atace conacul.

— I-ai spionat?

— Da.

— Şi ce spuneau?

— Că vor veni mâine noapte. Acum stau ascunşi în „Văgăuna tigrului”.

— Departe de aici?

— După măsura voastră, a albilor, vreun ceas de mers

călare ori două pe jos.

— Ce fac acum?

— Mănâncă, beau şi dorm.

— Sunt tufişuri în văgăună?

— O pădure întreagă. E şi un pârâu. Stau cu toţii pe malul apei.

— Au rânduit santinele?

— Am văzut una la intrarea în văgăună şi alta la ieşire.

— Ce arme au?

— Puşti, cuţite şi pistoale.

— Vrei să mă duci acolo?

Indianul îl privi mirat.

— Pentru ce?

— Ca să-i văd şi eu.

— Nu e nevoie, i-am văzut eu. Ca s-ajungi până la ei trebuie să te târăşti prin pădure şi ţi-ai murdări hainele astea frumoase de pe d-ta, zise indianul privindu-l pe Sternau cu un zâmbet ironic, aproape batjocoritor. Şi-apoi, cine vrea să-i spioneze şi e prins e împuşcat pe loc.

— Ţi-e frică? râse medicul.

— Ucigătorul-de-bivoli nu ştie ce e frica! răspunse mixtecaşul cu mândrie. Te voi duce acolo, dar nu-ţi va putea ajuta cu nimic dacă de trei ori doisprezece albi se vor năpusti asupră-ţi.

— Bine, aşteaptă-mă puţin zise acesta şi se duse să se pregătească de drum.

— Doctorul ăsta o să moară! zise indianul cu nepăsare.

— O să ai tu grijă să-l aperi, răspunse grav Arbellez.

— Are gura mare şi mâna prea mică; vorbeşte mult şi n-are să facă nici o ispravă, încheie el şi se duse să privească nepăsător pe fereastră.

Peste puţin timp se întoarse şi Sternau.

— Acum putem merge, zise el când intră pe uşă.

Indianul întoarse capul. Rămase foarte impresionat

văzându-l pe doctor îmbrăcat în portul de vânător al preriilor, cureaua puştii petrecută peste umăr, cu două pistoale, un pumnal şi un tomahawk la brâu. Aspectul lui era acum acela al unui adevărat războinic, ceea ce-l impresiona foarte mult pe indian. Porni înainte şi zise numai atât:

— Să mergem!

Şi fiindcă Sternau văzu că are pinteni la cizme, îl întrebă:

— Eşti călare?

— Da.

— Şi vrei să te duci călare la „Văgăuna tigrului”?

— Chiar aşa.

— Eu sunt de părere să mergem pe jos. Un om călare se poate furişa mai greu decât unul pe jos, şi calul te poate da de gol, mai ales că nu vreau să lăsăm urme de copite în urma noastră.

Chipul mixtecaşului se însenină. Îşi dădu seama că doctorul are dreptate. Îşi lăsă deci calul să pască pe câmp şi porni la drum fără să privească înapoi. Numai o singură dată se opri şi-şi aruncă ochii la urmele rămase înapoia lor. Era o singură urmă, căci Sternau păşise exact pe urmele lui. Indianul încuviinţă din cap fără să mai spună nimic.

Drumul ducea prin păşuni întretăiate de întinderi nisipoase, peste coline, până la o pădure deasă ai cărei copaci aveau trunchiuri atât de groase încât un om se putea ascunde foarte bine după ele.

Mergeau de vreo două ceasuri neîntrerupte, când doctorul băgă de seamă că indianul călca mai cu băgare de seamă; înţelese că se apropiau de „Văgăuna tigrului”. Deodată mixtecaşul se opri şi-i şopti la ureche:

— Să nu faci gălăgie fiindcă s-ar putea să ne audă.

Germanul nu-i răspunse şi-l urmă în tăcere. Indianul se întinse deodată la pământ şi-i făcu semn să facă şi el la fel. Înaintară târându-se binişor până ce auziră glasuri omeneşti. Ajunseseră la marginea unei prăpăstii adânci, cu pereţii atât

de abrupţi încât ar fi fost cu neputinţă să coboare cineva. Văgăuna avea o lungime de vreo opt sute de paşi şi o lăţime de vreo trei. În fundul ei şerpuia un pârâiaş şi pe mal stăteau culcaţi zece inşi bine înarmaţi. La intrare şi la ieşirea din văgăună păzea câte o santinelă.

Sternau văzuse totul dintr-o singură privire.

— Spuneai că sunt de trei ori doisprezece iar eu nu văd decât zece. Unde să fie ceilalţi?

— S-or fi dus să iscodească.

— Sau să jefuiască.

Doctorul ascultă atent ce vorbeau cei de jos. Trebuie că aceştia se simţeau foarte în siguranţă, altfel n-ar fi vorbit atât de tare.

— Şi cât ne-ar fi dat dacă puneam mâna pe ei? întrebă unul.

— Zece pesos de om. Doi nemţi şi un spaniol nu fac nici măcar atât, răspunse un altul.

Sternau înţelese că era vorba despre el şi tovarăşii lui.

— Au luat-o, ai dracului, pe alt drum.

— Şi ce dacă? Eu zic că-i mai bine că s-a întâmplat aşa, fiindcă acum o să prăduim conacul şi ne alegem cu mai mult. Bineînţeles, dacă reuşim să-l curăţăm pe neamţul ăla înalt şi pe spaniol, altfel n-am făcut nici o treabă.

— Cum zicea boierul că-i cheamă?

— Pe neamţ Sternau şi pe spaniol Lautreville sau cam aşa ceva.

— Om putea noi paradi hacienda? Am auzit că Arbellez ăsta are peste cincizeci de argaţi la curte.

— Tii! Da neghiob mai eşti! îi luăm din oală.

Doctorul ştia acum mai mult decât îi trebuia. Nu-i plăcea să verse sânge de pomană, dar acum era vorba să stârpească nişte tâlhari şi ucigaşi. Luă încet puşca din spinare şi vru să tragă.

— Ce vrei să faci? îl întrebă îngrijorat indianul.

— Să-i împuşc, asta vreau.

— Pe toţi?

— Da.

Indianul crezu că are de-a face cu un nebun şi vru să se dea îndărăt, dar Sternau îi zise cu glas poruncitor.

— Stai! Nu cumva ţi-e frică! Eu sunt Matava-se, Stăpânitorul stâncilor. Bandiţii aceştia sunt acum în mâinile noastre şi nici unul din ei n-are să ne scape.

La numele de Matava-se, indianul vru să se ridice în picioare ca să i se închine cu respect, acesta însă îl opri cu un gest şi urmă:

— Acoperă ieşirea, ca să nu fugă vreunul. Zicând acestea, Sternau îndreptă puşca spre bandiţi, dar îşi luă seama.

— Vei vedea acum cum ştie Stăpânitorul stâncilor să-şi biruie duşmanii, zise el sărind în picioare şi scoţând un ţipăt prelung. Tâlharii ridicară capul.

— Eu sunt Sternau pe care-l căutaţi! le strigă el cu glas tunător.

Ecoul repetă cuvintele lui şi în acelaşi timp se auzi prima împuşcătură. Bandiţii puseră mâna pe arme, doctorul însă se lăsase la pământ şi împreună cu Ucigătorul-de-bivoli trăgeau fără întrerupere.

Până să se dezmeticească bandiţii, şase din ei zăceau la pământ. Ceilalţi trăgeau zadarnic în cei de sus, căci nici un glonte nu-i nimerea. Bandiţii rămaşi în viaţă văzându-şi tovarăşii morţi, înţeleseră că numai fuga i-ar putea salva. Dar cum se îndreptau spre ieşire, venea un glonţ şi-i culca la pământ. În curând nu mai rămaseră decât doi.

Pe unul îl doborî indianul, pe celălalt Sternau vru să-l cruţe şi-i strigă:

— Stai jos şi nu mişca! Altfel te-mpuşc ca pe un câine!

Omul nu se mai clinti.

— Du-te acum jos la el iar eu voi sta aici să-l păzesc, îi zise el indianului.

Acesta alergă la bandit şi-i puse vârful cuţitului în piept. Sternau coborî şi el şi se apropie de bandit.

— Scoală! îi porunci el.

Omul se ridică în picioare tremurând ca varga.

— Câţi aţi fost? îl întrebă doctorul.

— Treizeci şi şase, bâigui banditul.

— Unde sunt ceilalţi? Omul nu răspunse.

— Vorbeşte dacă ţi-e dragă viaţa!

— S-au dus la hacienda Vandacua.

— Pentru ce?

— Au ceva de vorbit cu boierul.

— Cine e acesta?

— Omul care ne-a poruncit să jefuim hacienda del Erina.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Lasă că ştiu eu! Aţi venit călări?

— Da.

— Unde vă sunt caii?

— Pasc undeva aproape, într-o poiană.

— Cât e de-aici până la hacienda Vandacua?

— Vreo trei ceasuri de drum.

— Şi când au plecat oamenii?

— Acum un ceas.

— Când trebuie să se întoarcă?

— Diseară.

— Bine. Acum du-ne la poiana unde v-aţi lăsat caii.

Cu puşca întinsă, medicul se luă după bandit şi alese trei din cei mai buni cai, iar armele bandiţilor le îngrămădi în văgăună. Urcară banditul pe unul din cai, îl legară zdravăn, apoi Sternau apucă într-o mână căpăstrul calului pe care era banditul, iar cu cealaltă pe al lui şi porniră astfel la drum, trecând la pas prin pădure, în trap prin munţi şi la galop prin şes.

Mult se mai mirară cei de la hacienda când îi văzură

venind. Doctorul alergă mai întâi să vadă ce-i face bolnavul. În vremea aceasta căpetenia mixtecaşilor povesti arendaşului şi celorlalţi aflaţi la conac cele petrecute.

— Doctorul vostru e un om de mare ispravă printre vânătorii şi cercetătorii preriilor; i se zice Matava-se, adică „Stăpânitorul stâncilor”, încheie el.

Tocmai sfârşi indianul de povestit când apăru Sternau. Îi găsi pe toţi adunaţi în curte şi ascultând cu gura căscată la cele ce le povestea Ucigătorul-de-bivoli.

Pedro Arbellez îi strânse mâna şi-i zise emoţionat:

— Senior, dumneata eşti un judecător drept şi nu ştii ce-i zăbava când e vorba să-şi primească vinovaţii pedeapsa. Dar e bine aşa, fiindcă m-ai scăpat de un duşman îngrozitor.

— După cum am aflat, răspunse acesta, hacienda Vandacua e cale de vreo trei ceasuri călare de aici, e-adevărat?

— Da.

— Cum stai cu proprietarul?

— E cel mai înverşunat duşman pe care-l am.

— Mi-am închipuit eu. La el se află acum Pablo Cortejo, care a pus la cale atacul conacului ca să ne ucidă pe toţi câţi ne aflăm aici. Trebuie neapărat să ne ducem să-l prindem. Eu şi Mariano luăm cu noi douăzeci de argaţi de-ai dumitale şi dăm năvală peste el, iar Ucigătorul-de-bivoli cu alţi zece se va întoarce la văgăună s-aducă toţi caii care au mai rămas şi armele bandiţilor rămase acolo. Oamenii pe care îi mai ai rămân să apere conacul, căci nu se ştie ce se poate întâmpla. Eşti de acord cu planul meu?

— Nu se putea altul mai bun, spuse arendaşul, care avea o încredere oarbă în medic.

Peste puţin timp, amândouă cetele porniră la drum. Ucigătorul-de-bivoli avea treabă uşoară de făcut, nu tot aşa însă Sternau, căci trebuia procedat cu multă atenţie.

Cum trecură de hotarul moşiei se întâlniră cu un cibolero

care venea dintr-acolo.

— Vii de la Vandacua? îl întrebă doctorul.

— Da, senior.

— Proprietarul e acasă?

— Da, joacă zaruri pe bani de argint.

— Cu cine?

— Cu un barosan venit de la oraş. Am uitat cum îl cheamă.

— Nu cumva Cortejo? Parc-aşa-i zice.

— Mai sunt şi alţi musafiri la Vandacua?

— Da, încă vreo douăzeci, care au sosit adineauri. Şi ăştia joacă, dar cu argaţii şi nu pe bani de argint.

Acum rămânea de văzut care ar fi cel mai bun mijloc de a-l prinde pe Cortejo.

Despre călcarea domiciliului nu putea fi vorba. Totuşi Sternau şi Mariano se hotărâră să se apropie de conac, apoi vor vedea ce mai e de făcut.

Mai aveau încă vreun sfert de ceas de drum când zăriră pe şes alergând în goana cailor câteva puncte negre.

Proprietarul haciendei le ieşi înainte şi zise zâmbind:

— A senior! Cu ce ocazie?

— Te rog să mă ierţi, senior, răspunse Sternau. Sunt străin de partea locului şi-l căutasem pe senior Cortejo la hacienda del Erina. Mi s-a spus însă că se află la dumneata şi am venit să-i vorbesc.

Apariţia germanului îl impresionase într-atât pe haciendero încât zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Îmi pare rău, senior, dar Cortejo a plecat mai adineauri.

— Unde?

— Nu ştiu.

Sternau zâmbi. Era clar că omul acesta nu-şi va trăda prietenul. Rămânea doar să se convingă dacă într-adevăr Cortejo plecase, de aceea întrebă politicos:

— Ne îngăduiţi să ne odihnim puţin la conac?

— Cum să nu! Poftiţi!

Invitaţia era o dovadă că nemernicul nu se mai afla acolo.

— Cine erau călăreţii pe care i-am zărit mai adineauri? întrebă doctorul cu nepăsare.

— *Quien sabe* — cine ştie! răspunse mexicanul dând din umeri.

Se vedea însă bine de pe faţa sa că, deşi ştia, n-ar fi spus pentru nimic în lume; de aceea Sternau întoarse calul şi zise numai atât:

— Rămâi sănătos, senior, o să aflăm noi şi fără d-ta!

O luară în direcţia în care-i văzură pierind pe călăreţi. Drumul ducea de-a dreptul la „Văgăuna tigrului”. Când ajunseră în pădure, trebuiră să meargă în pasul cailor, căci se putea întâmpla ca bandiţii să se fi ascuns după copaci şi să dea năvală peste ei. Ajunseră însă cu bine la intrarea văgăunei. Doctorul se opri să cerceteze urmele. Văzu că argaţii lui Arbellez fuseseră pe aci, dar mai găsi şi urmele bandiţilor, care trecuseră şi ei pe acolo. Se luară după ele şi ieşiră la şes. Era clar că tâlharii, în frunte cu Cortejo, se îndreptaseră spre orăşelul San Rosa.

— Acum înapoi la conac, fu de părere Sternau. Pentru câtva timp cel puţin suntem siguri că nu ne vor ataca. Le-am dat o lecţie ca să le treacă pofta.

— Am să fac o plângere, zise arendaşul.

— Crezi c-o să-ţi folosească la ceva? Mă îndoiesc. Ţara asta binecuvântată de Dumnezeu e totuşi una dintre cele mai nenorocite de pe pământ. Partidele se sfâşie între ele şi nu poţi găsi nicăieri dreptate. Cine o caută trebuie să şi-o facă singur. Acum să ne întoarcem acasă: încercarea bandiţilor a dat greş şi cred că ne vor lăsa în pace o bucată de vreme.

Pe înserate ajunseră la hacienda del Erina.

6. Juarez

Cortejo fusese într-adevăr la hacienda învecinată. Ca să-şi atingă scopul urmărit de el luase în solda lui o armată din bandele de tâlhari care cutreierau împrejurimile şi pe care o întâlnise din întâmplare. Oamenii avuseseră ordin să tabere asupra lui Sternau şi tovarăşii săi în drum şi să-i omoare. Cum însă planul nu reuşise deoarece aceştia fuseseră înştiinţaţi de Ucigătorul-de-bivoli şi o luaseră pe alt drum, bandiţii se hotărâseră să atace hacienda; de aceea poposiră la „Văgăuna tigrului” pe care unii din tâlhari o cunoşteau, aşteptând momentul prielnic pentru atac.

Cortejo găsi mai prejos de demnitatea lui să stea împreună cu bandiţii, de aceea se repezi la conacul unui prieten de-al lui care nu era departe de văgăună şi pe care-l ştia duşman neîmpăcat al lui Arbellez. Află aici că de la văgăună se auziseră împuşcături repetate şi alergase în goană să vadă ce s-a întâmplat. În vremea aceasta Ucigătorul-de-bivoli venise cu oamenii lui Arbellez şi ridicase armele şi caii.

Cortejo nu mai găsi decât cadavrele bandiţilor găurite de gloanţe. Sări îngrozit de pe cal şi se apucă să cerceteze văgăuna.

— Aici n-a fost altcineva decât oamenii de la hacienda del Erina, zise el tovarăşilor săi. Au aflat de planul nostru şi ne-au ucis oamenii. Să mergem acum să ne luăm caii.

Dar când ajunseră la locul unde-i lăsaseră, nu-i mai găsiră.

— Ni i-au luat! strigă el turbat de furie. Au ştiut că suntem aici şi se vor întoarce. Să fugim cât mai e timp, altfel dau de noi şi ne ucid.

— Să plecăm fără să ne răzbunăm? strigă unul din bandiţi fierbând de furie.

— Ne vom răzbuna, fiţi pe pace, îi potoli Cortejo. Mai întâi însă trebuie să vedem cum şi în ce fel.

— Şi încotro mergem acum?

— Acolo unde vom fi deocamdată în siguranţă. La San Rosa.

— Fie şi aşa!

Dar să n-o luăm pe drumul drept ca să nu ne urmărească şi să ne atace pe drum. Să facem un ocol.

— Bine, să-ţi facem pe plac; îţi punem însă o condiţie: să ne dai prilejul să ne răzbunăm tovarăşii ucişi.

— Vi-l voi da eu cu siguranţă.

Cortejo rosti aceste cuvinte fără să aibă habar cum se va putea ţine de cuvânt. Vedea bine că planurile îi erau acum cunoscute la conacul lui Arbellez şi că vor lua măsuri de apărare. Pentru un timp trebuia să stea deoparte şi să nu încerce nimic.

Făcură un ocol destul de mare, şi când ajunseră aproape de San Rosa se întunecase de-a binelea.. Caii îşi iuţiseră mersul simţind drum bătut sub copite. Din depărtare se vedeau lumini sclipind în întuneric. De-abia dădură de prima casă de la marginea oraşului şi un glas răstit le strigă:

— Cine-i acolo?

— Ce mai e şi asta? întrebă mirat Cortejo.

— Răspunde! zise şi mai răstit glasul.

— Dar dumneata cine eşti?

— Ce dracu', n-ai înţeles încă? Sunt santinela, cine ai vrea să fiu?

— Santinela? Glumeşti pesemne. De când şi pentru ce se pun santinele aici? întrebă Cortejo şi mai mirat.

— O să vezi numaidecât că nu glumesc. Întreb încă o dată: cine eşti şi ce cauţi aici?

— Om bun, zise Cortejo râzând. Lasă-ne să ne vedem de drum.

Santinela scoase un fluieraş din buzunar şi se auzi un

fluierat scurt.

— Ce faci, omule? întrebă Cortejo.

— Ai auzit doar, dau semnalul!

— Ia lasă fleacurile!

Şi spunând aceasta, Cortejo vru să-l împingă pe soldat la o parte. Acesta însă îi puse mâna în piept şi-i strigă:

— Înapoi, altfel trag! Stai şi-aşteaptă până vin oamenii noştri. San Rosa e sub stare de asediu.

— Ah! Şi de când?

— De acum două ceasuri.

— Din porunca cui?

— A lui senior Juarez.

La auzul acestui nume, bandiţii, care vroiau să treacă fără să le pese de santinelă, se dădură înapoi. Până şi Cortejo scoase o exclamaţie de mirare.

— Juarez! E aici în oraş? întrebă el îngrijorat.

— Doar ai auzit.

— Atunci e altceva. Mă supun. Uite că-ţi vin şi camarazii.

La semnalul dat de santinelă îi răspunsese un fluierat prelung şi câţiva inşi bine înarmaţi apărură aproape îndată.

— Ce e, Hermillo? întrebă conducătorul lor.

— Oamenii ăştia vor să intre în oraş.

— Cine sunt?

— Nu mi-au spus.

— Atunci să spună.

— Mă numesc Cortejo şi sunt din capitală. Mă întorceam spre casă şi am vrut să rămân peste noapte în oraş.

— Oamenii ăştia sunt tot cu d-ta?

— Da.

— Ce meserie ai?

— Sunt administratorul moşiilor contelui de Rodriganda.

— Aha, tot o lipitoare! Bine, vino după mine. Cuvintele acestea fură spuse pe un ton dispreţuitor.

— Parc-aş renunţa mai bine şi mi-aş vedea de drum,

răspunse repede Cortejo, căruia nu-i convenea deloc situaţia actuală.

— O fi, dar nu se poate! Ai ajuns până la posturile noastre de avangardă şi nu mai poţi da înapoi; înainte, marş!

Cortejo n-avu încotro. Cine ştie ce greutate n-ar fi fost să dea pinteni calului şi să dispară în întuneric, dar Cortejo era fricos din fire şi nu îndrăzni s-o facă.

Intrară în orăşel, care era alcătuit numai din câteva case; acum însă domnea o mare animaţie şi pe la porţi se vedeau priponiţi cai ai căror călăreţi erau găzduiţi pe la locuitorii oraşului.

Trebuie să lămurim pe scurt cititorilor noştri situaţia politică a Mexicului de pe vremea aceea.

Benito Juarez a fost omul care a jucat un rol nefast în destinul nenorocitului împărat Maximilian. Mexicanul acesta, deşi nu era un geniu, poseda o judecată sănătoasă, o energie de fier, un foarte dezvoltat simţ al dreptăţii, hotărâre, dragoste de ţară şi alte calităţi necesare pentru a aduce un mare folos patriei sale.

Benito era indian de origine, se născuse la 21 martie 1806, în localitatea San Pedro din Sierra de Oaxaca, şi din tinereţe avusese de luptat cu nevoile şi sărăcia. Reuşi totuşi să-şi termine studiile de drept şi să fie numit profesor la gimnaziul din Oaxaca, ceea ce pentru un indian, o „piele-roşie”, atât de dispreţuită pe atunci, era foarte mult.

Pe lângă slujba lui de profesor se îndeletnicea şi cu avocatura şi-şi căpătă în felul acesta o faimă de om priceput şi de o cinste exemplară. Datorită acestor două calităţi a fost ales în 1848 guvernator al statului Oaxaca, şi până şi duşmanii lui trebuiră să recunoască competenţa sa în administrarea slujbei care-i fusese încredinţată de popor. Respectul de care se bucura printre concetăţenii săi era atât de mare, încât una din cele mai vechi familii de creoli, Mazo, îl primi în sânul ei, Juarez căsătorindu-se cu Margerita, o

descendentă a acestei familii, deşi creolii au un dispreţ suveran pentru indieni.

Ca guvernator, aduse o mulţime de îmbunătăţiri provinciei Oaxaca, a cărei faimă străbătu toată ţara.

Exilat în 1853, de către adversarul său, prezidentul Santa Anna, plecă în Noul-Orleans, dar se înapoie în 1855 în ţară şi fu numit, sub preşedinţia lui Alvarez, ministru de justiţie. Când Alvarez îşi dădu demisia, Juarez plecă şi el, dar ulterior fu numit preşedinte al tribunalului suprem naţional de către Comonfort, iar după căderea acestuia, preşedinte de drept al ţării.

Prin aceasta, mult dispreţuitul indian obţinu nu numai cea mai înaltă demnitate în stat, dar moşteni de la predecesorii săi şi întreaga situaţie nenorocită a ţării, la care nu avea nici o vină şi al cărei părtaş nu fusese niciodată. Avu de luptat cu armatele şi flota Franţei; suferi de pe urma discordiei cu Spania şi Anglia; din pricina atitudinii ostile a Statelor Unite, a îndărătniciei şi duşmăniei adversarilor săi politici dinlăuntrul ţării, a bietului Maximilian de Austria care fu trimis de Napoleon al III-lea ca împărat al Mexicului.

Toate acestea erau probleme uriaşe. Le-a rezolvat el? Ce întrebare! Puteau fi ele rezolvate în cursul unei vieţi de om, în scurtul răstimp cât fusese preşedinte? îşi dădu seama că un împărat trimis din graţia lui Napoleon nu putea dăinui în Mexic. Avea pentru Maximilian multă stimă şi compătimire, dar era un om de principii.

Juarez muri la 18 iulie 1872. Un istoric german a scris despre el: *„Benito Juarez e o figură importantă în istorie, deoarece a fost unul din descendenţii rasei indiene care a jucat un rol înseninat în dezvoltarea civilizaţiei ţării sale”.*

Se ştia despre el că e şiret, îndrăzneţ şi cu sânge-rece, dar cu o voinţă neclintită şi o energie de fier, în stare să aducă rânduială în haosul şi tulburările care domneau în ţară.

Juarez fusese încartiruit în cea mai de seamă casă din San

Rosa. Aci fu dus Cortejo cu oamenii săi. La poartă păzeau patru oameni înarmaţi până în dinţi.

Juarez stătea la masă înconjurat de statul său major. Indianul purta părul tăiat scurt, aşa că se vedea bine forma capului său masiv; era foarte simplu îmbrăcat, mai simplu decât ceilalţi, dar şi un străin putea să-şi dea seama îndată că are de-a face cu şeful şi stăpânul lor.

— Ce e? întrebă el scurt când îi văzu intrând.

— Oamenii aceştia au fost opriţi la intrarea în oraş de postul de gardă, răspunse şeful de pluton.

Privirile indianului se opriră scrutători la Cortejo.

— Cine eşti d-ta? îl întrebă el.

— Mă numesc Cortejo, sunt administratorul contelui de Rodriganda şi locuiesc în Mexic.

— Al bogatului spaniol Rodriganda, proprietarul haciendei del Erina? întrebă el după ce se gândi puţin.

— Da.

— Şi unde te duceai?

— Acasă.

— De unde vii?

— De la hacienda Vandacua.

— De ce ai fost acolo?

— Ca să-l văd pe haciendero.

— Ce treabă aveai cu el?

— Nici una, mi-e prieten şi mă duceam să-l văd. Juarez încruntă sprâncenele, apoi zise:

— A, ţi-e prieten?

— Da.

— Atunci nu eşti dintr-ai mei. Omul acesta e partizan de-al preşedintelui.

Cortejo se sperie. Preşedintele de pe atunci, Herrera, cutreiera ţara ca să-şi facă partizani şi distrugea fără milă pe cei ce nu erau de partea lui.

— Nu mi-am întrebat niciodată prietenul despre părerile

sale politice, răspunse Cortejo vrând să pară nepăsător şi crezând că va reuşi astfel să-şi îmbunătăţească situaţia.

Se înşela însă.

Juarez îl fulgeră cu privirea şi rânji ca un dulău care îşi arată colţii.

— Nu cred. În împrejurările de faţă, când se întâlnesc doi mexicani nu vorbesc decât despre politică. De altfel, pare-mi-se că şi dumneata eşti un partizan de-al preşedintelui.

Ameninţarea din glasul indianului îl îngrozi pe spaniol. Zise încercând să se apere:

— Trebuie să fie o greşeală la mijloc, senior. Eu nu m-am amestecat niciodată în politică.

— Atunci e şi mai rău. Trebuie să fiu prevăzător, şi atâta timp cât nu voi fi convins de contrariu, te cred un spion.

— Vai de mine! exclamă Cortejo speriat. Nici prin gând nu mi-a trecut...

— Vom vedea noi. În orice caz, am tot dreptul să te suspectez. Drumul până la hacienda Vandacua e lung şi nu-l face cineva pentru plăcerea de a-şi vedea un prieten.

— Dar nici n-am ştiut că vă aflaţi în San Rosa!

— Atunci ai vrut s-o afli. Ori, nu cumva oraşul e în drum spre Mexico? Pentru ce ai făcut un astfel de ocol?

Cortejo nu ştia ce să răspundă.

— Taci? întrebă indianul. Bine. Deocamdată vei fi arestat şi mâine vom afla noi ce-i cu d-ta.

— Sunt nevinovat! strigă Cortejo.

— Cu atât mai bine pentru d-ta. Acum du-te! în acel moment se auzi cineva de la masă zicând:

— Senior Juarez, mă crezi cu adevărat prieten? Individul care pusese întrebarea era un mexican înalt şi voinic; altfel sunt de obicei mexicanii, mărunţi de statură şi rareori graşi.

— Ce întrebare, senior Verdoja? Te-aş fi ales eu căpitanul gărzii mele personale? Dar de ce mă întrebi?

— Fiindcă aş vrea să te rog să dai crezare cuvintelor

seniorului Cortejo.

Până atunci Cortejo nu se uitase mai atent la cei din jurul mesei, dar la auzul glasului apărătorului său se însenină şi frica îi pieri pe dată. Îl cunoştea bine pe Verdoja şi înţelese că de la el îi venea salvarea.

Verdoja nu era milionar, totuşi era proprietar cu stare. Avea în nordul ţării păşuni întinse şi pământul lui se învecina cu o moşie a contelui de Rodriganda. Pe moşia aceasta se aflau vechi mine de mercur şi Verdoja râvnea de mult la ele, însă contele nu vroise cu nici un preţ să i le vândă.

— Cum? îl cunoşti? îl întrebă Juarez.

— Da.

— Şi crezi că nu poate fi primejdios?

— Dimpotrivă, mă pun chezaş pentru el.

Juarez îl privi lung pe Cortejo, apoi zise:

— Dacă-i aşa, poate să plece, dumneata eşti însă răspunzător dacă se va întâmpla ceva.

— De acord.

— Cine sunt persoanele care te însoţesc? îl întrebă Juarez pe Cortejo.

— Argaţii mei. Oameni de treabă care n-au cu nimeni nimic.

— Să iasă în curte şi să-şi facă un lagăr pentru noapte, iar dumneata şezi cu noi la masă să mănânci. Treci lângă senior Verdoja. Ai auzit ce-a spus, nădăjduiesc că nu-l vei face de râs.

Îi făcură loc lui Cortejo la masă lângă Verdoja, şi astfel spaniolul putu să se laude apoi că a mâncat alături de indianul Juarez, viitorul preşedinte al republicii mexicane şi omul care a fost în stare să smulgă de pe capul lui Maximilian coroana de împărat.

După ce terminară de mâncat, Juarez se ridică de pe scaun, semn că masa s-a sfârşit. Cortejo şi Verdoja ieşiră în stradă, unde puteau sta de vorbă mai în voie.

— Vei dormi la mine, îi zise Verdoja. Sper că nu-ţi va fi neplăcut să-ţi petreci noaptea în societatea mea.

— Îţi sunt chiar foarte recunoscător, senior Verdoja. Dacă nu erai dumneata tare mă tem că aş fi dormit cam prost în noaptea asta, răspunse Cortejo.

— Probabil. M-am mirat când am auzit că ai fost la hacienda Vandacua, fiindcă, fie vorba între noi, asta e şi ţinta călătoriei noastre.

Cortejo se înspăimântă grozav. Ştia că nu-i de glumit cu indianul şi că viaţa lui atârna de-un fir de păr.

— E cu putinţă? strigă el.

— N-ar fi trebuit să ţi-o spun, fiindcă e un secret până acum. Dar ce dracu ai căutat acolo? Pe cât ştiu, vecinul ăsta al dumneavoastră nu vă e prea binevoitor.

— S-au schimbat lucrurile, senior Verdoja.

— De când?

— De când hacienda del Erina nu mai e proprietatea noastră.

— Cum se poate?

— Pedro Arbellez a moştenit-o de la contele Fernando.

— Ia te uită domnule! Mie n-a vrut să mi-o vândă moşul şi lui i-o dă pe degeaba... Dar o să mai vorbim noi despre asta, acum poftim înăuntru.

Ajunseră la o casă a cărei uşă se deschise la apropierea lor, dar nu văzură pe nimeni. Gazda pregătise cina pe masă şi aşternuse patul.

— Eu o să mă culc în pat, iar dumitale o să-ţi întind hamacul – nu te superi, nu-i aşa?

— Te rog să nu te deranjezi pentru mine, mă culc unde-o fi, răspunse cu modestie spaniolul.

— După cât am aflat, contele Alfonso, moştenitorul lui Fernando, se află în Spania. De când?

— De un an de zile.

— Şi dumneata administrezi mai departe averea contelui?

— Da.

— Bine stai! Mai pui şi dumneata ceva părăluţe la o parte, nu-i aşa? N-ar putea pica o afacere, ceva şi pentru mine, dragă Cortejo?

— Vrei să spui de afacerea cu minele de mercur? Hmm... acum am putea pune la cale mai bine lucrurile decât înainte. Dar ia spune-mi, rogu-te, ce caută Juarez la hacienda Vandacua?

— I-a pus gând rău proprietarului fiindcă l-a trădat.

— Cum?

— Nu pot să-ţi spun; atâta e însă sigur, că mâine pe vremea asta proprietarul haciendei Vandacua nu va mai fi printre cei vii. Juarez nu cunoaşte îndurare şi milă când e vorba de aşa ceva. De altfel, cu ocazia asta o să mă abat şi eu pe la hacienda del Erina.

— Da? întrebă mirat Cortejo.

— O parte din oamenii noştri au să fie încartiruiţi acolo şi o să fiu şi eu printre ei.

Spaniolul rămase multă vreme pe gânduri.

— La ce te gândeşti? îl întrebă în cele din urmă Verdoja.

— La minele de mercur, răspunse el zâmbind cu subînţeles.

— Vrei să le vinzi? zise repede Verdoja.

— Să vedem mai întâi cât dai.

— De, mult nu face; nu e pământ de păşune, şi mie tocmai asta îmi trebuie.

— Ia nu te mai preface! Ne cunoaştem de multă vreme şi nu e nevoie să ne ascundem după deget. Hai, vorbeşte!

— După cum îţi spuneam adineauri, nu e loc de păşune ci numai văi şi dealuri cu râpe adânci unde nu poate creşte nimic, dar fiindcă se învecinează cu moşia mea, aş da poate vreo zece mii de pesos pe el.

Cortejo râse ironic.

— Te înşeli de zece mii de ori, senior, zise el.

— De ce vorbeşti aşa, Cortejo?

— Moşia a fost cumpărată de conte cu o sută de mii de pesos şi acum preţuieşte încă o dată pe-atât!

— Depinde...

— Dacă se adeveresc bănuielile că terenul conţine mercur şi alte minereuri, nu e plătită nici cu un milion, căci va aduce un venit de sute de mii de pesos.

— Cred că aiurezi.

— Deloc. Vorbesc însă despre ce-ar putea fi în viitor, deoarece ar fi nevoie de multe braţe de muncă.

— Presupunerile nu se plătesc cu bani peşin, dragă Cortejo, dumneata nu ştii?

— Ştiu foarte bine, de aceea nici nu-ţi vorbesc din egoism ci spre binele dumitale.

— Nu mai spune! De când mi-ai devenit aşa de binevoitor?

— De astă-seară. dumneata mă cunoşti şi ştii că mă pricep la socoteli. Mi-ai făcut un mare bine; dacă nu erai d-ta, mâine poate aş fi fost împuşcat ca spion. De aceea, în afacerea cu pământul despre care e vorba, o să socotesc altfel decât ar trebui.

— Nu cumva vrei să mi-l dăruieşti? întrebă râzând Verdoja.

— Ai ghicit, răspunse foarte serios Cortejo.

— Ce-ai spus? întrebă Verdoja sărind drept în picioare.

— Ce-ai auzit: vreau să-ţi dăruiesc pământul.

Mexicanul, stând pe marginea patului, îşi aprinse o ţigară şi zise cu glas şovăielnic:

— Prostii!

— Ba e aşa precum ţi-am spus.

— Ascultă Cortejo, dacă te-aş crede pe cuvânt?

— Ai face foarte bine.

— Mi se pare că te-ai cam ţicnit... Vorbeşti fără să ştii ce spui.

— Ţi se pare.

— Ştii ce, Cortejo, nu-ţi bate joc de mine, zise Verdoja începând să se supere. Cine dăruieşte un astfel de pământ nu e în toate minţile.

— Fără un scop oarecare, cred şi eu.

— Aşadar, asta-i! Şi care anume?

— Mai nimic. Un serviciu pe care ţi l-aş cere în schimb.

— S-auzim! Sunt curios să aflu prin ce-aş merita o răsplată atât de mare.

— Hm... ne cunoaştem şi putem avea încredere unul în celălalt. Ştiu că eşti foarte puternic...

— Da, dar ce-are a face puterea mea fizică cu pământul lui Rodriganda?

— Ştii să mânuieşti spada şi eşti un bun ţintaş.

— Bineînţeles, chiar şi pumnalul.

— Vezi, tocmai ce-mi trebuie mie. Presupun că nu te-ai lăsat pe tânjală...

— Cred şi eu! râse Verdoja. Mulţi care s-au luptat cu mine au văzut pe dracu!.

— Cu atât mai bine. E vorba de nişte indivizi care îmi stau în cale.

— A, asta era, senior Cortejo? Vrei să devin ucigaş?

— Nici gând! Vreau numai să-ţi atrag atenţia asupra unor persoane cu care te poţi lua lesne la ceartă, restul ştii dumneata ce ai de făcut.

— Adică să-i provoc la duel şi să-i curăţ cu un glonţ ori cu o lovitură de spadă?

— În schimb ai primi de la mine minele de mercur, încheie simplu Cortejo.

— Zău? Dar pământul aparţine contelui Alfonso de Rodriganda.

— N-are a face, sunt sigur că o să se învoiască.

— Atunci doresc să-i întâlnesc pe indivizii de care vorbeai cât mai curând.

— Nimic mai uşor. Poate chiar mâine.

— Unde?

— La hacienda del Erina.

— Ei drace! Nu cumva o fi chiar bătrânul Arbellez?

— Nu el, ci musafirii lui, şi trebuie să ştii că sunt vreo câţiva dintre ei pe care aş vrea să-i ştiu în rai, sau mai bine zis în fundul iadului.

— Cum îi cheamă?

— Mai întâi e unul, doctorul Sternau.

— Bine, o să-l ţin minte.

— Pe urmă un marinar german, Unger, şi un spaniol care îşi zice Mariano sau poate Alfred de Lautreville.

— Aşadar, ăştia trei: Sternau, Unger şi Mariano sau Lautreville. Fii sigur că n-am să le uit numele. Să presupunem că mă iau la harţă cu ei şi rezultatul... terenul cu minele de mercur?

— Da.

— Cine-mi garantează că...?

— Cuvântul meu de onoare! îl întrerupse repede Cortejo.

— Hm... e şi asta o garanţie, dar nu destul de sigură. Dar ia spune, ce ai d-ta, în definitiv, cu oamenii ăştia? Te-au insultat?

— Da.

— Nu umbla cu fleacuri, Cortejo! Pentru o insultă răzbunată nu dăruieşte cineva o avere; trebuie să fie altceva la mijloc.

— Şi dacă ar fi, ce te priveşte pe d-ta?

— Bine zici, dar de ce nu-i înlături dumneata singur?

— Nu se poate, sunt în conflict cu Pedro Arbellez şi nu mă pot duce în casa lui.

— Pândeşte-i când pleacă de-acolo.

— N-am timp, sunt prea ocupat cu slujba. De altminteri, pentru asta sunt acum aici. Trebuie să-ţi spun că mi-am angajat o ceată de derbedei ca să...

— Pentru trei inşi? râse Verdoja.

— Râzi d-ta, dar ăştia trei au o sută de draci în ei.

— Câte treizeci şi trei de fiecare. Ei, şi nu i-ai biruit?

— Nu. Mi-au omorât o parte din oameni, şi dacă nu plecam din întâmplare la Vandacua cu ăştia pe care i-ai văzut cu mine, cine ştie ce păţeam...

— *Caramba!* Mă faci curios să le văd şi eu mutrele. Şi zii, ăştia sunt angajaţi de d-ta? Nu prea par să fie uşă de biserică.

— Cam aşa ceva.

— Ne-ar putea prinde bine mai târziu. Ştii ceva? Lasă-mi-i mie.

Lui Cortejo i se luă o piatră de pe inimă.

— Cu plăcere, răspunse el. Chiar că nu ştiam ce să fac cu ei. Sunt făcuţi foc şi pară pe străinii aceia şi nu vor să se lase până ce nu-şi vor fi răzbunat tovarăşii ucişi.

— Foarte bine, o să le dau eu prilejul. Mâine dimineaţă o să mă înţeleg eu cu ei. Dumneata te întorci în Mexico?

— Da.

— O să-ţi dau de ştire, după ce se va sfârşi afacerea.

— Pe urmă voi expedia şi eu în Spania actul de donaţie ca să-l semneze Alfonso. Dar ia spune-mi şi mie: cum ai de gând să procedezi cu cei trei indivizi?

— Nu pot să ştiu decât după ce voi vorbi cu ei. Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc să-mi inspectez posturile. Juarez e foarte sever în privinţa asta, şi dacă află că s-a comis o neglijenţă chiar şi de către un ofiţer, s-ar putea să-mi stea capul unde-mi stau picioarele.

Cortejo se întinse în hamac zâmbind mulţumit. Se putea întoarce liniştit acasă, convins că lăsase afacerea pe mâini bune. Îl ştia pe Verdoja brutal şi fără scrupule, care pentru un petec de pământ ca acela promis de el, ar fi fost în stare să omoare nu trei, ci douăzeci de inşi. De altfel, făgăduiala putea să rămână o simplă făgăduiala. Odată adversarii lui ucişi, va vedea el ce şi cum... Verdoja nu va îndrăzni să ceară pe cale

legală preţul crimei sale, căci ar fi şi el pierdut.. În timp ce Cortejo se lăsa furat de gânduri, căpitanul se duse să-şi inspecteze posturile. Mintea lui însă nu era la ceea ce făcea, ci la discuţia pe care o avusese cu Cortejo. „Pedeapsa unei insulte nu poate fi, îşi zicea el în sinea lui. Atunci ce? Preţul e mare. Pământul preţuieşte un milion, deci avantajul pe care l-ar avea Cortejo după moartea acestor trei indivizi trebuie să fie cu mult mai însemnat. Contele dăruieşte minele de mercur, deci averea trebuie să-i fie primejduită, cel puţin aşa par să stea lucrurile. Cine sunt aceştia trei? Un medic şi un marinar — amândoi nemţi. Al treilea e spaniol. Îl cheamă Mariano sau Alfred de Lautreville. Sună cam ciudat... Ăsta din urmă pare să fie cu pricina.”

Şi pe când umbla prin întuneric de la un post la altul, îşi depăna mai departe firul gândurilor. „Vorba e, o să se ţină Cortejo de cuvânt? Îl ştiu o puşlama şi jumătate. Ce-ar fi să-i trimit eu pe cei trei pe lumea cealaltă şi el să-mi tragă chiulul? S-au dus minele de mercur dracului şi eu rămân cu buzele umflate. De făcut nu i-aş putea face nimic. Dar l-ar lua şi pe el dracu, asta-i sigur. O să mai chibzuiesc eu peste noapte.”

Se întoarse la gazdă şi se culcă. A doua zi dimineaţa chemă oamenii şi-i întrebă în faţa lui Cortejo:

— Cine sunteţi voi, puişorilor?

— Păi... nu v-a spus domnul Cortejo? îndrăzni unul care părea să fie şeful bandei. Nişte biete suflete care ne câştigăm şi noi pâinea cum putem.

— Atunci nu vă pasă în ce fel o câştigaţi? Vreţi să vă dau eu prilejul?

— Nu se poate, senior, suntem tocmiţi de senior Cortejo.

— Dumnealui v-a pasat în slujba mea.

— Aşa să fie, senior? întrebă omul.

— Întocmai, răspunse Cortejo.

— Nu e bine ce-ai făcut, senior! Noi suntem oameni liberi

nu robi. Şi-apoi, ne-aţi promis că o să ne răzbunăm prietenii.

— Nu mai am timp să vă conduc, dar o va face domnul acesta în locul meu, îi răspunse Cortejo.

— Aşa e, întări Verdoja. Care din voi vrea să treacă în slujba mea mă va însoţi la hacienda.

— Cu lăncierii dumneavoastră?

— Nu, în urma lor. Conacul e împrejmuit cu zid?

— Da.

— Bine. Să vină unul din voi la miezul nopţii – până atunci staţi ascunşi – la partea dinspre miază-zi a zidului ca să-i spun ce aveţi de făcut.

— Păi, plata...?

— Vă voi da atât cât v-aţi tocmit cu senior Cortejo.

— Atunci ne-am înţeles. Când trebuie să pornim?

— Nu ştiu încă. Juarez n-a dat până acum nici un ordin.

Oamenii se îndepărtară. Nu toţi erau mulţumiţi de schimbarea care intervenise în situaţia lor.

Când Verdoja se înfăţişă înaintea lui Juarez, acesta îl trimise să i-l aducă pe Cortejo. Îl privi încruntat.

— Ştii dumneata cui îi datorezi viaţa? îl întrebă el.

— Ştiu. Aş fi murit însă nevinovat.

— Taci! Senior Verdoja a garantat pentru dumneata şi de-acum încolo. Vrei să te duci la Mexico?

— Da.

— Nu trebuie să se ştie acolo că am fost la San Rosa, dar se va afla prin d-ta, de aceea trebuie să rămâi cu noi.

— Voi şti să tac, senior.

Juarez făcu cu mâna un gest de dispreţ.

— Un alb nu poate păstra o taină, numai indianul ştie să-şi stăpânească limba. Albul se ţine de cuvânt doar atunci când a fost forţat prin jurământ.

— Voi jura, senior.

— Bine, jură.

Cortejo ridică mâna şi jură că nu va spune nimănui despre

întâlnirea lui cu Juarez.

— Acum poţi pleca; ia-ţi şi oamenii cu d-ta, dar ia bine seama, dumneata eşti răspunzător pentru ei.

După câteva minute Cortejo ieşea din oraş însoţit de bandiţi, căci nu trebuie să ştie nimeni că au trecut pe seama lui Verdoja. Nu mai rămăseseră decât opt din ei, ceilalţi preferară să rămână în slujba lui Juarez. După ce se îndepărtară bine de San Rosa se despărţiră de Cortejo şi o luară pe alt drum spre hacienda del Erina.

În vremea aceasta, Juarez puse să se sune adunarea şi porni înconjurat de ofiţeri în fruntea oamenilor săi în goana cailor peste şes.

Erau pe-atunci timpuri grele pentru Mexic. Se despărţise de mult de ţara-mumă, Spania, şi-şi alesese un stăpânitor de sine stătător, totuşi n-avea destulă putere să se conducă singur. Venea un preşedinte care-l răsturnase pe celălalt, apoi altul, ales în aceleaşi condiţii, statul n-avea bani, funcţionari nedestoinici, oamenii n-aveau încredere unii în alţii, armata nedisciplinată, orice ofiţer vroia să poruncească, fiecare general năzuia să devină preşedinte de republică. Cel care apuca să vină la putere căuta să stoarcă ţara pe cât putea ştiind că puterea nu va ţine mult. Cine venea după el făcea acelaşi lucru, tot astfel şi guvernatorii provinciilor.

Pe urmă nu mai ştia nici un cetăţean de cine să asculte. Mai bine decât toţi o duceau arendaşii şi proprietarii care îşi aveau moşiile departe de oraş.

În mijlocul acestei debandade răsărise Juarez şi, deşi mai avea mult până să ajungă preşedinte, avea o influenţă atât de mare în stat, încât ajunsese să încheie tratate cu Statele Unite. Îl vedeai când ici, când colo că-şi câştigă partizani sau că răsplăteşte sau îi pedepseşte pe cei vinovaţi.

O astfel de ţintă avea şi călătoria lui de-acum la hacienda Vandacua.

Când lăncierii fuseseră zăriţi de la conac, oamenii

haciendei se înspăimântară groaznic. Juarez descăleca şi intră în casă urmat de câţiva din ofiţerii săi.

— Ştii cine sunt? îl întrebă el pe haciendero, care tocmai stătea la masă.

— Nu.

— Eu sunt Juarez.

Omul păli şi strigă îngrozit:

— Sfântă Fecioară!

— N-o chema degeaba că nu-ţi poate fi de nici un ajutor, spuse Juarez aspru. Eşti partizan de-al lui Herrera?

— Nu, bolborosi moşierul.

— Nu minţi! tună Juarez. Eşti în corespondentă cu oamenii lui?

— Nu!

— Bine, o să mă conving eu numaidecât. Controlaţi!

Ultimul cuvânt fusese adresat ofiţerilor săi, care se apucară să percheziţioneze toată casa. După un timp unul din ofiţeri veni cu un teanc de scrisori şi-l întinse în tăcere indianului. Când haciendero văzu scrisorile se îngălbeni şi privirile lui se aţintiră la Juarez.

După ce acesta sfârşi de citit, se ridică de pe scaun şi întrebă:

— Scrisorile acestea ţi-au fost adresate ţie?

— Da, răspunse tremurând nefericitul.

— Şi ai răspuns la ele?

— Da, murmură el aproape în şoaptă.

— Atunci m-ai minţit adineauri. Eşti partizan al unui complot împotriva libertăţii poporului, îţi vei primi pedeapsa!

Zicând acestea scoase pistolul de la brâu, ochi şi trase. Omul căzu fulgerat la pământ, izbit drept în frunte.

Nevasta şi copiii mortului începură să ţipe, dar Juarez le zise răstit:

— Linişte! Şi voi sunteţi vinovaţi, dar vă iert. Imediat să părăsiţi casa! Moşia devine proprietatea statului. Luaţi-vă

banii, ce aveţi mai de preţ şi plecaţi. Şi-acum, pieriţi din ochii mei!

— Putem să luăm mortul cu noi? întrebă femeia plângând.

— Da, hai, plecaţi!

După un ceas, când nu mai rămase nimeni la conac, Juarez dădu voie soldaţilor să pună mâna pe ce vroiau şi începu jefuirea conacului. Aceştia tăiară pe urmă câţiva berbeci, îi puseră în frigare şi începu ospăţul afară în curte.

Juarez rămase în casă, unde veni în curând şi Verdoja.

— Aşa trebuie să sfârşească toţi aceia care îşi trădează ţara! murmură încruntat indianul. Apoi aruncând o privire de tigru asupra ofiţerului îl întrebă:

— Îmi eşti cu adevărat credincios, Verdoja?

— Da, senior, o ştii doar... răspunse acesta calm.

— Bine... Vreau să-ţi încredinţez o misiune. Dumneata cunoşti provincia Chihuahua?

— Acolo m-am născut, senior, şi moşia mea e chiar la hotarul ei.

— Şi mai bine. Te vei duce în capitala provinciei şi vei pune la cale nişte treburi în locul meu. Mai întâi însă mă vei însoţi la hacienda del Erina, pe urmă vei pleca într-acolo.

— Singur sau cu escorta militară?

— Vei lua cu dumneata un escadron, iar unul rămâne cu mine. Acum să mergem.

Când ajunseră la hacienda del Erina, găsiră poarta încuiată căci fuseseră văzuţi venind. Juarez bătu în poartă el însuşi.

— Cine-i acolo? întrebă Arbellez.

— Armata, deschideţi!

— Ce vreţi?

— La dracu! Deschideţi ori nu?

— Să deschid? îl întrebă încet arendaşul pe Sternau, care stătea împreună cu Unger şi cu Mariano în dosul porţii.

— Da, sunt numai vreo câţiva inşi, răspunse acesta.

După ce arendaşul deschise poarta, Juarez intră în curte şi privi cu ochi scăpărători la cei din fata lui.

— De ce n-aţi ascultat când v-am poruncit să deschideţi? tună el.

— Nu te cunoaştem, senior, răspunse Arbellez. Eşti dintr-aceia a cărui poruncă trebuie ascultată?

— Sunt Juarez. N-ai auzit încă de mine? Arbellez se înclină cuviincios.

— Cum să nu fi auzit, senior? Iertaţi că nu v-am deschis numaidecât. Poftiţi înăuntru şi fiţi bineveniţi în casa mea.

Îi duse pe Juarez şi pe Verdoja în salon şi-i pofti să ia loc.

Cu toată buna primire pe care le-o făcuse arendaşul, chipul indianului rămase întunecat.

— Ne-ai văzut venind? întrebă el.

— Da, senior, răspunse fără ocol Arbellez.

— Şi-ai văzut că suntem militari?

— Da.

— Şi cu toate acestea n-ai voit să ne deschizi. Purtarea dumitale merită o pedeapsă.

— O, senior, preşedintele are şi el soldaţi, dar aceştia nu ne-ar fi fost pe plac. De unde era să ştiu eu că sunteţi dumneavoastră?

Chipul lui Juarez se însenină.

— Şi eu da? întrebă el zâmbind.

— Aşa e, senior. Ai mâna grea, senior, şi ţara are trebuinţă de ea.

— Au simţit-o mulţi, chiar adineauri unul. Dar ia spune, cunoşti dumneata hacienda Vandacua?

— Cum să n-o cunosc, dacă suntem vecini?

— Cam cu cât s-ar putea arenda moşia asta?

— Nu e de arendat, o lucrează proprietarul.

— Răspunde la ce te întreb, zise Juarez cu nerăbdare.

— Dacă ar încăpea pe mâini bune, ar face vreo zece mii de pesos, acum însă nu.

— Bine, poţi s-o iei cu şapte mii.

Arbellez îl privi nedumerit.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, senior? zise el.

— Vorbesc doar destul de lămurit. Socot că moşia ţi-ar conveni fiindcă e lipită de a dumitale. Vandacua a fost rechiziţionată pentru stat şi ţi-o arendez dumitale.

— Şi proprietarul?... Întrebă speriat Arbellez.

— L-am împuşcat adineauri cu mâna mea, era un trădător. Familia lui a trebuit să plece. Hotărăşte-te repede, senior, da sau ba?

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci zic da, însă...

— Nici un însă. Adu hârtie şi ce trebuie pentru scris, să facem contractul.

Ca tot ce hotăra Juarez, lucrurile fură aranjate în grabă, dar cu rost şi cum se cerea. Apoi indianul zise arătând spre însoţitorul său:

— Seniorul acesta e căpitanul Verdoja. Va rămâne cu escadronul său câteva zile la conac, îl poţi găzdui la d-ta?

Arbellez n-avu încotro; mai curând ar fi zis nu, decât da...

— Soldaţii vor sosi diseară. Rânduieşte ce trebuie, căpitanul va plăti ce ţi se cuvine. Rămâi sănătos!

Se ridică de pe scaun, ieşi în curte, încalecă şi porni cu Verdoja în galopul cailor, lăsându-i pe cei de la conac încremeniţi.

Pentru ce fusese împuşcat proprietarul vecin? se întrebau ei. De ce să-i arendeze tocmai lui Arbellez moşia? Aşadar, acesta era Juarez, indianul faimos de care se temea o ţară întreagă, om urât şi iubit de atâţia? Nici unul din ei nu bănuia urmările pe care le va avea vizita lui la conac.

Când Juarez ajunse la Vandacua găsi îngrămădite în faţa casei lucrurile luate ca pradă de către soldaţi şi, deşi mare lucru nu era, totuşi oamenii se bucurau ca nişte copii. Pe urmă Verdoja primi instrucţiunile indianului. Popasul pe care trebuia să-l facă la Arbellez n-avea alt scop decât să-şi

odihnească bine caii şi oamenii deoarece drumul până la Chihuahua era lung şi cât se poate de anevoios. Juarez vorbi multă vreme cu aghiotantul său, semn că însărcinarea pe care i-o dădea era foarte importantă. Se despărţiră apoi cu o strângere de mână, şi Juarez porni cu escadronul său pe acelaşi drum pe care venise de dimineaţă. Părea cu adevărat spiritul răzbunării care apare şi dispare tot atât de repede, lăsând după el urmele sângeroase ale menirii sale.

7. Căpitanul de lăncieri

Era pe înserate, când tropote de cai vestiră sosirea lăncierilor la conac. Numai ofiţerii erau găzduiţi în casă, soldaţii trebuiau să-şi facă lagărul afară sub cerul liber. Verdoja împreună cu ofiţerii fură poftiţi în salon, unde li se oferi ceva de băut, apoi li se arătară de către bătrâna Maria Hermoyes camerele unde aveau să locuiască pe timpul şederii lor la conac.

Emma Arbellez tocmai venise să vadă dacă în camera lui Verdoja fusese pus tot ce trebuie, când îi auzi paşii apropiindu-se. Vru să iasă repede, dar nu mai avu când; Verdoja păşea pragul.

— Poftiţi, senior, îi zise ea cu amabilitatea unei gazde primitoare.

În clipa aceea lumina amurgului se răsfrânse pe chipul ei gingaş şi o arătă parcă şi mai frumoasă.

— Sunt fericit, răspunse el salutând-o politicos, că primul pas pe care-l fac în această cameră îmi dă prilejul să am înaintea mea o făptură atât de încântătoare, privind-o cu o admiraţie stânjenitoare.

— O, rosti vădit stingherită de privirile şi cuvintele lui, venisem să văd dacă slugile nu au uitat să aducă tot ce trebuie.

— A, atunci dumneavoastră sunteţi îngerul păzitor al acestei case, seniorita, nu-i aşa? Poate chiar...

— Sunt fiica arendaşului, răspunse ea scurt.

— Mulţumesc, seniorita. Daţi-mi voie să mă prezint: Verdoja, căpitan de lăncieri, şi mă simt în clipa aceasta fericit să vă sărut mânuşiţele.

Vru să-i apuce mâna, dar Emma reuşi să se strecoare pe uşă, lăsându-l uluit în mijlocul încăperii.

— Drace, frumoasă fată! M-am îndrăgostit ca un nătâng de cum am văzut-o...

Seara, când se adunară cu toţii la masă, Verdoja fu foarte dezamăgit văzând că Emma lipseşte. Arbellez făcu prezentările. Ofiţerii fură politicoşi, dar cât se poate de reci cu Sternau, Unger şi Mariano. Erau doar nişte străini de care puţin le păsa. Numai Verdoja îi urmărea pe furiş.

Aşadar aceştia erau oamenii a căror moarte îi va aduce o moşie în valoare de sute de mii de pesos. Privirile lui se opreau mai ales asupra lui Sternau, a cărui statură îl impresionase de la început. Cu un astfel de uriaş nu era uşor de luptat. Şi din primele cuvinte pe care le spusese era clar că omul acesta e inteligent şi conştient de valoarea lui. Verdoja înţelese că numai viclenia l-ar putea ajuta să-l înfrângă.

În timpul mesei, Arbellez făcu o observaţie care-i atrase atenţia căpitanului.

— Nu e numai o plăcere pentru noi să vă avem în mijlocul nostru ci şi o siguranţă, zise arendaşul. Nu mai târziu decât ieri am trecut printr-o mare primejdie.

— O primejdie? întrebă Verdoja cu o prefăcută mirare.

— Da. Era cât p-aci să fim atacaţi de o ceată de bandiţi.

— Erau mulţi?

— Destui. Peste treizeci de inşi.

— Zău? Ar trebui să se ia măsuri împotriva acestor ticăloşi care pun în primejdie viaţa şi avutul oamenilor. Şi atacul era plănuit numai în vederea jafului sau altceva şi mai grav?

La drept vorbind, intenţia lor era să ucidă nişte persoane care sunt oaspeţii mei, dar fiindcă n-aveau altă posibilitate, bandiţii trebuiau să dea năvală în conac, să prade tot şi să ne omoare pe toţi câţi ne aflam în casă.

— Ei drăcie! Şi cine erau persoanele vizate?

— Seniorii Sternau, Unger şi Mariano.

— Ciudat... Şi cum v-aţi descotorosit de bandiţi?

— Senior Sternau a împuşcat vreo câţiva din ei. Căpitanul se uită mirat la german, pe când ceilalţi ofiţeri zâmbeau neîncrezători.

— Doi, trei? întrebă Verdoja.

— Nu, ci a treia parte.

— Şi isprava asta a făcut-o domnul Sternau singur?.

— Împreună cu încă o persoană care-l însoţea.

— Nu-mi vine să cred! Zece inşi să se lase ucişi de un singur om? Imposibil!

— Ba e chiar aşa cum v-am spus, zise Arbellez entuziasmat. Staţi să vă povestesc...

— Mă rog, senior Arbellez, să nu mai discutăm... n-a fost cine ştie ce ispravă, îl întrerupse Sternau, nemulţumit de laudele bătrânului.

— E un act de mare bravură, dimpotrivă... Aş ruga pe senior Sternau să îngăduie să aflăm şi noi cum s-au petrecut lucrurile, zise Verdoja curios şi interesat.

Germanul ridică din umeri, plictisit. Pedro Arbellez făcu pe reporterul şi povesti cu atâta însufleţire toată întâmplarea, încât ofiţerii îl ascultau cu încordare, fără să-şi ia ochii de la el.

— De necrezut! zise Verdoja când arendaşul termină de povestit. Daţi-mi voie, senior Sternau să un felicit pentru o astfel de izbândă vrednică de vă adevărat erou.

— Mulţumesc, răspunse acesta cu răceală. Vitejia aceasta nu e de mirare, începu iar arendaşul. Aţi auzit dumneavoastră de căpetenia unui trib indian, Ucigătorul-de-bivoli?

— Da, şeful mixtecaşilor, pe cât ştiu.

— Dar de un vânător căruia i se zice Stăpânitorul stâncilor?

— E renumit pentru îndrăzneala şi curajul lui, ştie toată lumea.

— Ei bine, vânătorul acesta e senior Sternau şi Ucigătorul-de-bivoli, cel care l-a ajutat în lupta cu bandiţii.

Ofiţerii scoaseră o exclamaţie de mirare.

— Adevărat, senior Sternau? întrebă căpitanul Verdoja.

— Da, trebuie s-o mărturisesc, deşi nu-mi place să mă văd dat în vileag, răspunse doctorul cât se poate de nemulţumit de laudele aduse.

Verdoja era un om deştept; îşi zise deci: Mariano e persoana principală în afacerea asta misterioasă, şi dacă vânătorul acesta renumit se amestecă în treabă, înseamnă că e ceva la mijloc. Se hotărî să lucreze repede şi fără întârziere.

— Dar cum se face, senior, că atacul era îndreptat numai împotriva acestor trei persoane? întrebă el apoi.

— Vă pot lămuri îndată, răspunse arendaşul. Sternau îi curmă însă vorba.

— E o chestiune strict personală care nu-l poate interesa pe senior Verdoja, zise el. S-o lăsăm, vă rog...

Arbellez înghiţi observaţia şi tăcu, dar căpitanul nu se dădu bătut.

— E departe de aici „Văgăuna tigrului”? întrebă el.

— Da un ceas de drum, răspunse plictisit doctorul.

— Aş fi foarte curios să văd şi eu locul, n-ai vrea să fii atât de bun, senior Sternau, să mergi cu mine până acolo?

— Mă rog... cu plăcere.

Pe chipul căpitanului flutură un zâmbet de bucurie vicleană pe care nu şi-o putu stăpâni. Doctorul, cu spiritul lui de observaţie căruia nu-i scăpa nimic, îl văzu. Deveni atent şi bănuitor, dar nu lăsă să se observe.

— Şi când ne putem duce? întrebă Verdoja.

— Când doriţi, senior, răspunse cât se poate de calm Sternau.

— Atunci o să-mi permit să fixez eu ora.

Schimbară vorba şi cât ţinu seara nu se mai pomeni nimic despre întâmplarea cu bandiţii. Ofiţerii se retraseră în camerele lor, şi peste puţin timp se făcu linişte la conac.

Mexicanul e obişnuit să flirteze cu orice femeie drăguţă, şi

locotenentul Pardero, un tânăr aventurier, nu se dădea niciodată înapoi când era vorba de vreo mică aventură amoroasă. Aşa, stând la fereastră, pe întuneric, ca să respire puţin aer curat înainte de culcare, zări în grădina de sub fereastra lui o tânără fată pierdută în gânduri. Era Karja, indiana.

Paşi uşori o treziră din visare. Ridică ochii şi-l văzu lângă ea pe locotenent. Tresări speriată şi vru să se îndepărteze, dar el îi tăie calea, se înclină uşor şi zise cu glas rugător:

— Nu fugi, seniorita. Mi-ar părea foarte rău ca din pricina mea să fii lipsită de o plimbare în aerul acesta îmbălsămat de flori.

Ea îl privi cercetător.

— Pe cine cauţi d-ta, senior?

— Nu caut pe nimeni. Am ieşit numai puţin la aer. Nu cumva intrarea în grădină e oprită?

— Pentru oaspeţi nu.

— Sper însă că prezenţa mea nu te face să fugi, seniorita!

— Karja nu fuge de nimeni, e loc destul în grădină pentru amândoi.

Locotenentul păru că nu vrea să înţeleagă.

— Te cheamă Karja? Şi ce cauţi dumneata aici în hacienda?

— Seniorita Emma e prietena mea.

— Şi cine e seniorita Emma?

— N-ai văzut-o încă? E fata lui senior Arbellez.

— Ai vreo rudă pe-aici?

— Ucigătorul-de-bivoli mi-e frate.

— Aşa...? părea el impresionat în mod neplăcut. Căpetenia mixtecaşilor? Acum e la conac?

— Nu.

— Dar ieri a fost cu senior Sternau la „Văgăuna tigrului” pe cât ştiu.

— E un om liber, vine şi pleacă atunci când vrea şi nu dă

socoteală nimănui.

— Am auzit foarte multe despre el, dar nu ştiam că are o surioară atât de frumoasă, zise Pardero şi apucă mâna tinerei vrând s-o ducă la buze.

Ea însă şi-o smuci cu putere şi-l izbi cu pumnul sub bărbie, încât îl făcu să se poticnească, apoi o luă la fugă.

— Stai tu, drac împieliţat, o să-ţi arăt eu ţie!... mârâi el înfuriat şi se luă după ea.

Verdoja stătea şi el la fereastră şi privea îngân durat înaintea lui. Deodată zări o rochie albă fluturând prin întuneric. Coborî în grădină şi se izbi piept în piept cu indiana, care fugea cât putea.

— Ah, seniorita! spuse el încântat şi vru s-o cuprindă în braţe.

Dar Karja îl izbi şi pe el cu pumnul ca şi pe celălalt şi fugi mai departe.

— A dracului tigroaică! mormăi el frecându-şi bărbia.

În clipa aceea Pardero trecu în fugă pe lângă el.

— Dumneata eşti, locotenente? strigă Verdoja recunoscându-l pe Pardero. Încotro aşa grăbit?

La strigătul lui, Pardero se opri ruşinat.

— Ah, căpitane, te-ai întâlnit şi dumneata cu afurisita aceea de fetişcană? Ai văzut-o? îl întrebă locotenentul necăjit.

— Nu numai c-am văzut-o, dar am şi simţit-o...

— Cum asta?

— Mai bine zis i-am simţit pumnul cu care m-a mângâiat ceva cam prea tare sub bărbie...

— Zău? Atunci ai păţit-o şi dumneata la fel ca mine.

— Nu face nimic, suntem tovarăşi de suferinţă, râse căpitanul cu poftă. Dar cine era mititica?

— O cheamă Karja, e indiană şi pare să fie prietenă cu fata arendaşului.

— Cu seniorita Emma?

— Da. Dumneata o cunoşti?

— Am văzut-o înainte de masă. E o frumuseţe.

— Zău? O fi şi mai prietenoasă decât indiana de adineauri?...

— Aş!

— Să nu ne lăsăm, căpitane!

— Aşa zic şi eu, dar acum du-te să te culci; eu mă mai plimb puţin singur prin grădină. Noapte bună.

— Noapte bună, căpitane.

Locotenentul plecă şi Verdoja se îndreptă spre locul unde dăduse întâlnire bandiţilor.

— Senior... şopti şeful bandiţilor.

— A, tu eşti? Unde-ţi sunt tovarăşii? îl întrebă Verdoja.

— Aici, pe-aproape.

— Nu i-a simţit nimeni?

— Fii fără grijă, senior. Şi-acu, ce porunceşti?

— Îl cunoşti tu personal pe acest Sternau?

— Nimeni din noi nu-l cunoaşte.

— Foarte prost. O să meargă cu mine la „Văgăuna tigrului".

— Să-l aşteptăm acolo?

— Să-l aşteptaţi şi să-l împuşcaţi.

— O să-l împuşcăm... ca pe un câine o să-l împuşcăm! Ne-a ucis prietenii... Trebuie să moară şi el şi celălalt!

— Păi dacă nu-l cunoşti... Până acum nu ştiu cine o să mai vină cu noi; în orice caz o să iau şi eu câţiva oameni de-ai mei cu mine. Ce semn să-ţi dau ca să-l poţi recunoaşte?

— Spune-mi cum arată.

— E mai voinic decât mine şi poartă o barbă blondă. Cum va fi îmbrăcat şi ce cal o să aibă nu pot şti dinainte.

— Atunci să stai mereu la dreapta lui, asta să-mi fie semnul.

— Crezi că ajunge?

— Da. Dar cu ceilalţi doi cum facem?

— Pe aceştia vi-i dau eu în mână cu altă ocazie. Principalul

e să vii în fiecare noapte la ora asta aici ca să ne putem întâlni şi înţelege ce e de făcut. Acum du-te, să nu ne simtă cineva.

Banditul plecă şi Verdoja se duse să se culce. Dormi foarte bine; crima plănuită nu-i tulbură defel somnul.

A doua zi dimineaţă îi propuse lui Sternau să meargă chiar acum la „Văgăuna tigrului”. Germanul n-avu nimic împotrivă. Cei doi locotenenţi ai lui Verdoja se rugară să-i ia şi pe ei, ceea ce îi convenea de minune mexicanului.

Doctorul era singurul civil printre ei, aşa că bandiţii nu puteau greşi ţinta; glonţul trebuia să-l nimerească.

Când ajunseră aproape de văgăună, Sternau descălecă şi zise:

— Să ne lăsăm caii aici, îi vom găsi la întoarcere.

Ceilalţi descălecară şi ei şi porniră pe jos. La intrarea în văgăună, doctorul se aplecă şi cercetă cu atenţie iarba de sub picioarele lui.

— Ce cauţi? îl întrebă curios căpitanul.

— Hm... mormăi germanul îngândurat, nimic. Să mergem mai departe.

Verdoja se ţinea tot la dreapta lui, iscodind mereu cu privirea în jur, aşteptându-se din clipă în clipă să audă împuşcătura fatală. Jos pe pământ zăceau încă stârvurile bandiţilor; începuseră să intre în putrefacţie şi răspândeau un miros infect.

— Şi zii, aici a fost, senior? întrebă căpitanul.

— Da, aici, răspunse acesta.

— Şi cadavrele acestea sunt opera dumitale şi a Ucigătorului-de-bivoli?

— Şi a norocului... adăugă Sternau zâmbind. Ceilalţi nu băgaseră de seamă că în timp ce vorbea cu ei, doctorul privea pe furiş în toate părţile şi se tot ascundea după ei.

— Aici nu poate fi vorba de noroc ci de îndemânare, urmă Verdoja. Bun ţintaş trebuie să fii d-ta, senior Sternau!

— Aş! Se cere numai să ştii să-ţi întrebuinţezi arma la timp. Zece duşmani care te atacă făţiş sunt mai puţin primejdioşi decât unul care te pândeşte în umbră, răspunse el.

— Eu cred că pe dumneata nu te poate ataca nimeni, fu de părere Pardero.

— Ba şi pe mine, zise acesta râzând, adăpostindu-se mereu după ceilalţi.

— Cu neputinţă! exclamă Verdoja.

— Vreţi să vă dau o probă?

— Da, da! strigă locotenentul curios.

— Atunci spuneţi-mi dacă dumneavoastră credeţi că se află cineva acum la pândă pe-aici?

— Cine-ar putea fi şi unde?

— Şi totuşi mă pândeşte cineva ca să mă omoare, răspunse foarte calm doctorul în timp ce-şi luă puşca din spate şi o vârî sub braţ.

Căpitanul se sperie, întrebându-se: „De unde ştie Sternau că viaţa îi e în primejdie?”

— Vrei să glumeşti, senior, zise el cu glas nesigur.

— Nu glumesc defel şi o să vă dovedesc îndată că vorbesc cât se poate de serios, răspunse acesta. Ridică puşca şi trase de două ori una după alta.

Se auziră răcnete de sus, de la marginea prăpastiei.

Doctorul o luă atunci la fugă în susul râpei printre tufe şi dispăru.

— Ce-a fost asta? strigă Pardero încremenit.

— A ucis un om, răspunse celălalt locotenent.

— Grozav om! rosti Verdoja îngrijorat.

— Să plecăm repede... aici e primejdie mare... bâigui Pardero. speriat.

Alergară la intrarea în văgăună şi aşteptară să vadă ce-o să mai urmeze. Se auziră din nou două împuşcături, apoi nimic. Trecu vreun sfert de ceas. Auziră foşnind lângă ei, şi,

de frică, puseră mâna pe arme.

— Nu vă temeţi, seniori, eu sunt, zise Sternau şi răsări ca din pământ în faţa lor.

— Ce-ai făcut, domnule? îl întrebă Pardero.

— Am tras, asta am făcut, răspunse el râzând.

— Asta ştim şi noi, dar de ce?

— Cum de ce? Ca să mă apăr, altminteri trăgeau ei în mine.

— Nu se poate! Cine? Şi de unde ştii d-ta?

— Ochii mei nu mă înşeală niciodată.

— Noi n-am văzut nimic.

— Cred şi eu, dumneavoastră nu sunteţi oameni de-ai preriilor ca mine. Domnul căpitan m-a văzut adineauri cum examinam iarba. Zărisem nişte urme proaspete care duceau sus, la marginea râpei. Uitaţi-vă şi dumneavoastră, se văd încă desluşit şi acum.

Ofiţerii se uitară dar nu văzură nimic.

— Se cere un ochi ager şi experimentat, le spuse Sternau. Mai departe! Fiindcă urmele duceau spre dreapta, mi-am aruncat ochii în sus şi am zărit la marginea râpei nişte capete. Nu puteau şti că i-am văzut, fiindcă îmi lăsasem pălăria pe ochi.

— Ce te făcea să crezi că sunt duşmani? întrebă Verdoja.

— Văzusem ţevile puştilor printre tufe îndreptate încoace.

— *Caramba!* exclamă Pardero care habar n-avea de complot, se putea prea bine să fie pentru noi, nu pentru d-ta.

— Nu. Ştiu eu ce spun. Am motivele mele. De aceea mă ascundeam mereu după domnul căpitan. Glonţul hărăzit mie trebuia să treacă mai întâi prin el.

Căpitanul holbă ochii.

— Ei drace! Atunci eu am fost mai în primejdie decât toţi! strigă el îngrozit.

— Aşa e! râse doctorul. Am observat că bandiţii păzeau cu mare grijă pavăza pe care mi-o făcusem din trupul dumitale.

Cuvintele acestea îl cam puseră pe gânduri pe Verdoja. Nu cumva bănuia Sternau ceva?

— De altfel era foarte uşor pentru mine să mă ţin la adăpost, deoarece ţevile puştilor erau îndreptate dinspre dreapta şi domnul căpitan a avut bunătatea să se ţină mereu la dreapta mea.

Verdoja păli. Acum nu mai încăpea nici o îndoială că bănuiala lui se adeverea.

— Dumneavoastră n-aţi văzut nimic, eu însă ştiu foarte bine cum să ocheşti ca să nimereşti pe cineva drept în cap. După ce am tras de două ori, am mai văzut alte două ţevi de puşcă îndreptate spre mine, de aceea am luat-o la fugă printre tufe şi am ieşit din văgăună. Neghiobii aceia şi-au ales rău locul, ar trebui pălmuiţi pentru prostia lor.

— Şi unde te-ai dus după ce-ai luat-o la fugă?

— M-am strecurat cât am putut mai repede afară din văgăună ca să-i iau pe la spate. Fuseseră însă destul de deştepţi ca să spele putina. Am mai tras şi eu de două ori după ei, aşa, la întâmplare.

— Şi morţii unde sunt?

— Colo sus. Vreţi să-i vedeţi? Tovarăşii lor le-au luat numai armele, banii şi i-au lăsat pe loc.

Ieşiră din văgăună şi ajunseră la locul unde zăceau cadavrele celor doi bandiţi. Căpitanul văzu cu bucurie că acela care făcea pe conducătorul lor lipsea.

— A fost o mare îndrăzneală din partea dumitale, senior, că te-ai ţinut tot pe lângă noi când ai văzut ţevile îndreptate spre d-ta, zise locotenentul.

— Deloc. Îndrăzneala era din partea acestor doi ca să mă lase să le văd ţevile puştilor înainte de-a apuca să tragă. Un bun cunoscător al vestului n-ar face niciodată o greşeală ca asta.

— Şi-acum ce facem cu aceste două cadavre?

— Nimic, le aruncăm lângă celelalte. Nu cred să mă înşel

în părerea mea că aceşti doi inşi au fost ieri cu un anume Cortejo la San Rosa. Parcă şi dumneavoastră tot de acolo veniţi, nu-i aşa? întrebă Sternau cu un ton indiferent. Verdoja însă ghici o urmă de acuzare în cuvintele şi tonul lui.

— Aşa e. A venit la Juarez unul, Cortejo, pe când stăteam la masă, răspunse al doilea locotenent, care habar n-avea de înţelegerea căpitanului cu spaniolul.

— Căpitanul îi aruncă o privire fulgerătoare pe care însă ofiţerul n-o surprinse.

— Mai era şi altcineva cu el? întrebă doctorul.

— Da, vreo douăzeci de inşi.

— Erau şi aceştia doi printre ei?

— N-aş putea să-ţi spun, pare-mi-se însă că da. Poate că domnul căpitan ştie mai bine.

— Cum asta?

— Fiindcă acest Cortejo a dormit la el. Verdoja se uită şi mai încruntat la ofiţer, deşi degeaba. Sternau însă îi văzu scăpărarea de ură din privire. Se făcu însă că nu bagă de seamă.

— Nu cred că senior Verdoja va voi să-mi spună, zise el. De altfel, afacerea n-are nici o importanţă. Nemernicii şi-au luat pedeapsa.

Cei patru bărbaţi se întoarseră la locul unde-şi lăsaseră caii, încălecară şi porniră spre casă.

Doctorul tăcu tot drumul. Verdoja nu scoase nici el un cuvânt, numai locotenenţii discutau cu aprindere între ei. Admirau curajul, prezenţa de spirit şi îndemânarea germanului, şi cum ajunseră la conac povestiră soldaţilor întâmplarea de la „Văgăuna tigrului”.

Cei de la conac aflară bineînţeles de cele petrecute şi regretară doar că nu toţi bandiţii putuseră fi ucişi, ca să scape de grijă. Sternau, care se ştia urmărit de Verdoja, rămase mai tot timpul în camera lui, şi când se duse la masă căută să răspundă cât mai pe scurt la multele întrebări care i se

puneau relativ la cele petrecute. De-abia după-amiază, când îl văzu pe căpitan pornind călare peste câmp, îi adună pe prietenii săi în salon şi le comunică bănuiala pe care o căpătase şi care-i dădea de gândit.

Hotărârâ să se ferească de căpitan şi să-i supravegheze mişcările.

Seara, după cină, când se retraseră toţi în camerele lor, Sternau se strecură la etajul de jos, într-o odăiţă de lângă gangul casei. Îşi zicea că dacă într-adevăr căpitanul e în legătură cu banditii, numai noaptea se poate întâlni cu ei, şi se aşeză la pândă. Uşa din dos era încuiată, deci va trebui să iasă prin cea care dădea în gang şi l-ar putea vedea de unde era.

Deschise puţin fereastra, ca s-audă mai bine, şi se aşeză pe scaun. Gândurile i se duceau acasă, la ţara lui şi la soţia sa, făcu însă un efort şi căută să-şi concentreze toată atenţia la prezent.

Pe la miezul nopţii i se păru că aude un zgomot uşor în gang. Ascultă mai atent şi auzi uşa deschizându-se încet. Îşi aruncă privirea prin fereastră şi-l zări pe căpitan îndreptându-se spre poarta rămasă deschisă, deoarece ofiţerii ceruseră, să aibă oricând posibilitatea să comunice cu soldaţii lor care îşi făcuseră tabără afară din conac.

Sări pe fereastră, o închise pe dinafară şi se luă după Verdoja, dar se opri lângă zid, de unde îl putu vedea mai bine pe căpitan trecând de la un post la altul, dând ordine santinelelor. Acum, deşi ar fi putut să se întoarcă în casă, Verdoja se îndreptă spre fundul curţii şi se opri lângă zidul în care era o spărtură. Ce căuta mexicanul acolo? Şi de ce mergea încovoiat, furişându-se ca un hoţ, în loc să calce drept, ca omul care n-are de ce să se ascundă?

Călcând în vârful picioarelor, doctorul ajunse, fără să-l simtă, aproape de Verdoja.

Îl auzi şoptind şi o voce străină zicând:

— Ne stăteai în drum, senior; dacă trăgeam nimeream în dumneata.

— De ce n-aţi stat pe stânga?

— Fiindcă din dreapta se vede mai bine în văgăună, şi-apoi cine naiba şi-ar fi închipuit că omul ăsta e atât de-al dracului?!

— S-ar zice că pe toate le ştie, afurisitul! Deocamdată nu pot face vreun plan, de aceea îmi trebuie timp să chibzuiesc ce-i de făcut. Şi-apoi, mi se pare că neamţul mă suspectează, aşa că trebuie să schimbăm locul şi să ne întâlnim în altă parte.

— Unde?

— Ai hârtie, şi creion la tine?

— Nu.

— Dar de scris şi de citit ştii?

— Da.

— Na, ţi-am adus hârtie şi creion. Când ieşi din pădure ca să cobori în „Văgăuna tigrului” e un copac singuratic cu un bolovan la rădăcină. Când voi avea ceva de comunicat îţi voi lăsa un bilet sub bolovan; tu să faci tot aşa. Ai înţeles ce-ţi spun?

— Da. Dar ia spune, senior, cine se plimbă colo sus, pe terasă? întrebă banditul arătând spre acoperiş.

— A, e Emma, fata arendaşului. N-o văzusem. Mă duc să-i ţin tovărăşie. Tu du-te. Bagă însă bine de seamă; dacă s-o mai întâmpla ce s-a întâmplat azi-dimineaţă stricăm târgul. Eu nu intru în cârdăşie cu proştii! Noapte bună!

La ultimele cuvinte Sternau se furişă în casă tot prin fereastră şi o închise la loc. Aflase destul. Aşadar, bănuiala lui se adeverea: căpitanul îi era duşman de moarte; fusese însărcinat de Cortejo să-l trimită pe lumea cealaltă şi făcea tot ce-i stătea în putinţă să se achite de însărcinare.

Mare noroc avea că aflase de locul unde îşi vor pune Verdoja şi banditul biletele; va putea astfel cunoaşte toate

planurile lor şi le va putea zădărnici la timp. Dar ce căuta acum Verdoja pe terasă? Vroia numai să se scape de bandit sau avea în realitate intenţia să se ducă acolo după Emma? Va vedea numaidecât.

Îl auzi pe căpitan urcând treptele. Lăsă să treacă câteva minute şi se luă după el. Când ajunse în vârful scării, îl auzi pe Verdoja spunându-i Emmei:

— De ce fugi de mine, seniorita.? Nu, nu te las să pleci!...

— Te rog, senior!

— Zadarnic, de data asta nu-mi mai scapi, fii pe pace!

Şi zicând acestea vru să-i apuce mâna.

— Doamne, Doamne, ce să fac? Vrei să chem ajutor? strigă ea tremurând de indignare.

— Nu-i nevoie, seniorita, zise Sternau care răsărise ca din pământ lângă ei. Dacă domnul Verdoja nu pleacă imediat de bunăvoie, zboară numaidecât pe sus de pe acoperiş drept în mijlocul curţii.

— Ah, senior Sternau! exclamă ea răsuflând uşurată.

— Sternau, scrâşni căpitanul furios.

— Da, eu sunt. Lasă mâna domnişoarei!

Verdoja o cuprinse atunci de mijloc şi răspunse rânjind:

— Ce te amesteci d-ta? Hai, şterge-o, nemernicule, că te iau la palme!

Nici n-apucă să-şi sfârşească fraza şi pumnul doctorului se abătu ca un ciocan pe creştetul ticălosului, care se prăbuşi grămadă.

— Să mergem, seniorita, te voi însoţi până la uşa camerei dumitale, zise el apoi foarte calm.

— Doamne... se tânguia biata fată. N-am schiţat nici cel mai mic gest care să-l îndreptăţească la o astfel de purtare.

— Ştiu. Oameni de felul lui nu se dau înapoi de la nici o mârşăvie. Acum du-te de te culcă, seniorita, şi fii fără grijă; cred că de-acum încolo nu va mai îndrăzni să te supere. Mai sunt şi eu pe-aici...!

— Aceşti lăncieri nu-mi mai lasă pentru plimbare decât interiorul casei şi acum va trebui să renunţ şi la asta.

— Nu, seniorita. Aveţi absolută nevoie, pentru-a vă întrema, de aer curat, şi nu este permis să vi se răpească posibilitatea de a vă plimba în fiecare seară. O să iau toate măsurile ca să nu mai fiţi tulburată în continuare.

El o conduse pe scări până la uşa camerei în care zăcea bolnavul, unde îşi luă rămas-bun, deoarece ea dorea să rămână în preajma logodnicului său. Întors în camera lui, prin faţa căreia trebui să treacă şi căpitanul lăncierilor, se sprijini de uşă şi începu să aştepte. După un timp mai îndelungat, auzi nişte paşi venind dinspre terasă şi apoi strecurându-se prin coridor. Abia acum se duse la culcare.

Emilia se simţea atât de tulburată şi de enervată de insulta care i se adusese, încât nu reuşi să adoarmă multă vreme în hamacul aşezat lângă patul bolnavului. Era chinuită de gânduri dureroase. Lăncierii urmau să mai stea câteva zile în hacienda. În felul acesta căpitanul avea să găsească multe prilejuri de a-şi relua atacurile şi era improbabil că va mai găsi şi atunci un apărător atât de curajos. Pe tatăl ei nu putea conta. Nu era născut să fie un erou şi trebuia să dea dovadă de multă reţinere faţă de militarii care-i erau, într-un fel, oaspeţi. Ea îşi spunea că trebuie să ţină seama şi de faptul că persoana care-i lua apărarea se şi expunea unor pericole. Ce reprezentau doi sau trei bărbaţi curajoşi în faţa unei trupe de lăncieri semisălbatici, fiecare din ei situându-se, de fapt, în afara legii!

Tot frământându-se cu aceste gânduri, a trecut şi noaptea. Bolnavul n-a tulburat liniştea din cameră, zăcând nemişcat, cufundat într-un somn adânc. El nu s-a trezit nici în cursul dimineţii când a intrat Karja ca s-o înlocuiască pe Emma într-o serie de treburi gospodăreşti inevitabile.

— Cum şi-a petrecut noaptea? întrebă ea.

— Bine, răspunse Emma. A dormit fără întrerupere, aşa că

acum putem spera că însănătoşirea lui va progresa repede. Senior Sternau spunea că acum trebuie să ne mai temem numai de febra cauzată de rană şi de urmările acesteia.

— I-am dat leacurile făcute din plante. Sper ca în curând, cu ajutorul Domnului, să fie din nou sănătos.

— Aceasta este dorinţa mea cea mai fierbinte, spuse Karja. Deci nu trebuie să ne mai fie teamă pentru senior Unger, dar rămân îngrijorată pentru tine. Eşti atât de palidă şi de obosită. Veghea asta de noapte te epuizează.

— Nu, nicidecum. Dacă mă simt obosită nu e din cauza îngrijirii bolnavului, ci din altă cauză.

Ea îi relată, vorbind încet, ca să nu trezească bolnavul, cele întâmplate sus, pe terasa casei. Karja, care o asculta emoţionată, s-a simţit îndemnată să-i povestească, la rândul ei, întâmplarea pe care o avusese în grădină cu locotenentul Pardero. Amândouă erau încă în toiul discuţiei şi îşi exprimau cu foc revolta faţă de insistenţele de neiertat cu care fuseseră nevoite să se confrunte, când a intrat în încăpere Sternau. El vroia să-l viziteze pe bolnav imediat ce se trezeşte şi intrase încet în cameră, aşa că auzise, fără să vrea, ultimele cuvinte ale celor două fete. Când ele îl observară, era deja târziu. Sternau se scuză şi o întrebă pe Karja.

— Cum aşa, şi dumneata ai avut de suportat insistenţe ca acelea cu care a avut de-a face seniorita Emma?

— Din păcate, da, îi confirmă ea.

— Din partea cui?

— Eram în grădină şi locotenentul Pardero m-a acostat, iar când am reuşit să scap de el, fugind, am dat de căpitan, care, şi el a vrut să mă oprească şi să mă înşface.

— Ticăloşii!

A fost singurul cuvânt rostit de Sternau la auzul celor relatate de cele două seniorite, după care s-a aplecat asupra bolnavului care dormea. După ce l-a cercetat atent cu privirea şi mai ales i-a urmărit ritmul respiraţiei, a dat din cap

mulţumit. Când i s-a povestit cât de liniştit i-a fost somnul, fără nici o întrerupere, faţa i s-a luminat şi mai mult.

— Să-l lăsăm să doarmă în continuare. Somnul şi liniştea sunt acum cel mai bun leac ce-i asigură însănătoşirea. De îndată ce se va trezi va avea voie să-şi revadă fratele.

8. Un duel dublu

A doua zi dimineaţa, când se întoarse de la plimbarea lui obişnuită, se întâlni în poartă cu locotenentul Pardero.

— A, senior Sternau! Tocmai te căutam, îi zise el cam răstit.

— Pentru ce? întrebă scurt acesta.

— Trebuie să vorbesc ceva cu d-ta.

— Trebuie. Nu cumva vrei să spui că sunt obligat să te ascult!

— Ba da.

— Fie, deşi un om bine crescut nu opreşte pe cineva în drum ca să se răstească la el. Poftim sus în camera mea.

Locotenentul păli şi făcu un pas îndărăt.

— Eşti cam semeţ, domnule! Te crezi un personaj atât de însemnat?

— Trebuie să recunoşti şi dumneata că nu suntem egali, atât ca poziţie socială cât şi morală şi intelectuală. Totuşi, sunt dispus să te ascult.

— Mă socoteşti inferior? întrebă mexicanul ameninţător.

— Nu cred, ci sunt convins. Nu pune, te rog, mâna pe braţul meu, nu-mi plac astfel de gesturi, adăugă el dându-l la o parte pe mexican.

Acesta se simţi intimidat de tonul şi gestul doctorului, îi lăsă braţul, dar strigă cu ochii scăpărând de mânie:

— Lăudărosule! Voi, europenii, sunteţi asemenea catârilor, purtaţi cu răbdare şi fără să crâcniţi orice povară în spinare; când vi se năzare însă, începeţi să zvârliţi din copite şi deveniţi îndărătnici, şi numai cu bătaia vă poate potoli cineva. Şi cum Sternau mergea înainte îndreptându-se spre camera lui lăsându-l să vorbească, mexicanul intră după el.

— Şi-acum, zise foarte calm doctorul, spune ce ai de spus.

— Senior, începu Pardero, situaţia e de-aşa natură încât nu te mai pot considera un om de onoare.

— Situaţia dumitale nu mă priveşte, vino la obiect. Ce doreşti?

— Vin din însărcinarea superiorului meu, căpitanul Verdoja. Dumneata l-ai insultat.

— Dacă ghionţii pe care i-am dat sunt o insultă, atunci e-adevărat.

— Da. Şi căpitanul vrea să-ţi ceară satisfacţie

— Aşa! zise Sternau cu o mirare prefăcută. Satisfacţie?! Prin d-ta?... Cunoşti dumneata regulile duelului, senior Pardero?

— Te îndoieşti?

— Da, deoarece te amesteci într-o afacere care numai onoare nu-ţi poate face. Ştii dumneata pentru ce — să zicem — l-am insultat pe căpitanul Verdoja?

— Perfect, răspunse locotenentul fierbând de mânie.

— Atunci nu pot decât să te dispreţuiesc. L-am bătut, da, bătut, pentru că a insultat o femeie, mai mult chiar, a insultat-o pe fiica omului care i-a dat ospitalitate în casa lui. Cine ia apărarea unei astfel de josnicii este inexistent în ochii mei.

Mexicanul nu se mai putu stăpâni. Trase sabia pe jumătate din teacă răcnind:

— Cum?! Ce-ai spus?! Îndrăzneşti?... O să...

— Nici un „o să...”, răspunse cu o linişte înspăimântătoare medicul, dar ochii îi scăpărau ameninţători. Eşti o canalie tot atât de mare ca şi superiorul dumitale.

— Dacă mai spui un cuvânt, te străpung eu sabia! Retrage-ţi cuvintele, altminteri...

În timp ce vorbea, Pardero scosese sabia din teacă şi vru să izbească. Într-o clipă însă sabia îi zbură din mână. Sternau i-o frânse drept în două şi i-o aruncă la picioare.

— Poftim briceagul, zise el râzând. Şi dumneata ai

insultat-o pe seniorita Karja (aflase de la Emma), deci eşti tot atât de ticălos ca şi superiorul dumitale. Ieşi imediat afară, dacă nu vrei să te arunc pe fereastră.

Pardero se opri în prag, strânse pumnii şi strigă clocotind de furie:

— O să mi-o plăteşti, n-avea grijă!... Şi chiar acum. Te vei bate cu noi amândoi şi nu se poate să nu te ucidă unul din noi — dacă n-ai pe dracul în ajutor.

Sternau îşi aprinse foarte liniştit o ţigară şi aşteptă. După vreun sfert de ceas bătu cineva în uşă.

— Intră, strigă el.

Era celălalt locotenent care, după ce salută, zise politicos:

— Vă rog să mă scuzaţi dacă vă deranjez, senior Sternau, dar n-aţi vrea să-mi acordaţi o discuţie de cinci minute?

— Cu plăcere. Ia loc şi serveşte o ţigară, zise cu amabilitate acesta.

Locotenentul fu foarte surprins de atitudinea lui, din spusele lui Pardero se aştepta la o primire contrară. După ce-şi aprinse ţigara, mexicanul urmă:

— Sincer vorbind, nu sunt defel încântat de misiunea cu care am fost însărcinat, deoarece vin la dumneavoastră ca duşman iar nu ca prieten.

— Nu face nimic, senior; bănuiesc despre ce poate fi vorba.

— Am fost trimis de seniorii Verdoja şi Pardero, care se cred insultaţi de dumneavoastră, după cum spun ei.

— Termenul e bine ales, senior. Domnii se cred ei insultaţi, pe când în realitate ei au fost aceia care au insultat două doamne cărora le-am luat eu apărarea. Aşadar, o provocare la duel, după cum înţeleg.

— Da.

— Şi cu cine trebuie să mă bat?

— Cu amândoi.

— Hm! îmi pare foarte rău pentru dumneata că eşti

trimisul unor oameni pentru care nu pot avea nici o consideraţie. De altminteri, aş putea să refuz provocarea, fiindcă nu se bate cineva decât cu oameni de onoare. Dar fiindcă nu vreau să te jignesc pe d-ta, care mi-ai vorbit atât de cuviincios, şi fiindcă mă aflu într-o ţară unde noţiunea cuvântului onoare nu e bine definită, primesc. Şi-au exprimat domnii vreo preferinţă?

— Da. Căpitanul a ales ca armă sabia, iar locotenentul pistolul.

— Bine. Le voi împlini dorinţa, dar cu o condiţie.

— Care anume?

— Lupta cu senior Verdoja să dureze până ce unul din combatanţi va fi rănit, aşa încât să nu mai poată ţine sabia în mână.

— Cred că această condiţie va fi acceptată.

— Iar cu locotenentul mă voi bate la distanţă de trei paşi, fiecare din noi având dreptul să tragă două gloanţe.

— Dar bine senior, în felul acesta te duci la o moarte sigură! Dacă scapi de sabia căpitanului, cazi cu siguranţă lovit de glonţul locotenentului, care e cel mai bun ochitor din câţi cunosc eu.

— Poate că sunt alţii şi mai buni ca el, râse doctorul. Nu mă tem eu de locotenentul Pardero. Restul aranjează d-ta, te rog, cu senior Mariano, care va avea bunătatea să mă secundeze.

Ofiţerul plecă.

Sternau îl căută pe Mariano ca să-i spună cum stau lucrurile. Acesta se duse să se înţeleagă cu locotenentul despre condiţiile duelului. Se întoarse aproape imediat să-i spună medicului că amândouă fuseseră primite. El, fiind cel provocat, avea dreptul să-şi aducă pistoalele lui, şi deoarece era sigur pe sine nu avea nici cea mai mică grijă de rezultatul duelului.

Din momentul acela nu se mai clinti de la fereastră. Ştia

ce avea să urmeze. Aproape de amiază îl văzu pe căpitan încălecând şi ieşind pe poarta conacului. Sternau ştia că se duce să pună o scrisoare sub bolovan. Cum îl văzu pe Verdoja îndepărtându-se, încalecă şi el şi o luă pe altă parte. Gândul lui era s-ajungă înaintea căpitanului, dar fiindcă conducătorul bandiţilor s-ar fi putut să se ţină prin preajmă trebui să fie cu mare băgare de seamă. De aceea descăleca, legă calul într-un tufiş şi porni pe jos, furişându-se printre tufe.

Când fu aproape de bolovan se întinse pe burtă şi începu să se târască încet pe pământ. Zări în sfârşit bolovanul. Făcu un ocol, şi când se convinse că nu se află nimeni pe-aproape, se apropie de el. La zece paşi de bolovan era un cedru cu frunza deasă. Nu-i fu greu să se caţere în pom şi să se ascundă printre ramuri.

Peste puţin timp auzi tropot de cal şi văzu pe cineva apropiindu-se de bolovan, descălecând şi punând o hârtie sub el. Omul aşeză bolovanul la loc şi porni în goana calului. Sternau se dădu jos din copac, luă biletul, îl despături şi citi:

„La miezul nopţii lângă ladrillos*. Vino negreşit; e mare nevoie. Mâine ne vom atinge scopul”.*

Nici o iscălitură. Doctorul puse biletul la loc, şterse urmele lăsate de el şi se întoarse la conac.

Căpitanul nu sosise încă. Veni de-abia mai târziu. Habar n-avea că secretul lui fusese descoperit.

Locul de întâlnire era la *ladrillos,* cuvânt care în spaniolă înseamnă cărămizi.

Vechii locuitori ai Americii Centrale îşi clădeau de obicei piramidele şi casele din cărămizi arse la soare, pe care le numeau *adobes,* în spaniolă *ladrillos* Astăzi încă se mai găsesc prin codrii deşi şi savanele întinse ruine din aceste adobes.

În apropiere de hacienda del Erina se afla o astfel de ruină. Era la depărtare de cel mult o jumătate de ceas. În jurul ei crescuseră mărăcini înalţi şi plante agăţătoare; pe un

singur perete însă rămăsese o spărtură cât poate trece un om. Sternau presupuse că acolo trebuie să se întâlnească Verdoja cu banditul. Nu spuse nimănui nici un cuvânt despre cele ce plănuia şi-şi petrecu după-amiaza în camera bolnavului. Săgeata-trăsnetului se bucura din inimă de revederea cu fratele său şi memoria îi revenise complet. Povesti cu de-amănuntul întâmplarea din peştera comorilor şi-o rugă pe Emma să aducă giuvaierurile dăruite de Ucigătorul-de-bivoli ca să i le arate doctorului. Acesta se bucură când află că dintr-un biet vânător sărac, Unger ajunsese pe negândite milionar.

— Lasă că nici n-ai avea nevoie de atâta bogăţie, are tata destul, zise Emma zâmbind fericită că-şi vedea logodnicul atât de vesel. Nu crezi că ar fi bine să împărţi cu fratele tău, adăugă ea arătând spre marinar.

— Da, frate, răspunse Unger, tot ce am vom împărţi pe din două. Parcă ziceai că ai un fecior?

— Da, am acasă nevastă şi copil, răspunse marinarul oftând şi povesti despre ai lui cu dor şi drag în glas.

— După cum înţeleg, zise Antonio, băiatul trebuie să fie foarte inteligent şi se cuvine să i se dea o educaţie aleasă. Domnul Rodenstein e un om foarte bun şi o să caute să-l protejeze. Vreau însă ca băiatul să nu depindă de nimeni. Sunt doar unchiul lui şi se cuvine să mă interesez eu de el.

Spre seară lăsară bolnavul să se odihnească şi se duseră la masă. Ofiţerii lipseau. După cele petrecute în ajun, găsiră mai nimerit să mănânce în odăile lor. După masă, Sternau — pretextând că are ceva de lucru — rugă să nu fie deranjat de nimeni. Vroia să nu i se observe lipsa. Aşteptă până ce se linişti conacul, băgă în buzunare arme, curele şi cârpe, se furişă într-o cameră nelocuită care corespundea în curtea din dos, deschise fereastra, coborî în curte şi sărind zidul ieşi la câmp.

Se îndreptă apoi spre locul de întâlnire. Deşi domnea un

întuneric adânc, simţul lui de orientare îl duse de-a dreptul la ţintă. Când fu mai aproape, se lăsă pe pământ şi începu să se târască pe burtă cu mare băgare de seamă.

Deodată se opri uimit în loc.

— Ce să fie asta? se întrebă el nedumerit. Miroase a carne friptă. Tare mă tem că dobitocul de mexican s-a apucat să-şi facă de mâncare.

Se târî mai departe luându-se după miros şi ajunse la spărtura pe care o văzuse peste zi. Se ascunse în tufele care o înconjurau. Văzu dincolo de ea un om care stătea lângă foc şi frigea ceva în frigare. După ce termină, omul se apucă să mănânce cu lăcomie.

Doctorul îl privi cu atenţie: banditul era destul de voinic; purta la brâu un cuţit lung şi jos, lângă el, avea o puşcă cu două ţevi. Totuşi înţelese că nu-i va fi greu să-l înfrângă. Aşteptă până ce i se păru că aude paşi prin întuneric. Paşii se apropiară şi căpitanul apăru în lumina focului.

— Ce, mă, eşti nebun? se răsti el.

— Pentru ce? întrebă banditul.

— Cine te-a pus, neghiobule, s-aprinzi focul?

— Mi-era foame şi mi-am făcut o fripturică de iepure.

— Să te ia dracii cu friptura ta cu tot! Pute cale de o poştă!

— Poate să pută, că n-are cine să simtă.

Căpitanul dădu din umeri şi nu-i răspunse nimic.

— Ei, ce e, senior căpitan, la ce m-ai chemat? întrebă banditul.

— Unde-ţi sunt oamenii?

— Dincolo de deal, în pădure.

— Ştiu unde te afli?

— Nu.

— Cu atât mai bine. N-ai putea să te descotoroseşti de ei?

— Ba s-ar putea, dar pot să fac eu singur treaba?

— Sper. Îţi dau ţie cât am făgăduit la toţi. Cred că vei

putea îndeplini singur ceea ce o să-ţi cer deocamdată.

— Ce?

— Ştii să ocheşti bine?

— Nu dau niciodată greş.

— Va trebui să tragi în doi inşi în acelaşi timp.

— Cine sunt ăştia?

— Sternau şi spaniolul.

— Am înţeles. Când şi unde?

— Cunoşti gropile de var din spatele dealului?

— Cum să nu!

— Mâine la ceasurile cinci am acolo un duel.

— Caramba! Vrei să te omoare, senior căpitan?

— Fără ajutorul tău ar fi posibil. Eu şi cu locotenentul Pardero l-am provocat pe neamţ la duel şi Mariano e martorul lui. Aşadar el se va bate cu noi amândoi, dar afurisitul ăsta are pe dracu-n el, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Trebuie să nu-i dai timp să înceapă duelul.

— Am înţeles. Şi Mariano? Să-l găuresc şi pe el?

— Da.

— Fac cu plăcere ce-mi ceri, nu atât de dragul banilor cât pentru ca să mă răzbun, fiindcă ticălosul mi-a ucis tovarăşii.

— Înainte de ora cinci, urmă Verdoja, te vei ascunde în tufele din preajma locului.

— Aha, pricep eu ce vrei să spui! Sternau cu Mariano au să vină probabil ei mai întâi, când vei veni dumneata cu locotenentul să-i găseşti morţi, cu ţestele găurite.

— Nu, nu aşa. Vreau să fiu de faţă când îşi vor da sufletul. Să mă uit ca la teatru. Eu l-am provocat cu sabia, locotenentul cu pistolul. Sunt deci primul; când îl vei vedea pe neamţ gata să înceapă, ocheşti şi tragi.

— Planul nu-i rău. Dar plata, senior?

— Mâine seară la miezul nopţii tot în locul ăsta.

— Bine.

— Când ai fost să iei biletul?

— Pe înserate.

— Locul e sigur, ne putem folosi de el şi de-acum înainte. Şi-acum eu mă duc. Sper că mă pot baza pe tine. Noapte bună.

— Fii fără grijă, senior. Noapte bună!

Căpitanul plecă. Mexicanul mai ronţăi carnea care mai rămăsese pe oase, pe urmă se sculă, îşi luă puşca în spinare şi ieşi dintre ruine.

Doctorul se strecură încet din tufiş, răsări ca din pământ în faţa lui şi-l apucă de beregată. Banditul nu putu scoate un cuvânt. Ca un cerc de fier i se strângeau mâinile atacatorului în jurul gâtului. Încetul cu încetul trupul nemernicului se înţepeni, apoi se destinse şi rămase moale ca o cârpă.

Sternau îşi descleştă degetele şi-l lăsă la pământ. Omul nu era mort ci numai leşinat. Germanul se apucă să-l lege zdravăn, îi puse căluşul în gură, îl ridică în spate şi porni spre conac. Ajuns aci, îl trecu dincolo de zid, sări şi el în urma lui, îl târî până la fereastra pe care n-o închisese de tot, îl trase înăuntru şi închise bine fereastra la loc. Ieşi apoi pe coridor, se uită în jur să vadă dacă nu e nimeni pe-aproape, se întoarse la bandit, îl ridică pe umeri şi-l duse în camera lui. Lampa pe care o lăsase dinadins aprinsă ardea încă, semn că nu fusese nimeni în cameră în lipsa lui. Încuie uşa şi se apropie de bandit.

Acesta se trezise din leşin şi-l privea cu ochii plini de spaimă.

— Aha, mă recunoşti, nemernicule! îi zise el în şoaptă. Bine zicea căpitanul că am pe dracu în mine, altminteri n-ai fi acum în mâinile mele... O să dormi mai bine aici decât afară. Dar mai întâi o să-ţi scotocesc niţel buzunarele. Cine e atât de nesocotit ca să-şi frigă iepurele în apropierea duşmanului poate să fie atât de dobitoc ca să păstreze biletul pe care l-a luat de sub bolovan.

Sternau îl căută prin buzunare şi găsi într-adevăr biletul.

— Acum caută şi gândeşte-te bine până la ziuă dacă e mai bine pentru tine să tăgăduieşti ori să mărturiseşti ce ştii.

Îl legă şi mai zdravăn cu nişte funii, îi înfundă mai bine căluşul în gură, îl înţepeni de piciorul patului şi se culcă şi el să se odihnească vreo câteva ceasuri.

La ora hotărâtă Mariano veni să-i bată în uşă. Îl rugă să se ducă să-l aştepte jos în curte şi el se apucă să-şi pregătească armele, controla legăturile banditului, ieşi din cameră, încuie uşa în urma lui, vârî cheia în buzunar şi coborî scara agale, ca şi când s-ar fi dus la plimbare.

Mariano îl aştepta. Se duseră la grajd, înşeuară caii şi porniră la drum. Căpitanul stătea la fereastră şi privea în urma lor.

— Bănuieşti tu oare ce şi-o fi zicând el acum? zise Mariano care-l văzuse. (Cei doi prieteni se tutuiau de la o vreme.)

— Ce?

— Îşi va fi zicând că nu-i chip să le mai scapi. Dacă nu te doboară el, te omoară cu siguranţă celălalt. Am auzit că locotenentul ar fi un ochitor grozav. Discutau ieri afacerea duelului, ca şi când ar fi fost un fleac, şi sunt convins că nu le e frică deloc.

— Şi eu cred la fel, dar din alt motiv nu le e frică. Cred cu siguranţă că nici nu vom apuca să ne duelăm.

— Cum aşa?

— Fiindcă — după ei — până atunci vom fi, şi tu şi eu, morţi.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Stai că vei înţelege numaidecât. Ascultă.

Sternau îi povesti prietenului său despre întâlnirea lui Verdoja cu banditul şi cele puse la cale de aceşti doi nemernici.

— Şi ucigaşul e închis în camera ta? întrebă îngrijorat Mariano. Dacă scapă?

— Imposibil! E legat fedeleş şi nici de ţipat nu poate

fiindcă i-am vârât bine căluşul în gură. Şi-apoi, chiar dacă l-aude cineva gemând nu-i dă drumul, închipuindu-şi că nu degeaba l-am încuiat acolo.

— Dar cu tovarăşii lui ce-o să facem?

— Imediat după duel o să ne ducem cu vreo câţiva argaţi să punem mâna pe ei.

Curând după sosirea lor la locul de întâlnire veniră şi ofiţerii. Se salutară ceremonios. Sternau şi Mariano băgară de seamă că privirile căpitanului scrutau în jur, căutând parcă să străbată tufişurile, doar-doar îşi va zări complicele. Acesta însă nu se vedea nicăieri.

Martorii încercară de formă să-i împace pe adversari, dar Verdoja refuză cu un gest de mândrie orice încercare.

— Nici un cuvânt despre împăcare! zise el. Adversarul meu a pus condiţia ca lupta să înceteze numai după ce unul din noi nu va mai putea ţine spada în mână. Am primit această condiţie şi o voi respecta în totul.

— Dar dumneavoastră, senior Sternau? întrebă martorul.

— Eu am fost acela care am pus condiţiile, deci cu atât mai mult le voi menţine. Şi-acum, domnule martor, înainte de-a începe, mi-e îngăduit să spun un cuvânt?

— Mă rog, vorbiţi.

— Atunci află, domnule locotenent, că omul în faţa căruia mă aflu acum ca să ne încrucişăm spadele aşteaptă cu absolută siguranţă ca să se tragă asupra mea şi a martorului meu gloanţele ucigătoare. Ucigaşul a fost cumpărat de el şi trebuie să-şi primească la miezul nopţii, lângă *ladrillos,* recompensa crimei lui.

Ofiţerul se dădu un pas înapoi şi strigă mânios:

— Senior, ceea ce spui dumneata e o insultă nemaipomenită şi nedemnă de un om de onoare.

— Ba este purul adevăr, domnule locotenent, răspunse cu răceală Sternau. Uită-te, te rog, la camaradul dumitale; îl vezi cum s-a îngălbenit de spaimă? Cum îi tremură mâna... şi

buzele? Astfel arată un om nevinovat?

Locotenentul aruncă o privire către superiorul său şi păli.

— O, Dios...! E-adevărat... Tremuri, căpitane?

— Minte! strigă acesta cu glas răguşit.

— Până şi glasul îi tremură, zise Sternau. Îi e frică... Şi-acum să începem comedia!

— Da, să începem! răcni el şi se repezi cu spada înainte spre Sternau.

— Stai! strigă acesta, şi cu o lovitură făcu să-i zboare sabia din mână. Nu s-a dat încă semnalul de luptă. Respectă regulile, altminteri arunc sabia şi pun mâna pe nuia. M-ai înţeles?

Se aşezară în poziţie de luptă; martorii numărată până la trei şi duelul începu. Căpitanul se aruncă turbat asupra lui Sternau, dar acesta para cu dibăcie loviturile. Deodată un fulger îi sclipi în ochi, izbi... şi vârful spadei străpunse mâna adversarului, care urlă ca un nebun...

— O, nenorocitul de mine! Mi-a tăiat mâna... Am rămas schilod.

Doctorul se întoarse atunci spre martori şi le spuse foarte liniştit:

— Omul acesta nu va mai atinge cu dreapta lui vreo femeie fără voia ei.

Căpitanul, uitând de durere, răcni scos din fire:

— Tu nu eşti om, ci diavol! Dar, dracu de-ai fi, tot nu mă las până ce nu-ţi voi veni de hac!

Martorul lui şi cu Pardero se apropiară de el ca să-l potolească şi să-i oprească sângele care gâlgâia din rană. Îi lăsă să-l panseze, pe când de pe buzele lui ieşeau cuvinte de ameninţare.

Sternau însă nici nu se sinchisi de ceea ce spunea ticălosul. Când sfârşiră pansamentul, Verdoja îi şopti printre dinţi lui Pardero:

— Dacă-l ucizi, îţi iert tot ce mi-ai rămas dator la cărţi.

Mexicanul dădu din cap, dar gestul era ca cel al unui automat. Era tot atât de palid ca şi superiorul lui şi ochii îi erau aţintiţi la martori, care măsurau distanţa.

După ce pistoalele fură examinate şi încărcate, adversarii se aşezară faţă-n faţă.

Locotenentul îşi drese glasul şi strigă:

— Una!

Mâinile care ţineau pistoalele se ridicară şi adversarii îndreptară ţevile unul spre pieptul celuilalt.

— Două!

Mâna lui Pardero tremura. Îşi încleşta fălcile ca să nu se audă cum îi clănţăne dinţii şi ţinti locul unde ştia că e inima. Acolo, drept acolo trebuia să nimerească glonţul, îşi zise el. La o distanţă de trei paşi nu putea să dea greş. Sternau însă stătea nepăsător; un zâmbet îi flutura pe buze.

— Trei! strigă locotenentul.

Era cuvântul hotărâtor. Doctorul nu-şi luase ochii de la Pardero. Dar în clipa aceea, cu o iuţeală fulgerătoare îndreptă arma spre mâna ofiţerului şi trase. Mâna lui Pardero, împreună cu pistolul, zbură cât colo. În acelaşi timp se auziră două ţipete.

— Mâna mea!... se văita Pardero.

— Aoleu, m-a împuşcat şi pe mine! răcnea căpitanul.

Locotenentul se zăpăcise de tot. Alergă la căpitan, care se văicărea ca o muiere.

— Vina nu e a mea ci a adversarului meu. Glonţul tras de el a ricoşat şi te-a nimerit pe tine, căpitane, zise Sternau. Cine duelează trebuie să ştie bine să mânuiască arma. Dacă ai curaj să insulţi o femeie, trebuie să ştii să suporţi consecinţele. Obiceiul meu e să dau pedeapsa cuvenită unor astfel de lichele. Bună ziua, domnilor.

Îşi băgă pistoalele în buzunar, încalecă şi plecă urmat de Mariano. Se îndreptară spre *ladrillos,* unde era locul de întâlnire al căpitanului cu şeful bandiţilor ca să-i poată lua

urma şi să dea de tabăra lor.

Urmele, care erau încă destul de proaspete, duceau peste deal la o pădure. Adunară câţiva argaţi şi se îndreptară într-acolo. Găsiră un bandit pus de santinelă, care de frică le arătă vizuina hoţilor. Aceştia, buimaci de somn, se lăsară prinşi şi legaţi pe cai, apoi alaiul o luă spre conac. În drum, doctorul le scoase căluşurile din gură, poruncindu-le să nu scoată însă un cuvânt, altminteri îi împuşcă. Le lăsă şi mâinile libere, doar atât cât să poată ţine frâul, apoi argaţii îi luară între ei.

Aproape de conac îi trimise pe argaţi să-şi vadă de treabă, şi mânând dinapoi pe cei cinci bandiţi câţi mai rămăseseră din ceată, intră cu ei pe poartă.

Arendaşul se miră când îi văzu venind.

— Îmi aduceţi musafiri, senior Sternau? întrebă el pe acesta.

— Nu musafiri, senior, ci prizonieri, răspunse el.

— Prizonieri? Sfinte Dumnezeule, ai păţit iar ceva! strigă speriat bătrânul.

— Lasă că o să-ţi spun eu ce e. Acum dă ordin să ne deschidă cineva beciul ca să-i băgăm pe indivizii ăştia la răcoare. Aş dori însă ca ofiţerii care sunt încartiruiţi la dumneata să nu afle deocamdată nimic despre treaba asta.

Legară iar zdravăn mâinile bandiţilor şi-i închiseră într-un beci fără ferestre, a cărui uşă groasă şi bine zăvorâtă nu permitea nici cea mai mică încercare de fugă.

Sternau şi cu Mariano se duseră apoi în salon, unde-i găsiră pe toţi ai casei adunaţi acolo şi le povestiră cele întâmplate. Arendaşul se înspăimântă grozav. Se temea ca nu cumva soldaţii să caute să-şi răzbune ofiţerii jefuind conacul şi omorându-i pe cei care se aflau în el.

— Teama nu ţi-e îndreptăţită, zise doctorul căutând să-l liniştească. Soldaţii sunt oamenii lui Juarez, care îţi este binevoitor dumitale, altfel nu ţi-ar fi arendat Vandacua. Ofiţerii ştiu lucrul ăsta. Şi-apoi, avem o armă puternică

împotriva lor: prizonierii pe care îi vom lua îndată la întrebări.

Se duse în camera lui să vadă ce e cu banditul prins peste noapte. Îl găsi vânăt la faţă şi horcăind, căci respiraţia îi era grea din pricina căluşului. Îi scoase căluşul din gură, îl dezlegă, lăsându-i numai mâinile legate la spate şi-i porunci să se scoale.

Banditul de-abia se putu ridica de jos. Se uită cu ură la el şi-i zise clocotind de furie:

— Cum ai îndrăznit dumneata să pui mâna pe mine, un mexican liber care nu e supus nimănui?

— Ia lasă prostiile! Vezi doar bine că nu mai eşti un mexican liber.

— Nu de bunăvoie. Cer să-mi redai libertatea şi satisfacţie.

— Ce ceri tu e una, şi ce o să primeşti o să vezi tu numaidecât. Mie să nu-mi joci teatru, m-ai înţeles? O să mergi chiar acum unde vreau eu, zise Sternau enervat, şi-l împinse pe uşă.

Când intră în salon şi văzu atâţia adunaţi acolo, întrebă nedumerit:

— De ce m-ai adus aici, senior?

— Ca să răspunzi la ce te voi întreba eu, de aceea. Uite, vezi pistolul ăsta? La cea mai mică încercare de fugă te împuşc ca pe un câine, să ştii!

Mexicanul se îngălbeni, dar se ţinu dârz.

— Zici aşa ca să mă sperii, dar n-ai să îndrăzneşti.

— Nu s-a născut încă omul care să mă facă să spun o minciună. Uită-te jos în curte şi ai să vezi caii tovarăşilor tăi.

Banditul îşi aruncă ochii afară şi se convinse că Sternau nu minţea. Făcu totuşi o încercare să-i înspăimânte pe cei din jurul lui.

— O să mă răzbune căpitanul, zise el cu obrăznicie.

Doctorul se apropiase în acelaşi timp cu mexicanul de fereastră şi-i zări pe ofiţeri venind.

— Îi cunoşti pe cei trei călăreţi care vin încoace? E căpitanul cu ofiţerii lui. Când vor fi mai aproape ai să vezi că Verdoja şi Pardero au mâna bandajată. M-am bătut azi-dimineaţă cu ei în duel şi i-am lăsat pe amândoi schilozi. Ce ajutor mai aştepţi de la ei? zise el banditului, căruia îi pierise toată îndrăzneala.

Se auziră paşii ofiţerilor urcând scara, dar nici unul nu apăru în salon.

— Şi-acum, porunci Sternau întorcându-se spre bandit, răspunde! Aşa e că aţi fost tocmiţi de Cortejo să mă pândiţi pe mine şi pe cei doi prieteni ai mei?

— Da.

— Şi după ce lovitura din „Văgăuna tigrului” a dat greş aţi trecut în slujba căpitanului?

— Da.

— Aţi avut ordin să mă împuşcaţi?

— N-am tras eu, ci tovarăşii mei, ăia doi pe care i-ai omorât d-ta.

— Nu căuta să-ţi micşorezi vina, erai conducătorul lor. Ai avut pe urmă câteva întâlniri cu Verdoja, şi ieri, la cea din urmă, ţi-a poruncit să mă împuşti pe mine şi pe senior Mariano în momentul când va fi să începem duelul?

— Da, mărturisi banditul, apoi adăugă: Dar nu te-aş fi omorât, Doamne fereşte!

— Aşa? Şi ce-ai fi făcut?

— Aş fi ieşit de unde pândeam şi aş fi venit să-ţi spun ce are de gând cu dumneata căpitanul.

— Asta s-o spui altuia, nu mie! Şi-acum o să-ţi aduc aici tovarăşii, să vedem ce-o să spună şi ei. Mariano, fii bun şi adu-i încoace pe bandiţi.

Când aceştia îşi văzură tovarăşul legat, înţeleseră că tăgăduiala le-ar fi îngreunat situaţia, aşa că mărturisiră fără multă vorbă.

— Sunteţi nişte tâlhari şi ucigaşi la drumul mare, le zise

doctorul, şi locul vostru e la spânzurătoare. Vreau însă să mă îndur de voi şi vă iert, dar cu o condiţie.

— Care? întrebă unul din ei.

— Să mărturisiţi în faţa căpitanului adevărul. Vreţi, sau nu?

Bandiţii se priviră întrebători.

— Şi dacă nu vrem? zise unul mai dârz.

— Pun să vă spânzure imediat.

— N-o să ne lăsăm noi spânzuraţi pentru secătura aia! Mai bine mărturisim.

— Bine. Vă dăruiesc deocamdată viaţa, pe urmă vom vedea noi ce-o mai fi. Acum veţi fi închişi din nou. Nu căutaţi însă să fugiţi, fiindcă orice încercare de fugă o veţi plăti cu capul.

Bandiţii tăcură şi ieşiră îngânduraţi din salon.

9. Un tribunal de onoare

După plecarea lui Sternau şi a lui Mariano, cei trei ofiţeri fură nevoiţi să mai rămână câtva timp la locul de luptă, din pricina rănilor. Mâna lui Pardero era complet sfărâmată, dar hemoragia nu era prea mare, aşa că un pansament provizoriu ajunse să oprească sângele. Nu tot astfel era situaţia lui Verdoja. Degetele îi fuseseră retezate de la rădăcină şi sângele nu se putea opri; de asemenea la împuşcătura din braţ, glonţul nimerise, probabil, într-o venă şi cu greu se putea opri hemoragia.

În timp ce locotenentul îi pansa, răniţii mormăiau cuvinte de furie şi de amărăciune.

— Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta?! zise Pardero.

— Că vei fi atât de stângaci să tragi în mine, îl întrerupse Verdoja.

— Eu? Ai auzit şi dumneata cum s-au petrecut lucrurile. Afurisitul ăsta de neamţ e un ochitor şi un trăgător cum n-am mai pomenit.

— Şi dumneata pe dos: cum nu există altul mai prost.

— Domnilor, vă rog să nu vă certaţi de pomană, le zise locotenentul. Staţi liniştiţi să vă pansez, îndemânarea acestui Sternau e într-adevăr uimitoare, dar ce e şi mai uimitor sunt cuvintele pe care l-am auzit spunându-le.

— Bine zici! Te acuza, căpitane, că ai tocmit un om să-l omoare pe el şi pe Mariano, adăugă Pardero.

— Ce infamie! bombăni Verdoja, peste paloarea căruia se întinse o pată roşie.

Locotenentul îl privi mirat. Era un om de onoare care habar n-avea de planurile superiorului său, căruia îi servise de martor fiindcă n-avea încotro, deşi era revoltat că Verdoja insultase o femeie. Era perfect convins că învinuirile aduse de

Sternau erau întemeiate.

— Ce l-a făcut pe neamţ să ridice o astfel de acuzare? îl întrebă el.

— Răutatea, răspunse Verdoja.

— Te înşeli, căpitane. După cum îl cunosc eu pe omul acesta, nu e capabil de o răutate, răspunse foarte calm mexicanul.

— Atunci a fost o înscenare ca să sporească efectul.

— Nici asta nu cred. Un Matava-se nu e un actor.

— Taci! se răsti Verdoja. Nu cumva crezi calomniile acestui nemernic?

— Dacă a fost calomnie, de ce-ai tăcut atunci? Mă abţin de la orice comentariu până ce nu se va dovedi că acuzatorul n-a avut dreptate, răspunse cu seriozitate ofiţerul.

— Chiar te sfătuiesc s-o faci.

Locotenentul care tocmai îl pansa ridică ochii, încruntă sprâncenele şi-l întrebă privindu-l lung:

— E o ameninţare, căpitane?

— Da.

Locotenentul lăsă faşa din mână, făcu un pas îndărăt şi zise:

— Pe care ţi-o interzic formal. În slujbă eşti superiorul meu, dar când e vorba de o afacere de onoare, suntem pe picior de egalitate, domnule căpitan. Atitudinea dumitale faţă de mine e cât se poate de ciudată, şi imediat ce ne vom întoarce la conac voi căuta să am o întrevedere cu domnul Sternau. Te-a acuzat de încercare de asasinat. A făcut-o pe nedrept, va trebui să-mi dea satisfacţie; nu, atunci îmi voi da imediat demisia.

— Îţi interzic să vorbeşti cu el! se răsti Verdoja.

— Domnule căpitan, primesc ordine numai în ce priveşte serviciul, altfel nu. Îmi cunoşti acum părerile. Dacă vrei să termin pansamentul, te rog să încetăm discuţia.

Verdoja tăcu dar fierbea de mânie. Din pricina iritării

hemoragia se potoli cu greu. În timp ce locotenentul îl pansa, schimbă o privire cu Pardero şi înţelese că avea în el un aliat.

În cele din urmă pansamentul fu gata şi se înapoiară la conac.

Printre soldaţi se afla unul care studiase câtva timp medicina, dar din pricina vieţii dezordonate pe care o dusese nu-şi putu termina studiile şi intrase în armata lui Juarez. Făcea acum pe doctorul escadronului şi s-ar fi cuvenit să fie de faţă la duel. Dar Sternau refuzase, şi căpitanul care era sigur că planul îi va izbuti — nu stăruise nici el. Acum trimise imediat după el să le facă un pansament medical.

Aflară cu acest prilej că în lipsa lor venise un om cu un ordin de la Juarez ca escadronul să plece fără cea mai mică întârziere la Monclava.

— Voi fi în stare să călăresc? întrebă Verdoja.

— Da. Rana în sine n-ar fi o piedică, numai că nu ar fi bine dacă ar creşte temperatura, deşi nu cred.

— Dar locotenentul Pardero?

— Rana lui e mai dureroasă, dar nu-i primejdioasă, aşa că se poate. Ceea ce însă e sigur, e că nu veţi mai putea ţine nici unul sabia în mână de-acum înainte.

— O să luptăm cu stânga, făcu semeţ căpitanul. Mâine dimineaţă plecăm.

În vremea asta locotenentul se duse la Sternau să-i vorbească. Acesta văzu că are de-a face cu un om de onoare, totuşi nu vru să-i dea deocamdată nici o explicaţie.

— Şi totuşi insist, zise locotenentul. A venit un ordin de la Juarez să plecăm cât mai curând la Monclava. Dacă eşti într-adevăr sigur de învinuirea adusă căpitanului, şi mi-o dovedeşti, îmi dau imediat demisia. Mă refer de asemenea şi la Pardero, deoarece bănuiesc că sunt înţeleşi amândoi.

— Şi totuşi le-ai servit de martor.

— N-avea cine s-o facă. De altfel, bănuiala am căpătat-o în drum spre locul de întâlnire. Vezi deci şi d-ta, domnule, că

e neapărat nevoie să-ţi cer lămuriri precise.

— Le vei avea în curând, domnule locotenent. Căpitanul a văzut că lovitura a dat greş şi, după cum bănuiesc eu, se va duce să ducă un ordin omului însărcinat cu asasinatul. Intenţionez să-l urmăresc. Dumneata pregăteşte-te să mă însoţeşti. Vei avea prilejul să te convingi de adevărul spuselor mele. Te rog însă să nu afle nimeni de planul acesta.

Locotenentul plecă. Doctorul nu se înşelase în presupunerile lui, căci îndată ce se văzu pansat, Verdoja încalecă şi plecă împreună cu Pardero, căruia îi spuse că are ceva de vorbit eu el între patru ochi.

Pardero era un adevărat mexican: fluşturatec, pătimaş, dornic să-şi satisfacă toate plăcerile. Era sărac, dar vroia să se îmbogăţească. Credea că banul îi poate satisface orice şi, ca să aibă bani, ar fi fost în stare de orice. Dar până acum nu reuşise decât să facă datorii, şi căpitanul era creditorul său principal la care pierduse la cărţi sume respectabile. De împrejurarea aceasta vroia să se folosească Verdoja. Îi trebuia un aliat care să depindă de el şi nimeni nu se potrivea mai bine ca Pardero pentru un astfel de scop. Verdoja nu ştia că toţi complicii săi fuseseră prinşi, şi se ducea acum să pună un bilet sub bolovan, înştiinţându-l pe bandit să fie la miezul nopţii la locul cuvenit. Totuşi nu se duse de-a dreptul la bolovan, ci făcu un ocol; se ştia urmărit de Sternau şi se ferea.

— De ce plecăm de-abia mâine la Monclava şi nu astăzi? întrebă Pardero pe drum.

— Mai avem amândoi o treabă pe-aici, îi răspunse Verdoja.

— Amândoi? se miră Pardero.

— Da. Ori nu cumva vrei să-l laşi pe neamţ nepedepsit fiindcă te-a schilodit?

— Ah, de l-aş putea avea odată în mână! zise Pardero scrâşnind din dinţi.

— O să-l avem, locotenente, dacă suntem doi. Vrei să mă ajuţi?

— Din toată inima! Dar cum să facem?

— Las că ştiu eu! Mai am eu şi alte planuri care vor fi în avantajul nostru, al amândurora.

— Sper că mi le vei spune şi mie.

— Hm... sunt foarte delicate şi nu ştiu dacă mă pot bizui pe tăcerea dumitale.

— Jur!

— Bine, te cred. Ce zici de acuzaţia pe care mi-a adus-o azi dimineaţă neamţul?

— Hm... mormăi Pardero ocolindu-i privirea.

— Hai, spune!

— Drept să-ţi spun, atitudinea dumitale... de...! mai că-mi vine să cred că avea dreptate...

— Aşa şi e.

Pardero se fâstâci.

— Cum, e-adevărat? bâigui el.

— Da, şi dacă planul meu ar fi reuşit, n-am fi acum amândoi fără o mână, schilodiţi pe viaţă. Trebuie să-ţi spun, dragul meu, că am ordin de la o persoană foarte sus-pusă ca Sternau şi prietenul lui, spaniolul, să dispară de pe faţa pământului.

Ultimele cuvinte fuseseră bine calculate ca să-l impresioneze pe locotenent.

— Zău! spuse Pardero intrigat. Şi cine e persoana?

— Deocamdată nu pot să-ţi spun. Neamţul ăsta e mai mult de cât pare să fie. De dispariţia lui depind lucruri mari, şi cine reuşeşte să-l înlăture va fi bine răsplătit băneşte. Îţi închipui şi dumneata că nu m-aş expune eu unor astfel de primejdii, dacă n-aş şti că prin dispariţia lui pusă la cale de mine nu m-ar aştepta un viitor strălucit.

Toate minciunile acestea erau spuse să-l ispitească pe Pardero, care se lăsă prins în capcană.

— Şi crezi că mă voi alege şi eu cu ceva dacă te ajut? întrebă el.

— Mai e vorbă! Mai întâi avansarea. Pe urmă parale din gros şi satisfacţia de-a ne fi răzbunat. Ei, ce zici, mă pot bizui pe d-ta?

— Îţi stau cu mare plăcere la dispoziţie, căpitane, şi te rog să-mi spui ce am de făcut.

— Până acum nu ştiu nici eu. Deocamdată trebuie să aflu de ce omul meu nu a venit încă.

— O să ne întâlnim acum cu el?

— Nu. Trebuie mai întâi să-i comunic că-l aştept-la miezul nopţii la locul convenit. Din cele ce-mi va spune el voi şti cum să lucrez. Acesta e şi motivul pentru care n-am plecat astăzi la Monclava.

— Dar de unde a aflat neamţul ce-aveai de gând cu el? Nu cumva omul dumitale e un trădător?

— Nu, sunt sigur de el. Mai degrabă cred că am fost spionaţi de neamţ. Trebuie să se fi aflat din întâmplare pe-aproape. De aceea voi schimba locul de întâlnire.

După ce-i văzu pe amândoi plecaţi de la conac, doctorul, însoţit de locotenent, se îndreptă pe alt drum spre bolovan. Locotenentul se urcă în copac, iar el se ascunse într-un tufiş.

Trebuiră să aştepte o bună bucată de timp până ce auziră tropot de cai. Călăreţii descălecară şi se apropiară de bolovan. Erau Verdoja şi Pardero. Căpitanul ridică bolovanul, puse un bilet jos, aşeză bolovanul la loc, apoi încalecă şi porni iar cu Pardero. După ce se îndepărtară, Sternau scoase biletul, îl citi şi i-l întinse ofiţerului.

— „Fii la noapte aici. Trebuie să-mi dai socoteală pentru neghiobia ta” citi locotenentul.

Literele erau neregulate, ca la un om neobişnuit să scrie cu stânga. Ca întotdeauna, nici o iscălitură.

— Rândurile sunt pentru omul care trebuia să vă împuşte?

întrebă locotenentul.

— Da.

— Şi vei lăsa să ajungă biletul în mâinile lui?

— Nu mai poate ajunge.

— Eu în locul dumitale aş pune biletul la loc şi la noapte aş veni să ascult ce spune căpitanul.

— Nu mai e cu putinţă, deoarece omul e acum în puterea mea. L-am prins şi l-am dus legat la conac. Să ne întoarcem acasă. Pe drum îţi voi da lămuririle pe care mi le-ai cerut azi dimineaţă.

Cele povestite de medic îl indignară pe locotenent, care îl întrebă după ce sfârşi:

— Şi acum ce ai de gând să faci?

— Să dau totul în vileag.

— Foarte bine. Pot să fiu şi eu de faţă?

— Desigur! Te voi ruga chiar să-mi fii martor.

— Dar cu bandiţii ce-are să se întâmple?

— Le-am promis că le dăruiesc viaţa, dacă vor face mărturisiri complete în faţa căpitanului. E de datoria mea să mă ţin de cuvânt.

— Hm! Nu e tocmai prudent; cum se vor vedea liberi, vor căuta să te asasineze mişeleşte.

— Nu este exclus, dar nu mi-am călcat în viaţa mea cuvântul şi nu o voi face nici acum. S-ar putea însă ca gestul meu să le schimbe gândul.

— Nu prea cred; pentru oameni de soiul acestora, mila şi îndurarea e semn de slăbiciune.

Când Verdoja îi văzu pe Sternau şi pe locotenent venind împreună se încruntă. Prietenia acestora îl nemulţumea şi-i dădea de gândit.

— Unde ai fost, locotenente? îl întrebă el pe ofiţer.

— La plimbare.

— Ţi-am dat eu voie? se răsti el ameninţător.

— Era nevoie? răspunse ofiţerul cu glas tăios.

— Aşa cred. Ne aflăm în misiune, nu în cantonament, şi se cuvine să-mi ceri voie când ai poftă de plimbare.

Ofiţerului i se urcă sângele în obraji, căci soldaţii erau aproape şi auzeau fiecare cuvânt.

— Pentru plimbare nu se cere permisie, domnule căpitan. M-am plimbat şi eu puţin, cum ai făcut şi dumneata adineauri cu locotenentul Pardero.

Căpitanul luă un aer semeţ.

— Ştii dumneata ce înseamnă nesupunerea în armată? strigă el ameninţător.

— Ştiu tot aşa de bine ca şi d-ta, senior, dar aici nu poate fi vorba de nesupunere ci de o simplă divergenţă de păreri, care se poate tranşa în linişte, nu cu răcnete în faţa soldaţilor, ceea ce nu e demn de un ofiţer.

Ochii căpitanului aruncau scântei. Făcu un pas spre locotenent, întinse mâna şi strigă:

— Dă încoace sabia! Acum, imediat!

Deşi tânăr, ofiţerul era un om chibzuit şi curajos. Reuşi să-şi stăpânească mânia şi răspunse zâmbind:

— Sabia? Ei aş! N-ai dumneata dreptul să mi-o ceri.

— Sunt superiorul dumitale, răcni Verdoja scos din fire.

— Vrei să zici „ai fost”, acum nu eşti decât un nemernic şi un ticălos, şi-ar fi o ruşine pentru mine ca mâna dumitale să atingă sabia unui om cinstit.

Cuvintele acestea fuseseră spuse atât de tare încât lăncierii le auziră limpede.

Soldaţii americani nu sunt atât de disciplinaţi ca aceia din Europa, şi când grozava acuzare le ajunse la ureche, făcură un cerc în jurul ofiţerilor. Sternau nu se clintise de lângă curajosul locotenent. În primul moment căpitanul fu atât de uluit de îndrăzneala ofiţerului, încât nu putu scoate o vorbă. Se repezi apoi la locotenent răcnind ca turbat:

— Retrageţi cuvintele! Acum, îndată!

— Să mi le retrag? Dimpotrivă, repet ceea ce am spus,

răspunse el cât se poate de liniştit.

Căpitanul vru să se repeadă atunci la ofiţer, dar Sternau dădu pinteni calului şi, dintr-o săritură, fu lângă ei, dându-i lui Verdoja un pumn atât de tare, încât îl ameţi.

— Ce-a fost asta? Cum ai îndrăznit...? răcni Pardero zăpăcit.

— Nimic, am îndrăznit cel mult să-mi murdăresc mâna, răspunse cu scârbă acesta.

— Are dreptate, răspunse locotenentul. Eşti şi dumneata un ticălos ca şi celălalt, şi orice atingere cu oameni ca voi produce dezgust.

— Aiurezi, pesemne, zise locotenentul îngălbenindu-se de furie.

— Deloc. Sunt în toate minţile, ceea ce nu pare să fie cazul la d-ta.

— Uiţi, se vede, că cu îţi sunt superior prin vechime?

— Nu-mi mai eşti superior. Dacă nu vă daţi voi amândoi demisia din armată, mi-o dau eu.

— Zău? Ştii foarte bine că nu se poate da demisia cu una cu două. Deocamdată te arestez pentru nesupunere, şi pe domnul Sternau pentru lovire.

— Da? întrebă doctorul indignat. Un vierme ca tine să mă aresteze! îndrăzneşte numai să pui mâna pe mine!

Şi cum se afla tocmai lângă el, se aplecă în şa, îl ridică în sus ca pe un fulg, şi-l trânti apoi cu toată puterea, încât Pardero rămase nemişcat la pământ.

Lăncierii priviseră în tăcere scena care se desfăşurase sub ochii lor. Acum vagmistrul escadronului nu mai putu răbda.

— Am putea şti şi noi ce înseamnă toate acestea, domnule locotenent? zise el ieşind din rând.

Locotenentul îi zâmbi prietenos.

— Randoso, care din ofiţeri vă e vouă mai drag? spune drept, îl întrebă el.

— Hm... Păi... De, domnule locotenent, o ştiţi doar foarte

bine. Altminteri am fi îngăduit noi să fie insultaţi aşa domnul căpitan Verdoja şi domnul locotenent Pardero, mai cu seamă de un civil?

— Atunci o să-ţi spun pricina, Randoso. Aceşti doi ofiţeri s-au purtat ca nişte mişei. S-au întovărăşit cu nişte bandiţi şi asasini ca să ucidă doi oameni cinstiţi şi au insultat două doamne cumsecade. Azi-dimineaţă au avut un duel în care şi-au pierdut amândoi mâna dreaptă, pedeapsa lui Dumnezeu, Randoso! Chiar adineauri am fost cu senior Sternau în pădure ca să mă conving că sunt nişte ticăloşi fără pereche, care nu sunt vrednici să comande unor bravi lăncieri mexicani. De aceea nu mai vreau să slujesc sub ordinele lor.

— *Caramba!* Atunci îmi dau şi eu demisia, senior! zise bătrânul vagmistru.

— Să nu faci una ca asta, Randoso. Eşti un vechi ostaş şi-ţi cunoşti meseria. Eu zic să studiem bine cazul şi să hotărâm pe urmă care din noi să plece: eu sau dumneata.

— Bine aţi grăit, domnule locotenent, aprobă bătrânul mângâindu-şi mustaţa. Dar dacă plecaţi dumneavoastră, nici eu nu mai rămân. S-a dovedit că sunt vinovaţi şi vor fi izgoniţi dintre noi, iar dumneavoastră o să fiţi căpitanul nostru.

— Şi tu locotenent, pe urmă vin la avansare ceilalţi.

— Şi-acum, ziceţi să facem un tribunal militar — o curte marţială?

— Nu, crimele lor nu sunt în legătură cu milităria. Vom institui un tribunal civil — un fel de juriu de onoare, mai bine zis.

— Bine şi aşa. Să le luăm armele?

— Se înţelege de la sine.

— Să-i legăm?

— Nu, dar deocamdată îi vom transporta la conac şi-i vom închide într-o cameră bine păzită. Juriul, martorii şi pârâţii, împreună cu soldaţii care vor fi de faţă la judecată se vor aduna cu toţii în curte. Acuzaţii sunt acum în nesimţire. Când

se vor deştepta din leşin să vii să-mi spui. Vreau să fii şi tu de faţă la anchetă.

Era un mare noroc că tânărul locotenent era atât de iubit de soldaţi, altfel lucrurile ar fi luat o întorsătură cu totul diferită şi situaţia lui Sternau ar fi fost cât se poate de primejdioasă.

Locotenentul se duse cu acesta din urmă în salon, unde erau adunaţi toţi ai casei, şi le povesti ce se întâmplase. Mariano fu de părere că la judecată trebuie să fie de faţă toată lumea, şi cei doi acuzaţi să fie aduşi înaintea tribunalului de către patru argaţi voinici.

Jos, în curte, se începură în grabă pregătirile; se aşezară bănci şi scaune pe care să ia loc pârâţii, judecătorii şi acuzarea. La o masă şedea locotenentul cu vagmistrul; la stânga şi la dreapta lor, subofiţerii. Acesta era tribunalul — curtea, cum se zice în termeni juridici. Pe latura cealaltă luaseră loc Sternau şi Mariano, acuzatorii. În faţa lor Unger, arendaşul, Emma şi Karja, martorii, iar pe a patra latură soldaţii, argaţii şi cibolerii.

Se aduseră acuzaţii.

Nici nu se poate descrie starea de spirit în care se aflau Verdoja şi Pardero. Nu şi-ar fi putut închipui vreodată că vor fi supuşi unei astfel de umilinţe. Clocoteau de mânie şi, dacă s-ar fi putut servi de mâna dreaptă, nici n-ar fi fost cu putinţă să fie ţinuţi în frâu de cei patru argaţi care îi duceau aproape pe sus.

— Ce înseamnă asta? strigă Verdoja când văzu atâta lume adunată. Şi voi, nemernicilor, căraţi-vă că... zbieră el către soldaţi.

— Măsoară-ţi cuvintele, senior Verdoja, îi zise locotenentul în calitate de preşedinte. Stai în faţa noastră ca acuzat, şi numai de atitudinea dumitale depinde felul cum te vom trata.

— Acuzat, eu? Cine a-ndrăznit să mă acuze?

— Vei afla îndată.

— Noi, pe care ne vezi aici.

Verdoja izbucni într-un hohot de râs.

— Nu cumva mă aflu într-un balamuc? Să mă judece, cine? Soldaţii mei? Ticăloşilor, la locul vostru, acum, imediat, altminteri dau ordin să vă împuşte pe toţi! răcni el la lăncieri.

Ridică mâna stângă şi vru să se repeadă la vagmistru, dar argaţii îl ţintuiră.

— Cer ca acuzatul să fie legat imediat, dacă nu se astâmpără! zise Sternau.

— Se admite, răspunse locotenentul.

— Îndrăzniţi?! Pun să se dărâme întregul conac până la temelie! răcni căpitanul.

— Aveţi curele sau frânghii? întrebă locotenentul pe argaţi.

Aceştia scoaseră cele cerute din buzunare.

— Vedeţi, domnilor, că nu glumim, zise locotenentul grav acuzaţilor. Supuneţi-vă de bunăvoie, altminteri vă vom sili s-o faceţi.

— Să ne supunem? Dar ce crimă am făcut? Cine îndrăzneşte să instituie o curte marţială în care inferiorii să-i judece pe superiori? Eu sunt acela care acuz! strigă Verdoja.

— Te înşeli, domnule Verdoja. Nu-i vorba aici de o curte marţială, ci de un tribunal de onoare, în care se va hotărî dacă oamenii cinstiţi pot sluji sub comanda dumitale.

Căpitanul vru să se răstească din nou, dar Pardero îi puse mâna pe umăr şi-i şopti la ureche:

— Astâmpără-te, pentru Dumnezeu! Cu mojicii nu facem nici o ispravă...

— Bine, începeţi farsa, zise Verdoja încercând să se stăpânească. O să vedem noi... Cine râde la urmă...

Preşedintele, văzând că s-a făcut linişte, se adresă mai întâi doctorului.

— Senior Sternau, aveţi cuvântul.

Acesta se ridică în picioare şi începu:

— Acuz, în numele acestor doamne, pe pârâţi pentru atitudine necuviincioasă faţă de două făpturi fără apărare. Mai departe îi acuz de încercare de crimă asupra persoanei mele, a domnilor Mariano şi Unger.

— Puteţi dovedi temeinicia acuzaţiilor dumneavoastră?

— Da.

— Acuzaţi, ce aveţi de spus în apărarea voastră? îi întrebă locotenentul pe cei doi ofiţeri.

— E atât de absurdă încât nici nu merită răspuns, zise Verdoja.

— Mulţumesc. Prin tăcerea dumneavoastră ne uşuraţi sarcina. Trecem peste prima acuzaţie, pe care pârâţii nici n-o tăgăduiesc. În ce priveşte însă pe cea de a doua, trebuie să fim mult mai stăruitori şi să venim eu amănunte. Domnule Sternau, vă rog să precizaţi.

Doctorul începu cu întâlnirea lui în drum spre hacienda del Erina cu Ucigătorul-de-bivoli şi avertismentul pe care acesta i-l dăduse; aminti de stăruinţa lui Verdoja de a vedea „Văgăuna tigrului” însoţit de el şi locotenenţii săi, de drumul pe care căpitanul îl făcuse într-ascuns cu Pardero, probabil cu intenţii dăunătoare pentru el şi Mariano.

Când sfârşi, Verdoja luă cuvântul, deşi spusese că nu va răspunde la acuzaţii.

— După cum văd, zise el, pare să am de-a face cu nişte nebuni. Omul acesta a înşirat o mulţime de bănuieli neîntemeiate, şi pe aceste bănuieli ale închipuirii lui bolnave cutează să aducă în faţa unui tribunal de onoare doi cavaleri şi ofiţeri ai glorioasei noastre republici. E o ruşine ceea ce s-a făcut, o ruşine pe care voi şti s-o pedepsesc după cum merită, îndată ce comedia va lua sfârşit.

— Nu mă tem de nici o pedeapsă, deoarece voi întări cele spuse cu dovezi. Când aceşti doi domni au pornit azi-dimineaţă de la conac, m-am luat după ei împreună cu domnul locotenent, ca să văd ce au de gând. Trebuie să ştiţi

că Verdoja îşi instalase la marginea pădurii un fel de oficiu poştal, un bolovan sub care îşi punea ordinele scrise. Cel de astăzi era următorul: *„Fii la noapte aici. Trebuie să-mi dai socoteală pentru neghiobia ta”.* Cred că Verdoja nu poate tăgădui faptul.

Când doctorul pomeni despre bolovan şi începu să citească biletul, pârâţii se îngălbeniră, dar nu ziseră nimic.

— Trebuie să mărturisesc, urmă Sternau, că spionam întâlnirile acuzatului. Auzeam tot ce vorbea şi ştiam ce-mi rămânea de făcut. Am martori care vor confirma cele spuse de mine.

La un semn al lui, argaţii îi aduseră pe cei şase prizonieri în faţa tribunalului. La vederea lor Verdoja se dădu îndărăt înspăimântat.

Bandiţii mărturisiră tot, dar pârâţii nu voiră să recunoască nimic şi tăceau cu îndărătnicie.

— Vina inculpaţilor e dovedită, zise locotenentul. După legile ţării, Verdoja ar trebui osândit la moarte. În ce-l priveşte pe locotenentul Pardero, nu stăruim să aflăm până unde a mers complicitatea lui. Dar, fiindcă noi n-am instituit decât un tribunal de onoare, nu avem cădere să osândim, ci numai să hotărâm dacă putem rămâne sub comanda lor. Eu, din partea mea, renunţ, şi mă declar din acest moment demisionat.

— Nu-ţi primesc demisia! strigă Verdoja.

— Nu mă poţi opri nici pe mine şi nici pe aceia care sper că-mi vor urma pilda.

— Să îndrăznească numai! răcni el înfuriat.

— Eu de asemenea, zise vagmistrul ridicându-se de pe scaun, nu mai vreau să servesc alături de nişte nemernici, şi cred că mulţi din camarazii mei vor face ca mine.

Verdoja vru să spună ceva, dar se iscă o larmă care-i acoperi glasul. Soldaţii şi gradaţii nu mai vroiau să ştie de ei şi cerură ca locotenentul să le fie căpitan de-acum încolo.

După ce se potoli gălăgia, locotenentul le vorbi astfel:

— Camarazi! Iau sub conducerea mea escadronul şi-i voi alege pe cei mai destoinici dintre voi ca locotenenţi, avansând în acelaşi timp pe alţii. Voi trimite un raport amănunţit lui Juarez, care va aproba sau dezaproba dispoziţiile luate de mine. Tribunalul de onoare şi-a făcut datoria. Juriul a hotărât ce crede de cuviinţă. Acuzaţii vor fi predaţi celor în drept să-i pedepsească pentru crimele plănuite împotriva acuzatorului şi a prietenilor săi, iar noi vom pleca peste un sfert de ceas la Monclava.

Locotenentul se duse imediat în camera lui ca să scrie raportul pentru Juarez, pe când soldaţii se apucară să-şi facă pregătirile de drum.

Starea de spirit în care se afla Verdoja când se văzu închis cu Pardero nu se poate descrie. Fierbea nu alta. Umilinţa pe care o îndurase cerea răzbunare. Se stăpâni însă în faţa inferiorului său, căutând să nu-şi dea frâu liber mâniei.

Pardero stătea la fereastră şi privea afară.

— Suntem păziţi de doi argaţi înarmaţi până în dinţi, zise el. Se tem să nu fugim. Dar, ia explică-mi şi mie, Verdoja, atitudinea dumitale în afacerea asta.

— Care? întrebă Verdoja, aparent liniştit.

— Am fost supuşi unei umilinţe nemaipomenite şi, după cum văd, ai primit verdictul fără cea mai mică împotrivire. Ştii că încep să mă îndoiesc de povestea dumitale cu persoana aceea sus-pusă şi răsplata care ne aşteaptă?

— Şi eu încep să mă îndoiesc de inteligenţa dumitale, Pardero. Nu înţelegi că toată afacerea de acum, nu-i decât un inconvenient trecător, fără importanţă, de care nici nu trebuie să ne sinchisim? Căpitanul ăsta proaspăt avansat cu de la sine putere a procedat după cum avea dreptul să procedeze, dar ceea ce pierdem astăzi vom câştiga în curând însutit. Am ordin să înlătur anumite persoane — şi o voi face, n-avea grijă! În schimb răsplata va fi în raport cu neplăcerile pe care

le întâmpinăm acum.

— Eşti atât de sigur? Cum vrei să înlături persoane în a căror putere ne aflăm şi care ne pot trimite când au chef pe lumea cealaltă?

În sinea lui, Verdoja îi dădea dreptate, dar îşi dădu osteneala să-l liniştească pe Pardero, ceea ce reuşi în cele din urmă. Ştia el foarte bine că la Juarez nu mai avea ce căuta şi nici la partida adversă, care va intra la bănuieli şi va pune să-l spioneze într-ascuns. Se hotărî să renunţe la armată şi să trăiască numai pentru realizarea a două scopuri: să pună mâna pe pământul făgăduit de Cortejo, şi să o răpească pe Emma ca să se răzbune pentru umilinţa îndurată. Avea însă nevoie de un ajutor, un tovarăş care să-i fie devotat cu trup şi suflet, şi în care să se poată încrede fără teamă. Pardero era cel mai nimerit pentru aceste scopuri. Ca să-l câştige, îl luă pe departe:

— La drept vorbind, sunt foarte mulţumit de cele întâmplate. Sunt sătul de militărie până peste cap. Şi-apoi, era o piedică serioasă în realizarea planurilor mele. Dar ia ascultă, Pardero, cam cât îmi eşti dumneata mie dator?

— Vreo câteva mii de piaştri de argint.

— Pe care nu mi-i vei putea achita niciodată, dacă rămâi toată viaţa în situaţia mediocră în care te afli acum. Ajută-mă să-mi ating scopul şi-ţi dau îndărăt poliţele, renunţând la orice pretenţii. Mai mult chiar, vei avea şi o răsplată bănească, şi pe deasupra un premiu la care nici nu te aştepţi.

— Ce premiu?

— Pe Karja.

— Ei, să ştii căpitane că dacă te ţii de făgăduială, mă arunc şi în foc pentru dumneata! răspunse Pardero încântat,

— Nici să nu te îndoieşti. Cât priveşte teama că ne vor omorî ăştia de-aici, să n-ai nici o grijă. Sunt sigur că ne vor lăsa să plecăm nestingheriţi. Pe urmă... la lucru, băiete! încheie Verdoja cu un zâmbet diabolic pe buzele lui palide.

— Ruşinea şi umilinţa pe care am îndurat-o astăzi cere o răzbunare cumplită, zise Pardero. Ce ai de gând sa faci?

— Ceea ce au făcut şi ei cu noi. Îi voi atrage în cursă şi-i voi închide într-un loc de unde nici dracu nu-i mai poate scăpa. În apropierea conacului meu se află ruinele unei vechi piramide mexicane cu o mulţime de ganguri — un adevărat labirint — pe care numai eu le cunosc. E un secret care se moşteneşte la noi în familie din tată în fiu. În subterana asta îi voi lăsa să putrezească, iar pe fete le vom avea în mâinile noastre.

— Eşti un diavol, Verdoja, dar un diavol simpatic, râse cu cinism Pardero.

— O să fim doi diavoli de-acum încolo, răspunse râzând ticălosul. Să nu crezi însă că mă mână numai dorul răzbunării; mai e şi altceva la mijloc. Mi s-a făgăduit o răsplată fantastică dacă reuşesc să-i înlătur din calea unor anumite persoane pe Sternau, Mariano şi Unger. Se vor ţine ele de cuvânt? Sunt aproape sigur că da, totuşi, în vremurile astea tulburi în care trăim nu se ştie ce se poate întâmpla. Dacă îi omor şi aceia din ordinul cărora lucrez încearcă să mă tragă pe sfoară, nu le pot face nimic şi trebuie să înghit cacealmaua; sunt însă în viaţă şi în puterea mea, se schimbă chestia. Vezi deci că procedez cât se poate de înţelept, spre folosul nostru, al amândurora.

— Da, da, eşti un mare pişicher, de aceea cred că planurile noastre vor reuşi eu siguranţă şi am toată încrederea în d-ta. Dar mi se pare, nu ştiu cum să zic... cu neputinţă ca doi schilozi ca noi să pună mâna pe trei bărbaţi voinici şi două femei destul de zdravene.

— N-am eu grijă de asta. În binecuvântatul nostru Mexic există destui oameni, care, pentru un pumn de arginţi, să facă lucruri şi mai şi!

— Şi urmările...? Fiindcă vom fi cu siguranţă urmăriţi.

— Nu mă sinchisesc eu de asta! Vom lua-o prin pustiul

Mapimi, şi fii sigur că acolo nu ne va urmări nimeni.

— Prin pustiul Mapimi! exclamă Pardero înfiorându-se. Ce, eşti copil? Mergem la o moarte sigură...

— Nu-ţi fie teamă, tinere! Am mai fost eu pe-acolo. Să nu crezi ce se spune, că pustiul ar fi numai o întindere nesfârşită de nisip şi stânci; se găsesc în el şi păduri, apă şi fructe ca să nu mori de foame şi sete.

În timp ce puneau ei la cale viitorul, în salon se ţinea sfat ce e de făcut cu prizonierii. Mariano era de părere să fie împuşcaţi, dar ceilalţi protestară. Fusese într-adevăr o încercare de omor, dar omorul nu se săvârşise. Şi-apoi, nu se ştia ce va zice Juarez de o astfel de hotărâre. Era mai bine să-i lase să plece, rămăseseră fără câte o mână şi asta era o pedeapsă destul de aspră.

Ca să aibă timp ştafeta să ajungă la Juarez îi mai ţinură încă două zile închişi şi, după ce le luară puştile şi pistoalele, le dădură drumul, ameninţându-i însă că, dacă vor fi văzuţi prin apropierea conacului, vor fi imediat împuşcaţi.

Verdoja şi Pardero primiră în tăcere hotărârea, încălecară şi se îndreptară spre oraşul Saltilo, care se afla în partea de miazăzi a provinciei Coahuila. Aci îşi schimbară uniformele cu haine obişnuite, civile, apoi se pierdură fără urmă.

10. Răpirea

După timpurile acestea de agitaţie domni câteva săptămâni liniştea. Stern au nu vroia să plece de la conac, până ce nu-l va vedea pe Anton Unger complet restabilit, deoarece o cât de neînsemnată iritare i-ar fi putut primejdui sănătatea.

Nu trecu nici o lună şi convalescenţa era pe sfârşite. Totuşi, trupeşte era încă destul de slăbit, în mintea lui însă, perfect lucidă acum, se înfiripase un singur gând: să se răzbune pe Alfonso de Rodriganda. De aceea nu-şi lăsă prietenii să plece, vroia să pornească împreună cu ei pe calea răzbunării şi, neputând face încă drumul călare, aşteptau cu toţii să se mai întremeze.

Şi astfel mai trecură câteva săptămâni.

În vremea aceasta, Mariano primise două scrisori de la logodnica lui, prin care îl sfătuia să se lase îndrumat şi pe viitor de către doctor, în nădejdea căruia se putea lăsa fără frică.

Înainte de plecare la Mexico, Sternau îi scrisese soţiei sale şi o rugase ca să-i trimită viitoarea ei epistolă pe adresa prietenei ei Amy Dryden, prin intermediul căreia aceasta urma să-i parvină cu siguranţă, oriunde s-ar fi aflat. În aceeaşi zi, Mariano a mai primit o scrisoare de la iubita lui. Plicul era destul de voluminos şi atunci când l-a deschis, a găsit în el o epistolă pentru Sternau.

Scrisoarea era din patrie, din Rheinswalden; conţinea mai multe pagini aşternute mărunt şi o pagină separată, adresată căpitanului Unger de soţia lui şi de Kurt. În ea Roseta îi relata despre faptul că acasă la toţi le merge bine şi-i dădea fel de fel de veşti despre unii şi alţii. Sternau citi cu atenţie scrisoarea, după care o împături cu grijă, o puse în portvizitul

din buzunarul hainei şi porni călare prin prerie. Simţea nevoia să rămână singur, numai cu gândurile sale.

Anton Unger, în plină convalescenţă, purtase până acum, pe cicatricea rămasă de pe urma operaţiei pe craniu, un pansament special din piele, care urma să fie înlocuit cu o plăcuţă de aur. Făcuse zilnic mici excursii călare, sub supravegherea atentă a doctorului Sternau, astfel încât, după un timp, organismul său s-a întărit într-atât, că îşi putea permite acum să întreprindă drumuri mai lungi, desigur călare pe un cal liniştit, cu un mers fără zguduituri. Aşa stând lucrurile, Sternau a fixat data plecării pentru săptămâna următoare. Până atunci urmau să se odihnească cu toţii în primitoarea haciendă.

Săptămânile din urmă constituiseră pentru Emma şi iubitul ei o perioadă de fericire şi amândoi resimţeau o mare recunoştinţă pentru Sternau, căruia îi datorau această fericire.

Pedro Arbellez fusese între timp numit de Juarez administrator şi al moşiei Vandacua, aşa că avea deseori drum pe acolo.

Într-una din zile, trebuind să meargă din nou la Vandacua, îl luă şi pe viitorul lui ginere cu el. Curând după plecarea lor de la hacienda del Erina, Sternau, care stătea la fereastră, văzu un călăreţ venind în goana calului spre conac. Era un ofiţer de lăncieri. Când Emma îi ieşi în întâmpinare în calitatea ei de gazdă, ofiţerul, care părea să fie foarte grăbit, o întrebă, după ce o salută cuviincios:

— Mă rog, asta e hacienda del Erina?

— Da, răspunse ea.

— Proprietatea lui senior Pedro Arbellez?

— Da, eu sunt fiica lui. Ce doriţi?

— Sunt o ştafetă a lui Juarez care duc ştiri la Monclava. Juarez mi-a spus că, dacă voi întârzia pe drum, e sigur că senior Arbellez va fi bucuros să mă găzduiască, de aceea am

îndrăznit să vă deranjez.

— Cu plăcere, răspunse Emma. Deşi tata e plecat şi se întoarce abia mâine, voi căuta eu să vă ofer ospitalitatea de care vorbiţi. Poftiţi în casă; unul din argaţi va avea grijă de calul dumneavoastră

Străinul o urmă în salon, unde fu prezentat şi celorlalţi bărbaţi. La masă nu prea luă parte la conversaţie, şi când doctorul îl întrebă unde se află acum Juarez, răspunse ocolindu-i privirea:

— Motive diplomatice şi strategice nu îngăduie întotdeauna un răspuns, senior. Juarez nu vrea să se ştie unde se găseşte în momentul de faţă.

Cuvintele acestea i se părură lui Sternau ciudate, îi aruncă o privire scrutătoare, apoi nu-i mai adresă toată seara nici un cuvânt.

Străinul mai stătu puţin, apoi zise că se duce să se culce, deoarece trebuie să se scoale de dimineaţă ca să-şi vadă de drum.

În camera unde-l conduse bătrâna Maria Hermoyes, făcu lumină şi se trânti pe pat fără să se dezbrace. Îşi aprinse o ţigară, pe urmă alta, şi iar alta, aşteptând cu auzul încordat până ce se făcu linişte deplină în conac. Luă apoi lumânarea, se apropie de fereastră şi o plimbă de trei ori în sus şi în jos, după aceea o stinse şi rămase în aşteptare. Trecură câteva minute; un pumn de nisip azvârlit în geam îi dădu de veste că semnalul ui fusese văzut. Deschise fereastra.

După ce ofiţerul ieşise din sufragerie, doctorul şi prietenii săi răsuflară uşuraţi. Prezenţa lui parcă îi apăsa. Omul avea ceva sinistru în privire şi chipul respingător. Glasul de asemenea. Uniforma nu i se potrivea pe trup. Sternau simţise o antipatie nefirească pentru acest străin, pe care nu şi-o putea explica. Totuşi, nu spuse nimănui nimic. De-abia când fu în camera lui se lăsă pradă gândurilor care îl frământau. Începu să se plimbe de colo până colo; îşi dădea seama că

neliniştea care îl tulbura e în strânsă legătură cu prezenţa străinului la conac. Să fi fost omul acesta într-adevăr ofiţer? Verdoja şi Pardero plecaseră cu gânduri de răzbunare, şi de când Arbellez administra Vandacua, o parte din argaţi fuseseră luaţi acolo.

Doctorul se hotărî să vegheze. Ieşi tiptil pe coridor şi îşi lipi urechea de uşa străinului. N-auzi nici un zgomot, probabil că dormea. Se furişă în curtea din spate să vadă dacă nu-i ceva suspect pe-acolo. Nu bănuia nici pe departe ce-l aştepta.

Dinspre Saltilo venea pe înserat o ceată de oameni înarmaţi. Erau doisprezece inşi, în frunte cu Verdoja şi Pardero. Se opriră la marginea pădurii din apropierea haciendei del Erina, descălecară, îşi legară caii de copaci, doi din ei rămaseră de strajă, iar ceilalţi opt o luară pe jos spre conac.

— S-a nimerit bine că ne-am mai găsit uniformele unde le lăsasem, zise Verdoja către Pardero. Am putut astfel să-l îmbrăcăm pe Enrico militar, ca să-l trimitem să iscodească şi să aflăm ce se petrece la conac înainte de-a începe treaba.

— Numai de nu l-ar mirosi careva că-i spion, răspunse Pardero.

— Nu duc eu grijă de asta. E o puşlama şi jumătate, ştie el cum să facă şi în ce fel să se poarte ca să nu se trădeze. Presimt că toate au să iasă cu bine.

Era lună nouă, deci întuneric, aşa că ajunseră la conac nevăzuţi de nimeni. Ocoliră zidul şi se opriră în spatele casei.

— Colo sunt odăile de musafiri, zise Pardero. Are să ne facă el acum un semn. Nu crezi că ar fi bine să trecem dincolo de zid şi să ne ascundem în curte?

— N-ar fi rău.

Escaladară zidul şi se apropiară încet de fereastra luminată, pe când oamenii lor rămaseră afară şi se chirciseră lângă zid.

Deodată auziră prundişul scrâşnind.

Era Sternau, care venea păşind încet şi cu băgare de seamă. Se opri la colţul casei, ascultă câtva timp, apoi porni mai departe.

— El a fost, şopti Pardero. Ce facem acum?

— Pe el! O să-i dau una în cap cu patul puştii, fiindcă în casă ar fi mai greu de înfrânt.

— Dar dacă i se observă lipsa?

— N-are cum, toţi dorm. Să mergem!

Verdoja apucă puşca de ţeavă şi se luă după doctor. Iarba deasă răsărită printre prundiş înăbuşea zgomotul paşilor. Când fu la doi paşi de acesta, se aplecă puţin, calculă distanţa şi se repezi asupra lui.

Având auzul foarte fin, acesta se întoarse şi în aceeaşi clipă se auzi o pocnitură zdravănă şi Sternau se prăbuşi la pământ.

— Pardero, şopti fostul căpitan, vino-ncoa!

— Gata?

— Da. Acum îl leg. Cere băieţilor să-ţi arunce un căluş.

Pardero îi aduse cele cerute.

— Poftim, ţine căluşul. A mers mai lesne decât mă aşteptam. El era singurul de care mă temeam. Cu ceilalţi isprăvim repede. A, uite că Enrico ne face semn.

La una din ferestre se văzu lumina plimbându-se de trei ori pe la geam, apoi se stinse.

— Unde-l ducem acum pe neamţ? întrebă Pardero.

— Îl lăsăm pe loc. E atât de bine legat încât nu se poate mişca. Şi-apoi e leşinat — dacă nu chiar mort. De scăpat nu ne mai poate scăpa.

Îl transportară pe acesta după colţul casei, apoi Verdoja aruncă o mână de nisip în geamul lui Enrico.

— Totu-i în regulă? întrebă acesta deschizând fereastra.

— Da. Aruncă frânghia.

— Pe când acesta aruncă de sus un capăt de frânghie, Pardero prinse din zbor de la unul din oamenii care aşteptau

dincolo de zid o scară de frânghie şi o legă de funia înţepenită de fereastră.

— O să mă ţină? întreabă Verdoja.

— Da.

— Bine, vin.

Fostul căpitan începu să se caţere pe scara improvizată şi ajunse la fereastră.

— Am pus mâna pe Sternau, zise el mulţumit către Enrico. I-am dat una în cap cu patul puştii jos în curte, l-am ameţit şi l-am legat zdravăn. Acum să vedem de ceilalţi.

— Pesemne că a ieşit pe uşa din spate, fiindcă nu l-am simţit. Probabil că uşa a rămas deschisă, aşa că puteţi intra eu toţii de-a dreptul în casă fără să mai urcaţi scara de frânghie, fu de părere banditul.

— Nu, pe uşă s-ar face gălăgie şi ne-ar simţi; tot mai bine e prin fereastră, răspunse Verdoja. În orice caz, voi lăsa doi oameni de pază, jos la uşa principală, ca să nu poată scăpa careva pe-acolo.

Verdoja coborî scara de frânghie şi porunci oamenilor săi să treacă peste zid şi apoi să intre în casă prin fereastră, iar doi să rămână la intrare şi să nu lase pe nimeni să iasă.

Bandiţii veniseră până la conac nesimţiţi de argaţi, aşa că planul le reuşise fără prea multă greutate. Îl aveau în mână pe doctor, cel mai de temut dintre cei care se aflau la conac; cu ceilalţi vor isprăvi mai lesne.

— Arendaşul nu-i acasă, şopti Enrico către Verdoja.

— Unde e?

— La Vandacua. A plecat cu ginere-său.

— Pe dracu! Are şi un ginere? zise fostul căpitan foarte mirat.

— Adică logodnicul fiică-si.

— Ăsta cine mai e?

— I-am auzit spunându-i senior Antonio, pare-se că a fost tare bolnav.

— A, ăsta! S-a dus şi el la Vandacua?

— Da.

— Nu face nimic, ne putem lipsi de el. Dar Mariano e-aici?

— Da.

— Şi căpitanul Unger?

— Da.

— Dar fetele, Emma şi indiana?

— Le-am văzut pe amândouă.

— Bine. Ştiu camerele fiecăruia. Ai felinarul orb la tine?

— Da, să-l aprind?

— Aprinde-l şi veniţi toţi după mine. Deschiseră binişor uşa camerei şi ieşiră pe coridor. Enrico le lumină drumul. Verdoja îi duse mai întâi la camera lui Mariano. Bătu încet de câteva ori în uşă.

— Cine-i acolo? întrebă un glas.

— Eu, Sternau, zise Verdoja în şoaptă, totuşi destul de tare ca să fie auzit.

— A, tu! Ce e?

— Deschide repede. Trebuie să-ţi spun neapărat ceva important.

— Imediat.

Se auzi un foşnet.

— N-aprinde lumina, şopti Verdoja.

Mariano îşi trase hainele pe el şi deschise.

— Vino înăuntru, zise el tot în şoaptă, curios să afle ce se întâmplase.

Auzi pe cineva intrând, dar nu băgă de seamă că erau mai mulţi paşi. În clipa următoare două mâini îi cuprinseră gâtul şi-i apăsară beregata, încât îi tăie răsuflarea. Vru să se zbată, dar alte mâini îl legară şi-i vârâră un căluş în gură.

— Gata şi cu ăsta! Acum la Unger, zise Verdoja.

Procedară şi cu el la fel, cu acelaşi succes. Sternau, Mariano şi marinarul erau acum în mâinile lor fără să fi fost simţiţi de careva din casă.

Acum venise rândul fetelor.

Verdoja bătu la uşa Emmei.

— Cine-i acolo? întrebă ea.

Verdoja îşi subţie glasul şi răspunse în şoaptă:

— Eu, Karja.

— Ce vrei?

— Deschide, trebuie să-ţi vorbesc, Emma!

— Pentru ce?

— Sst! Mai încet. Ştii... ofiţerul ăla străin... Nu ştiu dacă să-l trezesc pe senior Sternau...

Emma se prinse în cursă.

— Ah, e vreo primejdie... Stai să-ţi deschid îndată.

O auziră dându-se jos din pat, apropiindu-se de uşă şi trăgând zăvorul.

— Hai, intră, ce s-a întâmplat? întrebă ea în şoaptă.

Verdoja o apucă de gât şi fata căzu grămadă; leşinase de spaimă. De aci bandiţii trecură în camera indiencei. Şi aici vicleşugul avu acelaşi rezultat, numai că fata, mai puţin slabă de înger, nu leşină ci încercă să se împotrivească. Zadarnic. O legară şi pe ea şi-i puseră căluşul în gură.

Acum bandiţii îi aveau pe toţi în mâinile lor. Îi duseră în spinare în curte, luându-le şi hainele cu ei. Unul din bandiţi descuie poarta şi ieşiră afară în câmp. Totul nu durase mai mult de-un ceas. În mai puţin de o jumătate de oră ajunseră la marginea pădurii, unde-şi lăsaseră caii. Bandiţii aduseseră cinci cai şi pentru prizonieri. Îi urcară în şa şi-i legară pe cai. Doctorul îşi venise în simţiri dar nu spunea nimic, nu făcea nici cel mai mic gest.

Cei treisprezece bandiţi se împărţiră în cinci grupuri. De fiecare prizonier trei inşi, pe când conducătorii numai câte unul. Se despărţiră şi fiecare grup apucă pe alt drum. Era o şiretenie de-a lor ca să nu poată fi urmăriţi. De-abia după o zi de mers trebuiau să se întâlnească două grupuri, într-un anumit loc, şi tocmai a doua zi seara, toate, într-un singur

punct, stabilit de mai înainte şi bine cunoscut de ei.

Planul le reuşise pe deplin.

A doua zi spre seară se adunaseră toate grupurile într-unul singur. Poposiră peste noapte în jurul unui foc, şi după ce cinară le dădură şi prizonierilor să mănânce, fără însă să le dezlege mâinile, apoi se întinseră jos să doarmă, după ce rânduiră orele de veghe.

Verdoja ceru să fie cel dintâi care va sta de pază ca să poată chinui prizonierii. Aceştia erau aşezaţi în mijlocul lagărului, înconjuraţi de cei unsprezece mexicani.

— Ei, măi secătură, cum îţi place plimbarea asta călare? îl întrebă el pe Unger. Mi-a spus cineva care vă are grozav la suflet să vă salut din partea lui.

— Cine? întrebă marinarul.

— Un prieten de-al vostru; îl cheamă Cortejo.

— Cel din Mexic?

— Chiar el. Vă iubeşte ca sarea-n ochi....

— Lua-l-ar dracu!

— Nu ştiu dacă l-o lua ori nu, dar pe voi o să vă ia cu siguranţă!

— În nici un caz fără tine!

— Taci, nemernicule! se răsti el şi-i dădu un picior în spate. O să te-nvăţ eu minte să nu te mai amesteci unde nu-ţi fierbe oala!

Trecu apoi la Mariano.

— Vezi ce păţeşti dacă eşti prieten cu toţi ticăloşii? îi zise mexicanul. Cunoşti pe unul Cortejo, prieten de-al vostru? întrebă el apoi.

Mariano nu-i răspunse.

— Îl cunoşti? Răspunde!

Tânărul tăcea mereu.

— Aha, văd că n-o scot la capăt cu binişorul, dar o să vă fac eu să vorbiţi, fiţi pe pace! Şi-i dădu şi lui un picior în spate.

Se apropie acum de Sternau. Acesta, deşi strâns legat, avea totuşi genunchii liberi.

— Şi tu, câine! Ne-ai lăsat fără o mână, de aceea va trebui să ispăşeşti îndoit decât ceilalţi. Cum ţi-a fost când ai simţit patul puştii mele în creştetul scăfârliei?

Sternau nici nu clipi.

— Ce, nu vrei nici tu să răspunzi? Ştii tu, ticăloşiile... Te fac eu acuşi să-ţi deschizi pliscul...

Ridică piciorul să-l izbească şi pe el, dar prizonierul îşi strânse repede genunchi şi, când îi deschise, îl lovi cu atâta putere pe Verdoja în pântece, încât acesta se poticni şi căzu cu capul pe vreascurile aprinse. Se ridică numaidecât, scoţând un urlet înfricoşător.

— Ochiul meu! Ochiul meu! răcnea el. M-a orbit.... m-a nenorocit!

Bandiţii săriră speriaţi din somn şi alergară să vadă ce s-a întâmplat. În cădere, Verdoja nimerise peste un vreasc uscat şi o aşchie care îi sărise în ochi rămase înfiptă acolo.

— Ochiul e pierdut, fiindcă nu e nici un medic pe aci, zise unul din mexicani.

Verdoja alerga de la unul la altul şi sc ruga să-i scoată aşchia, dar nimeni nu îndrăznea s-o facă.

— Numai unul ar putea face ceva, zise Pardero, şi ăsta e Sternau.

— Cine? El, tâlharul care m-a nenorocit? răcni Verdoja. O să îl omor cu mâna mea...!

— E medic şi ştie cum să-ţi scoată aşchia din ochi.

— S-o scoată, da, s-o scoată... Pe urmă, las pe mine, o să mă răzbun de-o să-i placă şi lui...

Pardero se apropie de medic şi-l întrebă:

— Dumneata eşti şi oculist?

Deoarece fostul ofiţer îi vorbise cuviincios, acesta dădu din cap afirmativ. Totuşi, n-ar fi răspuns astfel dacă nu i-ar fi trecut ca un fulger prin minte gândul că ar putea fugi.

— Vei putea scoate aşchia?

— Nu pot să ştiu până ce nu voi examina ochiul.

— Bine. O să-ţi desfac legăturile astfel ca să poţi umbla.

Pardero îi dezlegă curelele de la picioare şi-l împinse spre Verdoja, care stătea ghemuit lângă foc şi gemea.

— Examinează-l! porunci el.

Verdoja îşi luă mâna de pe ochi, îl privi mânios cu cel sănătos şi-i zise:

— Să ştii, nemernicule, că dacă nu-mi vindeci imediat ochiul, pun să te ardă de viu...!

Deschise câteva secunde ochiul bolnav şi Pardero ridică o ţandăra aprinsă ca să-i facă lumină. Vorbea în limba mexicano-spaniolă. Sternau era convins că nimeni din cei de faţă nu cunoştea limba germană în afară de Unger; de aceea, pe când examina cu băgare de seamă ochiul, murmură în această limbă:

— Curaj! Vă voi salva!

— Ce tot mormăi acolo? se răsti la el Verdoja.

— Noi medicii, numim orice boală sau rană pe numele ei latinesc, aşa am făcut şi acum, răspunse doctorul.

— Se poate scoate aşchia?

— Da.

— Atunci scoate-o imediat!

— Cum să ţi-o scot, nu vezi că sunt cu mâinile legate?

— Dezleagă-l! porunci Verdoja.

— Dar dacă fuge? întreba Enrico cu teamă.

— Prostule! Noi suntem treisprezece şi el unul, cum vrei să fugă? Faceţi cerc în jurul lui, zise Pardero.

Când Sternau pronunţase cele câteva cuvinte în limba lui, Unger tuşi încet în semn c-a înţeles. Atunci medicul se hotărî să lucreze repede şi fără întârziere.

— Nu pot apuca aşchia cu degetul, daţi-mi un cuţit, zise el.

I se dădu ce cerea. Acum era cu desăvârşire liber şi avea

şi o armă în mână. Nu-i mai trebuia decât o puşcă sau un pistol şi câteva gloanţe.

În jurul lagărului păşteau caii. Puştile erau aşezate în piramide şi Verdoja îşi încinsese în jurul mijlocului un chimir cu bani de care atârna o cartuşieră plină. Într-o clipă Sternau îşi făcu planul.

Examina cuţitul: tăişul era bun şi vârful ascuţit. Se apropie acum de Verdoja şi-i puse mâna pe cap.

— Deschide ochiul bolnav şi închide-l pe celălalt, îi spuse el.

Fostul căpitan făcu aşa cum i se ceru. Doctorul ridică în sus cuţitul, dar îl lăsă imediat în jos. Cu o iuţeală extraordinară îi tăie chimirul, îl apucă între dinţi, apoi îl apucă pe Verdoja cu amândouă mâinile şi-l aruncă peste ceilalţi mexicani. Vreo trei, patru din ei se rostogoliră la pământ. Se făcu o spărtură prin care germanul îşi croi drum. Smulse unuia o puşcă, sări în spinarea unui cal şi porni în goană nebună drept înainte.

Totul se petrecuse cu o repeziciune fulgerătoare. Când răcnetele de furie izbucniră din piepturile bandiţilor, doctorul era departe. Puseră toţi mâna pe arme, se auziră câteva împuşcături, dar nici unul nu-l nimeri.

— Pe cai! După el! răcni Verdoja.

Într-o clipă patru bandiţi fură în şa, pornind în direcţia luată de medic.

Acesta îşi închipuise că se va întâmpla aşa. În timp ce gonea mereu înainte, îşi examina arma; văzu că era o puşcă cu două ţevi, încărcată. Îi ajungea să ucidă cu ea pe vreo câţiva din bandiţi care l-ar fi ajuns din urmă.

Opri calul şi privi îndărăt; se auzea desluşit tropot de cai. Bandiţii veneau risipiţi, nu în ceată, întunericul era atât de adânc încât nu se zărea nimic, de auzit însă se auzea clar. Sternau sări de pe cal şi trase şi calul după sine la pământ. Mexicanii trecură pe lângă el fără să-l vadă. Într-o clipă

doctorul fu din nou în şa, luându-se după ei. Peste câteva momente îi ajunse şi se alătură de cel din dreapta lui. Acesta crezând că e tovarăşul lui, îi strigă:

— Ia-o la stânga! Înainte!

În aceeaşi clipă puşca lui Sternau şuieră prin aer, patul ei îl izbi pe mexican drept în creştet şi-i sfărâmă ţeasta. Apucă de căpăstru calul acestuia şi luă ce găsi atârnat de oblânc, apoi îl goni peste câmp.

Acum se dădu aproape de celălalt mexican.

— Bine mă, mie îmi spui s-o iau la stânga şi tu o ţii pe dreapta? întrebă acesta supărat.

— Iaca vin! răspunse Sternau cu glas schimbat, şi până să-şi dea banditul seama îi zdrobi şi lui capul cu patul puştii. Luă şi de la acesta ce socoti că îi va fi de folos şi porni mai departe.

Nu mai avea acum decât doi adversari. De aceştia se va descotorosi lesne, îşi zise el.

— Încoace, băieţi! Am pus mâna pe el! le strigă doctorul cu glas schimbat.

— Unde-i? întrebă unul din ei.

— Aici! A căzut de pe cal.

Mexicanii veniră în goana cailor. Sternau îndreptă puşca înspre ei şi trase. Se auziră două împuşcături; oamenii se rostogoliră din şa, dar caii rămaseră în loc.

Germanul îşi încorda auzul, dar nu auzi nimic. Aşadar, numai aceştia patru porniseră în urmărirea lui. Descăleca şi îi pipăi pe întuneric; erau morţi. Le luă şi lor puştile, pumnalele şi pistoalele, două lasouri şi o cantitate bunicică de gloanţe. În chimirul lui Verdoja erau o mulţime de bani de aur şi hârtii; avea de toate, numai de-ale gurii nu. Nu se îngrijoră însă prea mult de lipsa aceasta.

Agăţă repede prada de oblâncurile şeilor celor doi cai, îi legă unul de celălalt, apucă frâul şi porni la întâmplare în pustiul nesfârşit.

Cea mai mare grijă a lui era să facă să i se piardă urma; ştia că mexicanii vor găsi la ziuă cadavrele tovarăşilor lor şi vor da de urmele lui. Trebuia deci să-i inducă în eroare şi să-i ţină cât mai mult în loc. Nu se putea ca imediat ce se va observa lipsa lui şi a celorlalţi la conac, să nu plece o echipă de argaţi în căutarea lor şi să pună mâna pe Verdoja cu banda lui. Se hotărî deci să călărească în cerc câteva ore, ca să nu mai ştie bandiţii încotro s-o apuce. Pe la amiază se opri la locul unde-i omorâse pe cei doi mexicani din urmă şi găsi o grămadă mare de bolovani, semn că tovarăşii lor dăduseră peste cadavre şi le îngropaseră acolo. Uitându-se atent, văzu după urmele lăsate de copite că mexicanii, luându-i cu ei pe prizonieri, porniseră în urmărirea lui. Râse cu poftă, deoarece în loc să fie — după cum credeau ei — înaintea lor, îl aveau în spate. Se luă după ei şi din urmă în urmă, ajunse la locul unde începea întinderea nesfârşită a pustiului Mapimi.

Dar mexicanii nu sunt deprinşi cu drumul prin pustiu. În loc să meargă unul în urma altuia, ca indienii, călăresc în grup, aşa că doctorul putu număra treisprezece urme de copite. Deci, în afară de cei patru mexicani ucişi de el se aflau în grup Verdoja, Pardero, cei patru prizonieri şi şapte mexicani. Spera să dea, după ce se va întuneca, de locul unde se vor opri să poposească peste noapte şi să mai secere pe vreo câţiva din bandiţi.

Cu o noapte în urmă, când cei patru bandiţi porniseră în goana cailor să-l ajungă din urmă, cei rămaşi în lagăr ascultară în tăcere s-audă ce are să se întâmple. Până şi Verdoja uită să mai geamă. După un interval de timp, mai lung, se auziră în depărtare două împuşcături.

— L-au prins! strigă Pardero.

— Da, clar nu viu, bombăni Verdoja. L-au împuşcat, nemernicii! Cum să mă mai răzbun a-cum? Cine să-mi mai vindece ochiul?

— Poate că a fost doar rănit, îşi dădu cu părerea umil din

bandiţi. Omul ăsta are pielea tăbăcită.

— Atunci au să ni-l aducă aici; peste o jumătate de ceas trebuie să sosească.

Dar jumătatea de ceas trecu şi nu veni nimeni.

— De ce-or fi zăbovind? întrebă Verdoja înfuriat. O să-i învăţ eu minte pe netrebnicii ăştia!...

Ceasurile treceau într-o aşteptare zadarnică. Verdoja nu putea dormi din cauza durerilor.Când începură să se ivească zorile trimise doi din mexicani să vadă ce e cu tovarăşii lor.

Nu trecu mult şi aceştia îi găsiră pe doi cu ţestele sfărâmate şi, ceva mai departe, dădură şi de cadavrele celor împuşcaţi.

— Santa Madonna! toţi patru morţi! zise unul din cei doi bandiţi trimişi după Sternau.

— Să ştii că omul ăsta îl are pe dracu-n el... bodogăni celălalt, speriat. Hai să ne întoarcem.

Când cei din lagăr îi văzură venind singuri, rămaseră încremeniţi.

— Ei, unde-i? îi întrebă Verdoja. Ce vă uitaţi la mine ca nişte tâmpiţi?

— Nu l-am găsit, răspunse unul din ei cu frică. Doi din tovarăşii noştri au fost împuşcaţi, şi ceilalţi doi zac cu ţestele sfărâmate. Toţi patru au fost jefuiţi de arme şi le-a luat şi caii.

Ochii prizonierilor sclipiră de fericire şi Emma nu-şi putu stăpâni un ţipăt de bucurie.

— Gura! se răsti Verdoja la ea. Vă bucuraţi degeaba. Nu-mi scapă el mie, fiţi pe pace! Să plecăm imediat. Trebuie să aflu încotro a luat-o.

Îi legară atunci pe prizonieri pe cai şi porniră în direcţia unde fuseseră găsite cadavrele.

Le găsiră pe cele două dintâi, dar din urmele lăsate nu putea nimeni să priceapă cum se petrecuseră lucrurile. Luară cadavrele cu ei şi merseră mai departe până ce dădură şi de celelalte două. Dar nici aici nu găsiră vreo urmă de luptă.

— Asta-l are pe dracu-n el! zise unul din mexicani făcându-şi cruce. Cum se poate ca un fugar să ucidă patru inşi fără ajutorul diavolului?...

— Taci, dobitocule! se răsti Verdoja mâniat. Neamţul e om şiret, atâta tot. I-a luat cu vicleşuguri. Uite aici urmele cailor. După el!

Îngropară în grabă cadavrele, puseră bolovani peste ele şi porniră la drum.

— S-a întors la hacienda, fu de părere Pardero.

— Nu, răspunse Verdoja, urmele duc spre răsărit şi hacienda se află la miazăzi. Alte planuri are el în cap. Dacă ar fi vrut să se întoarcă la conac, ar fi luat-o de-a dreptul. Urmele văd că duc în pustiu. Să ne luăm după ele.

Merseră încă vreo câteva ceasuri până ce ajunseră la locul unde doctorul cotise spre miazăzi.

— Ei, vezi că am avut dreptate? răsti Pardero încântat. S-a dus la conac după ajutor.

— Vorbeşti prostii! îi tăia Verdoja scurt vorba. Cine a putut ucide singur patru inşi n-are nevoie de ajutor ca să se lupte cu nouă, câţi am mai rămas noi. Neamţul nu-i prost. Nu face el patru zile pe drum, două la dus şi două la întors, când ştie bine că în vremea asta ni s-a pierdut urma.

— Atunci ce are de gând?

— A luat cu el armele celor ucişi. Pentru ce? Ca pradă? Aş! Nu se cară el degeaba cu ele. Îi trebuie pentru altceva. Şi caii? Ca să-i aibă de schimb.

— Dar de ce-a luat-o spre miazăzi?

— Ca să facă înadins un ocol. Când o fi după deal o s-o ia după noi ca să ne cadă în spate. Poate că vrea să câştige timp, şi în vreme ce noi ne învârtim în cerc, sosesc oameni de la conac. Ştiţi cu toţii că Sternau e supranumit Stăpânitorul stâncilor. Nu îi e frică de noi — a dat doar dovadă. Cam ghicesc eu ce vrea el şi o să-i dejoc planurile. Bănuiesc că de câte ori vom face un popas de noapte o să caute să pună

mâna pe vreo câţiva din noi. Aşadar, nici un popas. Mergem fără întrerupere până mâine dimineaţă, apoi ne odihnim câteva ceasuri, pe urmă pornim din nou, şi poimâine în zori ajungem la marginea de vest a pustiului şi suntem la ţintă. El va trebui însă să poposească două nopţi la rând, aşa că ne va pierde urma şi vom scăpa de el.

— Bine, bine, dar au să ţină caii atâta vreme la drum?

— Cu siguranţă. Mâine dimineaţă vom ajunge la un iaz; o să-i adăpăm, iar dacă s-ar întâmpla să crape poimâine şi avem zor, găsim pe câmpie cai berechet.

— Şi fetele?

— Lasă că rabdă ele! Le eliberăm prizonierilor mâinile ca să nu obosească prea tare. La marginea pustiului, lăsăm câţiva oameni de-ai noştri să-l aştepte pe neamţ. Cum l-or zări, să pună mâna pe el sau să-i tragă un glonţ în cap. Şi-acum, la drum!

După cum vedem, Verdoja ghicise planul doctorului, dovadă că era mai deştept decât şi-l închipuia el. Dacă reuşea, îşi ducea prizonierii la loc sigur, iar pe el îl împuşcau sau îl luau prizonier bandiţii.

După muşchii contractaţi ai feţei, se vedea bine că Verdoja suferea dureri cumplite; totuşi, nu se plângea ci răbda cu bărbăţie. Singura lui preocupare era acum s-ajungă la ţintă, răzbunarea va veni pe urmă.

Merseră toată ziua printre bolovani, stânci pleşuve şi nisip încins până ce ajunseră spre seară la o pădurice unde se opriră să se odihnească vreo jumătate de ceas.

Pe cât sunt de fierbinţi în regiunile acelea zilele, pe atât de răcoroase sunt nopţile. Frigul le prindea însă bine, deoarece le făcea drumul mai uşor şi caii oboseau mai puţin. De altminteri, e de neînchipuit cât de mult pot duce la drum caii mexicani.

11. În subteranele piramidei

A doua zi dimineaţă ajunseră la iazul mult aşteptat, unde făcură un popas mai lung. Caii fură lăsaţi să pască în voie şi să se sature de apă, iar oamenii să-şi potolească foamea. Li se dădu şi prizonierilor ceva de mâncare.

Când auziră caii nechezând şi-i văzură zbenguindu-se, înţeleseră că s-au odihnit destul şi porniră iar la drum. Treceau acum prin locuri mai puţin aride,

Ici, colo o tufă, o pajişte, ba chiar câte o pădurice destul de deasă. Ajunseră într-o trecătoare îngustă, care dădea într-o vâlcea, mărginită de râpe împădurite. Făcură din nou un popas ca să poată ţine caii la drum până pe înnoptat.

Verdoja lăsă şi aici trei din oamenii săi ca să se ascundă în tufe şi să-l aştepte pe Sternau. Era convins că germanul se va opri aici ca să cerceteze urmele lăsate de ei. Până mâine seară în nici un caz nu va putea ajunge la râpă, şi până atunci el, Verdoja, avea vreme destulă să-şi trimită şi ceilalţi mexicani care-i mai rămăseseră să le ţie tovărăşie ăstorlalţi.

Când ieşiră din vâlcea dădură de un şes întins cu o păşune bogată. Cotiră pe drumuri neumblate ca să nu-i întâlnească nimeni; merseră toată ziua fără să dea de vreun conac, deşi trebuiau să fie pe undeva prin apropiere, şi se opriră pe înserat înaintea unei piramide năruite, înconjurată de sfărâmături de stâncă şi de tufe. Verdoja duse două degete la gură şi scoase un fluierat prelung. Tufele se dădură la o parte şi un om ieşi dintre ele.

— A fost cineva trimis de mine aici? îl întrebă Verdoja.

— Da, senior, mi-a adus scrisoarea şi am pregătit tot ce mi-ai poruncit, până şi lumină.

— Bine. Du-mă unde trebuie. Ceilalţi vor rămâne afară până mă voi întoarce.

Fostul căpitan se apropie de Emma, îi legă mâinile la spate, o dădu jos de pe cal şi o împinse printre tufe. Tânăra fată nu încercă nici o împotrivire, căci ştia c-ar fi fost inutil. O legară la ochi. Verdoja o luă în braţe şi porni cu ea. După zgomotul înăbuşit al paşilor, înţelese că se aflau într-o subterană; aci urcau, aci coborau şi aerul devenea din ce în ce mai greu de respirat. Auzi în sfârşit o uşă scârţâind; Verdoja o lăsă jos şi-i luă legătura de pe ochi; văzu că se afla într-o încăpere lungă de peste doi metri, lată de vreun metru şi jumătate şi înaltă de aproape trei metri. Nici o fereastră. O mână de paie drept aşternut, un ulcior cu apă, un codru de pâine uscată şi două lanţuri fixate în lungul pereţilor. Verdoja ţinea în mână un felinar aprins. Omul care îi adusese aici plecase, închizând uşa cu drugi de fier în urma lui.

— În sfârşit am ajuns la destinaţie, zise Verdoja triumfător. De aici nici dracu nu te mai poate scăpa, aşa că o să-ţi dezleg mâinile.

După ce-o dezlegă, o privi zâmbind cu satisfacţie.

— Dar bine, senior, eu nu ţi-am făcut nimic... De ce m-ai răpit ca să mă aduci în locul acesta îngrozitor? îl întrebă ea tremurând, cu glasul înecat în lacrimi.

— Cum nu mi-ai făcut nimic? Mi-ai furat inima şi atunci te-am furat şi eu pe tine, răspunse el râzând cu răutate. Şi fiindcă te iubesc, trebuie să mă iubeşti şi tu, încheie el apropiindu-se de ea.

Emma se repezi ca o tigroaică, îi smulse cuţitul de la brâu, îl îndreptă spre el şi strigă:

— Îndărăt, nemernicule, că te omor!

Verdoja se opri uluit, apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Dă încoa cuţitul, fetiţo, ăsta nu e ac de pălărie ca să te joci cu el.

Vroi să o apuce şi, neavând decât o mână, aşeză felinarul pe pământ. În clipa aceea fata ridică cuţitul spre el şi zise:

— Sunt o fată fără putere, dar dumneata ai o singură

mână. Să nu îndrăzneşti să te atingi de mine!

El rămase, nehotărât, pe loc. În clipa aceea intră paznicul, care auzise ultimele ei cuvinte.

— Să vă ajut, senior? îl întrebă el pe căpitan.

— Da, răspunse acesta. Vino mai aproape şi ia-i cuţitul!

Emma îşi dădu seama că nu se putea apăra împotriva amândurora, dar nu renunţă să spere că s-ar putea împotrivi agresiunii lor. Hotărâtă, îşi propti cuţitul în propriul piept şi spuse:

— Dacă îndrăzniţi să mă atingeţi, atunci mă omor!

Expresia feţei ei era atât de hotărâtă, că Verdoja trebuie să-i dea crezare. Dar nu şi să-şi schimbe intenţiile mârşave, decât pentru moment. De aceea reţinu mâna paznicului, care se pregătea să imobilizeze fata, şi-i spuse:

— Las-o deocamdată. De aici nu poate să scape. Foamea e un oaspete aspru, o să-i zdrobească repede împotrivirea. Nu-i da nici o fărâmă de mâncare până nu se cuminţeşte. Să mergem!

Cu aceste spuse, luă felinarul şi părăsi închisoarea. Paznicul îl însoţi; cei doi încuiară poarta în urma lor şi Emma auzi zăvoarele pe care le trăgeau pe uşa masivă de la intrare.

Ea se lăsă pe culcuşul de paie şi încercă să-şi adune gândurile. Deprinsă cu aerul sănătos de la ţară, se vedea acum închisă în hruba aceasta întunecoasă, neavând altă hrană decât o bucată de pâine uscată şi un ulcior cu apă stătută care avea să se isprăvească repede, şi pe urmă? în lungul drum pe care îl făcuse de când fusese răpită de acasă avusese ocazia să schimbe câteva cuvinte cu indiana, care-i spusese că ar trebui să-şi procure cu orice preţ o armă. Întâmplarea făcuse să-i asculte sfatul şi acum fiind în posesia unui cuţit ea văzuse chiar atunci folosul pe care l-ar putea trage de pe urma unui astfel de mijloc de apărare. Oboseala o cuprinse şi adormi plângând.

În vremea asta Verdoja ieşi din piramidă şi se întoarse la

ceilalţi prizonieri. Piramida, o rămăşiţă a vechii arte arhitectonice mexicane, era ridicată pe o temelie săpată în stâncă. În această stâncă se făcuseră o mulţime de mici încăperi; la fel se aflau şi în interiorul piramidei astfel de încăperi legate între ele prin ganguri numeroase în care preoţii şi membrii familiei domnitoare de odinioară îşi făceau slujbele religioase şi ospeţele. Cărămizile se fărâmiţaseră în decursul anilor şi printre ele crescuseră buruieni. Acum piramida părea o movilă de verdeaţă, din falnica construcţie de odinioară nemaicunoscându-se nimic.

Înăuntrul ei însă, furtunile şi ploile nu putuseră pătrunde, aşa că totul rămăsese într-o stare destul de bună. Odăile şi gangurile erau tot atât de solide ca şi cu veacuri în urmă, pereţii de stâncă erau nemăcinaţi de vreme.

Ruina se afla pe pământul care aparţinuse odinioară strămoşilor lui Verdoja. Unul din ei încercase ani şi ani de-a rândul să dea de intrarea în piramidă, până ce o găsi în sfârşit sub dărâmături. N-a spus nimănui nimic, dar taina a încredinţat-o fiului său ca să se moştenească din tată în fiu.

Multe lucruri care nu trebuiau să iasă la lumina zilei şi să ajungă la urechile justiţia se petrecuseră de-atunci în subteranele piramidei. Omul care îl condusese pe Verdoja şi pe Emma era paznicul acestei ruine şi sluga credincioasă a actualului stăpân. Păzeau amândoi cu străşnicie taina şi ştiau că se pot baza unul pe celălalt.

După ce ieşiră din piramidă, Verdoja porunci s-o dezlege pe Karja. Procedară cu ea la fel ca şi cu Emma, asemenea şi cu Pardero. Acesta vru să se împotrivească, dar Verdoja îi spuse că trebuie neapărat să-l lege la ochi, deoarece nimeni în afară de el nu trebuie să cunoască intrarea în subterană. Când va fi înăuntru poate să-şi scoată legătura de la ochi şi să se plimbe cât o pofti prin piramidă.

Ajunseră la încăperea unde o duseseră pe Emma; alături era o alta la fel, în care o băgară pe Karja.

— Eu mă duc acum să-i aduc şi pe ceilalţi prizonieri, zise Verdoja către Pardero. Te las să stai puţin de vorbă cu indiana dumitale. Dacă te plictiseşti, ieşi în gang şi cheamă-mă.

Când rămase singur cu fata, Pardero vru s-o ia în zeflemea ca să se răzbune pentru ghiontul pe care i-l dăduse în grădina conacului.

— Ei, ce zici, fetiţo? Tot mai faci pe fudula? Aşa-i că mi-ai căzut în mână? o întrebă el zâmbind.

— Laşule! îi strigă ea cu ochii scăpărând de mânie. Ne-aţi luat prin vicleşug, nu în luptă dreaptă. Şi-apoi, ce vitejie e să înfrângi o femeie?!... Sternau tot v-a scăpat... Era bărbat! Voi sunteţi ca lupii de câmpie care ies noaptea pe întuneric după pradă şi, cum aud o împuşcătură, o iau la fugă schelălăind. Sunt numai o femeie, dar nu mă tem de tine nici cât de o gânganie pe care o pot strivi între degete.

— Taci, nefericito! Eşti în puterea mea şi depinde numai de felul cum te porţi ca să te zdrobesc sau să te scap.

— Să mă zdrobeşti tu pe mine? zise ea. Nu eşti tu omul care s-o zdrobească pe sora Ucigătorului-de-bivoli! Ai fi mort dacă te-ai atinge de-un fir de păr din capul meu!

— Zău! zise el râzând şi întinse mâna spre ea. Indiana se repezi ca fulgerul la el şi-i smulse cu o mână cuţitul de la brâu, întocmai cum făcuse Emma cu Verdoja. Fiind însă mai îndemânatică decât ea, îi smuci cu cealaltă mână în acelaşi timp şi pistolul, împingându-l cu atâta putere, încât îl izbi de uşă.

— Stai, ticăloaso, că-ţi arăt eu ţie! răcni Pardero scos din fire, şi înainta cu pumnul ameninţător spre ea.

— Un pas dacă mai faci, eşti mort! strigă indiana cu revolverul întins.

— Nu mi-e frică de-o muiere... răspunse el şi vru să pună mâna pe fată. În clipa aceea răsună o detunătură şi cu un răcnet de durere Pardero duse mâna pe care o mai avea la gură. Glonţul îi sfărâmase falca şi-i sfârtecase limba.

— O să-mi plăteşti tu, diavole! bolborosi el şi se repezi ca un nebun spre ea. Tăişul pumnalului fulgeră o clipă, apoi se înfipse în pieptul nenorocitului, care se prăbuşi fără viaţă pe lespedea de piatră.

— Du-te în iad, unde ţi-e locul! strigă indiana, şi cu o furie nebună îi mai înfipse de câteva ori pumnalul în piept. Când văzu că Pardero nu mai mişcă, îi smulse şi celălalt revolver de la brâu, punga cu muniţii, ceasul, taşca în care avea proviziile atârnată de o curea peste umăr şi tot ce mai găsi la el.

Tresări auzind ciocănind în perete.

— Cine e? întrebă ea.

— Eu, Emma, se auzi un glas înăbuşit.

Karja scoase un ţipăt de bucurie, apucă felinarul de jos şi într-o clipă fu lângă uşa de-alături. Cu mare greutate reuşi să tragă zăvoarele ruginite de vreme şi să deschidă uşa. Emma o privi încremenită.

— Eşti liberă! Ai arme şi lumină! strigă ea nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Arme am, dar liberă nu sunt, răspunse indiana. Ştiai că sunt aici şi ai bătut în perete?

— Am auzit două voci, una de bărbat şi alta de femeie, şi mi-am închipuit că trebuie să fii tu. Apoi a urmat o împuşcătură. Cine a tras?

— Eu. I-am sfărâmat lui Pardero falca, apoi l-am înjunghiat cu pumnalul pe care i-l smulsesem de la brâu.

— Ce grozăvie! murmură Emma cutremurându-se.

— De ce grozăvie? întrebă Karja. Trebuia să mă apăr... Acum să nu pierdem timpul de pomană. Să nu-l lăsăm pe Verdoja să ne încuie în celulele astea strâmte, fără aer şi lumină. Ai vreo armă la tine?

— Da, un pumnal pe care l-am luat de la Verdoja.

— Foarte bine, văd că poţi fi şi tu curajoasă la nevoie. Ţine şi un pistol. Tragem în oricine s-ar atinge de noi. Şi-acum hai să cercetăm gangul.

Porniră pe drumul luat la venire. Gangul era îngust şi tavanul scund, aerul înăbuşitor şi mucegăit. Karja mergea înainte. Deodată scoase o exclamaţie de bucurie.

— Ce e? întrebă Emma.

— Am găsit ceva. Am scăpat de grija luminii şi nici de foame nu o să murim. Ia te uită aici.

În perete era un fel de firidă în care se afla o întreagă provizie de turte de mălai, tortillas — cum le zic mexicanii — şi o sticlă mare plină cu ulei.

— Mare noroc pe noi! zise Emma bucuroasă. Mă temeam că Verdoja mă va lăsa într-adevăr să flămânzesc, după cum m-a ameninţat.

— N-avea grijă, cu turtele astea şi ce am mai găsit în taşca lui Pardero nu murim noi de foame. Să mergem mai departe.

— Nu crezi că-i periculos să ne avântăm? Ne putem rătăci dacă ne afundăm tot mai mult înăuntrul piramidei.

— Nu. Ştiu foarte bine că pe-aici am venit. Deşi eram legată la ochi, mi-am dat seama că uşa celulei mele se deschidea pe partea de unde veneam.

Înaintau eu mare băgare de seamă; ajunseră în sfârşit la o uşă cu un zăvor mare pe dinafară, care se vedea că fusese uns de curând. Uşa era întredeschisă. O dădură de perete şi se pomeniră într-un alt gang lateral. Karja fu destul de prevăzătoare ca să examineze mai întâi uşa şi văzu că avea şi pe dinăuntru un zăvor, astfel încât se putea închide şi pe dinafară şi pe dinăuntru.

— Bine erau puse lucrurile la cale! zise Karja. Zăvorul din afară era destinat să oprească la nevoie comunicarea cu gangul nostru, iar cel dinăuntru ca să nu putem fugi.

— Doamne, ce soartă ne aşteaptă! şopti Emma cutremurându-se. Şi-acum, ce facem?

— Deocamdată aşteptăm. Mâncare şi lumină avem; la fel şi arme. Nu se poate ca doctorul să nu dea de urma noastră.

De-aş şti numai încotro s-o luăm, la dreapta, la stânga...

— Sst! Ascultă! şopti Emma. Se auzeau paşi apropiindu-se.

— Înapoi, şi să încuiem uşa, zise Karja.

Se dădură îndărăt şi împinseră zăvorul. Paşii trecură pe lângă uşă fără să caute cineva s-o deschidă. Izbiră numai uşor cu pumnul în ea, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă e închisă sau nu.

— Erau paşi de bărbat, şopti Emma.

— Da, păreau să fie patru inşi. Cred că era Verdoja, paznicul, Mariano şi Unger. S-au oprit. Ascultă! Ce spun?

Răsuna glasul lui Verdoja.

— Staţi, am ajuns, zise el. Unul aici, celălalt dincolo. Înainte!

Se auzi zăngănit de fiare, apoi din nou paşii a doi oameni. Se opriră la uşa gangului şi încercară s-o deschidă.

— A, a încuiat-o, zise Verdoja râzând.

— Foarte rău a făcut, acum trebuie s-aşteptăm, mormăi paznicul.

— Nici nu mă gândesc!

— Dar dacă Pardero vrea să iasă din gang?

— Treaba lui!

— O s-o ia la fugă prin ganguri şi o să se rătăcească, sau o să vadă ce nu trebuie...

— Încuiem uşa gangului şi s-aştepte până ce-om veni să-l luăm.

— Dar dacă iese prin uşa din dos a celulei?

— N-o să poată, fiindcă nu-i ştie secretul. Să mergem, peste un ceas o să te întorci să-l iei.

Fetele răsuflară uşurate; îngheţaseră de frică să nu dea Verdoja peste ele. Ascultară până ce-i auziră îndepărtându-se.

— Şi-acum ce facem? întrebă Emma.

— Îi dezlegăm pe senior Mariano şi pe Unger. Vom fi patru şi nu mai avem de ce ne teme.

Traseră zăvorul şi ieşiră în gangul transversal. Văzură două uşi una lângă alta. Karja bătu la una din ele, dar nu-i răspunse nimeni. La cealaltă, la fel. O deschise şi lumină cu felinarul înăuntru. Un bărbat stătea ghemuit jos, ferecat în lanţuri.

— Senior Unger! murmură ea recunoscându-l. De ce nu răspunzi?

Omul făcu o mişcare şi lanţurile zăngăniră.

— Seniorita Karja! strigă el plin de bucurie. Cum de-ai ajuns aici?

— Am reuşit să ne dezlegăm, răspunse ea.

— Cu cine mai eşti aici?

— Cu seniorita Emma.

— Ah, e şi ea cu d-ta?

— Da, aici sunt, răspunse Emma intrând în celulă. Curajoasa Karja l-a omorât pe Pardero, i-a luat armele şi m-a eliberat şi pe mine. Acum vom face acelaşi lucru cu d-ta.

— Slavă Domnului! zise el răsuflând adânc. Verdoja a plecat?

— Da. Paznicul se întoarce peste un ceas.

— Avem timp destul deci. Senior Mariano e în celula de-alături.

— O să-l eliberăm şi pe el. Dar cum să facem? Cu ce să descuiem lanţurile? întrebă îngrijorată Karja.

— N-au nici un fel de lacăt, sunt doar agăţate în perete de piroane, însă atât de sus, că nu se poate ajunge până acolo.

Karja se urcă în spatele lui Unger şi în câteva minute scoase verigile din piroane. Marinarul era liber. Îşi frecă membrele amorţite, se ridică în picioare şi strigă voios:

— Asta zic şi eu noroc în nenorocire! Acum să nu mai pierdem vremea cu întrebări şi răspunsuri, ci să ne gândim şi la Mariano.

Trecură în celula alăturată şi îl scoaseră şi pe Mariano din lanţuri.

Tânărul fu de părere ca pumnalele să le oprească fetele, iar pistoalele să le ia ei.

Hotărâră să nu se îndepărteze unul de altul, ca să nu se rătăcească. Totuşi împărţiră proviziile în patru părţi egale, deoarece nu se putea şti ce se va întâmpla şi fiecare trebuia să aibă cu sine partea lui. Unger şi Mariano îşi împărţiră şi gloanţele luate de la Pardero, iar la urmă marinarul luă şi sticla cu ulei.

Porniră acum să cerceteze subterana. Gangul în care se aflau celulele celor doi bărbaţi avea o uşă care dădea într-o celulă făcută în stâncă. De aici pornea un alt gang, unde văzură o uşă cu două zăvoare ruginite. După multă trudă izbutiră să tragă zăvoarele, dar uşa nu se putu deschide. Era aceea despre care spunea Verdoja: „Nu o poate deschide, fiindcă nu-i cunoaşte secretul”.

— Ce-i de făcut? întrebă Mariano.

Să căutăm, poate descoperim în cele din urmă secretul, fu de părere Unger.

Studiară atent uşa, pipăiră bucată cu bucată peretele, dar zadarnic. Nu găsiră nimic.

Căutăm degeaba şi timpul trece, zise în cele din urmă Mariano. Trebuie să încercăm să scăpăm prin vicleşug. Paznicul trebuie să vină. Să punem mâna pe el şi să-l silim să ne scoată de-aici.

— Ar fi singurul şi cel mai bun mijloc, răspunse Mariano. Să stingem felinarul — îl vom aprinde după aceea cu aprinzătoarea pe care o avem de la Pardero — şi să aşteptăm. Unul din noi să rămână în gang, iar celălalt să stea după uşă.

— Când o veni paznicul, îl înhăţăm şi-l înghesuim de perete.

— Şi noi ce facem? întrebă Karja.

— Vă ascundeţi în celula senioritei Emma. În cealaltă e cadavrul lui Pardero şi nu cred că ar fi o tovărăşie plăcută

pentru dumneavoastră

Făcură întocmai după cum plănuiseră. După o bucată de timp se auziră paşii înăbuşiţi ai paznicului, apoi o bufnitură şi paşii se apropiară.

Venea paznicul. Lumina felinarului său juca pe lespezile de piatră şi se opri pe uşa deschisă. Omul se opri.

— Senior Pardero? strigă el. Nu-i răspunse nimeni.

Se dădu mai aproape.

— Ce e? şopti Mariano cu glas schimbat.

— Senior Verdoja a plecat la conac, m-a trimis să te duc şi pe d-ta.

— Şi ceilalţi?

Dacă gangul n-ar fi fost atât de îngust, umed şi întunecos, omul nu s-ar fi putut înşela atât de lesne. Aşa însă, la lumina slabă a felinarului, corpul ghemuit al lui Mariano şi glasul său înăbuşit puteau fi luate foarte bine drept ale lui Pardero.

— Au plecat toţi? întrebă spaniolul.

— Da. Senior Verdoja ar fi vrut să trimită numai vreo câţiva, s-a temut însă că şiretul ăla de Sternau n-o să poată fi prins cu una cu două. Dacă i-l aduc viu o să le dea un bacşiş gras, dacă îl ucid, o să le dea şi atunci ceva, dar mai puţin.

— Păi... le erau caii obosiţi.

Unger văzu că Mariano vroia să afle cât mai multe amănunte de la paznic; se temea însă că până la urmă acesta îşi va da seama că nu vorbea cu Pardero, de aceea se dădu binişor în spatele mexicanului.

— S-au dus mai întâi la conac să schimbe caii, urmă omul care nu bănuia nimic. De altminteri Mariano şi Unger ăştia, cum le-o fi zicând, sunt bine ferecaţi şi n-au cum să fugă.

— Zău! făcu Mariano şi ieşi la lumină în acelaşi moment în care Unger îl apucase pe la spate pe paznic şi-i pusese mâna în gât. Omul scăpă felinarul din mână, scoase un horcăit înăbuşit, bătu aerul cu mâinile şi rămase moale ca o cârpă în braţele lor.

— A leşinat, zise marinarul. S-aprindem felinarul.

Îi dădură drumul jos, aprinseră lămpiţa şi apropiară lumina de faţa lui. Ochii îi erau ficşi şi sticloşi, faţa pământie.

— Omul nu e leşinat, e mort, zise Mariano.

— Nu se poate! L-am strâns doar puţin de beregată, răspunse mirat Unger.

— Uită-te şi d-ta. Ăsta nu e chip de om leşinat. A murit de-a binelea, dar nu de mâna dumitale ci de spaimă.

— Ei drăcia dracului! Mai ştii! Pesemne că l-a apucat damblaua de frică. Dobitocul! Acum nu ne mai poate arăta ieşirea din subterană.

— Poate că o găsim şi singuri. Să plecăm pe unde a venit el.

— Uşor de zis, senior, dar greu de făcut. Gangurile se aseamănă perfect unele cu altele şi pare să fie un adevărat labirint. Şi-apoi sunt şi uşi care nu se pot deschide dacă nu le cunoşti secretul.

— O să vedem noi. Mai întâi să ne convingem dacă omul e într-adevăr mort. Să-i luăm deocamdată pistolul şi pumnalul; vom avea astfel încă două arme cu noi.

Mariano luă cuţitul şi-i făcu paznicului o crestătură într-o venă; nu-i ieşiră însă decât o picătură, două de sânge. Îi ascultară inima, dar aceasta îşi încetase bătăile. Vreme de un sfert de ceas se trudiră zadarnic să-l readucă la viaţă. Se convinseră în cele din urmă că era într-adevăr mort.

— Inexplicabil! zise Unger. Individul acesta cutreieră gangurile fără cea mai mică frică şi la cea dintâi emoţie îl loveşte damblaua! Să-l ducem lângă cadavrul lui Pardero, ca să nu-l mai vadă fetele.

Îi scotociră mai întâi buzunarele; găsiră la el un ceas, un briceag şi o mulţime de ţigări, căci mexicanul e de obicei un fumător pasionat.

De-abia după ce luară de-acolo cadavrul le chemară pe fete şi le spuseră cele întâmplate.

— Omul nu părea defel să fie un fricos, zise Karja. Probabil că senior Unger i-a strâns prea tare beregata cu mâinile sale puternice.

— Da de unde! făcu acesta supărat. N-o fi fost el fricos, dar îşi avea pesemne cugetul încărcat de prea multe păcate şi spaima l-a omorât. Dar să nu discutăm degeaba. Mai bine să vedem dacă ne-a lăsat individul drumul liber.

Porniră în susul gangului şi trecură într-unul lateral pe unde văzuseră că venise paznicul, apoi pe altul, şi apoi iar pe altul până ce ajunseră la un perete de stâncă unde se închidea drumul. Se întoarseră iar la gangul dintâi şi o luară pe stânga. Deodată se opriră în faţa unei uşi cu două zăvoare şi traseră de ele, dar uşa rămase închisă.

— Şi asta e cu secret, rosti Unger cu ciudă.

— Probabil. Să-l căutăm, răspunse Mariano.

Se căzniră ceasuri întregi fără folos. Îşi încordară toate puterile să scoată uşa din balamale, dar degeaba.

— De prisos toată munca noastră. Trebuie să facem altă încercare, fu de părere Mariano.

— Care?

— Să punem mâna pe Verdoja.

— Bine zis, răspunse Unger. Când Verdoja va vedea că paznicul nu se mai întoarce, îşi va închipui că i s-a întâmplat ceva şi va veni să vadă despre ce e vorba. Îl pândim şi facem cu el ce-am făcut cu ăstalalt.

— Dar dacă îl strângi şi pe el de gât? strigă Emma.

— Ei aş! Nici nu e nevoie să-l apuc de gât. Noi bărbaţii îl ţinem şi voi amândouă îl legaţi. Ca să scape cu viaţă şi să ne spună care e ieşirea din piramidă.

— E singura noastră şansă de-a scăpa, zise Karja. Până să vină Verdoja o să mai treacă o bucată de timp.

— Atunci dumneavoastră căutaţi să dormiţi câteva ceasuri şi noi o să veghem.

Aşa şi făcură. Fetele se culcară în celula lui Mariano, iar el

şi Unger rămaseră să păzească la uşă în aşteptarea lui Verdoja.

Acesta habar n-avea ce-l aştepta. Se dusese cu mexicanii săi la conacul moşiei lui părinteşti. Hacienda Verdoja se afla la depărtare de două zile de capitala provinciei Chihuahua, dar până la Mexico era cale de o săptămână, călare. De aceea strămoşii lui Verdoja fuseseră toţi moşieri, din tată în fiu, şi se îndeletniciseră numai cu creşterea vitelor, ţinându-se departe de orice mişcare politică. El era cel dintâi care renunţase la aceste principii. Era orgolios şi ambiţios şi vroia să se facă luat în seamă. Aceasta în Mexic e ceva foarte lesne, dar şi greu în acelaşi timp. Presimţea că Juarez va ajunge cândva cineva şi se lipise de el. Alături de acest aventurier energic, căruia nu-i sosise încă ceasul, se ridicase până la gradul de căpitan. Sfârşitul venise însă prea repede printr-o decădere ruşinoasă, căci ştia bine că Juarez nu va mai vroi să ştie de el.

Era târziu când ajunse la conac. Nu-l aştepta nimeni, toţi dormeau. Sculă vreo câţiva argaţi ca să pregătească la repezeală cai odihniţi pentru oamenii aduşi de el. Aceştia plecară apoi în goană în direcţia de unde veniseră. Erau siguri că vor pune mâna pe Sternau, mort sau viu, în vederea recompensei făgăduite.

După ce-i văzu plecaţi, Verdoja se gândi şi la el. Era neînsurat şi o rudă îndepărtată îi vedea de gospodărie. Bătrâna fu foarte mirată când îl văzu venind în puterea nopţii, dar mirarea ei se preschimbă în spaimă când băgă de seamă că e ciung şi chior. Vru să spună ceva, dar Verdoja i-o tăie scurt şi-i porunci să-i aducă repede ceva de mâncare.

În timp ce mânca, spuse bătrânei că va veni un musafir, un anume domn Pardero, aşa că să-i pregătească masa şi o cameră. Pe urmă se duse să se culce, fiindcă pica de oboseală.

Când se trezi a doua zi dimineaţa, bătrâna veni să-i aducă

şocolata, iar el o întrebă:

— Senior Pardero s-a sculat?

— Care senior Pardero? întrebă ea mirată

— Domnul pe care îl aşteptam aseară.

— A, ăla... Nici n-a mai venit.

— Cum n-a mai venit? strigă Verdoja încremenit. Dar paznicul care trebuia să-l aducă e aici?

— Nu, nu l-am văzut nici pe el.

— Pesemne că te-a furat somnul şi nu ştii.

— Nu intră nimeni în casă fără ştirea mea! se răsti bătrâna indignată. Nici nu m-am mai culcat azi-noapte şi am aşteptat până la ziuă, dar n-a venit nimeni, înţelege ce-ţi spun!

Verdoja tăcu, ieşi în curte, porunci să i se pună şaua pe cal şi porni în galop spre piramidă. Când ajunse, descăleca şi ascunse calul într-un tufiş. Se afla aici o stâncă despicată în crăpăturile căreia crescuse un strat gros de muşchi, iar la poalele stâncii crăpăturile păreau să fie foarte adânci. Verdoja se lăsă la pământ, puse umărul la una din crăpături şi dădu la o parte lespedea. În locul ei se căscă o gaură mare cât să poată trece un om. Verdoja se lăsă în gaură şi trase lespedea la loc. Păşi apoi într-un fel de hrubă unde erau atârnate câteva felinare. Aprinse unul şi se îndreptă spre un gang care răspundea în subterană. Urcă vreo câteva trepte, coborî altele, coti când la dreapta, când la stânga, ajunse la celule, deschise o uşă, o închise la loc, apoi alta, şi iar o alta, toate apăsând pe un resort, care lăsa să se audă un sunet metalic strident.

Urcă iar o scară, şi după ce deschise şi aci câteva uşi în acelaşi mod misterios, ajunse şi la uşa pe care prizonierii se căzniseră zadarnic s-o deschidă. Apăsă pe un buton şi, deşi uşa avea două zăvoare mari, se deschise imediat. De aci se duse la celelalte, unde-i închisese pe Mariano şi pe Unger, ferecaţi în lanţuri.

Încuiase toate uşile în urma lui. Nu bănuia nici pe departe

ce surpriză îl aştepta.

Păşea agale, fără nici o grijă. Când ajunse în gangul unde erau celulele fetelor, lumina felinarului căzu brusc pe chipul lui Mariano. N-apucă bine să-l vadă şi se simţi apucat pe la spate şi-l auzi pe Unger strigând:

— Am pus mâna pe el!

— Încă nu! răcni Verdoja, care cu o smucitură îi scăpă din mâini şi-i dădu cu atâta putere un picior în burtă lui Mariano încât acesta căzu grămadă la pământ. Apoi o luă la fugă cu felinarul în mână drept înainte.

Înţelese imediat cum stau lucrurile. Pardero şi paznicul fuseseră ucişi, altfel prizonierii n-ar fi acuma liberi. Trebuia cu orice preţ să le scape şi să încuie uşile ca ei să nu mai aibă pe unde ieşi. De aceea renunţase la luptă şi o luase la fugă.

— După el! strigă Unger.

Mariano se dezmetici repede şi sări în picioare.

— Şi fetele? strigă el.

— Lasă-le!

— Dar dacă ne rătăcim de ele? Mă duc să le aduc.

— Doamne sfinte! strigă Unger oprindu-se în uşă, şi-a zdrobit oasele!

— Unde? Unde? întrebă Mariano gâfâind.

— Colo jos.

Veniră şi cele două fete, care vrură să închidă uşa după ele, dar Mariano le opri la timp.

— Pentru Dumnezeu, ce vreţi să faceţi? strigă el îngrozit. Dacă închideţi uşa suntem pierduţi, fiindcă n-am mai putea-o deschide şi am rămâne în vecii vecilor aici, pe locul acesta strâmt unde de-abia am avea loc toţi patru.

Aşa şi era. Încăperea era pătrată, tăiată drept în mijloc, de la un capăt la altul, de o deschizătură lată de cinci metri, şi cu o adâncime mult mai mare, deasupra căreia fusese pusă o scândură îngustă drept punte. Distanţa de la uşă la deschizătură nu era nici de un metru, aşa că erai ameninţat

în fiece moment să te rostogoleşti în abisul acela îngrozitor.

La lumina felinarului văzură că în tavan era o gaură aidoma celei de la picioarele lor.

— Aici a fost cândva un puţ, zise Mariano.

— Ia ascultaţi! zise Unger, care se lăsă în genunchi şi strigă aplecându-se peste groapă:

— Verdoja!

Un geamăt îngrozitor îi răspunse.

— Eşti în simţiri?

Gemetele se repetară, dar nu desluşiră cuvintele.

— Te putem ajuta? întrebă iar marinarul.

Drept răspuns, auziră aceleaşi gemete.

— Nenorocitul, e pierdut! A căzut de la mai bine de douăzeci de metri, zise Mariano cu milă.

— Şi-a primit pedeapsa, murmură Karja cu o privire sălbatică în ochii ei întunecaţi. Dar noi ce ne facem acum?

— Uşa e deschisă, poate că reuşim să aflăm secretul, răspunse Emma.

Luminară uşa şi se trudiră multă vreme să găsească vreun buton care să fie în legătură cu resortul prin care uşa se deschidea şi se închidea de la sine, dar nu găsiră nimic. Peste abis nu puteau trece. Gemetele lui Verdoja erau din ce în ce mai sfâşietoare şi le făcea milă. Se întoarseră în gangul unde erau celulele, lăsând uşa deschisă. Se priveau descurajaţi, neştiind ce să facă.

— Să vedem dacă Verdoja n-a lăsat vreo uşă deschisă când a venit încoace, zise Mariano.

O luară iar în susul gangului, uşile erau însă toate închise.

— Vom muri aici de foame, suspină Emma.

— Nu se ştie, răspuns: Mariano. Dumnezeu nu o să ne părăsească...

— Să mai încercăm, poate că aflăm taina uşilor, fu de părere Unger.

— N-o s-o aflăm niciodată; numai senior Sternau ne poate

veni în ajutor, zise Karja.

— Dar dacă l-au prins şi l-au ucis bandiţii lui Verdoja? se tângui Emma.

— Nu cred, ştie el cum să le scape printre degete, răspunse marinarul. De altfel să nu ne mai frământăm degeaba cu secretul uşilor, avem o unealtă foarte bună în mână: cuţitele noastre.

— Bine zici, spintecăm uşile, strigă Emma. Cu toată situaţia tragică în care se aflau, Unger nu-şi putu stăpâni râsul.

— Nu aşa, seniorita, lemnul ăsta e tare ca fierul şi ne-ar trebui luni întregi şi o muncă de uriaşi ca să tăiem toate uşile, cu riscul ca la urmă abia să nu nimerim ieşirea. Ceea ce zic eu e să dărâmăm o parte din zidul care încadrează uşa, fiindcă aici trebuie să fie secretul.

— Să ştii că aşa e, încuviinţă Mariano. Să ne apucăm deci de treabă.

— Mai e şi un alt mijloc, zise Karja. Răsucim o frânghie şi unul din noi se lasă jos la Verdoja. Trăieşte, trebuie să ne spună cum se deschid uşile.

— Din ce să facem frânghia?

— Din curelele cu care am fost legaţi şi din hainele celor două cadavre şi, dacă nu ajunge, chiar dintr-ale noastre. Poate că reuşim să desprindem şi lanţurile din celule. Avem şi păturile pe care le luaseră bandiţii pentru noi. Le tăiem în fâşii şi le împletim într-o funie groasă.

Făcură după cum îi sfătuise Karja. Frânghia era lungă de peste douăzeci de metri. O încercară şi era destul de trainică, atât cât să ţină un om. Mariano, mai slăbuţ, se oferi să se lase în fundul puţului.

Aveau cu ei două felinare. Unul şi-l atârnă Mariano de gât, luară frânghia şi se întoarseră la încăperea unde se afla Verdoja. Acesta gemea jalnic. Mariano îşi legă un capăt al frânghiei în jurul pieptului, iar celălalt capăt trebuia să-l ţină

Unger împreună cu fetele.

Tânărul le spuse că la întoarcere să nu-l tragă în sus, ci să-l lase să se caţere pe frânghie, căci se temea că frânghia nu va fi destul de trainică să-l ţină la tras.

Deoarece aveau patru ulcioare cu apă, sacrificară unul ca să ude frânghia, pentru a-i da mai multă trăinicie şi elasticitate, apoi Unger, Emma şi Karja apucară de frânghie şi cu un „Doamne-ajută!” Mariano se lăsă în puţ.

Marinarul era voinic şi puternic, aşa că la coborâre n-avea nevoie de ajutorul fetelor. Tânărul dispăru în abis. Lumina felinarului său se zărea din ce în ce mai slab, până ce nu mai fu decât o scânteie în adâncul înconjurat de beznă.

— Doamne, Doamne, dacă se asfixiază? strigă Emma. Puţul e adânc şi trebuie să fie plin de gaze.

— Nu-l auzi pe Verdoja gemând? Dacă ar fi aşa, ar fi murit de mult, răspunse Unger.

Când nu mai rămase sus decât vreo doi metri de frânghie, simţiră că Mariano a ajuns în fundul puţului. Rămaseră nemişcaţi ascultând.

Puţul era, după cum am spus, nu rotund, ci pătrat, cu pereţii drepţi şi netezi. Cu veacuri în urmă trebuie să fi conţinut apă, acum era însă complet secat. Mariano se afla într-o scobitură de stâncă poroasă, înconjurat de jur-împrejur de un strat de pământ nisipos care absorbise cu timpul apa.

Îl căută cu privirea pe Verdoja şi-l văzu chircit ca un câine la picioarele lui, gemând şi tânguindu-se; la gură avea spume de sânge; ţinea ochiul sănătos deschis şi se cunoştea că e perfect conştient de ce se petrece.

— Nu te mai boci aşa, am venit să te scot, îi zise tânărul.

Nenorocitul îşi curmă gemetele şi-l privi eu o ură îngrozitoare în ochi.

— Unde e Pardero? întrebă el.

Se vedea bine că efortul pe care-l făcea ca să vorbească îi pricinuia dureri cumplite.

— Mort! răspunse Mariano.

— Şi paznicul?

— Mort şi el.

— Fetele?

— Sunt sus cu noi.

— Ucigaşilor! şopti el.

— Nu insulta, ticălosule! Tu singur eşti vinovat de cele ce s-au întâmplat. Şi totuşi noi o să te salvăm.

— Voi? Cum? întrebă Verdoja.

— Te legăm de frânghie, te ridicăm de-aici şi te ducem la conac.

Chipul schimonosit de durere al lui Verdoja se lumină o clipă, apoi se întunecă iar.

— Cum veţi reuşi să ieşiţi din piramidă? întrebă el.

— O să ne spui secretul uşilor şi drumul spre ieşire.

— A, nu-l cunoaşteţi? O bucurie sălbatică îi luci în ochi şi faţa i se schimonosi de bucurie şi mai grozav decât de. durere.

— Să... muriţi de foame... de sete... aici cu mine... bolborosi el.

— N-o să murim, fiindcă nici tu nu vrei să mori, şi numai noi te putem salva, răspunse foarte calm Mariano.

— Să mă salvaţi! Schilod, fără mâini, fără picioare... şira spinării ruptă... Eu... eu... trebuie să mor!

— Nu, n-ai să mori, te vom salva.

— Nu, nu! Să muriţi şi voi... aici... cu mine... repetă el şi gura i se strâmbă într-un rânjet feroce.

— E ultimul tău cuvânt? întrebă Mariano, care începuse să-şi piardă răbdarea.

— Da, ultimul... scrâşni el, ultimul, ultimul, ultimul...

— Bine, până acum ţi-am vorbit calm, văd însă că n-ajută, de aceea o să întorc foaia. Se mai găsesc mijloace pentru ticăloşi de soiul tău. N-avem poftă să ne prăpădim aici din pricina răutăţii tale, zise Mariano. Îngenunche lângă Verdoja,

îl apucă de braţe în locul unde îi erau rupte şi apăsă cu toată puterea. Nenorocitul scoase un răcnet atât de înfiorător, încât Mariano îşi închipui că s-a cutremurat întreaga piramidă.

— Cum se deschid uşile? Spune! scrâşni el printre dinţi.

— Nu spun! zbieră Verdoja.

— Ba o să spui, repede, şi Mariano apăsă din toate puterile pe oasele sfărâmate ale nenorocitului. Urletele acestuia întreceau orice închipuire omenească. Tot nu răspunse la întrebare. Atunci Mariano îl apucă de picioare; nu folosi la nimic, căci Verdoja îşi frânsese şira spinării şi nu mai simţea nimic de la mijloc în jos şi râdea batjocoritor.

— Râzi, Satano! Dar sunt dureri încă şi mai grozave, o să vezi tu, scrâşni Mariano scos din fire.

Îl apucă de umeri şi-l smuci o dată atât de tare, încât crezu că i-a scos braţele din loc. Verdoja scoase un urlet de fiară, dar tot nu răspunse.

— Omule, tu l-ai întrecut pe dracu! strigă Mariano. Atunci, mori ca un câine. Dumnezeu nu o să ne lase.

Şi cu aceste cuvinte apucă frânghia, se răzgândi însă, scotoci buzunarele ticălosului şi scoase tot ce găsi în ele.

— Tâlharule! scrâşni Verdoja.

— Lasă că ţie tot nu-ţi mai trebuie şi s-ar putea să ne prindă bine, râse Mariano apucând frânghia şi începând să se caţere pe ea. Când ajunse sus, ceilalţi îl întrebară cu înfrigurare dacă a aflat secretul uşilor. Mariano le povesti însă scena cu Verdoja şi torturile pe care le întrebuinţase dar care nu duseseră la nici un rezultat. Fetele se înfiorară, Unger însă îi zise nemulţumit:

— De ce nu l-ai omorât? Câinele!

— Mai bine aşa, lasă-l să se chinuiască. Să moară ca un ticălos ce e, răspunse Mariano supărat.

— Aşadar nu ne mai rămâne decât să încercăm cum am plănuit: să scoatem cărămizile din jurul uşii. Când vom cunoaşte mecanismul uneia, le vom putea deschide pe toate.

Se întoarseră în gangul unde era uşa pe care intrase ultima oară Verdoja.

12. Pe urmele dispăruţilor

Pedro Arbellez rămăsese peste noapte împreună cu Anton Unger la hacienda Vandacua, unde avea de făcut nişte socoteli şi nu ştia că în timpul acesta fata lui fusese răpită de banditţii lui Verdoja.

A două zi dimineaţa, când se sculă bătrâna Maria Hermoyes şi n-o văzu, îşi închipui că a ieşit la plimbare pe câmp, cum făcea şi în alte daţi.

Musafirii de asemenea. Dar când văzu că a trecut prânzul şi după-amiaza şi că nu s-au mai întors, se înspăimântă.

Spre seară veni şi Arbellez cu Anton. Vestea dispariţiei Emmei şi a celorlalţi îl făcu pe arendaş să-şi piardă capul. Alergă de colo până colo frângându-şi mâinile, pe când Săgeata-trăsnetului îşi păstra calmul şi sângele rece. Nu mai era acum omul prăpădit de boală, îşi recăpătase energia pe de-a-ntregul. În mai puţin de un sfert de ceas înţelese din urmele lăsate de bandiţi, şi pe care numai un om al pustiului le putea cunoaşte, aproape tot ce se întâmplase. După alt sfert de ceas era în şa şi zbura ca o săgeată, însoţit de bătrânul Francisco, peste câmpie, îndreptându-se spre pustiu. Luaseră cu ei cai de schimb, provizii şi ceva de-ale îmbrăcăminţii pentru cei dispăruţi.

Săgeata-trăsnetului — cum îi vom spune de-acum încolo — avea încă vreo câteva ceasuri înaintea lui până a nu se fi întunecat de-a binelea; îşi zise, pe drept cuvânt, că bandiţii vor fi părăsit hacienda după miezul nopţii, deci aveau un avans de mai bine de douăsprezece ore pe care spera să-l câştige pe drum. Ajunse însă la poalele dealului când Verdoja apucase să intre în pustiul Mapimi.

Când faimosul om al pustiului fu la locul unde mexicanii îşi făcuseră în ajun lagărul, reconstitui în gând, după urmele

găsite, tot ce se petrecuse cu prizonierii. Fiecare fir de iarbă, orice urmă de picior era pentru el ca o carte deschisă în care citea întreaga dramă petrecută acolo.

— Ah, murmură el deodată, asta ce-o mai fi? Aici s-a dat o luptă crâncenă. Se cunoaşte cum cineva s-a înţepenit bine în călcâie, pe când altul în vârful degetelor, căutând să se apere; pe urmă învingătorul a luat-o la fugă. Pare că a ridicat pe careva în braţe şi l-a azvârlit în ceilalţi ca să-şi croiască drum.

Săgeata-trăsnetului ocoli tăciunii stinşi studiind mai departe.

— Ici, urmă el, au fost rezemate puştile una de alta. O puşcă a smuls-o fugarul în treacăt. A fost probabil unul de-ai noştri, cred că Sternau.

Căutătorul porni iar la drum cu Francisco, căruia îi explica tot ce credea el. Se luară după urmele fugarului şi ale duşmanilor săi care duceau mai întâi spre. apus apoi spre miazăzi. Cu multă iscusinţă cercetătorul descifra cele mai mici amănunte: uciderea celor dintâi doi bandiţi porniţi în urmărirea fugarului, apoi a celorlalţi doi şi apoi, curând, dădu şi de mormântul lor.

— Vezi dumneata aici urmele astea de copite? zise el către Francisco. Doi din cai n-aveau călăreţi, numai al treilea purta o povară în spinare, probabil pe doctor. Îi luase ca să-i aibă de schimb. A pornit-o apoi spre răsărit şi a făcut aşa ca să le vină în spate bandiţilor. Îl avem deci şi pe el şi pe ei înaintea noastră.

La cuvintele acestea privi cu încordare în faţă ca şi când s-ar fi aşteptat să-i zărească. Deodată tresări. Văzu o nouă movilită de nisip care nu-şi avea nici un rost acolo. Nu putea fi o simplă întâmplare şi nici nisipul îngrămădit de vânt. Se vedea bine că era făcută de mână omenească.

— Cu siguranţă că e un semn lăsat de Sternau, zise el cu bucurie. Să vedem ce-o fi în ea.

Începu să scormonească nisipul şi scoase dinăuntru o hârtie împăturită în care scria următoarele:

„Eu am reuşit să fug, ceilalţi sunt tot prizonieri, dar sănătoşi. Am cu mine trei cai, arme şi muniţii destule. Verdoja m-a lovit în cap, pe când mă aflam în curtea conacului. Era cu Pardero şi încă unsprezece mexicani. Au intrat prin fereastra camerei falsului ofiţer şi i-au atras pe prietenii noştri în cursă. Au uitat să mă caute în buzunare. Am hârtie şi creion la mine, aşa că v-am putut scrie aceste rânduri. Prizonierii vor fi eliberaţi de mine — fiţi deci fără grijă! Luaţi-vă după urmele mele şi nu zăboviţi pe drum.

Sternau

3 septembrie 1849, ora 9 dimineaţa.

Plin de bucurie, Săgeta-trăsnetului sări în şa şi porni în goana calului, urmat de Francisco. Caii mexicani nu obosesc lesne, nici chiar după o zi întreagă de drum, aşa că aceştia, luaţi odihniţi de la conac, alergau ca vântul. Dar fiindcă şi doctorul gonea cât putea, era greu să-l ajungă atât de curând.

Călăriră fără răgaz până târziu după-amiază, când zăriră în depărtare trei puncte mici negre.

— El e şi cei doi cai luaţi de la bandiţi, strigă Săgeata-trăsnetului. Trebuie neapărat să-l ajungem până a nu se înnopta.

Dădură pinteni cailor, care goneau ca nălucile. Trecu o jumătate de ceas; punctele creşteau din ce în ce până ce desluşiră un călăreţ şi doi cai fără povară. Deodată se văzu bine cum călăreţul ridicase puşca şi o rotea deasupra capului.

— S-a întors şi ne-a văzut, zise Săgeata-trăsnetului.

— Crede că suntem duşmani, altminteri s-ar opri să ne aştepte, răspunse Francisco.

— Eşti foarte priceput în meseria ta, dragul meu, dar om

al savanelor nu eşti, zise zâmbind Săgeata-trăsnetului. Ca să ne aştepte, ar însemna să piardă din timp şi spaţiu şi acum fiecare clipă e preţioasă. Pe întuneric nu se pot vedea urmele bandiţilor şi rămânem în urmă, pe când ei înaintează tot mai mult. De aceea trebuie să ne folosim de timp cât mai e lumină, şi doctorul se aşteaptă să-l ajungem din urmă.

— S-ar fi putut însă să fie nişte duşmani.

— Cu atât mai mult n-ar avea nici un interes să ne aştepte. Bănuieşte însă că suntem de-ai lui. Uite, ne face iar semn.

Acum ridică şi Săgeata-trăsnetului puşca şi o roti deasupra capului ca să-l priceapă doctorul.

— Ne apropiem din ce în ce de el, zise Francisco.

— Nu-i de mirare; caii noştri sunt odihniţi, pe când ai lui nu. Şi-apoi, e mai voinic ca noi, deci şi mai greu de dus. Uite, acum schimbă calul.

Într-adevăr, Sternau sărise din fugă în spinarea unuia din caii pe care-i ducea cu sine.

Distanţa dintre ei scădea mereu. Îşi puteau auzi chiar glasul.

— Domnule Sternau, strigă Săgeata-trăsnetului în limba germană.

Doctorul întoarse capul şi răspunse cu glasul lui puternic:

— Bună ziua, domnule Unger. Te-am recunoscut de mult.

— După ce?

— Numai un cunoscător al pustiului călăreşte în felul acesta şi ştiam că la del Erina rămăseseşi singur d-ta. Dar hai mai repede!

— Vin îndată.

Săgeata-trăsnetului se săltă în şa ca să uşureze calului povara şi scoase un fluierat strident. Calul se repezi ca fulgerul, al lui Francisco la fel, şi după câteva minute călăreau amândoi alături de Sternau.

— Bine-aţi venit, le zise el voios. Dar de ce-aţi luat atâtea

bulendre cu dumneavoastră?

— Sunt numai lucruri folositoare, răspunse Săgeata-trăsnetului zâmbind. Socot că prietenii noştri vor fi cam goluţi şi le-am luat haine şi arme.

— Zău? zise doctorul bucuros.

— Da, de toate.

— Foarte bine aţi făcut. Ce mai e pe la conac? Când s-a descoperit lipsa noastră?

Săgeata-trăsnetului îi povesti ce şi cum, în timp ce caii goneau de zor. Când se înnopta şi urmele bandiţilor nu se mai putură deosebi prin întuneric, poposiră pe un loc cu iarba rară unde caii aveau ce paşte. Nu găsiră însă nici o aşchie ca să facă foc, aşa că trebuiră să rămână pe întuneric. De altfel nici nu aveau chef de vorbă fiindcă se cerea să se odihnească bine în vederea lungului drum pe care îl mai aveau de făcut.

Când se lumină de ziuă încălecară şi o porniră în goană prin pustiu.

13. Inimă-de-urs şi Ucigătorul-de-bivoli

La hotarul de miazăzi al Noului Mexic şi Arizona, în vecinătatea lui Rio Grande del Norte, se află la sud de acest însemnat râu al Mexicului un şes întins, ici, colo întrerupt de un şir de dealuri care coboară la răsărit şi nord-est în câmpiile indienilor comanşi. Şesul însă e al apaşilor şi între aceste două triburi dăinuie dintotdeauna o ură de moarte.

Comanşii fuseseră chemaţi în Mexic pentru a mări numărul trupelor guvernamentale. Alergaseră în număr mare nădăjduind să se întoarcă cu prăzi bogate. Porniseră mii şi mii, dar nu făţiş, ci împărţiţi în cete şi pe furiş, ca să nu prindă de veste duşmanii lor neîmpăcaţi, apaşii.

Cu vreo săptămână înainte de întâmplările povestite mai sus, se putea vedea pe şes, într-o mică prerie, o mare agitaţie. Era perioada când bivolii sălbatici pornesc în cârduri spre regiunile de la miazăzi. Acesta e prilejul când indienii vin să-i pândească prin locurile de trecere pentru a-şi face proviziile de carne pentru iarnă.

Soarele apăruse de mult la orizont, luminând cu suliţele lui de foc un spectacol sângeros. Cât cuprindeai cu ochii, leşuri de bivoli ucişi şi trupuri arămii alergând de colo până colo îndeletnicindu-se cu „facerea cărnii”, cum numesc oamenii preriilor această operaţie. Focuri numeroase, deasupra cărora sfârâiau hălci mari de carne, sute de cureluşe şi sfori legate de stâlpi pe care atârnau felii subţiri de carne de bivol, ca să le usuce vântul şi soarele.

În mijlocul acestui tablou atât de pitoresc se ridicau trei corturi. Erau făcute din piei de bivoli şi împodobite cu pene de vultur, semn că slujeau de acoperământ unor şefi vestiţi printre indieni. În două din aceste corturi nu se afla acum nimeni. În faţa celui de-al treilea însă, stătea un bătrân

indian, tatuat din cap până în picioare, îşi înfăşurase trupul într-o piele de cerb tăbăcită, iar alături de el se vedea o puşcă cu ţeava lungă. Cicatrice numeroase îi brăzdau trupul şi părul îi era strâns în vârful capului într-un fel de coc, în care stăteau înfipte cinci pene de vultur.

Omul acesta era Calul-înaripat, una din cele mai de seamă căpetenii ale apaşilor. Era cărunt tot şi nu mai avea destulă putere să vâneze bivoli, dar inima îi era încă tânără şi mintea ageră, de aceea vorba lui avea precumpăneală. În sfat era preţuit mai mult decât părerile a sute de războinici. Fiindcă nu mai putea lua parte la vânătoare, stătea înaintea cortului său şi privea la spectacolul care se desfăşura sub ochii lui. Vânătorii de bivoli erau mulţi, căci se întovărăşiseră alte trei triburi prietene apaşilor.

Şesul era presărat cu tufişuri, şi printre aceste mici insule de verdeaţă se dădeau luptele între vânat şi vânători. În apropierea celor trei corturi ale căpeteniilor triburilor se afla un tufiş des. Părea că bătrânul şef nici nu se uita într-acolo, totuşi ochiul lui ager zărise crăcile mişcându-se. Puse mâna pe puşcă şi vru să tragă, crezând că e vreo sălbăticiune mai măruntă, dar văzu un om ivindu-se dintre tufe şi apropiindu-se de el. Era un apaş, un străin. Cum putuse el ajunge până în mijlocul lor, fără să fie simţit de cineva?

Calul-înaripat rămase cu degetul pe trăgaci, dar străinul ridică mâna stângă în semn că n-are gânduri duşmănoase. Era îmbrăcat tot în veşminte de piele de bivol şi la spate purta o puşcă grea cu două ţevi. La brâu avea pe lângă taşca de muniţii, un cuţit şi un tomahawk. Chipul îi era arămiu, era deci un indian.

Străinul se aşeză jos, la stânga bătrânului, puse mai încolo puşca, tomahawkul şi cuţitul, dovada intenţiilor sale paşnice, şi zise în limba indiană:

— Feciorii apaşilor au avut astăzi o vânătoare îmbelşugată. Marele Spirit a fost binevoitor vitejilor săi fii.

Bătrânul era încredinţat că avea de-a face cu un războinic renumit, totuşi răspunse foarte liniştit:

— Apaşii vânează acum ca să-şi pregătească merinde, dar ştie să-şi nimerească la nevoie vrăjmaşii, şi mai bine decât bivolii.

— Calul-înaripat a spus adevărul, încuviinţă străinul.

Chipul bătrânului se însenină.

— Mă cunoşti tu, străinule?

— Nu te-am văzut nicicând, dar faima ta a străbătut dincolo de dealuri şi câmpii; cine te vede, te recunoaşte numaidecât.

— Calul-înaripat e o căpetenie a tribului; poartă pene de vultur şi stă călare pe cal când porneşte din lagăr.

În cuvintele lui era un tâlc pe care străinul îl înţelese, căci răspunse îndată:

— Şi alte căpetenii au cai, dar îi ascund când pornesc în iscoadă. Au şi ele drept să poarte pene de vultur şi la brâu scalpurile a treizeci de duşmani ucişi, dar nu vor să se dea astfel în vileag străinilor. Capul nu le-a încărunţit încă, totuşi ştiu că o punguţă cu şiretenie prinde de multe ori mai bine ca un cort plin cu pulbere şi gloanţe.

Cuvintele lui făcură mare impresie asupra bătrânului. Multe pene de vultur şi peste treizeci de vrăjmaşi! De atâta vitejie nu se poate lăuda nici Calul-înaripat, de aceea zise:

— Străinul e curajos şi şiret, numai un războinic vestit poate fi aşa, fiindcă numai un astfel de om se poate furişa în mijlocul duşmanilor. Străinule, tu nu eşti un comanş. Fiii apaşilor sunt porniţi după vânat, dar nu la luptă, securea de război e îngropată în pământ. A venit printre noi străinul ca să fumeze pipa păcii?

— A fumat-o mai de mult.

— Atunci străinul e un prieten de-al apaşilor?

— E fratele lor. Toţi jicarilla îl cunosc; de aceea a venit să-l caute aici pe vestitul Shosh-in-liett, Inimă-de-urs, căpetenia

lor.

Chipul nepăsător al bătrânului se însufleţi, îi aruncă o privire de admiraţie străinului şi-l întrebă:

— Străinul e frate cu Inimă-de-urs?

— Da.

— Şi e îndreptăţit să poarte şapte pene de vultur?

— Da.

— Şi la cingătoare treizeci de scalpuri duşmane?

— Chiar mai multe.

— Atunci ştiu cine e. E Mocaşi-tayiss, Ucigătorul-de-bivoli, de aceea nu poartă penele de vultur la el ci le lasă acasă în wigwamul său.

— Calul-înaripat a ghicit. Fratele meu Inimă-de-urs se află aci printre războinicii apaşilor?

— Da. A ucis astăzi peste zece bivoli. Căpetenia mixtecaşilor poate să-i vorbească; va fi el însuşi fratele nostru şi războinicii apaşilor se vor înfrăţi cu el şi nu-l vor ucide.

— Războinicul apaşilor nu l-ar putea prinde şi ucide, chiar de-ar fi duşmanul lor, răspunse indianul zâmbind. Ucigătorul-de-bivoli nu cunoaşte frica şi nu există nimeni de care să se teamă.

Bătrânul tăcu, în semn de aprobare, pe urmă îl întrebă:

— Să trimit pe cineva să-ţi aducă aici calul?

— Nu, oamenii au treabă cu tăierea bivolilor. O să mă duc eu să-l aduc. Nu-i o ruşine pentru un şef să-şi îngrijească singur calul care l-a purtat în spinare.

Se ridică de jos şi porni să se furişeze printre tufe fără să fie simţit de cineva.

Preria, care era aci numai un fel de îmbucătură a marii savane, dădea într-o pădure deasă care acoperea dealurile şi văgăunile de la poalele munţilor. Ucigătorul-de-bivoli dispăru pe sub copaci, şi tocmai vroia să coboare într-o râpă când auzi crengile trosnind şi tropot de copite. Se uită să vadă din ce parte venea zgomotul, şi văzu un taur grozav urmărit de

un vânător călare. Acesta ducea în spinare tolba cu săgeţi, în mâna stângă arcul, iar în dreapta suliţa lungă şi flexibilă, care e mult mai primejdioasă pentru animal decât un glonţ de puşcă. Vânătorul nu părea s-aibă mai mult de douăzeci de ani. Unul mai în vârstă şi mai cu experienţă ar fi preferat carnea fragedă a unei bivoliţe tinere, decât a unui taur bătrân, şi nici n-ar fi cutezat să urmărească un animal atât de voinic prin locuri primejdioase ca acelea, în înfierbântarea luptei, însă, vânătorul nu mai ţinea seama de nimic. Gonea prin hârtoape şi tufe unde crengile îi sfâşiau carnea.

Vânat şi vânător apucară pe râpa în fundul căreia se afla ascuns calul Ucigătorului-de-bivoli. Taurul, văzându-se încolţit, îşi lăsă capul în piept; vânătorul aruncă suliţa, dar nu nimeri locul potrivit ca să-l ucidă, şi numai îl răni. Înfuriat, taurul se repezi cu coarnele înainte şi spintecă burta calului vânătorului. Acesta avusese însă timp să sară la vreme şi scăpă de primejdie. Nu mai avea acum altă armă decât cuţitul şi săgeţile. Într-o clipă slobozi o săgeată care se înfipse în ochiul taurului. Fusese o prezenţă de spirit cu adevărat uimitoare. Dar taurul mai avea un ochi, şi acesta zdravăn. Scoase un răget îngrozitor, rămase o clipă în loc şi lăsă iar capul în piept, pregătindu-se să se repeadă asupra vânătorului. De astă dată coarnele lui ascuţite l-ar fi nimerit cu siguranţă, dar în acelaşi moment un glonte şuieră pe la urechile vânătorului şi odată cu pocnitura taurul lăsă capul într-o parte, se cutremură, genunchii i se îndoiră şi căzu mort la pământ. Glonţul îi pătrunsese prin ochi de-a dreptul în creier.

Când Ucigătorul-de-bivoli văzuse ce sfârşit tragic va avea lupta, se lăsase la vale pe povârnişul râpei şi împuşcase taurul. Vânătorul se întoarse mirat şi-l văzu pe indian încărcându-şi foarte liniştit puşca.

— I se pare fratelui meu mai gustoasă carnea de taur bătrân decât a unei bivoliţe tinere? îl întrebă acesta pe

vânător cu ironie. Şi găseşte mai nimerit să-l ucidă în pădure decât pe câmpie? Ar trebui ca fratele meu să fie mai prevăzător şi mai cuminte de-acum încolo.

Cu toată pielea oacheşă a feţei, se vedea bine că tânărul roşi până în albul ochilor. Zise însă dârz:

— Ce-ţi pasă ţie dacă mă omora taurul?

— N-are fratele meu părinţi ca să-l jelească?

— Tatăl meu e Calul-înaripat, răspunse cu mândrie vânătorul.

— Şi pe tine cum te cheamă?

— Numele meu îmi va duce faima peste dealuri şi văi.

— Aşadar n-ai încă nici un nume? Ai fi murit atunci fără să se poată spune cine a fost îngropat. Tânărul meu frate a scăpat de o mare ruşine. Să fie mai cu băgare de seamă de-acum înainte şi va purta în viitor un nume care să-i facă fală.

Obiceiul la apaşi e ca să se dea nume bărbaţilor de-abia după ce au înfăptuit ceva eroic. E o mare ocară pentru un tânăr să moară fără nume. De aceea mânia tânărului la aceste cuvinte spori.

— Să-ţi iau scalpul ca să-mi fac astfel un nume? strigă el trăgând cuţitul de la brâu.

Ucigătorul-de-bivoli zâmbi.

— Până s-apuci tu să-l iei pe al meu, l-aş lua eu de zece ori pe-al tău...

— Încearcă!

Cu aceste cuvinte, tânărul apaş îl apucă pe Ucigătorul-de-bivoli de piept şi vru să înfigă cuţitul în el. Dar acesta îi prinse cu un gest fulgerător mâna care ţinea cuţitul şi i-o strânse cu atâta putere, încât tânărul scoase un urlet de durere şi arma îi căzu la pământ.

— De când e obiceiul să se vaite un apaş când îl doare ceva? îl întrebă căpetenia mixtecaşilor. Şi de când mai e obiceiul să-l ucidă pe acela care i-a salvat viaţa? Aş avea acum dreptul să-ţi iau scalpul, dar te iert fiindcă... uite colo un

duşman care e mai vrednic de luptă decât tine, zise el arătând cu mâna spre marginea râpei, unde tufele se dăduseră la o parte şi dintre ele apăruse un urs enorm. Era un urs grozav, cenuşiu, dintr-aceia cărora americanii le spun grizzly şi care, când se ridică în două labe, e înalt de aproape trei metri, fiind în stare să târască cu el un bou, atât e de puternic. E socotit ca cea mai primejdioasă fiară de pe suprafaţa pământului. Cine poate înfrânge un urs cenuşiu e considerat egal cu un erou care a ucis şi a luat scalpurile a zece duşmani.

Ursul adulmecase a pradă şi venea întins spre ea.

— Ah! de-aş avea eu acum puşca tatei!... strigă tânărul indian.

Unui apaş nu i se dă armă de foc decât după ce şi-a căpătat un nume.

— Uite-o pe-a mea, zise Ucigătorul-de-bivoli. Apaşul îl privi încremenit. Nu putea pricepe cum e cu putinţă să renunţe cineva la un astfel de vânat. Văzu însă pe celălalt întinzându-i foarte serios puşca şi înţelese că nu e o glumă. O smuci repede şi alergă în întâmpinarea ursului.

Mai repede decât el fusese însă Ucigătorul-de-bivoli; trase cuţitul de la brâu şi, luând-o pe altă parte, ajunse înaintea tânărului în faţa fiarei. Vroia să supravegheze lupta ca să poată interveni la nevoie. Ursul îşi ochise prada. Era la numai şase paşi de băiat şi se ridicase pe labele dinapoi ca să-l cuprindă în braţe. Indianul se folosi de prilej, ochise şi trase între coaste, chiar în dreptul inimii, apoi sări la o parte cu puşca întinsă spre urs şi cu mâna pe trăgaci. Puşca era cu două ţevi. Fiara mai făcu doi, trei paşi şi se opri, scoase un mormăit, sângele îi ţâşni prin gură şi se prăbuşi la pământ.

— Minunat! strigă Ucigătorul-de-bivoli. Glonţul l-a nimerit drept în inimă. Fratele meu are ochiul ager şi mâna sigură. N-a tremurat o clipă. Fratele meu va fi cândva un mare războinic. Acum are dreptul să i se dea un nume şi eu îi voi fi

prietenul lui atâta vreme cât marele Manitou mă va dărui cu viaţă.

Apaşul, care nu clipise în faţa grozavei fiare, începu acum să tremure de bucurie.

— E cu adevărat mort? întrebă el.

— Da. Fratele meu îi poate lua pielea şi păstra capul afumat ca un trofeu, în amintirea, celei dintâi fapte eroice pe care a săvârşit-o.

Tânărul se lăsă în genunchi lângă urs, ca să vadă dacă mai dă vreun semn de viaţă. Indianul acesta era mai bucuros de isprava lui decât mulţi albi când primesc cea mai înaltă decoraţie. Se apucă numaidecât să jupoaie ursul, în vreme ce Ucigătorul-de-bivoli îşi încarcă puşca, se duse să-şi dezlege calul şi plecă lăsându-l pe tânăr să-şi vadă de treabă.

Când ieşi din pădure, soarele scăpătase de după deal; peste o jumătate de ceas va fi noapte. Apaşii târau bivolii ucişi cu frânghii de curele la locul unde îşi îngrămădeau vânatul de peste zi. Mixtecaşul nu mai veni pe furiş ci în văzul tuturor. Se îndreptă spre corturile căpeteniilor, şi când fu lângă ele descăleca. În faţa unuia din corturi stătea un indian cu trei pene de vultur înfipte în cocul capului. Era Inimă-de-urs.

— Inima mea a fost dornică de tine, frate, îi zise el întinzându-i mâna. Mulţumesc marelui Manitou că mi-a îngăduit să te revăd. Fii oaspetele cortului meu şi vino să fumezi pipa păcii cu fraţii mei.

Războinicii care stăteau în cerc în jurul lor priveau cu respect la căpetenia mixtecaşilor şi se dădură la o parte să-i facă loc de trecere. Cei doi indieni se apropiară de cortul bătrânului şef cu care vorbise mai înainte Ucigătorul-de-bivoli; se afla aci şi un al treilea şef. Se ridicară amândoi în picioare şi-şi dădură mâna în semn de bun-sosit.

Apaşii se apucară să pregătească cina. Hălci mari de carne de bivol se frigeau în frigare şi răspândeau un miros cât

se poate de plăcut pentru stomacurile lor flămânde. Numai unul singur lipsea de la ospăţ: feciorul bătrânului şef Calul-înaripat, dar nimeni nu-l pomeni. De altfel toţi tăceau în vreme ce se pregătea ospăţul. E obiceiul la indieni ca să nu se vorbească în timp ce se frige carnea, şi numai când e gata căpetenia tribului are dreptul să înceapă. Deodată privirile tuturor se îndreptară spre o făptură ciudată şi grozavă care venea cu paşi rari spre ei. Era tânărul apaş. Jupuise ursul de piele, dar îi lăsase capul şi şi-l pusese peste al lui, aşa că blana părea o manta care se târa ca o trenă după el.

Când ajunse lângă cortul tatălui său se opri. Era foarte mirat văzându-l pe străin alături de el, dar nu zise nimic şi-i puse la picioare două din labele ursului. Era un omagiu, un semn de cinstire pe care ceilalţi nu-l puteau pricepe. Înţeleseră însă că era în legătură cu uciderea ursului, totuşi nimeni nu scoase un cuvânt. Nici chiar Calul-înaripat, dar în ochii lui lucea bucuria că feciorul lui doborâse o fiară atât de grozavă cum e ursul cenuşiu. În sfârşit, când friptura începu să sfârâie molcom deasupra focului, semn că e aproape gata, Calul-înaripat se sculă în picioare şi începu:

— Ziua de astăzi a hărăzit războinicilor apaşi o mare bucurie: Ucigătorul-de-bivoli, marele şef al mixtecaşilor, prietenul fratelui nostru Inimă-de-urs, a venit să fumeze cu ei pipa păcii. Mâna lui e puternică, piciorul sprinten, mintea înţeleaptă şi tot ce face sunt fapte de vitejie. Fie binevenit printre noi!

După ce-şi sfârşi discursul, bătrânul luă un cărbune, aprinse luleaua, trase de şase ori din ea, suflând fumul spre cer, spre pământ şi spre cele patru puncte cardinale, apoi o întinse musafirului.

Acesta se ridică de jos şi zise:

— Fiii apaşilor sunt războinici renumiţi prin vitejia lor, căci până şi copilandrii lor ucid ursul cu un singur glonţ fără măcar să clipească.

La vorbele lui toţi îşi aţintiră privirile la feciorul bătrânului şef. Acesta aflase din cuvintele tatălui său cine era omul căruia avea să-i mulţumească pentru bunătatea lui şi inima îi tresări în piept de bucurie. Bătrânului însă i se umeziră ochii când auzi pe un astfel de războinic lăudându-i feciorul.

— Căpetenia mixtecaşilor, urmă Ucigătorul-de-bivoli, a venit printre voi să vă aducă o veste mare. Vă va spune-o după cină. Duşmanii voştri sunt şi duşmanii lui şi prietenii voştri sunt şi prietenii lui. El şi-ar da viaţa pentru fiecare din fiii apaşilor şi va fi bucuros ca faima mixtecaşilor să se contopească pe de-a-ntregul cu a lor.

După ce sfârşi trase şi el şase fumuri din lulea şi le împrăştie în aceleaşi direcţii după cum făcuse bătrânul, apoi dădu calumetul lui Inimă-de-urs, care îl trecu şi el, la rândul său, celuilalt şef, un alt fiu al bătrânului, şi apoi, din mână în mână, la toţi războinicii adunaţi în jurul focului, în afară de tânărul care n-avea încă nume şi nu se putea deci bucura de această favoare.

După ce se sfârşi solemnitatea, începu cina. Toate hălcile acelea enorme de carne fură înghiţite la repezeală, pe urmă bătrânul spuse că e gata s-asculte vestea adusă de Ucigătorul-de-bivoli.

Acesta începu astfel:

— În ţara întinsă a Mexicului a izbucnit o mare gâlceava. Războinicii ca şi oamenii paşnici nu erau mulţumiţi de căpetenia lor. E un alb şi nu-şi face datoria cum s-ar cuveni s-o facă. Oamenii şi-au ales atunci o altă căpetenie, pe indianul Juarez; acesta e puternic ca un taur, viclean ca o panteră şi ştie tot ce trebuie să cunoască un şef.

— Omul acesta a ascultat glasul neamului său şi voieşte să-l facă fericit. De aceea a strâns în juru-i tot oameni viteji unul şi unul şi cutreieră ţinuturile ca să adune pe lângă el pe toţi cu dragoste de ţară. Căpetenia de până acum are frică şi a trimis o ştafetă la fiii comanşilor să-i vină în ajutor. Atunci

căpeteniile acestora au ţinut sfat şi i-au făgăduit ajutorul lor. Sute şi sute din ei pornesc acum spre Mexic. Vor să se aşeze cu toţii între imaşurile apaşilor şi Mexic; dacă izbutesc, atunci li se taie războinicilor apaşi calea spre ţinuturile de miazăzi şi îi împing spre munţi, unde vor duce mare lipsă, fiindcă iarna bate la uşă. Dar căpetenia cea nouă a mexicanilor are dragoste pentru vitejii războinici apaşi şi vrea să-i vadă înfrânţi pe câinii de comanşi. De aceea m-a trimis pe mine să vă spun că voieşte împreună cu voi să-l respingă pe duşman. Comanşii au şi pornit la drum, dar dacă apaşii se grăbesc şi li se pun în cale între pustiul Mapimi şi oraşul căruia i se zice Chihuahua, duşmanii nu vor mai putea înainta şi vor fi biruiţi în pustiu.

După ce sfârşi, se aşeză iar la locul lui. Apaşii tăcură multă vreme, apoi Calul-înaripat luă cuvântul:

— Cuvintele fratelui nostru bine le-am auzit şi găsim că bine-a grăit. Căpetenia cea nouă e un indian de-al nostru şi ne e mai drag decât un alb. Fiii apaşilor nu se vor lăsa învinşi de câinii de comanşi. Calul-înaripat roagă pe fraţii lui să-şi dea părerea.

Inimă-de-urs se sculă atunci în picioare şi zise:

— Aveţi aici, înaintea voastră, pe fratele meu Ucigătorul-de-bivoli. E un mare războinic, nu se teme de duşmani şi gura lui grăieşte adevărul. Nicicând nu va ieşi de pe buzele lui un cuvânt care să fie în dauna fiilor şi fiicelor apaşilor. Mulţi comanşi am ucis eu împreună cu el şi nădăjduiesc să le mai iau încă multe scalpuri. Acestea sunt pe drum, de aceea se cere să nu mai zăbovim nici noi. S-au adunat aci trei neamuri de apaşi să-şi pregătească merinde pentru iarnă. Eu, căpetenia vitejilor jicarilla, sunt gata să pornesc îndată la drum, dacă triburile celelalte aflate aci făgăduiesc să ne facă şi nouă parte din merinde şi să vină pe drum după noi.

Acum luă cuvântul cel de-ai treilea şef, feciorul bătrânului.

— Fratele meu Inimă-de-urs a grăit înţelept, zise el.

Războinicii apaşilor să nu mai piardă vremea; unul din noi trebuie să plece îndată, fie eu sau altul, după cum sfatul va hotărî.

Aşadar toţi erau învoiţi, mai rămânea acum să-l întrebe şi pe vraciul lor.

„Vrăjitorul” sau vraciul tribului îşi purta cu mândrie însemnele demnităţii sale: scalpuri, pungi, cozi împletite, beţişoare şi steguleţe. Se înfăşură acum într-o piele de bivol proaspătă şi începu un dans care, la lumina jăratecului, părea şi mai înfiorător.

Indienii priveau cucernici şi nu-şi pierdeau defel răbdarea, deşi dansul ţinu multă vreme. În cele din urmă vraciul se opri, luă două vreascuri aprinse şi privi cu mare luare-aminte încotro se îndrepta fumul. Se uită apoi la stele şi zise cu glas răsunător:

— Manitou, Marele Spirit, e mânios pe viermii care îşi zic comanşi. Ii dă pe mâna apaşilor şi porunceşte ca războinicii jicarilla să pornească la drum îndată ce soarele se va înălţa a doua oară pe cer. Celelalte triburi să plece după ce se va zbici carnea pregătită pentru iarnă.

În cuvintele lui nu era numai aprobarea, ci şi hotărârea care trib să pornească mai întâi. Căpetenia acestuia era Inimă-de-urs. Oamenii lui erau cât se poate de voioşi de această hotărâre. Li se dădea o zi întreagă pentru pregătiri. Pregătirile erau mai ales zugrăvirea chipului în culorile de război, căci fără aceasta indianul nu are încredere în biruinţă.

Mai discutară şi alte chestiuni, dar se învoiră toţi numaidecât, căci erau bucuroşi să pornească la luptă împotriva comanşilor.

Acum veni rândul să se hotărască dacă tânărului apaş feciorul Calului-înaripat să i se dea un nume, răsplata cuvenită actului său de bravură la care fusese de faţă Ucigătorul-de-bivoli. Tânărul stătea tăcut la o parte şi nu zicea nimic.

— Fiul mea s-a îmbrăcat în pielea ursului, zise bătrânul. Avea el dreptul s-o facă sau nu?

— Eu l-am ucis, răspunse băiatul.

— Singur?

— Da.

— Cu ce armă?

— Cu puşca pe care mi-a împrumutat-o vestitul şef al mixtecaşilor. Îl am martor.

— Căpetenia mixtecaşilor a fost martor la lupta feciorului meu cu ursul; văd labele fiarei la picioarele lui. Să ne spună şi nouă cum s-au petrecut lucrurile.

Ucigătorul-de-bivoli povesti atunci cele întâmplate, căutând să ocolească tot ce-ar fi putut să-l jignească pe tânăr şi, după ce sfârşi, Inimă-de-urs se ridică spunând:

— Feciorul Calului-înaripat a doborât ursul cenuşiu cu un singur glonţ. E mai mult decât dacă ar fi ucis zece fii de-ai comanşilor. Inima lui e vitează, mâna sigură şi ochiul ager; e vrednic să fie primit printre războinici. Inimă-de-urs vroieşte să i se dea un nume.

Cererea aceasta era cât se poate de măgulitoare pentru tată şi fiu, deoarece ei, interesaţi în cauză, nu aveau dreptul s-o ceară.

Învingătorul ursului stătea în picioare lângă foc. Ochii îi luceau de mândrie şi de bucurie.

— Fratele meu Inimă-de-urs e vestit printre cei mai vestiţi, lui am să-i mulţumesc că voi avea şi eu un nume. Când va avea loc serbarea?

— Îndată ce fiii apaşilor se vor înapoia în wigwamurile lor, răspunse bătrânul.

— Dar se poate să ia parte la lupta împotriva câinilor de comanşi unul care n-are încă nume?

— Nu.

— Eu însă vreau să-l însoţesc pe Inimă-de-urs, prietenul meu, în Mexic, de aceea vreau să mi se dea chiar de mâine

numele.

— Nu e obiceiul. Labele ursului aparţin căpeteniei mixtecaşilor, oaspetele nostru; să hotărască el, dacă ştie vreunul pentru tine.

— Numele l-am găsit, răspunse Ucigătorul-de-bivoli. Tânărul meu prieten a biruit ursul, de aceea zic să-l cheme Şoşseste, adică Ucigătorul-urşilor-grizly. Dacă fratele meu Calul-înaripat îngăduie, tânărul va porni mâine cu noi ca să biruie pe comanşi cum l-a biruit pe urs.

Hotărârea faimosului mixtecaş era iarăşi o distincţie pentru apaş şi fu primită numaidecât.

Sfatul luă sfârşit, dar căpeteniile celor trei triburi de apaşi statură încă mult de vorbă, discutând cu gravitate despre luptele care îi aşteptau, în cele din urmă, se făcu linişte. Lagărul era păzit de santinele care se schimbau din ceas în ceas.

A doua zi dimineaţă avu loc serbarea aşa-zisului botez, când cele două labe de urs fripte aveau rolul principal.

Ucigătorul-urşilor-grizly primi în dar cea mai bună puşcă a tatălui său şi, ca fecior al unei căpetenii de trib, dreptul să poarte o pană de vultur în vârful capului. După-amiază se începu zugrăveala de război a feţei. Erau peste două sute de inşi care porneau la luptă în zorii zilei şi aveau de lucru cu pregătirile, împodobindu-şi îmbrăcă-mintea şi armele cu trofeele luptelor anterioare.

Când armata aceasta părăsi a doua zi lagărul, apaşii fură petrecuţi o bucată de drum de ceilalţi apoi, după ce se depărtară, formară convoiul după obiceiul indian, adică mergând unul în urma altuia. Cel mai bătrân dintre războinici fu însărcinat cu conducerea convoiului, pe când Ucigătorul-de-bivoli, Inimă-de-urs şi Ucigătorul-urşilor-grizly porniră în goana cailor ca să cerceteze locurile pe unde avea să treacă convoiul şi să vadă dacă nu-i aşteaptă vreo primejdie.

— Deoarece ar fi fost o lipsă de prevedere s-o ia pe

câmpie, merseră peste dealuri şi văi ca să coboare la şes. Drumul acesta pe ocolite îi întârzie mult dar nu puteau face altfel. Dacă ar fi luat-o de-a dreptul prin prerie, ar fi fost expuşi la un atac neprevăzut. De-abia a cincea zi de la plecare cei trei călăreţi ajunseră în pustiul Mapimi. Deodată toţi trei îşi struniră caii în acelaşi timp, căci zăriseră urme.

— Copite de cai, zise Ucigătorul-urşilor-grizly, care descălecase.

— Să le numere fratele meu şi să-mi spună câţi au fost, zise Inimă-de-urs, vrând să-l pună la probă pe tânărul apaş.

Acesta examina urmele, apoi răspunse:

— Treisprezece.

— Aşa e. Şi călăreţii cine erau?

— Albi.

— După ce cunoaşte fratele meu că au fost albi?

— N-au mers unul în urma celuilalt, se văd desluşit toate urmele de copite.

— Când au trecut pe-aici?

Tânărul apaş se apucă iar să cerceteze, se aplecă, apoi zise:

— Soarele e acum drept deasupra capului nostru; au trecut ieri, după răsăritul lui.

— Erau grăbiţi?

— Foarte. Copitele cailor au răscolit nisipul şi l-au azvârlit în urmă, semn că alergau în goană.

— Bine a văzut fratele meu. Ar putea el acum să-mi spună dacă erau oameni paşnici sau nu?

Tânărul îl privi nedumerit şi clătină capul îngândurat.

— Cine poate cunoaşte aşa ceva după urmele cailor? întrebă el.

— O să-i dovedesc eu acum fratelui meu că se poate. Mapimi cere patru zile de drum călare ca să-l străbaţi. Cine a călărit trei zile în şir îşi ştie calul obosit şi caută pe cât se poate să-l cruţe. Urmele de copită nu sunt uşoare ca la galop,

ci foarte adânci; nici săriturile lungi, ci scurte. Caii erau peste măsură zoriţi de călăreţi, semn că fugeau de cineva.

Apaşul încercă să se justifice.

— Şi cine e urmărit goneşte, zise el.

— Dacă ar fi fost aşa, s-ar fi ţinut în urma fugarului şi nici nu se vede o altă urmă; aşadar ei erau urmăriţi şi fugeau de urmăritori.

— Fratele meu, Inimă-de-urs, are dreptate, încuviinţă şi Ucigătorul-de-bivoli. Urmăritorii pot fi din moment în moment aici şi nu trebuie să ne vadă. Ucigătorul-urşilor-grizly să se întoarcă îndată să le spună războinicilor apaşi să se îndrepte spre miazănoapte şi să ne aştepte după dealurile care mărginesc pustiul. În vremea asta noi vom căuta să dăm de rostul urmelor.

Tânărul apaş încalecă şi porni în goana calului, pe când cei doi indieni cercetau cu băgare de seamă urmele. Deodată se priviră cu înţeles.

— Fugarii s-au dus spre apus, zise Ucigătorul-de-bivoli.

— De-a dreptul spre trecătoare. Primejdios loc...

— Poate că fugarii au vrut să întindă o cursă urmăritorilor. Ia să vedem!

— Să ne ştergem mai întâi urmele, fiindcă s-ar putea s-avem de-a face cu duşmani.

Împrăştiară nisipul peste urme pe o bună bucată de drum, încălecară şi făcură un ocol prin pustiu, până ce ajunseră la poalele munţilor care mărginesc în partea de vest pustiul Mapimi. Se afla aci o trecătoare foarte primejdioasă, cu urcuşul şi coborâşul plin de râpe şi prăpăstii. În sfârşit urcară coama unui deal de unde se putea vedea bine trecătoarea. Aci trebuiau mexicanii lui Verdoja s-aştepte să treacă Sternau, ca să-l prindă sau să-l împuşte, intenţie de care, bineînţeles, indienii habar n-aveau. Descălecară, ascunseră caii în nişte tufe şi priviră în vale.

— Ah! exclamă deodată Inimă-de-urs. Exclamaţia lui era

pentru celălalt o dovadă că ochii ageri ai indianului zăriseră ceva. Se uită şi el în direcţia unde îi arăta tovarăşul său şi văzu un om urcând povârnişul. De la depărtarea unde se aflau ei, omul se vedea numai cât un cărăbuş, totuşi pe măsură ce înainta se putea desluşi din ce în ce mai bine.

— Un mexican! zise Ucigătorul-de-bivoli.

— Aşa e, pare să fie chiar mai mulţi, mai încolo de coastă.

— Pândesc pe cineva.

Omul urcă dealul, puse mâna streaşină la ochi şi scrută depărtarea. Se uitară şi ei în aceeaşi direcţie.

— Vin! şopti Ucigătorul-de-bivoli.

— Sunt trei oameni călări, răspunse Inimă-de-urs, a cărui privire era tot atât de ageră ca şi a tovarăşului său.

— Să fie ăştia urmăritorii?

— Nu cred ca trei inşi să urmărească pe alţi treisprezece.

— De ce nu? Dacă sunt oameni voinici... De altminteri s-ar putea să fie cercetaşi trimişi înainte şi ceata să vină mai pe urmă.

— S-aşteptăm şi vom vedea noi ce-o să e întâmple.

Îl observau acum pe mexicanul din vârful dealului; acesta îi zărise şi el pe călăreţi, căci scoase un strigăt şi coborî în fugă coasta.

— Dă de veste celorlalţi care trebuie să fie ascunşi pe undeva pe-aproape, zise unul din indieni.

— Aşa şi era, căci imediat după aceea apărură încă doi şi se ascunseră în spatele unui colţ de stâncă.

— Au să-i omoare, zise Inimă-de-urs.

— Dar de ce sunt numai trei când noi am văzut după urme că au fost treisprezece?

— Probabil că tovarăşii lor şi-au văzut de drum. Au socotit pesemne că sunt de-ajuns ca să ucidă mişeleşte pe la spate trei viteji.

— Să le dăm de ştire?

— Nu numai atât, să le venim chiar în ajutor, dacă vedem

că merită. Trebuie să căutăm ca în scurtul timp până s-ajungă ei aici, noi să ieşim în spatele acelora de colo.

Zis şi făcut. Coborâră în fugă dealul pe după tufişurile care dominau trecătoarea, se furişară la locul unde aşteptau cei trei mexicani şi se ascunseră după nişte bolovani. Îi puteau vedea de-aici foarte bine; de asemenea şi întreaga vale de dincolo de trecătoare.

Se auzi tropot de cai şi drumeţii apărură în raza vederii lor.

— Ah, răcni Inimă-de-urs, acesta e Itinti-ka, Săgeata-trăsnetului, fratele nostru. Îl ştiam bolnav...

— Şi Francisco, argatul lui Arbellez? Oare ce-or fi căutând ei pe-aci? Nu cumva s-a întâmplat ceva la conac? adăugă Ucigătorul-de-bivoli îngrijorat.

— O să aflăm noi numaidecât. A, dar uite-l şi pe fratele meu Matava-se! De unde până unde?

— L-am cunoscut şi eu acum câteva luni la hacienda del Erina.

— Să-i omoram pe aceşti trei mexicani!

— Să vedem mai întâi ce gânduri au. Dacă pun mâna pe arme îi împuşcăm pe loc.

Mexicanii stăteau şi ei ascunşi după un bolovan şi şuşoteau între ei. Aşteptau ca Sternau să ajungă de-abia a doua zi şi acum sosea cu încă doi. Cine să fie aceştia?

— Pesemne că s-au întâlnit pe drum, zise unul din mexicani. Ei, acum ce facem? De prins nu mai poate fi vorba, fiindcă nu e singur, dar de împuşcat ne va fi uşor.

— Şi pe ceilalţi să-i lăsăm să fugă? întrebă altul.

— Ei aş! Ca să se ducă să spună la conac? Mai avem însă timp. N-au ajuns încă în bătaia puştilor noastre şi nu trebuie să ne scape nici unul, să-i doborâm pe toţi trei deodată, altminteri s-ar putea s-o păţim rău de tot cu afurisitul ăsta de Sternau.

— Dacă ne-ar veni ajutoarele trimise de Verdoja i-am

putea prinde pe toţi trei, adăugă al treilea mexican.

— N-avem trebuinţă de alţii, suntem doar oameni în putere!

Ei nu bănuiau că, în spatele lor, se aflau doi inşi care le spionau orice mişcare.

În vremea aceasta doctorul cu prietenii lui se apropiau mereu. Lăsase calul la pas şi examina cu luare-aminte valea şi distanţa de la un perete la altul.

— Primejdios loc, zise el. Dacă Verdoja n-a pus pe cineva să ne pândească aici, atunci să ştii că e un mare dobitoc! Să înaintăm cu băgare de seamă; nu vă uitaţi nici la dreapta nici la stânga, am eu grijă de asta.

Ajunseră la locul unde poposise Verdoja cu ai săi.

— Descălecaţi, legaţi caii şi să ne prefacem că vrem să ne oprim aici ca să ne odihnim, dar repede, cât mai repede, şopti el.

Săgeata-trăsnetului privi în direcţia unde se uitase Sternau şi sări îndată de pe cal.

— Ai dreptate, răspunse el. Să ne facem însă că n-am văzut nimic. Trebuie să ne căutăm un loc de apărare.

— Colo, pe dreapta, bucata aceea mare de stâncă, răspunse Sternau. Caii n-au să ni-i împuşte. Să ne prefacem că adunăm vreascuri ca să facem focul şi să ne adăpostim după stâncă.

Lăsară caii să pască şi se apucară să adune vreascuri.

— Vor să poposească aici, îi putem deci ucide pe îndelete, zise unul din mexicani.

— Ce e asta? zise un altul. Se ascund după bolovani; pesemne că ne-au văzut urmele...

— Da de unde! Altceva trebuie să fie...

— Nu cred. Acum suntem asediaţi şi ei şi noi.

Aşa şi era. Sternau nu văzuse altceva decât o creangă ruptă proaspăt de unul din mexicani când urcase dealul. Atât îi fusese de ajuns şi lui şi tovarăşului său, Săgeata-trăsnetului,

ca să-şi dea seama că sunt pândiţi de cineva.

Se aflau acum la adăpost în dosul bolovanului.

— Ce e jocul ăsta de-a v-aţi-ascunselea? răcni mirat Francisco, care nu pricepea nimic din ce se petrece.

— Vezi cumva creanga aceea ruptă? îl întrebă doctorul.

— Da. O văd. Ei şi, ce-i cu asta?

— E că acum, de curând, a stat cineva în vârful dealului şi a pândit venirea noastră. Când ne-a văzut a coborât, sau mai bine zis s-a lăsat s-alunece prea repede la vale, şi a rupt creanga.

— Ei drăcia dracului! zise bătrânul îngrijorat.

— Nu-ţi fie frică, moşule! râse Sternau. Sunt doi, cel mult trei inşi.

— De ce aşa de puţini? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— Nu cumva crezi că Verdoja era să-şi mobilizeze întreaga trupă pentru un singur om — fiindcă mă aştepta numai pe mine — şi să-şi lase prizonierii singuri? Socotea că trei inşi sunt de-ajuns să-mi expedieze un glonţ în creier. Ar trebui acum să vedem dacă dăm de ascunzătoarea lor.

Ochiul lui ager alunecă încet de la tufă la tufă, de la bolovan la bolovan.

— Am găsit! şopti el.

— Unde? întrebă Francisco.

— Am zărit o clipă numai un genunchi în dosul bolovanului acela de colo. Ia să-i trimit eu un glonţ, aşa, într-o doară...

— N-o să-l nimerească, zise bătrânul.

— Să vedem!

Doctorul se întinse pe burtă; printre bolovanii unde erau ei era o spărtură prin care se putea vârî ţeava puştii fără să fie văzut.

— Pune dumneata pălăria în vârful puştii şi ridic-o atât cât să se creadă că e un cap de om care vrea să privească peste bolovani, îi zise el lui Săgeata-trăsnetului. Poate că vreunul din mexicani o să se lase păcălit şi o să încerce să tragă. Vom

şti atunci unde le e ascunzătoarea după direcţia din care va veni glonţul.

— Bine, să-ncercăm, răspunse Săgeata-trăsnetului zâmbind.

Cei doi indieni pândeau.

— Uite-l că descăleca, şopti Inimă-de-urs tovarăşului său. Stăpânitorul-stâncilor priveşte în juru-i... a zărit ceva.

— Da, adăugă Ucigătorul-de-bivoli, ştie că e pândit... le spune şi celorlalţi.

— A, s-a ascuns după bolovani... acum sunt salvaţi! Să vedem ce-au de gând să facă.

Deodată apăru pălăria: părea într-adevăr că e un cap de om.

— Vai, ce nesocotiţi! spuse Ucigâtorul-de-bivoli nemulţumit.

— Nu cumva crede fratele meu că Stăpânitorul-stâncilor e atât de prost? zise celălalt zâmbind. Aşteaptă şi vom vedea noi ce e.

Mexicanii se sfătuiră între ei, apoi unul luă carabina, o sprijini de muchia bolovanului, aplecă puţin capul într-o parte şi ochi pălăria. Nici n-apucă să tragă şi se auzi o pocnitură, o lumină fulgeră şi mexicanul căzu cu ţeasta sfărâmată grămadă la pământ.

— Ei, a văzut fratele meu că a fost o cursă? zise Inimă-de-urs.

— Stăpânitorul-stâncilor e cu adevărat un mare vânător, răspunse cu admiraţie celălalt indian.

— O să le vină el şi celorlalţi doi de hac, dar durează ceva mai mult. N-ar fi bine să ieşim şi noi la iveală?

— Să mergem! răspunse scurt mixtecaşul. Cei doi mexicani erau acum atât de ocupaţi cu mortul, încât habar n-aveau ce se petrece în spatele lor. Indienii se ridicară în picioare ca să-i vadă prietenii lor, le făcură semn, apoi se lăsară iar la pământ.

— Ei drace! Cine-or mai fi şi ăştia? întrebă Săgeata-trăsnetului încremenit.

— E Ucigătorul-de-bivoli şi celălalt... stai... parc-ar fi Inimă-de-urs, răspunse Sternau. Ce întâlnire! Duşmanul se află acum între două focuri. Cui i-ar fi putut trece prin minte că sunt şi ei prin apropiere! Nu se putea o coincidenţă mai fericită...

— Cu siguranţă că au să-i împuşte ei pe mexicani. Noi să stăm numai să privim, zise bătrânul Francisco.

— Mai bine-ar fi să punem mâna pe ei ca să-i descoasem niţel, poate aflăm ceva ce ne-ar putea interesa, fu de părere doctorul. Bănuiesc că mexicanii aceştia nu cunosc limba apaşilor şi când m-or auzi strigând ceva, n-au să ştie cui îi sunt adresate cuvintele şi nici ce înseamnă. Nu cred că indienii vor fi atât de imprudenţi să îmi răspundă.

— Ţi-ai găsit! rosti Săgeata-trăsnetului, care îi cunoştea mai bine.

Sternau lăsă să treacă vreo câteva minute, apoi strigă de unde era ascuns:

— *Tenilsuk nagongoakaţia* — câţi sunt la număr duşmanii?

Drept răspuns văzu două braţe ridicându-se de după bolovani.

— Aşadar numai doi, — după cum spuneam eu, zise Sternau, şi strigă: *Si ankimau to tasta ta şi ankiman hotili hiahinta* — nu vreau să fie omorâţi ci prinşi de vii!

— Ce dracu tot zbiară neamţul ăla? zise unul din mexicani mânios. Dacă vrea să ne ia peste picior, n-are decât s-o spună pe limba noastră. În ce încurcătură a dracului ne aflăm! Cum om scoate capul, ne împuşcă pe loc. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să stăm ghemuiţi aici până ce s-o înnopta, dacă nu chiar până ce vor veni ai noştri.

Se întâmplă însă altfel decât credeau ei. Indienii înţeleseră numaidecât ce vroia doctorul. Puseră jos puştile, apucară cuţitele între dinţi şi se apropiară târâş de mexicani. Sternau

îi văzu. Se ridică în picioare şi duse puşca la ochi.

— Aha, vrea să tragă! râse unul din mexicani care privea de după bolovan. Stai că-i arăt eu lui! îşi luă puşca, dar în aceeaşi clipă se simţi apucat pe la spate şi strâns cu atâta putere de gât, încât îşi pierdu cunoştinţa. Acelaşi lucru păţi şi celălalt.

— Pe ei! strigă doctorul şi alergă într-acolo urmat de tovarăşii săi.

Nu mai era însă nevoie de ajutorul lor, căci indienii se şi apucaseră să-i lege cu lasourile lor pe leşinaţi.

— Ucigătorul-de-bivoli, căpetenia mixtecaşilor, mi-a salvat pentru a doua oară viaţa, zise Sternau şi-i întinse mâna indianului.

— Matava-se s-a salvat fără ajutorul meu, răspunse el cu modestie.

Doctorul strânse apoi mâna şi lui Inimă-de-urs.

— Au trecut ani de când nu am mai văzut pe fratele meu, căpetenia apaşilor, îi zise el. Multă bucurie simte inima mea la vederea lui.

— Tot asemenea se bucură şi Inimă-de-urs. Multe veri de-a rândul a aşteptat clipa de-acum.

În câteva cuvinte, Săgeata-trăsnetului le povesti celor doi indieni vindecarea cu ajutorul lui Sternau. Stăteau de vorbă pe şoptite ca să nu fie auziţi de mexicani.

— Ce-i aduce pe prietenii noştri prin pustiu? întrebă Ucigătorul-de-bivoli.

— O întâmplare cât se poate de dureroasă, răspunse acesta. Hacienda del Erina a fost atacată.

— De cine, de mexicani?

— Da. Ticăloşii aceştia au răpit de la conac patru persoane, adică pe senior Mariano, senior Unger, seniorita Emma şi pe seniorita Karja.

— Karja, sora mea? interveni înspăimântat Ucigătorul-de-bivoli.

— Pe floarea femeilor vitejilor mixtecaşi? exclamă Inimă-de-urs. Nu se găsea nici un bărbat pe-acolo.

— Ba erau toţi, dar...

— Cum? De faţă cu bărbaţii să cuteze cineva o faptă ca asta? adăugă indianul cu dispreţ. Ăştia nu se mai pot numi bărbaţi!

— Am fost şi eu răpit odată cu ceilalţi, răspunse doctorul.

— Stăpânitorul-stâncilor a fost răpit? îl văd doar liber...

— Da, fiindcă am reuşit să fug. Îi rog pe fraţii mei să-mi îngăduie să le povestesc cum s-a întâmplat.

După ce sfârşi de povestit întâmplările din ultimele zile, apaşul îi întinse mâna şi zise:

— Fratele meu să ierte cuvintele mele nesocotite. E uşor să înfrângi prin vicleşug, în întunericul nopţii, chiar pe omul cel mai voinic şi viteaz. Acum socot că ar fi bine să ne ascundem undeva caii, fiindcă nu se ştie ce se mai poate întâmpla.

Nu trecu mult şi bandiţii se deşteptară din leşin. Francisco rămase de pază la intrarea în strâmtoare, iar ceilalţi se adunară în jurul mexicanilor ca s-audă răspunsurile pe care le vor da la întrebările lui Sternau.

— Faceţi parte din ceata lui Verdoja? începu el. Bandiţii tăcură.

— Orice tăgăduială ar fi zadarnică, v-am văzut cu ochii mei printre ei. Vă atrag atenţia că prin tăcerea voastră vă înrăutăţiţi situaţia. De ce-aţi rămas în urma celorlalţi?

— Aşa ne-a poruncit Verdoja, răspunse unul din ei posomorât.

— Pentru ce?

— Ca să te prindem şi să te ucidem.

— Mi-am închipuit eu! Aveaţi voi însă curajul, numai trei, câţi eraţi, să mă atacaţi? Aţi avut doar prilejul să vedeţi ce pot. De ucis, m-aţi fi ucis poate, dar de prins în nici un caz.

— Socoteam că o să treci de-abia mâine pe-aici, şi până

atunci era vorba să ne vină ajutoare.

— Da? Când?

— Poate chiar mâine până-n prânz.

— Câţi?

— Nu ştim nici noi.

— Ştiţi unde şi-a dus Verdoja prizonierii?

— Nu.

— Minţi!

— Crezi dumneata că Verdoja e omul care să-şi încredinţeze oricui tainele?

— Hm! S-ar putea ca aceia care vor veni mâine să ştie... Unde era vorba să vă întâlniţi?

— Aici în vale.

— Ce sumă v-a făgăduit Verdoja pentru afacerea asta?

— Câte o sută de pesos de om.

— Bine. Ne vom sfătui ce e de făcut cu voi. Hotărârea luată în ce priveşte soarta celor doi bandiţi fu cât se poate de nefavorabilă. Doctorul şi prietenul său ar fi vrut să le dăruiască viaţa, dar indienii împreună cu bătrânul Francisco erau împotrivă; aceştia îi duseră ceva mai încolo după un tufiş, şi când europenii noştri auziră curând două detunături de armă înţeleseră că au fost împuşcaţi.

Se adunară apoi toţi cinci la un loc şi indienii povestiră care era motivul venirii lor acolo. Sternau ştia numai atât: că în Monclava se află un escadron de lăncieri comandaţi de un ofiţer şi că Verdoja avea cu sine şase mexicani. Chiar dacă aceştia din urmă vor sosi mâine aici, nu aveau de ce se teme. De aceea se luă hotărârea ca Inimă-de-urs să se ducă să-şi aştepte oamenii la locul de întâlnire, iar Ucigătorul-de-bivoli să rămână cu doctorul.

Nici după-amiază şi nici peste noapte nu tulbură nimic tăcerea, dar a doua zi pe la prânz se auziră tropote de cai. Sternau rânduise fiecăruia ce avea de făcut şi dăduse ordin să fie împuşcaţi caii mexicanilor, îndată ce vor fi în bătaia

puştilor. Când zgomotul se apropie, se ascunseră cu toţii după un colţ de stâncă.

Mexicanii se iviră în vâlceaua care dădea în strâmtoare. Văzând că tovarăşii lor nu se zăresc nicăieri, porniră prin trecătoare. De-abia făcură câţiva paşi şi se auziră patru împuşcături. Caii sforăiră, se ridicară pe picioarele dindărăt, apoi se prăbuşiră la pământ. Un moment, cai şi călăreţi fură de-a-valma unii peste alţii. Prietenii noştri se folosiră de învălmăşeală, puseră mâna pe mexicani şi-i legară burduf.

— Conducătorul lor era chiar individul care se dăduse la conacul lui Arbellez drept ofiţer de lăncieri.

— Aşa! A venit vremea să ne răfuim, nemernicule! îi zise Sternau cu dispreţ. Cred că o să-ţi treacă pofta să mai faci pe ofiţerul.

Acesta îi aruncă o privire plină de ură.

— Eu sunt un mexican liber şi n-am de dat socoteală unui venetic ca tine, răspunse el dârz.

— Un mexican liber? Nu mai spune! N-am auzit până acum ca un om legat burduf să fie şi liber în acelaşi timp. Să-mi spui imediat unde i-aţi dus pe prizonierii luaţi de la hacienda del Erina.

— Treaba mea!

— Repet întrebarea, doar o singură dată! Unde sunt prizonierii?

— Nu spun!

Ucigătorul-de-bivoli trase pumnalul de la brâu, îl îndreptă spre falsul ofiţer, şi zise ameninţător:

— Unde e sora mea Karja?

Omul tăcu. Nu ştia probabil obiceiurile indienilor.

— Vorbeşte! zise iar mixtecaşul cu glas potolit.

— Nu vreau!

— Bine. Numai morţii nu vorbesc, şi cine nu vrea să vorbească trebuie să fie mort.

Cu aceste cuvinte indianul înfipse pumnalul cu un gest

fulgerător drept în inima banditului. Omul îşi dădu sufletul fără să scoată un geamăt.

— Aşa vor muri şi ceilalţi, adăugă Ucigătorul-de-bivoli cât se poate de calm.

Se apropie apoi de un alt bandit şi zise punându-i şi lui pumnalul în piept:

— Nici tu nu vrei să spui?

Omul se codi o clipă. Nu vroia să moară, dar nici să-şi trădeze tovarăşii. Momentul i se păru lung indianului; cuţitul intră până în plasele în pieptul mexicanului.

Veni rândul unui al treilea.

— Spune, câine, unde sunt prizonierii?

— Spun, iaca spun... strigă banditul îngrozit. Sunt în nişte ruine... la Chihuahua, în apropiere de moşia Verdoja.

— Descrie-mi ruinele.

— E o veche piramidă mexicană, se află la nord de conac şi e toată acoperită cu tufe.

— Pe unde e intrarea?

— Nu ştiu... era întuneric când am ajuns acolo... nu ne-a lăsat să ne apropiem. Numai senior Verdoja, senior Pardero şi o slugă bătrână de-a lui senior Verdoja au intrat înăuntru. Au dus mai întâi fetele şi pe urmă pe cei doi bărbaţi.

— Pe ce parte se află intrarea?

— Nu ştiu.

— Dar în ce direcţie a luat-o Verdoja ai văzut?

— S-a îndreptat spre tufele din colţul piramidei şi a pierit după colţ.

— Atunci pe-acolo trebuie să fie. Şi ce-aţi făcut pe urmă?

— Ne-am dus la hacienda Verdoja, unde ni s-au dat cai odihniţi şi am plecat iar.

— Încoace?

— Da.

— Câtă vreme aţi umblat?

— De la două ceasuri după miezul nopţii până acum.

— Dacă pornim imediat putem ajunge până diseară la piramidă?

— Da.

— Bine. O să ne duci acolo, dar în aşa fel ca să nu ne simtă nimeni. Să ştii că dacă bag de seamă, sau numai bănuiesc că vrei să ne înşeli, eşti mort. Cunoşti drumul?

— Da, foarte bine.

— Atunci nu mai avem trebuinţă de ăstalalt. După legile savanei, a meritat moartea.

Şi până să aibă doctorul vreme să-l oprească, indianul înfipse pumnalul în pieptul celui de-al patrulea mexican.

— Ucigătorul-de-bivoli e prea crud, observă Săgeata-trăsnetului cu asprime. Astfel de scalpuri sunt lesne de luat.

— Căpetenia mixtecaşilor nu ia decât scalpurile vrăjmaşilor biruiţi în luptă, aceştia însă sunt nişte ticăloşi care au murit ca şacalii pe care îi ucizi cu ciomagul, n-am trebuinţă de scalpurile lor, răspunse indianul semeţ.

Luară tot ce găsiră mai de folos de la mexicani şi porniră la drum.

Trecură prin strâmtoare, cotiră spre nord unde îi aştepta Inimă-de-urs cu apaşii săi. Aceştia rânduiră din distanţă în distanţă santinele, ca să fie găsiţi mai uşor.

Hotărâră să plece toţi împreună ca să pună stăpânire pe conac şi să-i prindă pe Verdoja şi Pardero, care se vor vedea astfel siliţi să-i elibereze pe prizonieri; pe urmă cei doi ticăloşi vor fi judecaţi şi osândiţi. Unul din apaşi se întoarse la Calul-înaripat ca să-i spună unde să vină şi el cu ceilalţi războinici după ce se vor sfârşi pregătirile proviziilor de carne. Şi fiindcă bătrânul argat Francisco era acum de prisos, îl trimiseră îndărăt la conac să-i comunice lui Arbellez cum stau lucrurile.

Convoiul se puse-n mişcare. În frunte mergeau albii cu Inimă-de-urs şi Ucigătorul-urşilor-grizly, având între ei mexicanul care trebuia să-i conducă la piramidă. În urma lor veneau apaşii, călărind unul în urma celuilalt, caii păşind pe

urmele celor dinaintea lor — după obiceiul indian. Ajunseră la podişul Chihuahua şi trecură pe lângă mai multe haciende fără să fie văzuţi de careva. Spre seară dădură de o pădure ce părea să nu mai aibă sfârşit, şi de-abia când se înnopta zăriră din depărtare ruinele piramidei, ţinta călătoriei lor.

14. Iscoadele

La nord-vest de Mapimi, dinspre regiunea sud-vestică a lui Cosigniachi, o mulţime de ape mai mari care străbat şesul şi se varsă în fluviul Rio Grande del Norte a prilejuit acelor locuri, odinioară sterpe, dezvoltarea unei vegetaţii îmbelşugate. Păşuni întinse mărginite de codri prelungindu-se până la Sonora, o provincie nord-vestică a Mexicului, şi pierzându-se apoi în susul Apaderiei iar de acolo mai departe, la nord de Rio Gila, au contribuit şi aici la rodnicia pământului. Una din aceste păduri era aceea pe lângă care trecea acum convoiul. Nu întâlniseră ţipenie de om în cale şi credeau că nu fuseseră văzuţi de nimeni. Pădurea nu era prea întinsă, altfel ar fi căutat ei să se convingă dacă nu-i pândeşte cineva, aşa însă era cu neputinţă. Se mulţumiră numai cu o cercetare superficială la marginea ei şi-şi văzură de drum.

Un observator mai atent ar fi prins însă un zvon uşor neîntrerupt care se auzea dintr-acolo. O crenguţă ruptă, un foşnet de frunze când ici,

când colo. Ba la un moment dat se auziră chiar cuvintele:

— Fratele meu tot n-a învăţat încă să se mişte fără să facă zgomot?

Apoi răspunsul, tot în şoaptă:

— Pe sub copaci e întuneric. Are fratele meu ochi de pisică de cunoaşte prin beznă toate crenguţele şi frunzele codrului?

Se făcu tăcere; se auzea doar foşnetul slab al pădurii, pe urmă amuţi şi el.

— De ce s-a oprit fratele meu? A auzit ceva? şopti un glas.

— Da. Un nechezat de cal. A, altul! Vin călăreţi! Uite colo un brad bătrân. Să ne urcăm în el. De sus putem vedea peste şes fără să fim văzuţi.

Erau doi indieni înarmaţi care înaintau tiptil prin pădure.

Se căţărară ca veveriţele în copac. De-abia apucaseră să se ascundă printre crengi şi auziră paşi. Doi din apaşi descălecaseră şi cercetau marginile pădurii. După ce se îndepărtară, tropote de cai mulţi răsunară în urma lor.

— Oh! Apaşii! şopti unul din indieni.

— Se duc la luptă, adăugă celălalt.

— Sunt şi chipuri albe printre ei.

— Da, patru. Ah, ah!

— De ce se miră aşa fratele meu?

— Îl cunoaşte fratele meu pe albul acela voinic care merge în frunte?

— Nu.

— E Matava-se. L-am văzut acum vreo câteva ierni când am fost în oraşul căruia-i zic albii Santa-Fe.

— E un mare viteaz! Dar pe cei doi şefi care călăresc alături de el îi cunoaşte fratele meu?

— Da. Unul e Inimă-de-urs, câinele de apaş!

— Iar celălalt, mixtecaşul, Ucigătorul-de-bivoli. Ia să vedem câţi oameni au cu ei.

— De acolo de unde stăteau ei se putea vedea foarte bine convoiul. Numărară oamenii, şi după ce trecură toţi, zise unul:

— De douăzeci de ori câte zece şi încă şase apaşi şi patru albi.

— Fratele meu n-a dat greş la numărătoare. Unde s-or fi ducând?

— Drumul duce la hacienda Verdoja. Preşedintele din Mexic i-a chemat în ajutor pe războinicii comanşilor, pesemne că trădătorul Juarez a cerut şi el ajutor la apaşi. Acum se duc la hacienda pe care trebuie s-o luăm în stăpânire. Mâine sosesc mulţi războinici de-ai comanşilor; apaşii vor fi înfrânţi şi ne vom alege cu multe scalpuri de-ale lor.

— Bine. Atunci să ne despărţim; eu o să-i urmăresc, iar fratele meu să se ducă să dea de veste la ai noştri.

— Aşa să fie!

Indienii coborâră din copac, şi văzând că apaşii n-au lăsat iscoade în urmă ieşiră din pădure.

Erau doi războinici comanşi care, deşi nu purtau pene de vultur în păr, cum poartă căpeteniile de trib, trebuie să fi fost ceva mai mult decât simpli războinici, altminteri nu li s-ar fi încredinţat slujba de iscoade.

Soarele asfinţea şi în depărtare se vedea dispărând treptat lungul şir al apaşilor.

— Să grăbească fratele meu pasul ca să nu-i piardă din ochi, altminteri după ce se va înnopta nu le va mai putea găsi urma prin întuneric, zise unul din ei.

Celălalt porni numaidecât şi se putu apropia nevăzut de convoi, târându-se mai mult pe burtă. Apaşii ajunseră lângă piramidă.

— Ah, de s-ar putea dărâma ruinele astea din temelie! murmură Săgeata-trăsnetului, care îşi ştia fiinţa atât de dragă lui prizonieră în subteranele ei.

— Răbdare, dragul meu, răspunse Sternau, îi vom elibera cât de curând, fii pe pace!

— Suspinele Karjei, fiica mixtecaşilor, le vor plăti ticăloşii cu capul lor... scrâşni Ucigătorul-de-bivoli. Oare pe unde să fie intrarea?

Doctorul se întoarse spre mexicanul care îi condusese şi-l întrebă:

— În ce loc v-aţi oprit?

— Hai să-ţi arăt, răspunse el, şi după ce merseră o vreme se opri şi zise: Aici.

— Şi pe unde a dispărut Verdoja cu prizonierii?

— Colo, în tufiş.

— Bine, dacă se adeveresc spusele tale îţi vom dărui viaţa, dar dacă ne-ai minţit, vei plăti cu capul tău, ai înţeles?

— Nu, nu mint, o să vedeţi şi voi, răspunse omul care n-avea defel poftă să împărtăşească soarta celorlalţi trei tovarăşi ai săi.

Sternau îi chemă pe Ucigătorul-de-bivoli, Săgeata-trăsnetului şi Inimă-de-urs, arătându-le locul.

— Acum să nu se apropie nimeni în afară de noi de piramidă, zise apaşul. Verdoja, tot ducându-se încoace şi încolo, trebuie să fi lăsat urme de paşi care nu cred să se fi şters încă, dar pe care nu le putem vedea pe întuneric. S-aşteptăm până ce se va lumina de ziuă.

— De ce s-aşteptăm până atunci? întrebă Inimă-de-urs nerăbdător.

— Da, de ce? Şi în vremea asta prizonierii se zbat în suferinţă... adăugă Săgeata-trăsnetului, tot atât de îngrijorat de soarta Emmei ca şi indianul de-a surorii sale.

— Atunci sunteţi de părere să ne arate Verdoja însuşi drumul?

— Da. Să atacăm conacul şi vai de el dacă n-o să vrea!

— Bine. Să vedem mai întâi ce e pe la conac.

— Ba ne ducem de-a dreptul acolo, punem mâna pe el şi-l târâm încoace.

— Ah, ah! Veniţi repede! se auzi deodată strigătul unui indian.

— Cine să fie? se întrebă doctorul cu mirare.

— Era glasul fratelui meu Ucigătorul-urşilor-grizly, zise apaşul. Se dusese să cerceteze împrejurimile ca să vadă dacă nu suntem spionaţi.

— Se vede că a descoperit ceva interesant. Să mergem repede într-acolo.

Alergară la locul de unde venea glasul şi-l găsiră pe tânărul indian cu genunchii pe pieptul unui comanş. Într-o clipă acesta fu legat burduf.

— Cum a pus fratele meu mâna pe câinele acesta de comanş? întrebă Inimă-de-urs.

— Veneam în urma convoiului şi am auzit deodată pe cineva târându-se pe furiş după voi. Am descălecat şi l-am prins aici vrând să asculte ce vorbeaţi.

— Ucideţi-l! strigă unul dintre războinici.

— De când e obiceiul la apaşi ca războinicii să grăiască înaintea căpeteniilor lor? zise cu asprime Sternau indianului. Cine nu-şi poate stăpâni limba e un copil fără minte sau o muiere.

Omul lăsă capul în pământ ruşinat.

— Unde-ţi sunt tovarăşii? îl întrebă Inimă-de-urs pe spion.

Comanşul tăcu. Ucigătorul-urşilor-grizly îl izbi cu palma peste faţă.

— Răspunde când te întreacă o căpetenie de-a noastră, ticălosule! se răsti el.

Dar omul tăcea cu îndărătnicie, încercară şi ceilalţi să-l facă să vorbească. Zadarnic. Doctorul schimbă atunci tactica.

— Eşti un viteaz războinic de-al comanşilor, îi zise el, şi vei răspunde numai aceluia care se va purta cu tine cum se cuvine unui războinic viteaz. Vei încerca să fugi dacă te dezleg?

— Nu.

— Şi-mi vei răspunde la ce te voi întreba?

— Stăpânitorului-stâncilor da; el e drept şi bun, nu pălmuieşte un prizonier ce nu se poate apăra.

Aluzia era la adresa tânărului apaş care îl pălmuise.

— Cum, mă cunoşti? îl întrebă cu mirare Sternau.

— Te cunosc şi mă socot prizonierul tău.

— Nu eşti prizonierul meu ci al aceluia care te-a biruit. Ridică-te! îi porunci doctorul după ce îi desfăcuse legăturile.

Omul se sculă în picioare, nu făcu însă nici un gest de fugă.

— Eşti singur? îl întrebă Sternau.

— Nu.

— Sunteţi mulţi?

— Numai doi.

— Aşadar, iscoade?

— Da.

— Vin mulţi războinici după voi?

— Nu mi-e îngăduit să-ţi spun.

— Bine, nu mai insist. Aşadar nu vei căuta să fugi?

— Ba da.

— Fiii comanşilor vorbesc în două feluri? Mi-ai făgăduit că nu fugi.

— Dacă aş fi prizonierul tău, nu, dar nu vreau să fiu prizonierul unui băieţandru care a îndrăznit să ridice mâna asupra mea.

— Atunci trebuie să te legăm iar.

— Încearcă!

Comanşul vru să se repeadă la tânărul apaş, şi dacă nu l-ar fi ţinut la timp doctorul, l-ar fi doborât cu un singur pumn în furia umilinţei pe care o îndurase. Dar Sternau îi prinsese cu stânga mâna din zbor şi cu dreapta îi trânti un pumn în tâmplă cu atâta putere, încât omul se prăbuşi ameţit la pământ şi, în clipa următoare, Ucigătorul-urşilor-grizly îi şi înfipse cuţitul în inimă.

— Scalpul lui e al meu! strigă el..

— Prost scalp... făcu doctorul întorcând capul cu dispreţ.

— Pentru ce? întrebă nedumerit apaşul. N-aveam dreptul să-l ucid?

— Fiindcă nu l-ai biruit în luptă dreaptă n-ai dreptul să-i porţi scalpul, răspunse Inimă-de-urs în locul lui Sternau. Comanşul nu mai era în stare să se apere. De ce l-ai pălmuit? Un războinic viteaz nu poartă scalpul aceluia pe care l-a batjocorit.

Lecţia era aspră dar meritată. Tânărul apaş lăsă ochii în jos şi plecă ruşinat, nemaiîndrăznind să ia parte la consfătuirea care urmă aproape în şoaptă.

— Iscoadele acestea trimise de comanşi dovedesc că nici ei nu sunt departe, zise doctorul. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Unul din ei s-a întors să le spună că ne-au văzut. Frică n-are de ce să ne fie, pentru că apaşii vin în urma lor, totuşi

n-ar fi rău să sfârşim repede ce avem de făcut aici la piramidă, până nu vin comanşii. În nici un caz însă nu cred că vom fi gata până mâine după-amiază. Părerea mea e să renunţăm deocamdată la conacul lui Verdoja, şi în zori să ne apucăm de cercetat piramida. Presupunând chiar că sosesc comanşii mai devreme decât ne aşteptăm noi, avem aici o poziţie de apărare cum nici nu se poate închipui alta mai bună. Avem apă destulă pentru noi şi pentru cai şi tufele ne pot sluji de adăpost, numai merindele ne lipsesc. Lipsa se poate remedia lesne fiindcă n-avem decât să prindem câteva vite de pe câmp după ce se vor culca văcarii.

Aşa şi făcură. Prinseră câteva vite, cât să le ajungă proviziile pentru două săptămâni şi şesul care împrejmuia piramida era destul de mare ca să aibă caii şi vitele unde să pască din belşug. Trimiseră şi câteva iscoade înaintea comanşilor, apoi, după ce se rânduiră santinelele, oamenii se culcară ca să se odihnească, ştiind că ziua următoare va fi foarte obositoare pentru ei. Săgeata-trăsnetului, Inimă-de-urs şi Ucigătorul-de bivoli rămaseră însă treji. Gândul la cei aflaţi în piramidă, în cine ştie ce primejdie, nu-i lăsa să doarmă.

Cum începu să se lumineze de ziuă îl deşteptară pe Sternau, căci fără el nu puteau întreprinde nimic. Cei patru bărbaţi se apucară să cerceteze cu băgare de seamă locul arătat de cu seară de mexican şi găsiră într-adevăr urme care duceau spre colţul sud-estic al piramidei. Paşii se deosebeau clar prin tufiş, apoi se pierdură în iarbă. Trecuse prea mult timp şi iarba călcată avusese vreme să se ridice iar.

— Prost lucru! Stăteau acum toţi patru şi se priveau nedumeriţi, neştiind ce să facă, aproape că-i cuprinsese disperarea. Doctorul nu era însă omul care să se lase pradă disperării. Mai aruncă o privire înciudată la piramidă, care se împotrivea cu atâta înverşunare să-şi dezvăluie taina, apoi zise:

— Orice trudă e zadarnică. Să mergem la Verdoja.

După cinci minute, o ceată de cincizeci de inşi în frunte cu Matava-se şi Inimă-de-urs alerga peste câmpie în goana cailor. Soarele se ivea la orizont când zăriră din depărtare conacul. Ca vântul se repeziră apaşii într-acolo. Zoreau, ştiind că din clipă în clipă pot sosi comanşii, şi trebuiau să fie înapoi la piramidă. Ajunseră la zidul care împrejmuia conacul fără să fie simţiţi de cineva. Poarta era încuiată, dar nu le păsa apaşilor de un fleac ca acesta. Într-o clipă săriră peste zid, legară câţiva argaţi care se aflau acolo şi deschiseră poarta ca să intre Matava-se cu Inimă-de-urs. Aceştia descălecară şi împreună cu trei apaşi urcară scara. Casele în regiunea aceea sunt toate la fel, aşa că Sternau ştia unde trebuia să fie camera proprietarului.

Năvala apaşilor făcuse, bineînţeles, gălăgie şi trezise toată casa. La vederea indienilor oamenii rămaseră împietriţi de groază. În afară de menajeră, rudă cu Verdoja, se mai aflau în conac vreo cinci servitoare, care se îngrămădiseră toate în prima cameră şi aşteptau tremurând de frică, neştiind ce are să se întâmple. Când îl văzură pe doctor trecând pragul, începură să bocească şi să ţipe ca nebune.

— Tăcere! le porunci el.

Menajera căzu în genunchi şi-şi împreună mâinile:

— Senior, fie-ţi milă; noi nu ţi-am greşit cu nimic... se rugă ea.

— Unde e senior Verdoja?

— Nu e aici. A plecat de ieri dimineaţă şi nu s-a mai întors.

Iată ceva care nu-i convenea. Venise la conac numai cu gând să afle de la Verdoja intrarea în piramidă şi acum vedea că făcuse drumul degeaba. Dezamăgirea şi necazul i se citeau atât de bine pe faţă, încât menajera nu se putu stăpâni să nu-l întrebe.

— Sunteţi în duşmănie cu nepotul meu?

Lui Sternau îi veni atunci gândul că ar putea afla ceva de la ea.

— Verdoja ţi-e nepot? o întrebă el.

— Da, mi-e nepot de vară.

— Atunci are destulă încredere în d-ta.

— Vai de mine, senior! Mi-ar fi dat el altminteri gospodăria pe mână? replică ea indignată.

— Nu, vreau să spun dacă ţi-ar încredinţa oarecare taine pe care nu le-ar încredinţa altcuiva.

— Da.

— Ţi-a spus ieri unde se duce?

— Nu.

— A dormit noaptea trecută la conac?

— Da.

— Dumneata cunoşti piramida care se află pe aci prin apropiere?

— Da.

— Ştii dumneata dacă mai dăinuiesc încăperile din ea?

— Da. Verdoja se ducea adesea acolo.

— Ah, răcni doctorul cu bucurie. Pe unde intra înăuntru?

— Asta nu ştiu, e o taină de familie, dar în sertarul biroului e un plan al piramidei, poate să fie însemnat în el ce cauţi dumneata senior.

— Bine, du-mă în camera unde e biroul.

Biroul era însă încuiat, aşa că trebui să strice broasca sertarului cu vârful pumnalului ca să-l poată desface. Găsi într-adevăr un plan cu interiorul piramidei. Îl băgă în buzunar şi alergă să le spună şi tovarăşilor săi bucuria. În vremea aceasta apaşii se aprovizionaseră cu gloanţe şi praf de puşcă din pivniţa conacului. Mai luară şi câteva pârghii şi târnăcoape, căci s-ar fi putut să aibă nevoie de ele.

Nu trecuse nici o jumătate de ceas de la venirea lor la conac şi erau înapoi în drum spre piramidă.

Sternau se apucă să studieze planul. Era cât se poate de amănunţit. Interiorul avea trei etaje, iar în mijloc se afla puţul acela adânc cât ţinea toate trei etajele. Jur-împrejurul lui se

aflau ganguri întretăiate de coridoare în care dădeau toate încăperile. Trei intrări duceau din afară în piramidă. Trebuia găsită acum una din aceste intrări. Nu găsiră însă nimic până ce nu-i veni doctorului în minte să măsoare exact mijlocul unuia din pereţi. Drept la mijloc pe peretele de stâncă era o crăpătură ciudată. Se uită cu luare-aminte în jurul ei fără să observe ceva, îngenunche să vadă mai bine, apoi sări brusc în picioare strigând:

— Am găsit!

— Adevărat? întrebă Săgeata-trăsnetului nevenindu-i să creadă.

— Da, uite, aici e intrarea, piatra se mişcă.

— Unde? Unde? întrebară ceilalţi doi cu înfrigurare.

— Lespedea asta din mijloc trebuie dată la o parte.

Săgeata-trăsnetului se lăsă în genunchi şi împinse din răsputeri. Lespedea intră în locul ei. Sternau se aplecă şi privi înăuntru.

— Uite un felinar şi o sticlă cu ulei.

— Să aprindem repede felinarul şi să coborâm, zise cu înfrigurare Săgeata-trăsnetului, apoi aprinse felinarul şi o luă înainte în hrubă, fără măcar să se uite înapoi. Doctorul, Ucigătorul-de-bivoli şi Inimă-de-urs îl urmară.

Hruba dădea într-un gang lung; se opriră înaintea unei uşi. Sternau cercetă planul la lumina felinarului.

— Nu văd nici o uşă însemnată pe plan, zise el. Are broască?

— Nu, totuşi e încuiată, răspunse Săgeata-trăsnetului.

— Atunci trebuie să fie un zăvor pe dinăuntru sau vreo încuietoare secretă. N-avem timp acum de căutat, aşa că trebuie s-o spargem. Faceţi cu vârful pumnalului găuri între perete şi uşă, pe care să le umplem cu praf de puşca şi să-i dăm foc. Zidul e din cărămidă şi îl putem dărâma lesne. Eu mă duc s-aduc explozibilul.

Aşa şi făcură. Răsuciră apoi câteva fire de aţă pentru fitil,

îl îmbibară cu pulbere, îl aprinseră la un capăt şi alergară afară din gang. Nu trecu mult şi se auzi o detunătură. Vrură să intre ca să vadă dacă zidul din jurul uşii s-a năruit, când se pomeniră cu Ucigătorul-urşilor-grizly venind în fugă foarte agitat.

— Ce veste ne aduce fratele nostru? îl întrebă Inimă-de-urs îngrijorat.

— Câinii de comanşi vin din pădure, răspunse el.

— Cine a adus vestea?

— Cerbul-roşu.

— Să-l auzim ce spune. Du-te de-l adu.

Cerbul-roşu, una din iscoadele trimise de apaşi, veni.

— Să ne spună fratele nostru ce-a văzut îi porunci Inimă-de-urs.

— M-am întors pe drumul pe care am venit, începu el; cei doi comanşi omorâţi de noi ne văzuseră pesemne din pădure. Am luat-o pe marginea pădurii, şi după ce am mers o bucată de vreme am auzit ciorile cârâind. Se speriaseră, se vede treaba, de cineva. M-am ascuns repede într-un tufiş. Nu trecu mult şi zării pe câinii de comanşi apropiindu-se de locul unde mă aflam. Erau mulţi nevoie mare, fiindcă am numărat de patru ori câte zece ori zece războinici, şi aveau şi trei căpetenii cu ei.

— Îi cunoşti?

— Nu.

— Încotro se duceau?

— După ce-au trecut toţi, m-am luat după ei. Când au ajuns la marginea pădurii au ţinut sfat şi s-au îndreptat apoi spre conac.

— Atunci o să-i vedem în curând.

— Poate că abia la noapte, îşi dădu cu părerea Săgeata-trăsnetului.

— Aşa cred. Au să caute să ne împresoare mai întâi ca să taie orice legătură, pe urmă tocmai la noapte au să ne atace.

Vegheaţi cu toţii şi, dacă vedeţi ceva suspect, veniţi să ne daţi de veste, noi suntem jos în piramidă.

După ce plecă iscoada, coborâră în gang, şi când ajunseră la uşă o găsiră smulsă din ţâţâni. O scoaseră dintre dărâmături şi o cercetară cu atenţie, dar nu găsiră altceva decât sus şi jos o gaură, iar în uscior câte un dinte de fier în care se îmbuca uşa. Dintele era însă aşa de bine înţepenit, încât nu puteau înţelege mecanismul prin care se lăsa sau se ridica la nevoie.

— N-o să ne rămână altceva de făcut decât să spargem toate uşile, zise Sternau. Deocamdată să mergem mai departe, pe urmă mă voi întoarce să iau explozibil.

Merseră o bună bucată de drum până să dea de altă uşă, care se afla pe partea dreaptă a gangului. Doctorul se uită din nou pe plan.

— Ce caută fratele meu? îl întrebă Inimă-de-urs.

— Caut locul unde s-ar putea afla prizonierii. Cred că trebuie să fie în mijlocul piramidei, în apropierea puţului, fiindcă acolo sunt în mai mare siguranţă. Acum să spargem şi uşa asta ca să vedem ce e dincolo de ea.

Făcură ca şi cu cealaltă, dar şi aici găsiră acelaşi mecanism. Omul care îl născocise trebuie să fi fost deştept. Merseră mai departe. În afară de pulbere, luaseră acum cu ei un târnăcop şi o pârghie de fier. La prima uşă încercară s-o ridice din balamale, dar zadarnic, uşa nici nu se clinti, aşa că fură nevoiţi să se servească iar de explozibil. Uşa aceasta avea două zăvoaie groase şi le trebuia o mai mare cantitate de pulbere. Se auzi o bufnitură formidabilă şi, când se întoarseră să vadă rezultatul, găsiră atâta zid năruit, încât nu putură trece dincolo şi era nevoie să-l dea la o parte, ba să şi sprijine tavanul ca să nu se dărâme peste ei. Era o muncă îndelungată fiindcă le lipseau uneltele necesare şi trecură astfel iar câteva ore.

În vreme ce dădeau ei cărămizile şi molozul la o parte,

veni un apaş să cheme pe căpeteniile lor afară. Când aceştia ieşiră din piramidă, văzură că fuseseră înconjuraţi de comanşi, care formaseră un cerc în jurul piramidei, tăindu-le orice posibilitate de scăpare. Comanşii erau peste o sută, cea mai mare parte călări.

— Aceştia au apucat să ia cai de la hacienda, zise Sternau. Ceilalţi sunt duşi să prindă şi ei de pe câmp şi nu vor începe atacul până ce nu va avea fiecare om un cal pentru sine. Suntem deci deocamdată în siguranţă şi ne putem întoarce la treaba noastră.

15. Salvaţi!

În vreme ce primejdia devenea tot mai ameninţătoare în jurul piramidei, prizonierii vedeau năruită orice posibilitate de salvare. Se bizuiseră pe doctor, dar trecuseră două nopţi de când se aflau închişi în piramidă, ceea ce li se părea o veşnicie, şi el nu dădea nici un semn de viaţă. Apă aproape că nu mai aveau, proviziile erau pe sfârşite, cadavrul paznicului şi a lui Pardero răspândeau un miros infect, iar din puţ se auzeau necontenit gemetele amestecate uneori cu răcnete de durere ale lui Verdoja.

Karja, indiana, nu mai scotea un cuvânt, pe când Emma nu-şi mai putea stăpâni tânguirile, la gândul că va trebui să moară. Salvarea nu putea veni decât dinafară, şi cine putea fi salvatorul? Interiorul piramidei era o taină, şi aceia care o cunoşteau zăceau unul mort, iar celălalt cu oasele zdrobite în fundul puţului.

— O, Doamne! se ruga Emma cu mâinile împreunate, fii milostiv cu noi şi nu ne lăsa să putrezim în bezna asta îngrozitoare! Scoate-ne la lumina zile şi voi slăvi mărirea Ta până la sfârşitul vieţii mele...

Marinarul tăcea posomorât, dar Mariano apucă mâna fetei şi încerca s-o îmbărbăteze.

— Nu dispera încă, seniorita. Doctorul ştie prea bine ce soartă ne-a hărăzit Verdoja şi Pardero, şi va face tot ce e cu putinţă ca să ne scape din ghearele lor.

— Dar cine să-i spună că ne aflăm aici?

— Va avea Dumnezeu grijă să-i îndrume paşii... Sunt sigur că ne va găsi.

— Şi dacă i se va fi întâmplat şi lui vreo nenorocire?

— Lui nu i s-a întâmplat nimic. Ştie că viaţa noastră atârnă de el şi va fi prevăzător. Poate că tocmai din pricina asta

suntem siliţi să-l aşteptăm atât. De altminteri n-au trecut decât două zile de când ne aflăm aici. Se prea poate că în momentul de faţă să fie pe urmele noastre. Inima îmi spune că... Sst! Ascultaţi! N-auziră nimic.

— Ce e? îl întrebă Emma.

— Parc-am auzit o bubuitură, ca şi când ar tuna undeva în depărtare.

— Ţi s-o fi părut, senior, tunetul nu pătrunde până aci în fundul pământului.

Tăcură; o tăcere grea şi apăsătoare. Deodată marinarul strigă necăjit:

— Fir-ar a dracului de treabă! Nu găsesc şi pace!

— Ce să găseşti? îl întrebă Mariano.

— Mijlocul cum să ridic afurisita asta de piramidă în aer fără să păţim noi nimic, bineînţeles.

— Nu te mai osteni degeaba, totul e zadarnic. Ajutorul nu ne poate veni decât dinafară.

— Să vină atunci mai repede; nu pentru mine fiindcă eu duc la tăvăleală, dar pentru duduile astea, sărmanele, care n-au meritat o astfel de soartă. Cumplită moarte trebuie să fie să te stingi încetul cu în... Ascultaţi! strigă el curmându-şi vorba.

— Acelaşi zgomot de adineauri, dar mult mai puternic, zise Mariano. Furtuni nu sunt acum, şi chiar de-ar fi, cum poate să se audă tunetul până aici?

— N-a fost tunet, ci o împuşcătură, răspunse Unger.

— Imposibil să pătrundă detunătura până la noi, zise Emma.

— Dar dacă a tras cineva chiar aci înăuntrul piramidei? murmură marinarul.

— Cine vrei să tragă?

— Ştiu şi eu... Ştiu numai că eu, ca marinar, pot deosebi foarte bine tunetul de împuşcătură. A fost o împuşcătură. Dacă s-ar fi tras afară, fie chiar o ghiulea de tun, tot nu am fi

putut auzi noi aici. Am auzit-o însă, ceea ce dovedeşte că a fost trasă înăuntrul piramidei.

— Totuşi nu era detunătură de armă. Şi-apoi ce rost ar avea împuşcătura? Ca să ne dea de veste? Doctorul ştie prea bine că nu-i putem răspunde.

Marinarul rămase câteva momente pe gânduri.

— Aşa e, glonţul de puşcă sună altfel, zise el dând din cap. Dar ştiţi a ce seamănă detunătura? A praf de puşcă.

— Sfinte Dumnezeule! Crezi că...?

— Da. Cred că doctorul e aici. Poate că i-a venit în minte gândul să spargă uşile.

Aceste cuvinte le spuse cu atâta încredere, încât Emmei îi luciră ochii de bucurie şi speranţă.

— Vrei să mă faci să sper, senior Unger. O, tată, sărmanul meu tată, te voi mai vedea eu vreodată?... zise ea şi izbucni în plâns.

Nu era însă un plâns de bucurie, căci descurajarea o cuprinse din nou. Deodată se auzi o pocnitură atât de grozavă, încât se cutremură pământul de sub picioarele lor şi pereţii trosniră.

— Ura! Ura! răcni marinarul nebun de bucurie. Doctorul e aici! Asta a fost o explozie în toată regula! Salvaţi, suntem salvaţi!

— E cu putinţă? murmură Emma şi căzu în genunchi.

— Cred că senior Unger are dreptate, zise Mariano. Dumneata ce părere ai, seniorita Karja?

Indiana, care tăcuse până atunci şi stătuse cu ochii închişi, ridică încet pleoapele şi răspunse:

— E Sternau, ştiam că va veni.

Emma se lăsă la pieptul ei şi-o sărută, apoi zise printre lacrimi:

— Doamne, îţi mulţumesc din adâncul inimii mele... niciodată nu te voi uita, cum n-ai uitat nici Tu acum de făpturile Tale...

Ascultară câtva timp în tăcere. Se aflau acum în gangul celulelor unde fuseseră închişi Mariano şi Unger.

— N-ar fi bine să ne apropiem de uşa gangului? fu de părere marinarul.

— Ba da, fiindcă am putea auzi mai bine ce se petrece, răspunse Mariano.

Se duseră la uşă şi se aşezară jos ascultând încordaţi.

Auzeau un zgomot înăbuşit şi repetat care părea să nu mai ia sfârşit.

— Ştiţi ce e zgomotul ăsta, senioritelor? întrebă Unger. Dau cărămizile şi molozul la o parte. Explozia din urmă a fost foarte puternică şi a astupat intrarea în gang.

— Oh, ce bine-ar fi să fie aşa! oftă Emma.

— Aşa şi este.

— A, uite că nu se mai aude nimic...

— Probabil că se odihnesc.

Acestea se petreceau în vremea când cele două căpetenii de apaşi fuseseră chemate sus să vadă ce făceau comanşii în jurul piramidei.

Prizonierii rămaseră din nou în aşteptare. Nimeni nu scotea un cuvânt. Zgomotul începu iar; de astă dată se auziră lovituri de târnăcop şi voci omeneşti care veneau parcă de la mare depărtare, apoi... paşi apropiindu-se.

— Şi-acum, uşa, zise cineva. Cu siguranţă că duce la puţ. Mai avem pulbere destulă.

Prizonierii săriră ca electrizaţi în picioare. Bucuria le luase graiul. Se ţineau strâns de mână.

— Sternau! murmură marinarul. Ştiam eu! Cunoaşte drumul...

Ascultară din nou. Auziră pe cineva pipăind uşa, pe urmă cuvintele:

— Pe asta n-o deschizi decât cu foarte mult praf de puşcă, are zăvoare duble.

Emma recunoscu glasul. Începu să strige nebună de

bucurie:

— Antonio! E Antonio! Antonio!

— Urmă un moment de tăcere în dosul uşii, ca şi când spaima i-ar fi amuţit pe toţi, apoi un glas strigă:

— Emma! Tu eşti, iubito?

— Da, eu sunt, dragul meu.

— Slavă Ţie, Doamne! Eşti singură?

— Nu, suntem aici toţi patru.

— Şi tu, Karja? întrebă un glas pe care nu-l auziseră până atunci.

— Da, sora ta e aici, răspunse indiana, ai cărei obraji se înroşiră de bucurie.

— Ah, ah! se auzi un alt glas.

Acum Karja se îngălbeni.

— Cine e? întrebă în şoaptă marinarul.

— Cunosc glasul, e al lui Inimă-de-urs, răspunse încet Emma. Sunt toţi aici: el, mixtecaşul şi Săgeata-trăsnetului. Dar unde să fie Sternau? Parcă i-am auzit adineauri glasul. Să mă fi înşelat eu?

Cineva bătu în uşă şi se auzi glasul doctorului întrebând în limba germană:

— Cum stăm, căpitane? De bucurie te-a uitat toată lumea, până şi fratele dumitale.

— Mulţumesc, domnule doctor, mă ţin încă bine pe picioare. Dă drumul zăgazului ca să pornim corabia pe apă, răspunse Unger râzând.

— Se va face, căpitane! Acum însă nu e vreme de întrebări şi răspunsuri, le amânăm pentru mai târziu. Numai un lucru aş vrea să ştiu: Verdoja şi Pardero sunt acolo?

— Da, dar şi-au căpătat porţia. Pardero e mort şi paznicul de asemenea. Verdoja a căzut în puţ şi şi-a zdrobit braţele şi şira spinării, totuşi trăieşte încă.

— Ce soartă îngrozitoare! După cum văd, v-aţi luptat vitejeşte. Şi-acum să ne grăbim să vă eliberăm. Aveţi lumină.

— Da, două felinare aprinse.

— Cu atât mai bine. Îndepărtaţi-vă cât mai mult, spargem uşa. Sau n-aveţi loc să vă daţi înapoi?

— O, foarte mult chiar.

— Bine. Începem.

Prizonierii se retraseră în fundul gangului. Se auzea desluşit scrâşnetul pumnalelor în lemn, pe urmă o tăcere de câteva minute, apoi o bubuitură teribilă care cutremură pereţii până la temelie.

— Emma, unde eşti? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— Aici! răspunse ea alergând înaintea lui şi căzându-i în braţe. O, dragul meu, credeam că o să putrezesc în fundul piramidei.

— Să mulţumim lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat aşa. Capul meu bolnav n-ar fi suportat o astfel de lovitură şi mi-aş fi pierdut minţile, răspunse el sărutând-o.

Ucigătorul-de-bivoli veni lângă ea.

— Unde e Karja, fiica mixtecaşilor? întrebă el.

— Aici sunt! strigă indiana apropiindu-se.

Acum apăru şi Sternau. Îşi strânseră mâinile cu căldură, apoi îşi povestiră pe scurt cele întâmplate.

— Cum, i-ai smuls lui Verdoja cuţitul din mână şi l-ai ameninţat că-l omori? o întrebă Săgeata-trăsnetului uimit pe logodnica lui.

— Da, şi fii sigur că n-aş fi şovăit o clipă s-o fac.

— Eroina mea dragă!

În clipa aceea se auzi un glas întrebând:

— Fiica mixtecaşilor a ucis pe Pardero cu mâna ei?

Era Inimă-de-urs, căpetenia apaşilor, care punea această întrebare.

— Da, răspunse aproape în şoaptă Karja.

— Şi si-a salvat astfel tovarăşii?

— Da.

— Fiica mixtecaşilor e o fată vitează, vrednică să fie

singura soţie a unui mare şef.

Şi zicând acestea, apaşul o mângâie uşor pe cap, apoi se îndepărtă de ea, dar Karja ştia că gestul acesta însemna pentru el mai mult decât un potop de cuvinte de dragoste la un altul.

— Dragii mei, interveni doctorul, să lăsăm acum pentru mai târziu manifestările de bucurie şi să ne ocupăm de prezent. Să cercetăm celulele în care aţi fost închişi şi să vedem ce-i cu morţii al căror miros e de nesuportat.

Mariano luă un felinar şi făcu pe călăuza. Salvatorii se cutremurară când văzură celulele strâmte şi umede în care fuseseră ferecaţi prizonierii şi, când ajunseră în faţa cadavrelor, rămaseră foarte impresionaţi. Osânda lui Dumnezeu înarmase braţul slab al unei femei ca să pedepsească doi nelegiuiţi…

Deodată se auzi un ţipăt înfiorător, prelung.

— Ce-a fost asta? întrebă Sternau.

— Verdoja a răcnit, răspunse Mariano, al cărui glas tremura fără voie.

— Îngrozitor! zise Sternau înfiorându-se. Vreau să-l văd.

Se duse împreună cu Mariano la puţ, iar fetele rămaseră cu Unger în gang.

Tocmai când ajunseră ei la marginea puţului, nenorocitul scoase un răcnet atât de înfiorător, încât cei doi bărbaţi sc cutremurară.

— Şi n-a vrut să spună secretul uşilor? îl întrebă doctorul pe Mariano.

— Nu, zicea că vrea să ne lase să murim aici împreună cu el.

— Ăsta nu e om, ci diavol. Totuşi, vreau să mă duc să-i vorbesc.

Doctorul îşi legă lasoul peste piept şi puse să-l coboare în puţ. Când ajunse jos lăsă lumina felinarului să cadă pe faţa lui Verdoja, care clipi şi deschise ochii lui injectaţi; se uită

îngrozit ca la un strigoi şi murmură:

— A, tu eşti, câine?

— Da, eu sunt. Am venit să-ţi spun, diavol cu chip de om, că planurile tale infernale au fost nimicite şi că prizonierii sunt liberi.

— Blestemaţi să fiţi în vecii...

— Taci şi nu blestema, nemernicule! Te afli în pragul morţii, roagă-te mai bine lui Dumnezeu să-ţi ierte păcatele pe care le-ai făcut în viaţă.

Verdoja vru să facă o mişcare, dar scoase un urlet de durere, scrâşni din dinţi şi răcni:

— Du-te... pleacă... nu cer îndurare de la nimeni!

— Nici nu eşti vrednic de ea, ticălosule, totuşi vreau să văd dacă mai poate fi o fărâmă de nădejde să scapi

Cu aceste cuvinte medicul se apleca şi-i pipăi mădularele zdrobite.

— Dumnezeu te-a pedepsit după faptele tale, Verdoja, zise apoi Sternau. Nu mai e scăpare pentru tine, peste câteva ceasuri nu vei mai fi printre cei vii.

Îşi dezlegă lasoul, îl legă cu el pe Verdoja şi făcu semn celor de sus să-l tragă afară din puţ.

După ce nenorocitul fu aşezat pe o pătură, lăsară iar lasoul ca să-l scoată pe doctor.

— Ce facem acum cu muribundul? întrebă Săgeata-trăsnetului.

— O să-l ducem în gangul în care ieşi afară şi să-i dăm puţină apă să bea, pe urmă îl vom lăsa acolo până ce Dumnezeu se va îndura să-i cruţe suferinţele. Acum să ne vedem de treburile noastre.

Când fetele se văzură la lumina zilei, Emma rămase o clipă cu ochii închişi ca orbită, apoi începu să plângă de bucurie.

— Dacă aş uita vreodată ce-ai făcut pentru noi, senior Sternau, să mă uite Dumnezeu şi pe mine... zise ea

sărutându-l cu dragoste de soră.

— Matava-se, cere-mi viaţa, ea îţi aparţine, adăugă şi Ucigătorul-de-bivoli strângându-i mâna.

Urcară spre ieşirea piramidei ca să poată vedea mai bine ce se petrece. Numărul comanşilor crescuse; trebuie să fi fost acum vreo trei sute, toţi călări şi bine înarmaţi. Emmei i se făcu frică, dar ceilalţi căutară s-o îmbărbăteze, şi reuşiră în cele din urmă. Cât pentru Karja, care-i ura de moarte pe comanşi, ceru să i se dea o puşcă pentru a ucide cât mai mulţi din ei.

Înainte de a se însera, nu mai lipsea nici unul din comanşi. Erau peste patrii sute de inşi care încercuiseră piramida. Seara aprinseră focuri de posturi şi apaşii făcură şi ei foc ca să-şi pregătească de mâncare. Pe urmă, pe la miezul nopţii, focurile din amândouă taberele fură lăsate să se potolească.

Acum trebuiau să fie cu băgare de seamă. Atâta vreme cât ardeau focurile în lagărul duşman, nu aveau de ce se teme, deoarece orice mişcare putea fi văzută cu uşurinţă, pe când aşa, se puteau aştepta în orice moment la un atac. Căpeteniile apaşilor hotărâră ca oamenii lor să stea toţi treji. Printre tufişuri santinelele vegheau cu puşca în mână. Rânduiră posturi din distanţă în distanţă. Oamenii aveau ordin să se retragă îndată ce vor simţi că duşmanul înaintează. De fiecare latură a piramidei erau înşiraţi apaşii sub comanda unuia din şefi. Sternau era comandantul gărzii.

Trecuseră vreo două ceasuri după miezul nopţii când Săgeata-trăsnetului trimise un om să-i spună lui Sternau că duşmanul înaintează spre nord şi spre sud. Peste puţin veni un altul din partea celorlalţi şefi ca să comunice acelaşi lucru. Deci, comanşii plănuiau să dea toţi năvală din aceeaşi parte.

— Să ia fratele meu cincizeci de războinici cu el şi să se ducă, făcând un ocol, să sară comanşilor în spate, zise doctorul către Inimă-de-urs. Veţi găsi în dosul taberei caii duşmanului şi să daţi năvală călări.

— Ah! răspunse apaşul, căruia îi plăcu însărcinarea. Matava-se e un conducător priceput şi un mare războinic; apaşii vor ieşi biruitori din luptă şi-i vor înfrânge pe câinii de comanşi.

Nu trecu mult şi dispăru pe nesimţite împreună cu oamenii săi. Sternau porunci celorlalţi o sută cincizeci de inşi care îi mai rămăseseră să nu cumva să tragă în călăreţi, deoarece sunt de-ai lor, apoi aşteptară în tăcere rezultatul luptei, care părea destul de îndoielnic.

Mai trecu o bucată de vreme, când la orizont cerul începu să albească şi lumina fu îndeajuns ca să se deosebească oamenii de la mică distanţă; deodată se auzi un răcnet îngrozitor, scos din patru sute de piepturi. Era strigătul de război.

Indienii preriilor se luptau mai bucuroşi călări, fiind însă vorba să ia cu asalt piramida nu se puteau sluji de cai. Era o ţintă prielnică pentru apaşi, şi când duşmanul fu destul de aproape, la comanda doctorului, o sută cincizeci de gloanţe şi săgeţi porniră în acelaşi timp. Comanşii rămaseră un moment uluiţi, dar sub îndemnul şefilor lor înaintară din nou. În vremea asta apaşii îşi încărcaseră iar armele şi efectul fu tot atât de dezastruos pentru duşman ca şi celălalt.

Răcnete îngrozitoare dovedeau furia comanşilor. Îşi strânseră rândurile şi se repeziră iar la asalt. Apaşii nu mai aveau când să-şi încarce armele, aşa că părea să urmeze o luptă corp la corp şi momentul hotărâtor se apropia. Cine mai avea un glonţ în puşcă îl descărca şi puse mâna pe tomahawk. Deodată se văzură nişte călăreţi venind în goană. Era Inimă-de-urs cu apaşii săi. În tăcere, fără obişnuitul răcnet de război al indienilor, dădură buzna peste gloata înghesuită a comanşilor şi călcară în picioare tot ce le stătea în cale.

Se luminase aproape de-a binelea şi Sternau putu vedea desluşit câmpul de luptă. Priceperea şi mintea lui ascuţită îi dictară ce avea de făcut.

— Încălecaţi şi daţi iureş în ei! strigă dânsul.

Caii apaşilor se aflau foarte aproape de acolo, în mai puţin de-un minut apaşii fură pe cai şi se repeziră în gloata de comanşi. La aşa ceva nu se aşteptau comanşii. Îşi făcură drum care cum putu printre apaşi şi o luară la fugă peste câmpie. Biruinţa era a acestora din urmă, care se aleseseră cu peste o sută de scalpuri dar pierduseră şi ei vreo treizeci de oameni.

În timp ce apaşii stătură să se odihnească, comanşii îşi strângeau rândurile şi vrură să înceapă lupta din nou întrebuinţând tactica din ajun: împresurară piramida cu gând să taie calea apaşilor.

Doctorul ţinu sfat cu căpeteniile celelalte.

— E momentul să plecăm, le zise el. Comanşii ne vor lăsa drumul liber, înfrângerea le-a slăbit curajul.

— De ce să plecăm? întrebă Inimă-de-urs. Aici comanşii nu ne pot birui şi în curând trebuie să sosească ai noştri.

Ceilalţi fură ele aceeaşi părere şi Sternau fu nevoit să cedeze.

Verdoja fusese dus în gangul de la intrarea în piramidă şi un indian pus de pază lângă el. Omul îşi putu lua în curând locul printre ceilalţi apaşi, căci nenorocitul mexican îşi dădu - sufletul după scurt timp în chinuri groaznice.

Trecu ziua, şi încă una, fără ca războinicii aşteptaţi să sosească. Numărul comanşilor părea să fi sporit iar. Peste noapte unul din apaşii postului din afară zări un om târându-se pe brânci, în acelaşi moment îl zări şi acesta pe apaş. Santinela puse mâna pe cuţit dar auzi că celălalt şopti:

— Fratele meu să stea liniştit, sunt şi eu apaş ca şi el, dar nu din acelaşi trib. Care din căpetenii porunceşte fratele meu?

— Matava-se.

Omul tăcu o clipă, uimit de cele ce auzise.

— Matava-se se află aci? întrebă el apoi.

— Da.

— Atunci biruinţa e a noastră, fratele nostru va înfăptui mari isprăvi. Unde pot să-l găsesc?

— Mergi înainte, ai noştri te vor vedea şi te vor duce la el.

Omul îi ascultă sfatul. Când fu în faţa lui Sternau îl întrebă, privindu-l ţintă.

— Cine eşti?

— Eu sunt Uliul-rotitor, căpetenia neamului Llannero.

La vorbele lui Inimă-de-urs se apropie de el şi-i întinse mâna:

— Uliul-rotitor? Da, aşa-i, zise el cu bucurie. Când a sosit fratele meu cu apaşii săi?

— Am venit singur, ca ştafetă.

— Nu în calitate de şef?

— Nu. Calul-înaripat a adunat pe toate căpeteniile apaşilor şi le-a spus că în Mexic a izbucnit război şi că Juarez e prietenul nostru. Noi eram adunaţi toţi, pregătiţi de luptă, dar războinicii noştri nu vroiau să se bată pentru căpetenia de-acum a mexicanilor şi şi-au îngropat securea de război în pământ şi m-au trimis pe mine să-ţi spun cum stau lucrurile.

— Atunci războinicii nu vin încoa?

— Nu. Calul-înaripat îţi trimite vorbă să te întorci cu războinicii care se află aci pe meleagurile de vânătoare ca să „faceţi” carne pentru iarnă.

Inimă-de-urs lăsă capul în pământ fără să scoată o vorbă, dar Ucigătorul-de-bivoli luă cuvântul:

— De când grăieşte apaşul în două feluri? întâi ne spune să luăm securea de război, pe urmă ne porunceşte s-o îngropăm iar. Noi am câştigat aici o mare biruinţă, am pus mâna pe o mulţime de scalpuri şi acum să ne întoarcem ca să „facem” carne?

— Tu nu eşti silit s-asculţi, eşti doar căpetenia mixtecaşilor.

— Atunci nu mai zic nimic! zise indianul cu ciudă.

— Ce zice Matava-se? întrebă Inimă-de-urs pe Sternau.

— Eu sunt pentru pace, deşi nu mă dau în lături când e vorba să vin în ajutorul fraţilor mei. Fratele meu Inimă-de-urs poate să facă după cum crede de cuviinţă.

— Fraţii mei să se sfătuiască între ei, cu am spus ce-aveam de spus, acum trebuie să mă întorc de unde am plecat. Aşa e porunca pe care mi-au dat-o căpeteniile noastre, adăugă Uliul-rotitor şi plecă.

Cei rămaşi nu pomeniră deocamdată nimic despre afacerea asta.

Înspre ziuă se auziră ţipete de bucurie în tabăra comanşilor, semn că survenise ceva îmbucurător pentru ei. Ce, se văzu de-abia când se lumină de-a binelea. Peste noapte sosise trupa de întărire pe care căpeteniile o trimiteau în ajutorul actualului preşedinte.

Doctorul se înspăimântă. Acum nu mai putea fi vorba de scăpare, trebuiau să piară cu toţii. Războinicii apaşilor priveau şi ei posomorâţi la numărul mare al duşmanului. Nu mai aveau ce spera deoarece orice ajutor le fusese tăiat.

Matava-se se urcă în vârful piramidei ca să fie singur cu gândurile lui. Se cerea acum multă prezenţă de spirit ca să se găsească un mijloc de scăpare. Ştia că şi cele două căpetenii indiene vor sta să chibzuiască şi fiecare să-şi dea pe urmă părerea.

Situaţia era cât se poate de critică. Libertatea lor, dacă nu chiar viaţa, le era în joc. Îi va mai revedea el vreodată pe cei atât de dragi lui?... Băgă mâna în buzunar să mai citească o dată ultima scrisoare a Rosetei, scoase însă planul piramidei, îl despături, şi se apucă să-l studieze mai mult în neştire.

Gangurile erau toate la fel, numai unul singur, foarte scurt, nu se potrivea cu celelalte. Părea să fie mai mult o încăpere lungă şi îngustă. Pe plan, în locul unde era gangul acesta, scria numai atât: peta-pove, un cuvânt pe care Sternau nu-l mai auzise până atunci.

Pe când îşi frământa el creierii ce poate să însemne, veni şi Ucigătorul-de-bivoli.

— A auzit fratele meu vreodată cuvântul peta-pove? îl întrebă el.

— Da. Aşa vorbesc indienii Jemes şi înseamnă: „a se duce în vale”. Dar pentru ce îmi pune fratele meu o astfel de întrebare?

Doctorul nu-i răspunse; privi cu încordare spre apus, unde se desluşeau bine cordilierele din Sonora. Un gând îi străfulgera prin minte. Se întoarse spre indian şi-i zise numai atât:

— Vino după mine!

Alergă în grabă în lagăr, luă un butoiaş cu praf de puşcă, aprinse câteva felinare şi chemă vreo câţiva apaşi voinici cărora le dădu un târnăcop şi vreo doi drugi de fier. Îl rugă pe Inimă-de-urs să aibă grijă de fete, iar el porni împreună cu apaşii şi cu Ucigătorul-de-bivoli să coboare în piramidă. Când ajunseră la gangul din dreapta se opriră înaintea unei uşi pe care însă nu o putură deschide, aşa că fură nevoiţi să o spargă cu explozibil. La a două uşă, care răspundea în gangul unde se aflau acum, făcură acelaşi lucru, şi intrară într-o încăpere lungă şi îngustă, semănând mai mult a celulă. Sparseră şi aci o uşă şi văzură înaintea lor o scară cu câteva trepte. Coborâră treptele şi se pomeniră într-un gang îngust şi înalt care părea să nu mai aibă sfârşit. Era un fel de tunel sub pământ, făcut din cărămizi şi care ducea în direcţie dreaptă spre apus.

Era întocmai ce socotise doctorul când îl auzise pe Ucigătorul-de-bivoli tălmăcindu-i cuvântul acela străin. Inima îi sălta de bucurie. O luase înaintea celorlalţi care de-abia se puteau ţine după el, luminându-şi calea cu felinarul pe care îl ţinea în mână. Cât merse el aşa întruna, nu-şi putu da seama. Deodată se opri văzând înaintea lui iar câteva trepte. Le urcă şi pătrunse într-un fel de hrubă, plină cu bolovani.

— Aci era nevoie de târnăcopul şi pârghiile aduse de apaşi. Dădură bolovanii la o parte şi deodată văzură lumina zilei. Măriră spărtura, ieşiră din hrubă şi se pomeniră într-o vâlcea plină cu bolovani, în care nu creştea nici un fir de iarbă. Urcară cu băgare de seamă clina dealului şi zăriră la depărtare de o milă piramida, iar între ea şi vâlcea gloata de comanşi. Caii lor păşteau la nici cinci sute de paşi de vâlcea.

— Ce zice fratele meu de această descoperire? îl întrebă Sternau pe mixtecaş.

— Preţuieşte cât o viaţă omenească, răspunse acesta foarte calm, dar cu ochii lucind de bucurie.

— Comanşii vor crede cu siguranţă că suntem vrăjitori.

— Au să ne caute degeaba, în vreme ce noi vom fi cine ştie unde. Karja, fiica mixtecaşilor, nu va trebui să moară de mâna fratelui ei, care ar fi ucis-o mai bine decât s-o ştie soţia unui ticălos de comanş.

— Acum să ne întoarcem pe unde am venit, ca nu cumva să ne zărească vreunul din comanşi.

Coborâră în hrubă şi astupară deschizătura la loc, apoi se înapoiară prin tunel la piramidă. Cine ştie câte se vor fi petrecut în gangul acela subteran! Probabil că slujise să amăgească norodul; preoţii îl străbătuseră adesea pe când sus, pe altarul de sacrificiu din piramidă curgea în valuri sângele sacrificaţilor.

Ajunşi iar afară din piramidă, căpeteniile ţinură îndelung sfat între ei, apoi îi chemă şi pe războinici să-şi dea părerea. Se luă hotărârea ca să urce împreună munţii şi să se despartă pe urmă, dar Inimă-de-urs adăugă:

— Inimă-de-urs îşi iubeşte prietenii şi-i va însoţi până la Guaymas.

Karja roşi de plăcere; ştia ea pentru cine nu se îndura apaşul să plece.

În munţi era greu de găsit merinde, de aceea era bine să ia cât mai multe provizii cu ei şi, fiindcă nu puteau duce şi caii

prin subterane, se hotărâră să-i lase aci iar în schimb să-i ia pe-ai comanşilor, care păşteau aproape de vâlcea.

Erau cu toţii ocupaţi cu pregătirile de drum; trebuia să nu le lipsească nimic. Soarele era spre asfinţit, când Karja se urcă până în punctul cel mai înalt al piramidei. Silueta ei dreaptă şi zveltă se contura pe fundalul cerului înroşit. Obrajii ei oacheşi se înviorară sub sărutul de adio al soarelui ce dispărea la orizont. La ce se gândea ea oare?

Ochii ei erau îndreptaţi spre miazănoapte. Acolo era Guaymas, ţinta călătoriei pe care urma să o întreprindă, acolo se găsea şi hacienda del Erina, locul ei de baştină, unde vroia să se înapoieze, dar acolo erau şi terenurile de vânătoare şi de păşunat ale apaşilor, precum şi Inimă-de-urs, căpetenia lor, atât de apropiat inimii ei.

Cum de şi-a putut închipui că l-ar putea iubi pe contele Alfonso. Cât ele deosebit de el era Inimă-de-urs!

Cufundată în gânduri, ca nu auzi persoana care urca de pe cealaltă parte a piramidei şi care nu era altcineva decât acela la care se gândea cu atâta preţuire.

Inimă-de-urs o văzu şi se opri locului. Zări soarele care-i aureola capul şi-i dădea strălucire obrajilor, ochii întunecaţi, îndreptaţi cu adâncă tristeţe şi dor înspre miazănoapte. Atunci el se apropie. Ea îi auzi paşii şi se întoarse. Când îl zări, se roşi toată.

Căpetenia apaşilor îşi dădu seama de tulburarea de care fusese cuprinsă tânăra fată, făcu un pas înapoi şi spuse:

— Fiica mixtecaşilor se sperie când apare Inimă-de-urs. El o să plece, fără să ştie însă ce anume a supărat-o.

Ea îi replică cu o voce abia auzită:

— Căpetenia apaşilor nu m-a supărat cu nimic.

— Atunci el se întoarse şi o privi scrutător:

— Dar ea îl urăşte, vrea să plece atunci când apare el?

— Nu.

— Are Inimă-de-urs vreo vină că drumurile ui se întretaie?

Poţi să porunceşti visului ce să aducă şi ce nu? De ce vede ochiul în valurile fluviului şi în norii cerului, tot timpul, numai unul şi acelaşi chip şi mereu aceeaşi siluetă? Sunt eu oare Manitou să pot ucide viaţa care îmi stăpâneşte inima?

Karja tăcea, dar Inimă-de-urs vedea că e agitată de un tremur uşor.

— De ce nu răspunde Karja? întrebă el. Cât timp o să mai poată vedea Inimă-de-urs pe aceea pe care o iubeşte? Câteva zile, câteva ore? După care ea o să devină femeia altuia.

— Ea nu o să fie niciodată femeia altuia, spuse ea în şoaptă.

Atunci el se apropie de ea.

— Niciodată, spui tu, niciodată? Eşti sigură cu adevărat? Spune-mi Karja, tu mă iubeşti?

— Te iubesc, spuse ea, roşind.

— Şi eu te iubesc. Tu ai să fii femeia apaşului, singura sa femeie. Tu nu va trebui să munceşti ca altele, ci o vei duce ca o seniora albă, a cărei dorinţă e poruncă.

Inimă-de-urs o luă în braţe şi o sărută, fără să se mai gândească la faptul că, aflaţi în vârful piramidei puteau fi văzuţi de toţi comanşii.

Stăteau îmbrăţişaţi, uitând de ei şi de tot ce-i înconjura, luminaţi de ultimele raze ale soarelui, când brusc, tresăriră amândoi la auzul unei voci cunoscute:

— Care dintre voi e bolnavul care trebuie sprijinit de celălalt?

Era Ucigătorul-de-bivoli. Se apropia momentul plecării şi el îşi căuta sora, nebănuind, bineînţeles că o va găsi în braţele apaşului.

Acesta din urmă se simţi pentru moment jenat, dar se stăpâni repede şi întrebă cu o voce fermă:

— Ucigătorul-de-bivoli îmi mai este prieten şi frate?

— Bineînţeles, răspunse cel întrebat.

— Nu e supărat pe mine că i-am răpit inima sorei sale?

— Nu, nu este supărat, pentru că inima sorei sale nu i-o poate răpi nimeni. În inima unei femei bune au loc amândoi, soţul şi fratele.

— Îmi dai voie să vin la hacienda del Erina şi să aduc darul nupţial?

— Îţi dau voie!

— Ce să conţină?

— Hotărăşte tu singur! Ucigătorul-de-bivoli nu-şi vinde sora.

— Să-ţi aduc o sută de scalpuri ale duşmanilor tăi?

— Nu; scalpurile duşmanilor le iau eu însumi.

— Sau zece piei de urs brun?

— Nu, am destule blănuri.

— Atunci, spune-mi tu ce ceri.

Ochii vânătorului părură că s-au umezit; el îşi lăsă mâna pe umărul apaşului şi spuse:

— Nu-ţi cer nici scalpuri, nici blănuri, nici aur şi nici argint, îţi cer în schimb ca fiica mixtecaşilor, Karja, să fie fericită în cortul tău. Tu îmi eşti prieten şi frate, dar dacă sora mea nu ar fi fericită cu tine, ţi-aş sfărâma capul cu tomahawkul meu şi ţi-aş da creierul drept hrană furnicilor. Du-te la ai tăi, vorbeşte cu ei, după care vino la hacienda del Erina şi o vei căpăta pe Karja!

Ucigătorul-de-bivoli se întoarse şi plecă. Inimă-de-urs îl urmă, mândru, ca un bărbat care nu a mai rostit un cuvânt dulce unei femei.

Atâta timp cât era lumină nu se puteau gândi să părăsească lagărul, ca să nu dea de bănuit duşmanului. Cum se întunecă însă, fiecare îşi luă ce îi era de trebuinţă, în afară de arme bineînţeles, şi coborâră în piramidă. Când nu mai rămase nici unul afară, Sternau puse un butoiaş cu pulbere la uşa din afară a gangului, aprinse un fitil şi urmă calea după ceilalţi. Străbătură prin întuneric tunelul şi, când ajunseră la capătul lui, se auzi un bubuit îndepărtat ca de tunet, deşi nu

era nici urmă de nor pe cer. Pulberea făcuse explozie şi dărâmase gangul care răspundea în tunel. Acum nu mai putea şti nimeni pe unde fugiseră.

Le mai rămânea deci un singur lucru: să facă rost de cai. Cine ştie ce greutate nu era, căci păşteau destui de-ai comanşilor în apropiere de vâlcea. Se trimiseră iscoade să vadă cum sunt păzite animalele şi aflară că nu sunt decât trei inşi care le păzesc. Apaşii îi uciseră la repezeală şi puseră mâna pe cai.

Ca să nu atragă atenţia comanşilor pornind toţi odată, doctorul îi sfătui pe apaşi să-şi ia unul câte unul calul şi să-l încalece de-abia după ce se vor fi îndepărtat o bună bucată de drum.

Pământul în prerii e moale, de aceea comanşii nu auziră paşi şi nici zgomot de copite. De-abia când se lumină de ziuă şi găsiră trupurile înţepenite ale paznicilor şi caii nicăieri, înţeleseră ce s-a petrecut. Dar apaşii aveau acum drum de aproape o jumătate de zi înaintea lor şi nu le păsa de vreo urmărire. Dezamăgirea şi furia comanşilor nu se poate descrie. Zadarnic căutau ei o explicaţie la dispariţia aceasta misterioasă a duşmanilor lor căci nu fu cu putinţă s-o găsească.

16. Pierduţi fără urmă

Mai jos de Colima, în Mexicul de vest, se află, la revărsarea fluviului cu acelaşi nume în ocean, portul numit Puerto de Colima, zis şi Manzanillo. Micul oraş Colima se află într-o regiune foarte rodnică şi comerţul e aci foarte dezvoltat, aşa că portul e veşnic plin de vapoare, unele chiar de mare tonaj.

Se afla şi acum printre celelalte vase mari şi mici un astfel de vapor. Părea să fie nou de tot şi foarte plăcut la vedere. Probabil că acelaşi lucru îl gândeau cei doi inşi care stăteau pe mal şi-l admirau de la distanţă.

— Goddam, frumos vapor! Nu e de mirare, marfă americană... zise unul din ei, un individ trecut de vârsta tinereţii, lung şi deşirat, îmbrăcat în haine cadrilate.

— Se cunoaşte la prima vedere, răspunse celălalt, o matahală de om, lat în spate, care putea fi luat drept marinar, dacă n-ar fi fost încălţat în nişte pantofi de lac găuriţi şi în mâini cu mănuşi de piele, murdare şi rupte la degete.

— Oare nu s-ar putea dosi un tun, undeva pe bord, ce zici? întrebă lunganul.

— Nu mă întreba pe mine că te pricepi dumneata mai bine, căpitane, răspunse matahala zâmbind.

— Aşa crezi? Ha-ha-ha! Te rog să nu-mi mai spui căpitane, fiindcă s-ar putea să-ţi scape vorba când mai sunt şi alţii de faţă. Eu sunt domnul director de trupă Gozmani şi tu eşti... ei, cum îi zice... re... re...

— Regizorul...

— Aşa, regizorul meu Hermilio Martinez.

— La ordine, domnule director! răspunse celălalt cu o plecăciune caraghioasă.

— Oare ce destinaţie are vaporul? întrebă mai departe

lunganul.

— Cine ştie! Poate că am putea afla. Băietanul ăla de colo pare să facă parte din echipaj.

Se apropiară mai bine de chei, unde era ancorată o luntre în care stătea tolănit un băietan de vreo şaisprezece ani.

— Ei, senior, eşti de pe vaporul de colo? îl întrebă directorul.

Băiatului nu-i spusese încă nimeni până atunci senior, de aceea fu încântat ele părerea pe care şi-o făcuseră cei doi străini despre el şi răspunse fudul:

— Da, seniori.

— Cum îi zice vaporului?

— „Lady”, doar scrie pe el cu litere aurite.

— Aşa e, bine zici senior, nu văzusem. Şi are această frumoasă „Lady” un căpitan?

— Păi se poate vapor fără căpitan? râse băiatul.

— Mă gândeam că poate să aibă de comandant un locotenent.

— Asta se poate numai la vapoarele de război.

— Şi cum îl cheamă pe căpitanul vostru, senior?

— Master Wilkers.

— Aşadar, e un nord-american?

— Da, veritabil. Eu de asemenea.

— Te cred. Şi ce-aţi încărcat pe bord?

— De toate, şi o grămadă de marfă pentru Guaymas.

— Pentru Guaymas? Hm! într-acolo am vrea şi noi să ne ducem. Poate că ne ia căpitanul pe bord. Unde e acum?

— S-a dus în oraş, da zicea că se întoarce repede. A, uite-l că vine!

— Care e? Acela mărunţel?

— Da, ăla care ţine mâinile în buzunarele pantalonilor.

Cei doi indivizi se uitară cu luare-aminte la omul care se apropia cam pe două cărări de chei. Era un individ mărunţel şi uscăţiv, cu obrajii roşii şi ochii lăcrimoşi, semn că trăsese

binişor la măsea.

— Ei, mă, dă-i drumul! strigă el din depărtare băiatului.

— O să mai zăbovim niţel, sir, răspunse băiatul.

— Pentru ce mă? La mine nu merge cu zăbavă... treizeci de noduri pe minut, aşa să ştii!

— O fi, da nu acu, fiindcă gentlemenii ăştia au ceva de vorbit cu d-ta.

— Cu mine? Hm! Şi cine sunt dumnealor? Străinii se apropiară de american şi-şi scoaseră pălăriile până la pământ.

— Vă rog să mă scuzaţi, căpitane, începu lunganul, eu sunt directorul unei trupe de teatru — numele meu e Gozmani — şi domnul e regizorul meu Hermilio Martinez.

— Actor? Hm... oameni simpatici... şi veseli... Şi ce poftiţi dumneavoastră?

— Am auzit că vă îndreptaţi spre Guaymas şi tot într-acolo aş vrea să mă duc şi eu cu toată şleahta mea.

— Nu mai spune! Şi câte persoane sunteţi?

— Şase bărbaţi şi cinci femei, foarte tinere, frumoase şi pline de draci.

— Ştii că ar avea haz! râse căpitanul. Dar de plătit aveţi de unde?

— Dacă n-ai cere prea mult, se poate.

— Cinci dolari pe cap, fără întreţinere, hrana vă priveşte pe dumneavoastră

— Adică cincizeci şi cinci de dolari. Nu s-ar putea cu cincizeci, senior?

— Hm... nu prea! Acu, fiindcă sunteţi actori şi oameni de petrecere, fie! Plata când vă urcaţi pe punte, altminteri vă arunc pe toţi în apă, m-ai înţeles?

— Când ridicaţi ancora?

— Chiar astă seară la ceasurile unsprezece.

— Îţi mulţumim căpitane pentru bunăvoinţa pe care ne-o arăţi şi vom şti să ne facem vrednici de ea. La ceasurile zece şi jumătate vom fi pe bord, zise lunganul, şi după ce salutară

cu un respect exagerat se îndepărtară.

Mai cutreierară puţin străzile, pe urmă o luară înspre marginea oraşului şi se opriră la o casă dărăpănată cu un singur etaj. Era un fel de han, cu o cârciumă, în care fură întâmpinaţi cu bucurie de câţiva indivizi suspecţi.

— Ei, ce mai e nou, directore, s-a făcut?

— Da, în sfârşit!

— Era şi timpul! Dar cum?

— O trupă de actori, şase bărbaţi şi cinci dame.

— Ha-ha-ha! Are haz, zău!

Directorul dădu un pahar cu rachiu peste cap, apoi plecă spunând că va veni să-i ia diseară.

Pe-nserate „Lady” se pregăti de drum. Marinarii priveau mereu spre chei aşteptându-i curioşi pe pasageri. În sfârşit îi văzură venind. Luntrea trebui să se ducă în două rânduri să-i ia, fiindcă nu încăpeau toţi o dată.

Căpitanul Wilkers stătea la scara vaporului cu mâna întinsă. După ce-şi primi plata, îi lăsă să treacă pe punte fără să-i întrebe de paşaport ori alte hârtii de legitimare. Nu li se arătă un loc anume unde să se aşeze sau să-şi pună lucrurile, dar nici nu fu nevoie, deoarece „actorii” îşi găsiră singuri un locşor unde să nu supere pe nimeni.

De aceea marinarii îşi ziseră cu satisfacţie că aceşti domni şi doamne par să fie oameni tare de ispravă.

— Da oare duduile astea or putea suporta călătoria? întrebă unul din marinari către ceilalţi. Marea e agitată şi, când o începe vasul să se clatine, or să-l vadă pe dracu!

Curios însă că nici unul din călători nu părea să sufere de răul de mare. Totuşi, marinarii nu băgară de seamă. Stăteau toţi adunaţi pe puntea de la proră şi vorbeau de-ale lor, pe când timonierul admira stelele de pe cer şi căpitanul sforăia în cabina lui.

Actorii se aciuiseră undeva pe punte şi păreau să doarmă. Dar, pe la două după miezul nopţii, directorul făcu o mişcare.

— Cred că a sosit timpul, şopti el. Am trecut de latitudinea Quatalaxaca; să începem, băieţi!

— Toţi odată? întrebă unul din ei, îmbrăcat femeieşte.

— Da. Uite norul de colo; când o fi drept deasupra noastră, să-şi ia fiecare un om în primire. Pumnalul drept în inimă, şi să-l lăsaţi acolo ca să nu ţâşnească sângele.

După câteva minute, norul acoperi cerul de deasupra vaporului şi întunericul se lăsă mai adânc.

— Sus! înainte! şopti directorul.

Cei zece indivizi aruncară tot ce aveau alb în îmbrăcăminte şi porniră să alunece ca nişte umbre pe punte. Se auzi ici un suspin, colo un horcăit, apoi se făcu linişte.

Directorul se îndreptă spre cârmă. Timonierul privea norul care se depărta. Deodată simţi ceva apăsându-i pe inimă, ceva rece şi tare care îi pătrunse în piept; vru să ţipe dar nu mai avu când, şi se prăbuşi mort lângă cârmă. În clipa aceea directorul scoase un fluierat ascuţit şi imediat regizorul fu lângă el.

— Ei, cum stăm?

— Totul în regulă, senior.

— Bine, treci la cârmă, cu mă duc să văd ce-i cu căpitanul.

— Dar cu băiatul ce facem? Doarme jos în cală.

— N-avem nevoie de el.

— Păcat! Era un ştrengar simpatic.

În câteva cuvinte se hotărâse destinul a două vieţi omeneşti.

Directorul se îndreptă spre cabina comandantului. Uşa nu era încuiată. O deschise şi trecu pragul. Căpitanul dormea. Ucigaşul ridică liniştit pătura, potrivi vârful pumnalului în dreptul inimii şi apăsă cu putere. Lăsă pumnalul în rană, îl luă pe căpitan în braţe şi-l duse pe punte. După câteva momente veni şi regizorul cu cadavrul băiatului.

Scoaseră bolovani de la balast, îi legară de picioarele cadavrelor şi le dădură drumul în mare.

Directorul coborî în cabina comandantului şi cercetă cu luare-aminte registrul de bord şi actele aflate acolo. Spre ziuă ieşi pe punte, şi cu un fluierat îşi adună oamenii pe covertă.

— Gluma a reuşit pe deplin, băieţi, le zise el. Acum vom începe o viaţă de care să ne pizmuiască şi regele. Deocamdată trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă. Avem mărfuri pentru Guaymas. Nimeni nu cunoaşte acolo vaporul şi nici echipajul. Păstrăm deci numele trecute în registrul de bord. Eu sunt căpitanul Wilkers.

Fiecare dintre marinari căpătă câte unul din numele trecute în role şi i se făcu cunoscută identitatea.

„Lady” era un vas admirabil, care aluneca pe valuri ca o săgeată, aşa că a doua zi intră în portul Guaymas mai devreme decât s-ar fi aşteptat ei.

Guaymas e un orăşel foarte plăcut care aparţine provinciei mexicane Sonora. Are împrejurimi frumoase unde marinarii se duc adesea în excursie. Căpitanul Wilkers se înfăţişă imediat la poliţia portului ca să-şi declare sosirea, legitimându-se cu actele găsite la bord, iar de acolo la negustorul pe numele căruia era încărcătura vasului. După ce sfârşi aceste formalităţi, se hotărî să rămână câteva zile aci şi să mai petreacă niţel în oraş, deşi era cam prea aproape de locul crimei şi ar fi putut fi primejdios pentru el.

Într-una din zile îl luă pe timonierul său să facă împreună o excursie prin împrejurimi. Închiriară nişte catâri şi o luară spre munţi, iar spre seară se înapoiară în oraş. Petrecură câteva ore într-o cârciumă, apoi porniră spre chei. În drum, tocmai pe când treceau pe sub un felinar, se întâlniră cu un om la vederea căruia rămaseră ca trăsniţi.

— Ei drace! Strigoi să fie? şopti directorul speriat şi râmase împietrit în loc.

— Ce asemănare... murmură timonierul înspăimântat.

— Să mă ia dracii dacă nu era chiar el!... Hai să-l urmărim, vom vedea noi dacă e strigoi ori nu...

Se luară după necunoscutul care îi îngrozise atât, şi-l văzură apropiindu-se de o casă împrejurul căreia era o grădiniţă. Sună la uşă şi o femeie tânără şi frumoasă veni să-i deschidă.

— A, dumneata eşti, senior Mariano? întrebă ea. Poftim înăuntru, senior Sternau te aşteaptă cu nerăbdare.

— El e! mormăi căpitanul printre dinţi.

— Da, e el! încuviinţă timonierul.

— Şi ştii cine locuieşte în casa asta? Sternau, omul care ne-a atacat cu iahtul lui în Jamaica, mi-a împuşcat ofiţerii şi m-a rănit şi pe mine. dumneata m-ai salvat atunci, de aceea te-am făcut timonierul meu.

— Tii, ce bine s-a potrivit! Mare poftă aş avea să mă răzbun acum pentru cele ce-am pătimit atunci...

— Dumneata ai poftă, dar pentru mine răzbunarea aceasta e o chestie de viaţă şi de moarte. Nu-l mai las eu să-mi scape din mână, fii pe pace! Sst! Auzi, ies pe veranda din grădină... Am putea auzi ce vorbesc. Repede peste gard!

Săriră gardul şi se ascunseră după un tufiş.

Locuitorii vilei apropiară două mese una de alta, aşternură o faţă de masă albă, puseră o lampă aprinsă la mijloc, o farfurie cu fructe, şi începu o discuţie însufleţită.

În jurul mesei se aflau Sternau, Mariano, Inimă-de-urs, Săgeata-trăsnetului, Unger, Emma şi Karja.

Sosiseră de-abia de ieri în oraş şi, fiindcă trebuiau să aştepte plecarea unui vapor încă vreo câteva zile, închiriaseră camere mobilate în oraş şi se adunau aci la doctor. Se discutară câteva chestiuni diferite care nu-i interesau pe cei doi ascunşi în grădină, până ce în sfârşit o auziră pe Emma întrebând:

— Şi ce ai de gând să faci după ce vei ajunge ia Mexico, senior Sternau?

— Să mă reped niţel în Africa. Vreau să dau de urma contelui Fernando, răspunse cel întrebat.

— Crezi într-adevăr că bătrânul mai trăieşte?

— În nici un caz n-a murit în Mexic. Ai auzit dumneata de ticălosul acela de Henrico Landola, seniorita?

— Piratul pe care l-ai înecat cu vas cu tot în fundul mării în Jamaica?

— Da. Nemernicul l-a dus pe bătrân undeva pe coasta Africii Centrale şi l-a debarcat acolo. Dacă n-a murit încă îl voi găsi, sper, la Harar.

— Pe urmă vrei să strângi laţul în jurul gâtului Cortejilor, cauza tuturor nenorocirilor?

— Da. Dar să lăsăm acum lucrurile astea dureroase; am scris astăzi acasă, nevesti-mi, o scrisoare mai lungă şi nu vreau să-mi întunec în minte chipul ei drag cu astfel de gânduri triste.

Conversaţia luă o întorsătură mai veselă, care nu-i mai interesa pe cei doi.

— Ticălosul! Sternau ăsta... Îl am mereu în calea mea... scrâşni Landola — căci el era falsul căpitan Wilkers...

— Să punem mâna pe el, master! zise timonierul.

— Ba bine că nu! Să ştiu că mă ia dracu şi tot nu mă las! Numai că nu ştiu cum să fac...

— Lasă că o să găsim noi. Ar trebui mai întâi să aflăm toate planurile şlehtei ăsteia, dar mai bine ar fi să nu dai ochii cu ei.

— Aş! Am eu destule bărbi false!

— Nu, nu, s-ar putea totuşi să te recunoască. Să mă laşi pe mine să lucrez pentru d-ta. O să încep chiar de mâine să-i spionez şi nu se poate să nu găsim noi un mijloc...

— Sper şi eu. A, auzi, s-a spart sindrofia... să-l urmărim pe Mariano, trebuie neapărat să aflu unele locuieşte. Să sărim repede gardul şi să ne luăm după el, dar nu împreună; dacă îl pierde unul din vedere, să nu scape celuilalt.

Se ascunseră după colţul casei şi se luară după tânărul spaniol, mergând la distanţă unul de altul, ca doi cetăţeni

paşnici care îşi văd de drumul lor. Îl văzură intrând în curtea unei case unde îşi închiriase o cameră, apoi, după ce descuie uşa, dispăru înăuntru.

— Acum ştim unde locuieşte; de asemenea şi doctorul, zise Landola tovarăşului său. Trebuie să mai aflăm cam ce-au de gând să facă.

— O să mă interesez eu. Nici neamţul, nici altul din şleahta lor nu mă cunoaşte, răspunse timonierul.

— Bine, dar cât se poate de repede, chiar de mâine dimineaţă, fiindcă nu e timp de pierdut.

În acea noapte, Landola şi timonierul său dormiseră în oraş. Dis-de-dimineaţă, când timonierul se duse să vadă ce mai e pe vapor, îi văzu pe Sternau şi pe Mariano plimbându-se pe chei. Se opriră la un moment dat să privească mai cu atenţie vaporul, şi văzându-l pe timonier pregătindu-se să se îndrepte într-acolo, doctorul îl întrebă foarte politicos:

— Mă rog, domnule, dumneata faci parte din echipajul acestui vapor?

— Da, răspunse timonierul bucuros că norocul îl slujise pe neaşteptate.

— A, îmi pare bine! Şi n-ai vrea să fii atât de bun să-mi spui ce destinaţie are?

Timonierului îi fulgeră un gând. Dacă reuşea, planul răzbunării le pica ele-a dreptul în mână fără să mai caute ei să-l găsească. Vroia însă mai întâi să vadă dacă nu se înşela în presupunerile lui, de aceea zise cât se poate de liniştit:

— Pentru ce mă întrebaţi, senior? Vrei să te luăm şi pe dumneata pe bord sau ai vreo marfă de trimis?

— N-am nici o marfă de expediat, ci aş vrea să mă luaţi împreună cu alţi prieteni de-ai mei pe bord. Destinaţia noastră ar fi Acapulco sau alt port din apropierea lui.

— Hm! încuviinţă timonierul, ar merge... Tot am eu de gând să mă opresc la Acapulco.

— A, dumneata eşti căpitanul?

— Chiar aşa.

— Când ridicaţi ancora?

— Mâine dis-de-dimineaţă. Călătorii trebuie să vină diseară pe bord. Vreţi să vizitaţi vaporul?

— Nu acum; voi veni poate peste un ceas. Vom stabili atunci şi preţul călătoriei. Bună ziua, senior.

— Bună ziua.

Doctorul vroia să viziteze vaporul împreună cu Unger, acesta fiind mai priceput în astfel de lucruri, în timp ce el cu Mariano se întorceau în oraş, timonierul se urcă în luntre şi zori spre vapor. Era bucuros că Sternau amânase vizita cu un ceas, va avea astfel timp să ascundă tot ce ar fi putut părea suspect şi să-i dăscălească pe marinari cum să se poarte.

Când veniră cei doi, fură primiţi cât se poate de frumos. Vizitatorii rămaseră încântaţi şi plătiră costul călătoriei fără să se tocmească.

Ca să se înapoieze la hacienda del Erina, Emma şi Karja ar fi trebuit să facă drumul pe uscat însoţite de Săgeata-trăsnetului şi cele două căpetenii indiene. Călătoria era însă mult prea obositoare şi foarte primejdioasă. Hotărâră deci să meargă cu toţii la Acapulco şi de acolo la Mexico, de unde era mai lesne de ajuns la del Erina. Inimă-de-urs şi Ucigătorul-de-bivoli nu vroiră să-i însoţească pe apă. Preferau să facă drumul pe uscat, socotind s-ajungă înaintea lor şi să ducă îmbucurătoarea veste arendaşului că fiica lui trăieşte, e sănătoasă şi se va întoarce în curând acasă. Înainte de plecare vroiau să petreacă însă seara cu toţii împreună pe vapor.

Mare fu bucuria lui Landola când află de la timonier vestea că a pus mâna pe duşmanii lui de moarte.

— S-a potrivit mai bine decât aş fi visat eu, zise el frecându-şi mâinile de bucurie. Nu mai am nevoie de barbă falsă şi de nici o altă deghizare. Eu vin pe bord după ce se întunecă şi-i vom avea pe toţi în palmă.

— Să-i lăsăm în viaţă?

— Da. E mai bine aşa. Aş putea trage foloase de pe urma lor.

— Hm!... o să fie o luptă crâncenă... Sunt toţi oameni voinici ai dracului!

— Îi biruim unul cale unul. Doctorul e cel mai de temut; o s-avem ele furcă cir el, dar o să-l punem şi pe el cu botul pe labe.

— Da, numai că o să trebuiască s-aşteptăm până ce vor fi părăsit indienii vaporul.

— N-au să-l părăsească defel, fiindcă îi luăm şi pe ei. Sunt nevoit s-o fac ca să nu se afle în ce fel au dispărut ceilalţi. Odată toţi în mâinile noastre, ne îndreptăm spre apus unde ştiu eu o insulă de care nu s-a apropiat niciodată vreun vapor.

— Îi debarcăm acolo. De hrană, nu vor duce lipsă, căci sunt pomi fructiferi şi apă de izvor din belşug. Orice încercare de fugă le-ar fi zadarnică şi vor rămâne în pustietatea aceea până la sfârşitul vieţii sau... până voi avea eu motivele mele ca să-i iau de acolo.

— Unde se află insula?

— Departe de calea vapoarelor, patruzeci grade latitudine sudică de Insulele Paştelui, şi e o închisoare mai sigură decât oricare alta, împrejurul căreia sunt ziduri de zeci de metri înălţime. N-are însă nume şi e toată numai din stânci de coral. Copacii de pe ea sunt subţiri, aşa că nu se poate face vreun vas din ei, şi chiar dacă le-ar veni în gând prizonierilor să-şi facă o barcă, departe n-ar ajunge, fiindcă valurile se izbesc acolo cu furie de stânci şi s-ar face ţăndări.

— Vom avea însă martori... marinarii noştri pot să trădeze mai târziu din vreo pricină oarecare.

Căpitanul îl privi dispreţuitor, apoi zise cu subînţeles:

— Nu vom avea nici un martor, căci vom fi singurii care se vor întoarce din această călătorie.

Timonierul se înfioră. Ce-ar fi să-l omoare căpitanul şi pe

el, ca să nu mai existe nici un martor în urmă? Îşi zise că trebuie să fie atent şi să-i spioneze orice mişcare căpitanului.

Spre seară călătorii veniră pe vapor şi fură întâmpinaţi cu multă bunăvoinţă. Masa fu îmbelşugată şi aleasă şi fiecare părea încântat de călătoria plăcută pe care o va face. În timp ce stăteau ei la masă, Landola se strecură pe bord şi se apucă de treabă.

Era întuneric beznă şi se lăsase o ceaţă deasă de mi se vedea om cu om. Câţiva din marinarii cei mai voinici se aşezară lângă lanţul ancorei, pe când un altul coborî în cabina comandantului unde erau adunaţi călătorii.

— Ce cauţi aici nechemat? se răsti falsul căpitan la el.

— Să iertaţi, căpitane, răspunse marinarul, dar a venit chiar acu un om care vrea să vorbească cu domnul Sternau.

— Cu mine? se miră acesta. Ce vrea?

— Păi... zice că e gazda unde aţi tras şi are să vă spună ceva între patru ochi.

— Bine, vin.

Doctorul se sculă de la masă şi-l urmă pe marinar. Când fu sus pe punte, se simţi deodată apucat de la spate şi, în acelaşi timp, un pumn îl izbi cu atâta putere în tâmplă, încât se prăbuşi jos leşinat.

— Pe ăsta l-am pus bine! râse Landola. Legaţi-l zdravăn şi duceţi-l jos în cală. Pe urmă aduceţi-l pe indianul ăla îmbrăcat în piele de bivol, pare să fie, după Sternau, cel mai voinic dintre ei.

Nu trecu mult şi marinarul coborî iar în cabină şi-i zise Ucigătorului-de-bivoli că îl pofteşte domnul doctor sus. Indianul îl urmă fără nici o bănuială; avu şi el soarta lui Sternau; asemenea şi Inimă-de-urs. De la o vreme Mariano păru neliniştit.

— Mă duc să văd şi eu ce lucru atât de important a avut de spus gazda, zise el nemaiputându-şi stăpâni nerăbdarea, şi ieşi din cabină.

Cei doi fraţi Unger, care rămăseseră cu fetele, şi aşa-zisul căpitan la masă, îi auziră paşii îndepărtându-se şi aşteptară zadarnic întoarcerea lui. Îngrijoraţi, se sculară şi ei să se ducă să vadă ce s-a întâmplat, spunând fetelor că vin numaidecât.

Trecu o bună bucată de timp fără ca să se arate cineva, când deodată uşa cabinei se deschise şi Landola se ivi în prag.

Fetele îl priviră cu teamă, el făcu o plecăciune respectuoasă şi zise:

— Aveţi bunătatea, domnişoarelor, să mă urmaţi. Domnii, însoţitorii dumneavoastră, doresc să vă vorbească.

Nici Emma, nici Karja nu bănuiră nimic şi urcară pe punte.

Aci domnea un întuneric de nu puteai zări nimic. Deodată se simţiră apucate pe la spate de nişte mâini puternice, încât nu mai putură face nici o mişcare. Scoaseră doar un ţipăt de groază.

— Gura! se răsti cineva la ele. Ascultaţi ce am să vă spun: bărbaţii care vă însoţesc s-au purtat atât de duşmănos cu mine şi eu oamenii mei, încât am fost nevoit să-i pun la respect. Sunt toţi închişi, şi vă consider şi pe voi prizonierele mele.

— Cu ce drept? se răsti Karja.

— Cu dreptul celui mai tare, râse Landola. Nu ştiu dacă mă cunoaşteţi. Numele meu e Landola.

— Landola, piratul? strigă Emma înspăimântată.

— Da, piratul, răspunse el cu mândrie. Vedeţi deci că orice împotrivire ar fi zadarnică. Vouă, fiindcă sunteţi femei, nu vi se va face nimic, mai mult încă, veţi fi libere să vă plimbaţi pe punte, dar îndată ce veţi încerca să faceţi ce va împotriva ordinelor mele vă omor prietenii, aţi înţeles? Şi eu când spun ceva nu glumesc, cred că ştiţi asta, nu-i aşa? Bărbaţii care sunt cu voi au fost închişi şi legaţi jos în cala vaporului; le voi spune şi lor că dacă nu stau liniştiţi vă leg un pietroi de gât şi vă arunc în mare.

— Şi care ne va fi soarta pe urmă? întrebă Karja, curajoasă ca o adevărată indiană ce era.

— O să vă debarc pe toţi pe o insulă pustie unde n-o să mai puteţi face rău nimănui. Pe tot timpul călătoriei veţi fi lăsate în pace, marinarii se vor purta respectuos cu voi, cu o singură condiţie însă: să staţi liniştite şi să nu faceţi cea mai mică încercare de a fugi. Acum haideţi cu mine să vă arăt cabina în care veţi sta până la debarcare.

Le duse apoi într-o încăpere strâmtă şi întunecoasă şi le încuie acolo. Bietele fete se aruncară una în braţele celeilalte şi începură să plângă amar. Din culmea fericirii, se cufundau din nou în durere şi nenorocire.

De aci piratul trecu la prizonieri. Pe aceştia îi închise în fundul calei, unde apa pătrundea înăuntru prin crăpăturile vasului şi nisipul era umed şi rece ca gheaţa. Îi legaseră straşnic cu lanţuri, încât nu puteau face nici o mişcare, şi-l trântise pe fiecare la mare distanţă unul de altul ca să nu se poată atinge. Cel mult îşi puteau auzi vorba.

Prizonierii se treziră din leşin, şi când doctorul văzu la lumina felinarului pe omul care stătea în faţa lui ştia că nu se putea aştepta la nimic bun din partea lui.

— Ei, senior Sternau, mă recunoşti? îl întrebă piratul cu ironie.

Acesta păru că nici nu-l vede.

— Aha, faci pe fudulul! Nu-i nimic, vreau să le spun şi celorlalţi domni care nu m-au văzut niciodată cine sunt. Eu sunt Henrico Landola, căpitanul faimosului „La Pendola”. Mi se zice uneori şi Grandeprise, comandantul vasului-pirat „Lion”. Acum, după ce m-am prezentat, cred că ştiţi cu cine aveţi de-a face. Hai, răspundeţi!

Dar nici unul nu scoase un cuvânt.

— Bine, tăceţi. Sunt convins că spaima v-a luat graiul, de aceea voi fi îngăduitor cu voi. Presupun însă că dacă aţi amuţit, de surzit n-aţi surzit; de aceea, ascultaţi ce am să vă

spun. Am primit de la cineva însărcinarea să vă înlătur pe toţi din cale. Sunteţi în mâna mea şi vă pot ucide în orice moment, dar am hotărât să vă cruţ, nu din milă — Henrico Landola nu cunoaşte astfel de slăbiciuni —, ci din alte motive pe care nu e nevoie să vi le ascund. Dacă vă ucid, mi se va da o răsplată bănească atât de mare, încât ar putea ispiti pe oricine nu numai pe mine. S-ar putea însă ca să mă tragă pe sfoară, şi după ce s-ar şti că au scăpat de voi să nu mi se mai dea nici un gologan. De făcut nu le-aş putea face nimic şi tot eu aş fi păcălit. De aceea am hotărât să vă las în viaţă, ca să pot avea oricând o armă împotriva lor şi să-i silesc să mi se dea ce mi s-a făgăduit. Mi se plăteşte? rămâneţi dispăruţi pentru vecii vecilor. Nu? Vă redau libertatea în schimbul aceleiaşi sume şi cu condiţia să nu-mi faceţi nici voi la rândul vostru nimic. De aceea cred că veţi fi la locul vostru şi nu veţi încerca să fugiţi, — ceea ce, de altfel, nici nu v-ar reuşi. Fetele sunt şi ele închise; vor fi însă bine tratate. Dar să ştiţi că atât unii cât şi ceilalţi veţi plăti eu viaţa cea mai mică încercare de fugă.

Landola tăcu, să vadă efectul pe care-l făcuseră vorbele lui asupra prizonierilor; aceştia însă rămaseră nemişcaţi, părând că nici nu l-au auzit. Urmă deci:

— Vă înştiinţez că veţi sta legaţi ca acum zi şi noapte, în afară de cele câteva momente când vi se vor dezlega, la douăzeci şi patru de ore o dată, mâinile, ca să vi se dea de mâncare şi de băut. V-am spus ce aveam de spus. Să vă intre bine în cap că aveţi de-a face cu un om care nu ştie de glumă şi că la cel mai mic gest de nesupunere vă aşteaptă moartea. Ne-am înţeles, nu-i aşa? Noapte bună!

Landola ridică felinarul de jos şi ieşi trăgând după el zăvorul greu de fier.

Câteva minute domni o tăcere adâncă în încăperea strâmtă şi umedă.

În sfârşit se auzi glasul apaşului exclamând cu necaz:

— Uf!

— Uf, îi răspunse prietenul său, căpetenia mixtecaşilor, tot atât de înciudat.

Urmă iar o tăcere.

— Ce zici de afacerea asta? îl întrebă după un timp Mariano pe Sternau.

— Nimic, ce vrei să spun! răspunse acesta îngândurat. Nu cumva ţi-ar putea reuşi să-ţi desfaci peste noapte lanţurile?

— Cu neputinţă.

— Atunci trebuie să ne supunem soţii, n-avem ce face.

Glasul doctorului părea liniştit deşi furia îi clocotea în piept. Erau toţi bărbaţi care nu se temeau de moarte şi primejdii, nedeprinşi să se văicărească, ştiind că numai sângele rece îi poate salva.

— Tâlharul ăla e pierdut dacă îndrăzneşte să se apropie de un fir de păr din capul Karjei, sora căpeteniei mixtecaşilor, zise Ucigătorul-de bivoli scrâşnind din dinţi, căci gândul lui era numai la ea, nicidecum la primejdia în care se afla el.

— Ticălosul va trebui să sufere chinurile cele mai îngrozitoare, adăugă cu glas ameninţător căpetenia apaşilor.

— Doar nu vom putrezi noi în afurisitul ăsta de vas... mormăi Anton Unger, îngrijorat şi el de soarta logodnicei sale.

Sternau, care se gândea întotdeauna în primul rând la ce era mai important, îl întrebă:

— Cum au putut să pună mâna pe d-ta? Au încercat să te sugrume sau ce?

— Mi-au pus mâna în beregată şi m-am înăbuşit, altminteri nu mă lăsam eu prins.

— Mare noroc ai avut! Dacă te izbeau în cap, rămâneai mort pe loc, fiindcă rana de la creier nu e încă pe deplin vindecată, îi zise doctorul. Şi-acum, dragii mei, să lăsăm ameninţările şi să ne gândim serios la un mijloc de scăpare. Încercaţi să vedeţi dacă nu poate vreunul din voi să-şi rupă legăturile. Pe mine m-au socotit pesemne mai primejdios şi

m-au legat mai strâns ca pe oricare, aşa că nu pot face nici o mişcare. Hai, puneţi-vă puterea la încercare şi vedeţi dacă nu e chip să sfărâmaţi lanţurile.

Îi urmară sfatul. Un timp oarecare nu se auzi în strâmta încăpere decât zăngănit de lanţuri şi respiraţia grea a prizonierilor. Totul fu însă în zadar.

— Degeaba! oftă Mariano. Trebuie să ne bizuim numai pe o întâmplare, altminteri nu-i nimic de făcut.

— Slabă nădejde! răspunse Sternau. Banditul o să caute să se îndepărteze chiar la noapte de ţărm. Dacă nu reuşim să ne eliberăm până atunci, rămânem prizonierii lui până o avea el poftă să ne ucidă sau să ne debarce pe vreo insulă pustie ci-ne ştie unde. În drum vom avea însă de luptat nu numai cu el şi oamenii lui, ci şi cu elementele naturii. Lanţurile nu ni le putem rupe, asta e sigur, doar dacă nu le va reuşi fetelor să ne procure vreo pilă cu care să pilim lanţurile. Şi chiar aşa, primejdia ar fi tot atât de mare, fiindcă bandiţii ne-ar ucide pe loc.

— Atunci ce-i de făcut? întrebă Mariano.

— Părerea mea e să ne supunem sorţii şi să nu ne pierdem speranţa. Va veni şi clipa salvării noastre şi vom şti să ne răzbunăm pentru cele îndurate, fii pe pace!...

Cuvintele lui, spuse cu multă hotărâre, îi îmbărbătară pe ceilalţi. Toţi tăceau. Se auzea doar din când în când zăngănit de lanţuri, apoi respiraţia regulată a prizonierilor adormiţi. Când se treziră din somn, înţeleseră din legănarea vasului că pluteau în larg. Încotro? Nimeni nu ştia.

Trecură ceasuri, zile şi săptămâni într-un fel de toropeală din care nu-i scoteau decât scurtele momente în care li se aducea mâncarea. Timpul fusese destul de prielnic şi mai deloc furtună. Vasul nu acostase însă nicăieri, plutise fără întrerupere, vreme care li se părea prizonierilor nesfârşită, până ce într-una din zile tăcerea fu întreruptă de zăngănitul ancorei şi se auziră paşii mai multor marinari oprindu-se în

dreptul uşii zăvorâte.

— În sfârşit! şopti doctorul răsuflând. Clipa hotărâtoare a sosit... dar orice ar fi mai bine decât gaura asta umedă şi întunecoasă...

Cineva trase zăvorul şi se auzi glasul răstit al lui Landola.

— Scoateţi-le lanţurile, dar legaţi-i atât de strâns încât să nu se poată mişca, porunci el oamenilor săi.

Marinarii făcură întocmai, apoi îi scoaseră pe prizonieri sus pe punte şi-i trântiră jos ca pe nişte buturugi. Nenorociţii, care semănau mai mult a stafii decât a oameni, răsuflară adânc în aerul rece şi curat. Ceva mai la o parte, legate şi ele fedeleş, zăceau Emma şi Karja, palide şi trase la faţă ca după boală. La dreapta lor se întindea marea nesfârşită, la stânga zăriră o insulă înconjurată de un cerc de mărgean de care valurile se izbeau cu furie. Nu se vedea decât-o singură deschizătură în acest cerc bătut de talazuri şi aceea atât de îngustă, încât numai o luntre trainică ar fi putut răzbate pe insulă.

Prizonierii aruncară numai o privire trecătoare spre insulă, atenţia lor fiind îndreptată spre echipajul vasului-pirat, adunat în jurul căpitanului lor.

— Domnilor, zise Landola prizonierilor, am ajuns la destinaţie. Insula aceasta vă va fi de acum încolo locuinţa. Nu veţi şti niciodată cum se numeşte şi unde se află căci nu e cunoscută de nimeni şi nici nu e în calea vapoarelor. Veţi găsi aci fructe, peşte, păsări şi vânat destul, precum şi izvoare cu apă limpede ca să vă potoliţi setea. Armele pe care vi le-am luat nu vi le dau înapoi, dar vă puteţi face laţuri, arcuri şi săgeţi pentru păsări şi sălbăticiuni, pentru hrană şi îmbrăcăminte. V-am spus şi vă repet că împrejurările vor hotărî dacă ne vom mai vedea sau nu. Dacă veţi zări vreodată un vas apropiindu-se să ştiţi că nu poate fi altul decât al meu. Acum, oamenii mei vă vor trece într-o barcă printre stânci la ţărm. După ce se vor îndepărta ei, vă puteţi rupe legăturile frecându-le de bolovanii ascuţiţi. Rămâneţi sănătoşi, domnilor

şi doamnelor!

Prizonierii tăceau. Barca vâslită cu îndemânare de către marinarii lui Landola trecu prin deschizătura îngustă dintre stânci, şi după ce prizonierii fură debarcaţi pe ţărm, porni să se întoarcă la vapor.

Sternau se apucă numaidecât să-şi frece legăturile mâinilor de un colţ de stâncă, şi reuşi în cele din urmă să le rupă. Cu mâinile libere acum, apucă un pietroi colţuros şi le tăie şi pe cele de la picioare. În curând fură şi ceilalţi liberi.

Ucigătorul-de-bivoli ridică mâna şi, arătând spre navă, spuse:

— Cred fraţii mei că am putea cuceri marea barcă a duşmanilor noştri?

În ciuda seriozităţii situaţiei în care se aflau, Sternau zâmbi şi declară:

— Acest lucru nu e posibil!

Ucigătorul-de-bivoli arătă cu mâna valurile care se izbeau de stânci şi insistă:

— Le e teamă fraţilor mei de aceste valuri? Căpetenia mixtecaşilor poate înota în orice apă!

— Numai că înainte de a putea ieşi de aici, vasul a şi plecat. Uite că îşi şi ridică pânzele. Care înotător ar putea să-l ajungă din urmă?

Aşa s-a şi întâmplat. Corabia îşi reluase cursa şi, fiind un velier bun, a şi reuşit să parcurgă o distanţă apreciabilă, astfel că în scurt timp, insula, care nici nu era prea mare, dispăru din ochii echipajului.

Căpitanul Landola stătea sus pe covertă şi privea cu ocheanul spre insulă. Când nu o mai zări, puse jos ocheanul şi zise întorcându-se spre timonier:

— S-a făcut! Băieţii sunt la adăpost.

— Eşti sigur? zise timonierul cu îngrijorare în glas. Dar dacă reuşesc să scape de aici?

— Fii pe pace, nu mai scapă ei cât e lumea şi pământul!...

Altceva mă îngrijorează pe mine; uite, ăştia de colo... şi arătă spre marinari.

— Păi, să luăm şi noi măsuri... răspunse timonierul zâmbind cu subînţeles.

— Aşa o să şi facem. Acum să ne îndreptăm spre insula Pitcairn, hotărî Landola.

— Hm! exclamă timonierul care pricepu numaidecât ce avea de gând Landola.

Vântul era prielnic şi vremea frumoasă, aşa că ajunseră în curând în insula Pitcairn. Căpitanul coborî o luntre uşoară pe apă şi se duse singur pe uscat.

— Cam bănuiesc eu ce are de gând... ia să fiu cu băgare de seamă, îşi zise timonierul.

Când se întoarse Landola, părea foarte nemulţumit,.

— Mi-a fost drumul degeaba, mormăi el. Socoteam să-mi schimb aci echipajul la repezeală, dar văd că va trebui să mai rămân câteva zile.

— N-ar fi bine să încerc eu, căpitane? zise timonierul care înţelegea că nu mai era sigur de viaţa lui pe bord.

Landola îi dăduse să înţeleagă că vroia cu orice preţ să înlăture martorii faptei sale nelegiuite. Dintre toţi marinarii, el era singurul care cunoştea locul unde se afla insula misterioasă. De-abia acum îşi dădea seama timonierul cât de primejduită îi era viaţa. Landola însă zâmbea atât de blajin şi mulţumit, încât îi mai trecu spaima.

— Bine zici, răspunse el la propunerea timonierului, du-te. Ia şi câţiva oameni din echipaj cu d-ta, cred că patru, cinci inşi încăpeţi în luntre. Şi vezi să nu te grăbeşti până mâine dimineaţă când ridicăm ancora, ai tot timpul.

— Atunci mă duc imediat.

— Nu uita să luaţi şi arme cu voi, cu indigenii ăştia nu e de glumit.

Timonierul se duse în cabina lui să-şi schimbe hainele. După ce se îndepărtă, Landola râse ironic şi mormăi încet în

barbă:

— M-a simţit, al dracului! Bine că mi-am găsit ce căutam. Oamenii cu care m-am înţeles adineauri mi se par potriviţi pentru scopul meu. S-au săturat să tragă pe dracul de coadă... Acu să văd cum scap mai repede de ăsta.

Căpitanul se duse după timonier. Îl găsi încheindu-şi haina de zile mari cu nasturi de metal cu ancore pe ei. Pe măsuţă sclipea un revolver încărcat.

— L-ai încărcat? întrebă Landola, luând revolverul în mână şi prefăcându-se că vrea să-l examineze.

Timonierului, care parcă bănuia ceva, îi trecu un junghi prin inimă.

— Bagă de seamă, căpitane, cu jucărioara asta nu-i de glumit! strigă el.

— Nici prin gând nu-mi trece, răspunse Landola apăsând pe trăgaci şi glonţul pătrunse prin ochiul timonierului care căzu fulgerat la pământ.

Căpitanul alergă pe punte şi strigă marinarilor:

— Timonierul e rănit... s-a împuşcat din greşeală...

Dădură fuga cu toţii în cabină, dar îl găsiră mort. Vârâră cadavrul într-un sac, îi legară un pietroi de gât şi-l azvârliră în mare nepăsători. Martorul cel mai de temut, singurul care ar fi fost în stare să găsească insula misterioasă, era acum înlăturat. Landola îşi adună apoi oamenii şi le spuse că a găsit aci în port câţiva marinari, printre care şi un timonier, oameni de ispravă, pe care i-a angajat.

— Ne cred negustori de treabă, şi deocamdată nu trebuie să afle cine suntem şi nici cum mă cheamă, încetul cu încetul o să-i punem la curent. Voi să vă ţineţi gura, şi să nu cumva să scăpaţi vreo vorbă, aţi auzit?

Toţi făgăduiră să fie cu băgare de seamă şi îi primiră cu prietenie pe noii marinari. Căpitanul ştia la început prin şiretlic să le inspire încredere şi, treptat-treptat, îi obişnui cu gândul că se află în slujba unui pirat din cei mai temuţi.

De-a lungul unui şir de ani, Landola a reuşit să facă mările nesigure, până ce averea pe care reuşise să o strângă prin mijloacele sale sângeroase, i-a permis „să se retragă” discret din „afaceri”...

17. Pantera sudului

În timp ce Landola pândea în largul mării ducându-şi prizonierii în insula îndepărtată şi pustie, cei din Europa aşteptau în zadar vreo veste de la ei. Dar şi în Mexico lordul Dryden şi Amy erau tot atât de îngrijoraţi de soarta lui Mariano. Nici chiar Pablo Cortejo şi fiica lui Josefa nu ştiau nimic de soarta lor.

Trecuseră săptămâni şi luni fără ca nenorociţii să dea vreun semn de viaţa. Drept e că situaţia politică a Mexicului era atât de tulbure încât veştile ajungeau cu greu până acolo. Preşedintele Herrera, adversarul politic al lui Juarez, fusese înlocuit la sfârşitul anului 1850 cu altul, apoi iar altul, căci domnia fiecăruia era de scurtă durată. Juan Alvarez, de obârşie indiană, ca şi Juarez, supranumit pentru cruzimea lui Pantera Sudului, dar care în adâncul sufletului său s-a dovedit a fi un adevărat patriot, în cele din urmă şi-a depus mandatul din proprie iniţiativă. El a fost urmat de Ignacio Comonfort, care l-a numit pe Juarez ministru de interne şi preşedinte al tribunalului suprem, titlu care echivala cu acela de vicepreşedinte al republicii mexicane. Adversarul lui Comonfort fu generalul Miguel Miramon, omul care mai târziu trecu de partea împăratului Maximilian, trimisul lui Napoleon al III-lea, trădându-şi astfel ţara.

Era în anul 1857. Trecuseră şapte ani de la dispariţia lui Sternau, Mariano şi a celorlalţi, într-o zi apăru în oraşul Mexico un călăreţ mai în vârstă, plin de praf, care părea să fi venit de departe, în urma lui călăreau câţiva argaţi, tot atât de bine înarmaţi ca şi el, care aduceau cu ei un catâr cu o povară care, deşi nu era mare, părea să fie foarte grea, judecând după oboseala catârului. Bătrânul îşi opri calul în faţa tribunalului, descăleca şi-l întrebă pe portar dacă poate

vorbi cu Excelenţa Sa, senior Benito Juarez.

Omul îl măsură cu privirea şi-i răspunse dispreţuitor:

— Nu prea cred.

— Pentru ce nu?

— Ţi-a spus dumnealui să vii?

— Nu.

— Atunci aşteaptă. Cere mai întâi o audienţă.

— Altminteri nu se poate?

— Fără audienţă nu primeşte decât pe prieteni.

— Păi şi eu sunt un prieten.

Atitudinea mândră a bătrânului îl impresiona pe portar.

— Cum te cheamă pe d-ta, senior?

— Pedro Arbellez, şi sunt proprietarul haciendei del Erina.

— O, atunci e altceva, senior! Veniţi de departe, de aceea sunteţi în halul ăsta. Păi... să mă iertaţi şi dumneavoastră, dar vedeţi că vine multă lume la el ca să ceară dreptate, şi n-are bietul om vreme să răsufle.

Arbellez fu condus de un servitor într-o încăpere destul de mare, unde văzu câţiva inşi întinşi în hamac şi fumând. Unul din ei era Benito Juarez.

— A, senior Pedro Arbellez! zise el sculându-se în picioare la vederea musafirului. Nu te-am mai văzut de acum şapte ani, când ţi-am arendat Vandacua. Ce te aduce la mine?

— Ţi-am adus arenda moşiei, senior, răspunse bătrânul. Şi-apoi, aş vrea să-ţi mai fac şi o mare rugăminte.

— De ordin particular?

— Nu, am venit să mă adresez judecătorului suprem.

— Bine, vei fi ascultat. Te rog să mă laşi mai întâi să termin cu domnii aceştia. Şezi colo pe masă, că alt loc n-am. Aşadar, senior, urmă el adresându-se unui individ mai trecut, cu ochii sfredelitori, am pus să te aducă din închisoare ca să sfârşesc odată pentru totdeauna cu afacerea dumitale. Nu cumva ţi s-a stins ţigara?

— Nu, senior.

— Foarte bine, acum să revenim la fapte. De cât timp eşti închis?

— De trei săptămâni, senior.

— Rău, foarte rău... O să am eu grijă ca judecătorii să fie ceva mai expeditivi. Ai fost condamnat?

— Nu încă şi sper că nu voi avea să mă plâng de dreptatea Excelenţei voastre.

— Sunt sigur, zise cu amabilitate Juarez. Nu voi nedreptăţi pe nimeni, fii pe pace... Aşadar, e vorba parcă de un fleac de împuşcătură, nu?

— Da.

— Şi glonţul n-a dat greş?

— A nimerit-o pe cucoană drept în cap. Sunt bun ochitor.

— Aşa? îmi pare foarte bine fiindcă, vezi d-ta, aceştia sunt din ce în ce mai rari şi avem trebuinţă de ei în vremurile astea. Dar, mă rog, pentru ce ai împuşcat-o?

— Fiindcă mi-a spus pe şleau că vrea să se mărite cu altul. Eu am rugat-o cu frumosul să mă ia pe mine, şi fiindcă n-a vrut, am împuşcat-o.

— După cum văd, e cât se poate de simplu: n-a vrut să te ia şi dumneata ai împuşcat-o. Fiecare trebuie să tragă consecinţele faptelor sale. Dar ia poftim o ţigară, văd că a dumitale s-a stins, zise Juarez întinzându-i o ţigară. Tatăl doamnei n-a avut de lucru, urmă el, şi a făcut plângere împotriva dumitale, aşa că trebuie să-i dau curs, n-am încotro. Şi zici că ai împuşcat-o?

— Da.

— Şi a murit?

— Pe loc.

— Atunci o să sfârşim repede cu pedeapsa. La lege scrie că moartea se plăteşte cu moarte, deci o să fii şi dumneata împuşcat. Eşti mulţumit, senior?

Omul holbă ochii. Nici prin gând nu-i trecuse că s-ar putea aşa ceva când îl văzuse pe Juarez atât de prietenos şi

binevoitor.

— Dar, Excelenţă... murmură el îngrozit.

— Sst! zise Juarez întrerupându-l. Ce atâta vorbă pentru un lucru mai limpede ca lumina zilei? dumneata ai împuşcat-o pe ea şi noi o să te împuşcăm pe d-ta. Fiecare trebuie să tragă consecinţele faptelor sale după cum ţi-am spus adineauri. Eşti bun să-mi dai un foc? Aşa.

Juarez îşi aprinse ţigara de la cea a ucigaşului, băgă apoi două degete în gură şi fluieră ascuţit. Intrară doi poliţişti.

— Daţi-mi o foaie de hârtie şi un condei, le porunci el.

Luă hârtia, o aşeză pe genunchi, scrise câteva cuvinte şi o întinse ucigaşului.

— Poftim senior, asta e condamnarea. Cred că n-ai nimic împotrivă ca să fii executat imediat, nu-i aşa?

Omul se făcu pământiu la faţă.

— Excelenţă... Vă rog... bâigui el.

— Sst! îl întrerupse Juarez zâmbind prietenos. Te-ai plâns adineauri că ai fost ţinut trei săptămâni în prevenţie, era de datoria mea să-ţi dau satisfacţie. Aşadar, vei fi împuşcat imediat. Dar parcă ţi s-a stins ţigara, stai să ţi-o aprind. Şi-acum, te rog să mă ierţi, senior, mai am şi alte treburi. Umblă sănătos.

Se înclină politicos în faţa condamnatului, acesta îi răspunse la fel, apoi ieşi însoţit de cei doi poliţişti. Juarez tăcu ascultând câteva momente cu încordare, până ce auzi câteva împuşcături, pe urmă se întinse în hamac şi zise:

— S-a isprăvit! Ei, ce spui de felul cum fac eu judecata, senior Arbellez?

— Mi se pare cu totul deosebită, senior, răspunse bătrânul, care privise încremenit la scena petrecută sub ochii lui.

— Dar practică, scumpul meu Arbellez, zise zâmbind Juarez. Dreaptă, prietenoasă şi expeditivă, aşa trebuie să fie justiţia după părerea mea.

— De aceea să nu ne pierdem timpul degeaba. Zici că mi-ai adus arenda?

— Da, o să număr numaidecât banii, sunt afară, în desagii de pe catâr.

— Nu e nevoie dragul meu, ştiu că nu o să mă înşeli d-ta. Acum spune-mi, rogu-te, despre ce rugăminte e vorba?

— Vezi că n-o să se poată hotărî aşa de repede ca o condamnare la moarte, senior!

— Nu face nimic, o să vedem noi. Despre ce e vorba?

— Am venit să cer dreptate judecătorului pentru mine şi pentru ai mei, senior Juarez.

— Împotriva cui?

— Împotriva multora. O să fie o poveste cam lungă, senior, dar inima mea de tată a suferit şi suferă încă atât, încât te rog să mă asculţi cu răbdare.

— Vorbeşte, bunul meu Arbellez, o să te ascult până la capăt. Dar ia aprinde o ţigară.

— N-o să pot fuma de plâns şi amar, senior.

— Ba da, ba da, moşule, uite, ţine... zise Juarez, şi-i întinse o ţigară.

Bătrânul îşi aprinse ţigara apoi începu să povestească tot ce avea pe suflet.

— Şapte ani ele zile am purtat cu mine durerea fiindcă nu era nimeni în nenorocitul ăsta de Mexic care să-mi facă dreptate. Acum am venit la dumneata să-ţi spun păsul fiindcă te ştiu om drept şi cu dragoste de ţară, încheie Arbellez cu lacrimi în ochi.

Indianul îl ascultase în tăcere, fără să-l întrerupă o clipă. Acum coborî din hamac şi începu să se plimbe de colo până colo prin cameră. În cele din urmă se opri în faţa arendaşului şi-i zise:

— Dacă mi-ar fi povestit altul şi nu d-ta, senior Arbellez, nu i-aş fi dat crezare. Te ştiu însă om cu scaun la cap şi chibzuit şi sunt convins că tot ce mi-ai spus e adevărat. De

aceea îţi făgăduiesc să te ajut. Cum şi în ce fel nu ştiu încă nici eu. Trebuie să fac cercetări, să aflu ce trebuie să ştiu, şi când voi fi isprăvit cu ele, fii sigur că-i voi pedepsi după cum merită pe vinovaţi pentru nelegiuirile lor. Mai stai mult în oraş?

— Da, am ceva treabă cu lordul Dryden.

— Da? Şi ce anume?

— Aş vrea să-l rog să-mi facă un mare bine. Ţi-am spus adineauri că Săgeata-trăsnetului a primit în dar nişte lucruri de mare preţ din comoara aflată în peşteră. Frate-său are acasă în ţara lui un nepot, un băiat foarte isteţ care promite să iasă ceva de seamă din el, şi logodnicul fiicei mele hotărâse acum şapte ani, înainte de a dispărea fără urmă, să-i dea lui jumătate din aceste bogăţii. Cum de atunci vremurile au fost atât de tulburi n-am avut cum să i le trimit şi ştiu că băiatul are acum trebuinţă mai mult ca oricând de ele. De aceea le-am adus să i le predau lui sir Dryden ca să le expedieze în Europa.

— Lasă-le să le trimit eu, e mai sigur aşa. Dacă le-ar trimite englezul ar fi în primejdie să fie jefuite pe drum de câţiva *bravos*[1] de-ai noştri, pe când aşa, n-ar cuteza nici un mexican să se atingă de un lucru presupus că ar fi proprietatea mea. Voi trimite lucrurile la vreo bancă din Germania şi aceasta le va preda băiatului. Cum îl cheamă pe băiat?

— Kurt Unger, şi stă la un conac al unui căpitan Rodenstein, lângă oraşul Mainz.

— Bine, o să-mi notez toate astea ca să nu le uit. De altfel, aş fi de părere să rămâi mai bine la mine decât la englez, cât timp vei sta în oraş. S-ar putea să am nevoie de dumneata în cursul cercetărilor şi e de dorit să te am la îndemână.

Arendaşul ieşi în curte şi puse îndată să se descarce desagii. Într-unul erau lucrurile de preţ dăruite de indian

---

[1] Numele dat în Mexic bandiţilor care jefuiau pe călători la drumul mare.

germanului, în celălalt banii arendei, pentru care primi o chitanţă în regulă.

Când Juarez desfăcu pachetul cu lucrurile dăruite de căpetenia mixtecaşilor, rămase încremenit.

— Dios! strigă el, ce bogăţii! Apoi adăugă cu privirea întunecată: Comoara din peştera regilor ar putea fi înălţarea Mexicului, dar locuitorii lui nu sunt vrednici de aşa ceva... Căpetenia mixtecaşilor are dreptate, taina trebuie să moară odată cu el. Şi zici că aici e numai jumătate din ce i-a dăruit ginerelui dumitale?

— Da.

— Şi cu jumătatea cealaltă ce-ai făcut?

— Am îngropat-o într-un loc bine tăinuit.

— Şi vrei să trimiţi atâta bogăţie în Germania unui copilandru care nici măcar nu va şti cum s-o folosească?

— Se poate să ai dreptate, senior, dar n-am ce face, aşa a hotărât căpetenia mixtecaşilor şi trebuie să-i împlinesc voia.

— Aşa e, ai dreptate, să sperăm însă că atâta avuţie nu va cădea în mâini nevrednice, încheie Juarez. Apoi se apropie de un dulap, scoase din el un registru şi zise după ce-l cercetă atent: Uite, văd aici că la Mainz se află o bancă „Voigt şi Wallner”; pare să fie de încredere. Să trimitem lucrurile acolo. Vrei să adaugi câteva rânduri?

— O, senior, nu prea sunt îndemânatic la scris, dar o s-o rog pe miss Amy Dryden să scrie ea pentru mine.

— Bine, să-mi aduci încă azi scrisoarea, fiindcă vreau să expediez chiar mâine lucrurile. Vor fi însoţite de o escortă puternică şi o să le şi asigur aici la vreo societate. Şi acum, să facem un inventar amănunţit şi o chitanţă cum că am primit tot ce scrie în el.

— Senior Arbellez! Ce plăcere! rosti Amy Dryden când îl văzu pe bătrân intrând pe uşă. Îmi aduci vreo veste... ai aflat ceva?

— Din nefericire nu, seniorita. De când am fost ultima

dată aici n-am mai aflat nimic despre dragii noştri dispăruţi, răspunse bătrânul amărât. O să-ţi spun însă numaidecât ce mă aduce la d-ta, adăugă el şi-i povesti de ce-a venit.

În vreme ce povestea el, o tânără fată, o metisă — adică din tată alb şi mamă indiană —, care părea să fie duena (domnişoara de companie) englezoaicei, se afla în salon şi-şi făcea de lucru prin cameră ascultând atentă la cele ce povestea bătrânul. Fata, sub aparenţa ei de blândeţe şi supunere era foarte vicleană şi prefăcută.

Îţi ţinea ochii plecaţi şi, aparent, citea dintr-o carte. Dar dacă cineva s-ar fi uitat bine la ea, ar fi putut observa că, de fapt, urmărea cu mare atenţie vorbele bătrânului. Se uita din când în când pe sub gene la cei doi, privirea ei semănând cu aceea a unui animal de pradă care ar ataca cu mare plăcere, dar care nu o face din teamă. Un bun cunoscător de oameni nu ar fi riscat să arate încredere sau simpatie acestei tinere.

În timpul acesta, altă discuţie avea loc în palatul contelui Fernando de Rodriganda între Josefa, fiica lui Pablo Cortejo, şi camerista ei, o indiană bătrână. Anii care trecuseră peste capul ei o făcuseră parcă pe Josefa şi mai urâtă şi mai rea.

— Ai vorbit cu fiica-ta? o întrebă ea pe indiană.

— Nu, răspunse bătrâna.

— Pentru ce nu?

— Pentru că n-am vrut să mă duc la ea ca să mă vadă cineva şi să ne dăm de gol, şi nici ea n-a mai fost pe la mine.

— După cum văd eu, toată truda mea pe care am depus-o ca fata să pătrundă la englezoaică a fost zadarnică. Credeam că după ce am cheltuit atâtea parale voi putea trage ceva foloase în problema care mă interesează. Dar constat că vă lăsaţi amândouă pe tânjală.

— O să vie ea când o avea ceva de spus, seniorita, fii pe pace. Greu a fost până a căpătat încredere stăpână-sa în ea, acum o să meargă mai uşor lucrurile.

— Ştiu, dar a avut până acum destulă vreme, şi aştept

dovada că mă pot bizui pe ea. Această Amy trebuie să dispară sau să moară. Ce n-aş da eu să ştiri ce s-a întâmplat cu Lautreville şi şleahta lui! A, aud paşii tatii, îmi aduce probabil gazete şi noutăţi. Du-te!

Bătrâna plecă. În uşă se întâlni cu Cortejo, care aşteptă până ce o văzu îndepărtându-se, să fie sigur că n-ascultă la uşă, apoi intră la Josefa. Aceasta văzu după bucuria din ochii lui că s-a întâmplat ceva nou.

— Ai adus vreo veste? îl întrebă ea.

— Da, o scrisoare. Am reuşit... În sfârşit am reuşit! zise el vesel.

— De la cine-i scrisoarea?

— De la unchiu-tău. Na, citeşte şi tu, să vezi... mai bună veste nici că se putea...

Iată ce citi Josefa:

„Dragă frate,

În sfârşit, după atâţia ani, pot să-ţi dau o veste care e de mare însemnătate pentru noi. Ieri a fost Landola pe la mine şi, după ce mi-a stors o sumă mare de bani, am putut afla cele ce ne interesează. Ticălosul se află de mulţi ani în Spania, unde se stabilise în urma averii adunată din afacerile lui... ştii tu ce fel de afaceri. După ce şi-a cheltuit toţi banii a venit la mine să mă buzunărească şi iată ce-am aflat de la el. Acum câţiva ani, a dat în portul Guaymas de următoarele personaje: Sternau, Mariano, cei doi fraţi Unger şi de doi indieni, Ucigătorul-de-bivoli şi Inimă-de-urs. Împreună cu ei se mai afla sora unuia din indieni şi fata lui Pedro Arbellez, arendaşul haciendei del Erina.

Vroiau să se ducă toţi la Acapulco, şi cum nu-l cunoşteau pe căpitan, i-a luat pe vasul lui minţindu-i că tot într-acolo se duce şi el. Odată urcaţi pe bord, i-a legat pe toţi în lanţuri şi peste noapte a aprins un fitil în cămara cu pulbere, iar el a fugit singur cu o barcă în larg. Vaporul a sărit în aer şi toţi de

pe el s-au înecat ca şoarecii.

După cum vezi am scăpat de griji. Îţi scriu deocamdată pe scurt, urmând ca în scrisoarea mea viitoare să-ţi dau amănuntele.

Fratele tău iubitor Gasparino Cortejo”.

Josefei îi căzu scrisoarea din mână şi se îngălbeni ca ceara. De spaimă sau de bucurie, nu se ştie.

— Aşadar, sunt morţi? întrebă ea privindu-l pe tatăl ei cu ochii holbaţi.

— Se-nţelege. Vezi şi tu din scrisoare, răspunse el plin de bucurie.

— Toţi! O, Dios! Şi el?

— El? Care el?

— Adevăratul Alfonso, aşa-zisul Mariano.

— Da. Am scăpat de el... şi pentru totdeauna. Drept să-ţi spun, multe nopţi n-am închis eu ochii din pricina lor. Acum m-am liniştit, în sfârşit, şi pot să-mi pun planurile în aplicare.

— Care planuri?

— Am tăcut până acum ca să nu te tulbur. Uite ce: După cum ştii, noi avem doi preşedinţi, şi nici unul din ei nu e destul de priceput ca să se poată menţine. Ţara are nevoie de un om şi el e destul de bogat ca să-şi poată mitui adversarii. Omul acesta va fi ales preşedinte şi va pune mâna pe averile statului. Omul acela sunt eu!

— Tu?! exclamă Josefa încremenită.

— Da, eu! răspunse el mândru. Ce ţi se pare de mirare. Am fost eu în stare să-l fac pe nepotul meu conte de Rodriganda şi pe frate-meu stăpân pe avutul familiei al cărui nume îl poartă, o s-o fac şi pe asta. Averea Rodriganzilor se ridică la multe milioane şi eu să nu m-aleg cu nimic: Numai moşiile şi proprietăţile de aici din Mexic preţuiesc opt milioane pesos. Acestea trebuie să fie ale mele. De mai multă vreme sunt în tratative cu Pantera Sudului, dacă îi ung ochii

cu un milion, îl câştig şi pe el şi pe partizanii lui de partea mea. O să vină zilele astea să stăm de vorbă, poate chiar în astă seară. Îndată ce-i voi da milionul, îşi aduce aci, în oraş, peste zece mii de oameni, munteni şi indieni liberi, de prin părţile sudului, punem mâna pe Benito Juarez şi-l împuşcăm. Cu ceilalţi o să meargă mai lesne.

— Adevărat? spuse Josefa cu ochii sclipind de bucurie.

— Nu cumva crezi că aiurez?

— Nu, dar mi se pare că visez. Cum adică, eu, Josefa Cortejo, pe care nimeni n-o ia în seamă, să fiu fiica preşedintelui, persoana cea mai sus-pusă în societate? Cine şi-ar fi putut-o închipui?... O, cum o să-i calc în picioare cu dispreţul meu! Pe toţi..., da, pe toţi!

— Aşa-mi placi! zise Cortejo mândru de odrasla lui. Destul am fost slugile stăpânilor noştri, acum să fie şi alţii slugile noastre... Ce înseamnă frate-meu, ce înseamnă fiu-său, falsul conte de Rodriganda, pe lângă ce-o să fim noi! Voi fi stăpânul Mexicului, voi face din el un regat şi tu te vei mărita cu un prinţ, da, aşa să ştii, cu un prinţ adevărat...

— O, dacă s-ar putea! Şi zici că-i vorba de un milion?

— Da, un milion în cap.

— Dar de unde să-l iei deocamdată?

— N-am decât să vând una din moşiile contelui sau, şi mai bine, i-o dăruiesc Panterei Sudului. Acum, când duşmanii noştri cei mai înverşunaţi nu ne mai stau în cale, pot face orice fără teamă.

— Bine, bine, dar eşti tu sigur că nu a mai rămas nimeni care să ştie că Alfonso nu-i adevăratul conte de Rodriganda?

— Chiar dacă, n-are cine să mă tragă la răspundere.

— Nici arendaşul Arbellez sau Maria Hermoyes, care s-a refugiat la moşia lui?

— Odată preşedinte, îi am eu în mână.

— Sau Roseta de Rodriganda, actuala doamnă Sternau?

— I s-a dat partea ei de moştenire şi h-are de ce să se mai

amestece.

— Dar căpitanul Landola, care cunoaşte toată tărăşenia?

— Îi astupăm gura cu bani, şi-apoi are tot interesul să tacă, fiindcă intră şi el în belea.

— După cum văd, n-are de ce să-mi fie frică. Ah, de-aş putea să mă răzbun şi pe Amy Dryden, aş fi cea mai fericită fiinţă de pe pământ.

— Tot ce se poate, nu se ştie ce ne rezervă viitorul. Sper însă că dacă se iveşte prilejul n-o să faci nimic până ce nu-mi vei cere mai întâi mie sfatul. Aşa, acum ştii totul. Eu mă duc la preşedinte. Cu cât m-oi vârî mai bine pe sub pielea lui, cu atât îmi va fi mai lesne să izbutesc în planurile mele. La revedere draga mea... Viitoare prinţesă...

— Da revedere, viitor domn preşedinte al republicii, răspunse Josefa râzând şi sărutându-l cu dragoste.

La câteva minute după plecarea lui Cortejo, cineva bătu la uşă şi în prag apăru camerista lui Amy Dryden, spioana Josefei Cortejo.

— A, în sfârşit! zise aceasta din urmă cu necaz. Credeam că ai uitat că eşti plătită de mine ca să mă slujeşti după cum ţi-am poruncit. Ei, e ceva nou?

— Da, şi ceva foarte important chiar, răspunse metisa zâmbind vicleană.

— Hai, spune repede, făcu Josefa nerăbdătoare.

— Nădăjduiesc că veştile pe care vi le aduc, seniorita, vor fi răsplătite după cum merită, zise camerista întinzându-se cu obrăznicie într-un hamac.

Josefa se strâmbă, dar nu zise nimic.

— Întâi, începu camerista fără să se sinchisească de privirea pe care i-o aruncă Josefa, Pedro Arbellez a fost astăzi pe la noi.

— Cine? Arendaşul de la del Erina? strigă ea cu mirare.

— Chiar el. Venea de la Juarez, care l-a poftit să rămână la el.

— Santa Madonna! Asta ce-o mai fi?

— Nimic îngrijorător. Am auzit tot ce-a vorbit cu miss Amy fiindcă mă aflam acolo când a venit. Zicea că a adus arenda moşiei pe care i-a predat-o lui Juarez şi o grămadă de giuvaeruri care trebuie expediate nu ştiu unde.

Josefa îşi stăpâni impresia pe care i-o făcuse vestea aceasta şi zise:

— Ceea ce spui nu mă prea interesează; s-auzim cealaltă veste.

— Dacă asta nu vă interesează, n-o să vă intereseze nici cealaltă, urmă cu o nepăsare prefăcută camerista.

— Spune, să vedem.

— În casa lordului se află în momentul de faţă mulţi, foarte mulţi bani.

— Ah! exclamă Josefa cu ochi sclipitori.

— Da, câteva milioane. Am auzit-o pe miss Amy spunându-i arendaşului că au în pivniţa casei vreo cinci milioane de pesos şi nu ştie cum să expedieze banii de frică să nu-i fie jefuiţi în drum spre vapor. Banii nu sunt ai lui sir Dryden ci ai capitaliştilor englezi care i-au împrumutat statului mexican şi acum au fost achitaţi.

— Nici asta nu mă interesează, zise Josefa deşi cu greu îşi putea stăpâni bucuria. Ştii unde se află pivniţa?

— Da.

— E mare?

— Foarte mare. E despărţită în două. În faţă e cămara, pe urmă o uşă grea, zăbrelită, şi în spatele ei casa de fier.

— De unde ştii toate astea?

— Am auzit-o pe miss Amy spunându-i arendaşului. Zicea că numai aşa poţi fi sigur de bani.

— Zău? Dacă află cineva şi se strecoară în pivniţă?

— Cu neputinţă, fiindcă în fiecare seară cheile se predau lordului în mână, iar cheia de la uşa zăbrelită o poartă întotdeauna la el şi nu o dă nimănui. Seara le încuie pe toate

în sertarul cu încuietoare secretă al măsuţei lui de noapte.

— Aşadar nu se poate apropia nimeni de bani. Deşi nu mi-ai spus cine ştie ce lucru interesant pentru mine, ţine cinei piese de aur şi vezi dacă poţi să afli ce s-a făcut cu fata arendaşului şi cu unul Mariano de Lautreville, care au dispărut de mai mult timp. Acum poţi să pleci şi ţine-mă la curent cu tot ce se petrece în casa lordului. Pentru ca apoi, după ieşirea cameristei, să strige: Am găsit! Ceasul răzbunării a sosit în sfârşit! Ah, de-ar veni mai repede Pantera Sudului.

Dar acesta nu veni nici în ziua aceea şi nici în ziua următoare, ci tocmai a treia zi. Spioana venise în ziua aceea să-i spună că Pedro Arbellez plecase. Josefa nu spusese tatălui ei nimic din cele ce aflase de la cameristă relativ la milioanele din pivniţa lordului.

Cum stăteau ei seara amândoi de vorbă în camera lui Cortejo, o umbră se strecură pe nesimţite înăuntru. Josefa ţipă speriată, dar umbra se apropie şi-i făcu semn să tacă. Când se ivi în lumina lămpii, văzură un om îmbrăcat în haine de argat, dar armele bogate pe care le purta la brâu dovedeau că nu era ceea ce vroia să pară. Chipul şi căutătura lui pătimaşă arătau obârşia lui indiană. Era Juan Alvarez, supranumit Pantera Sudului.

— Vai cum ne-ai speriat, senior Alvarez! zise Josefa tremurând încă de spaimă. Te aşteptăm de trei zile. Poftim de şezi.

Indianul o privi cu răceală şi-i zise lui Cortejo:

— Vin prin întunericul nopţii ca să nu mă vadă nimeni, şi văd că dau de o muiere.

— E fiica mea, se scuză Cortejo.

— Tot muiere e, răspunse indianul cu dispreţ.

Josefa făcu un pas spre el şi-i zise cu tărie:

— Nu cumva crezi că mi-e frică de Pantera Sudului! Sunt eu vinovată că m-a făcut Dumnezeu femeie? Oare nu sunt bărbaţi mai slabi ca o muiere, de ce n-ar fi şi printre femei firi

de bărbaţi? Tatăl meu nu face nimic fără ştirea mea şi nu ştiu să se fi căit vreodată. Îţi voi dovedi îndată că sunt vrednică de încrederea dumitale şi că ştiu să mă port ca un bărbat.

Pe buzele subţiri ale indianului se ivi un zâmbet ironic.

— Vorbeşti într-adevăr ca un bărbat, dar ca să văd că nu te lauzi, îi zise Pantera Sudului adresându-i-se, dovedeşte-o. Eu nu sunt omul care să-şi încredinţeze oricui taina, senior Cortejo. Să vorbim acum despre afacerea noastră.

— Poftim de şezi, îl invită Cortejo arătându-i un scaun.

— Nu, răspunse indianul încrucişând braţele pe piept şi privindu-l cu ochi fulgerători pe spaniol, o să vorbesc stând în picioare. Deoarece ai o părtaşă fără să mă fi întrebat mai întâi dacă-ţi dau voie, să sfârşim repede. Unde sunt banii?

— Nu-i am încă în mână.

— Atunci nu mai avem ce discuta, zise indianul şi se îndreptă spre uşă.

Cortejo însă îl apucă de braţ şi-l opri.

— Stai puţin, senior, să-ţi explic. Am spus că nu-i am încă, de, un milion nu e un fleac! Am însă proprietăţi, şi oricare din ele preţuieşte mai mult decât atât. Vând o moşie şi-ţi dau banii, sau ţi-o fac danie, ca şi când ai fi cumpărat-o. Ei, ce zici?

— Ai dumneata dreptul s-o vinzi sau s-o dăruieşti? îl întrebă indianul.

— Da.

— Moşiile sunt proprietăţile dumitale?

— Nu, dar sunt împuternicit de contele de Rodriganda să fac ce vreau cu averea lui.

— Treaba dumitale, eu însă nu cred. Mie nu-mi trebuie o hacienda dăruită, pe care mai curând sau mai târziu să fiu silit s-o dau înapoi. Rămâi sănătos.

Indianul vru iar să plece, dar de data asta Josefa fu aceea care-l opri.

— Stai un pic, senior, o să pun eu mai bine la punct

lucrurile.

Indianul zâmbi ironic şi răspunse plictisit:

— La ce atâta vorbărie! Cum o să poată pune la cale o femeie o afacere, când bărbatul care trebuie s-o facă n-are parale! Şi mie bani îmi trebuie, nu vorbe!

— O să-i ai, fii pe pace!

— Când? întrebă el cu răceală.

— Când pofteşti.

— Un milion?

— Nu, cinci.

Indianul făcu mirat un pas înapoi.

— Seniorita nu e în toate minţile! zise el. Cortejo o privi şi el nedumerit. Ea însă urmă:

— O să vă vorbesc mai lămurit. Tata ţi-a făgăduit un milion, senior. Avea intenţia să ţi-i numere aici, pe masă, şi puteai să bagi foarte liniştit banii în buzunar, fără cea mai mică osteneală. Eu îţi ofer încă patru pe deasupra, dar cu două condiţii:

— Care?

— Să ţi-i iei singur, şi să te ţii de făgăduiala dată tatii.

— Unde se află banii?

— O să-ţi spun, după ce-ţi vei da cuvântul de onoare şi ne vom înţelege asupra unui alt punct.

— Bine, vorbeşte!

Alvarez îşi încrucişa iar braţele pe piept şi-şi aţinti privirile lui sfredelitoare asupra fetei, care urmă:

— Există două persoane care trebuie să cadă prada răzbunării mele. Aceste două persoane trebuie să moară sau să dispară pentru totdeauna undeva în munţi unde eşti dumneata atotstăpânitor. O femeie şi-un bărbat, adică tatăl şi fiica. Au în posesia lor cinci milioane bani lichizi şi locuiesc aici în oraş. Ştiu locul unde se află această sumă şi felul cum se poate ajunge acolo. Dumneata să te duci singur să-ţi iei banii. Vei lua apoi cu dumneata pe aceste două persoane ca

să le faci să dispară odată pentru totdeauna. După ce vei fi reuşit să dai lovitura, vei considera ca dat milionul făgăduit de tata şi te vei ţine de cuvânt. Numai cu aceste două condiţii îţi voi spune cine sunt persoanele şi unde se află banii.

— Aşa, acum înţeleg eu despre cine e vorba, strigă Cortejo. Şi eşti sigură că se află într-adevăr acolo o sumă atât de mare?

— Foarte sigură, îmi cunoşti doar destul de bine spioana.

Acum indianul îi puse mâna pe braţ şi zise cu adâncă seriozitate:

— Seniorita, Pantera Sudului nu e omul care să se lase tras pe sfoară, şi mai ales de o femeie. Dacă m-ai minţit va trebui să te omor.

— N-ai decât, răspunse ea privindu-l cu îndrăzneală. Sunt sigură de ceea ce spun.

— Dacă-i aşa, eşti într-adevăr bărbat nu femeie. Cine pune mai mult preţ pe răzbunare decât pe bani e vrednic de încrederea mea. Primesc condiţiile şi sunt gata să mă ţin de cuvânt.

În sfârşit, Josefa reuşise. Obrajii ei uscaţi se îmbujorară. Întrebă totuşi:

— Şi pe prizonieri îi iei cu d-ta?

— Da.

— Şi-i dai tatei o chitanţă pentru cele cinci milioane?

— Da.

— Şi-l ajuţi ca să devină preşedinte al republicii?

— Da.

— Bine, dă-i mâna şi jură.

Indianul îi întinse lui Cortejo mâna şi zise solemn:

— Jur că mă voi ţine de cuvânt, dacă e adevărat cele ce am auzit. Şi-acum, spune-mi unde se află banii, seniorita.

— Îl cunoşti pe lordul Dryden, ambasadorul Angliei?

Indianul o privi încordat; printre buzele lui se strecură un şuierat.

— El e? întrebă Alvarez oarecum bănuitor.

— Da. Te miri, nu-i aşa, sau poate că ţi-ai luat seama?

— Nu, vorbeşte mai departe.

— Pivniţa casei sale e despărţită în două; în fund se află, apărat de o uşă grea de fier, locul unde îşi are casa cu bani. Cheile ambelor uşi le ţine în sertarul secret al noptierei din camera lui de dormit.

— Ajunge, seniorita. Vezi să fii mâine acasă.

— Pentru ce?

— Fiindcă voi veni să-mi iau banii şi trebuie să fii şi dumneata de faţă.

— Eu? zise ea speriată. Ce-amestec am eu în treaba asta?

— Nici unul. Te voi ascunde într-un loc unde să nu te poată vedea nimeni. Dacă găsesc într-adevăr banii unde zici că sunt, te aduc nevătămată acasă; dacă m-ai minţit însă, vei fi spânzurată de uşa pivniţei.

— Dios! Dar dacă banii se află totuşi acolo şi dumneata nu poţi ajunge până la ei?

— Atunci nu eşti dumneata vinovată şi eu mă ţin de cuvânt. Vezi că procedez cinstit. Dacă mâine seară când voi veni să te iau nu te găsesc acasă, sunteţi şi dumneata şi tatăl dumitale pierduţi.

Pantera Sudului nu mai aşteptă răspunsul şi ieşi pe uşă, lăsându-i pe Josefa şi pe Cortejo într-o dispoziţie nu tocmai plăcută. Ce-ar fi să se fi înşelat spioana? Indianul nu auzi presupunerea aceasta pe care cei doi o făcură cu glas tare în urma lui. Se strecură prin coridorul cufundat în beznă ca şi când ar fi fost la lumina zilei, şi cu paşi uşori de pisică ieşi în curte, sări peste zid şi dispăru în noapte. Ajunse la malul unui canal mărginit de copaci unde îl aşteptau câţiva inşi ghemuiţi la pământ. Se auzi un glas în şoaptă:

— Tată, tu eşti?

— Da, Diego, răspunse el. Încălecaţi şi să plecăm.

Săriră şi ceilalţi în picioare, scoaseră caii ascunşi pe după

copaci şi porniră în trap.

Pantera mergea în fruntea trupei împreună cu Diego. Caii păreau să cunoască drumul şi călăreţii îi lăsau în voie. Domnea o tăcere adâncă. Deodată Pantera rupse tăcerea şi zise fiului său:

— Îţi aduci tu aminte cum l-am izgonit noi din Mexic pe preşedintele Santa Ana, Diego?

— Da.

— A fost o luptă de stradă grozavă în care grupuleţul nostru de oameni era cât p-aci să fie complet distrus.

— Aşa e.

— M-am ales şi eu cu o înţepătură de pumnal în piept, şi o lovitură în cap care m-a doborât la pământ. Când mi-am venit în simţiri, mă aflam într-o cameră frumoasă, culcat într-un pat moale şi curat.

— Era în casa lordului Dryden. Credeam atunci că o să te pierd, căci rănile tale păreau să fie mortale. Te-au îngrijit însă ca pe un copil al lor şi ai scăpat de la o moarte sigură. Am făcut atunci jurământ să le fim recunoscători.

— N-am avut încă prilejul.

— Îl avem acum. E vorba ca mâine seară să călcăm casa lordului, să-l jefuim şi să-l ucidem pe el şi pe fiica lui. O să le dau însă dovada că Pantera Sudului ştie cum să-şi arate recunoştinţa. Le voi lua banii, dar de ucis nu-i voi ucide, ci îi voi trimite departe în munţii Chiapa ca prizonieri. Nu trebuie să se afle niciodată cine le-a luat banii. De acolo îi voi preda altcuiva, care îi va duce în locul destinat, unde vor sta atâta timp cât voi crede eu de cuviinţă.

— Despre ce sumă e vorba?

— Cinci milioane de pesos.

Tânărul tăcu. Suma era atât de mare încât îi luă graiul şi-i tăie aproape respiraţia.

A doua seară lordul Dryden, care de-abia sfârşise de scris un raport amănunţit pentru Anglia, stătea de vorbă cu Amy,

discutând despre vizita bătrânului Arbellez şi dispariţia prietenilor lor atât de dragi. Amy era stăpânită de o melancolie, profundă şi lordul cuprins de o nervozitate neînţeleasă. Era sătul până peste cap de zăpăceala şi situaţia tulbure a Mexicului şi îi era dor de o ţară paşnică, cu oameni liniştiţi şi de treabă. În sfârşit îşi spuseră noapte bună şi lordul se retrase în camera lui. Era târziu şi toţi ai casei dormeau.

Trecu pragul, aprinse lumânarea, se apropie de noptieră, apăsă pe un resort, băgă nişte chei în sertar, apoi îl închise la loc.

În vremea asta nu văzu că de sub pat doi ochi urmăreau cu înfrigurare fiecare mişcare a lui. Lordul se dezbrăcă, stinse lumânarea şi se culcă. Peste puţin, respiraţia lui regulată arăta că a adormit.

— Ai băgat de seamă unde e resortul? şopti cuiva un glas de sub pat.

— Aş putea să-l găsesc cu ochii închişi, fu răspunsul.

— Atunci, la treabă!

Cei doi ieşiră fără zgomot de sub pat. Unul din ei scoase o basma din buzunar, turnă câteva picături dintr-o sticluţă, se apropie de cel adormit si-i trecu binişor basmaua pe sub nas, apoi, când respiraţia lordului nu se mai auzi, îi apăsă basmaua pe faţă.

— Gata! zise el. Dă încoa masca!

— S-aprind lumânarea?

— Da, dar lasă mai întâi perdeaua jos. Aprinseră lumânarea, puseră lordului un căluş în gură şi-l îmbrăcară.

În vremea asta Amy stătea în camera ei cu spatele la uşă şi răsfoia un album cu fotografii. Privirile i se opriră la chipul frumos al lui Mariano şi din pieptul ei ieşi un oftat adânc. Era atât de cufundată în gânduri încât nici nu auzi când se deschise încet uşa şi în prag apărură cei doi indieni care veneau acum din camera lordului. Îşi făcură semn unul altuia, şi cel cu sticluţa picură iar câteva picături pe basma. Se

apropiară apoi pe nesimţite de fată, unul o apucă de beregată iar celălalt îi apăsă basmaua pe faţă. Când simţiră că nu se mai zbate îi luară jos batista.

— Ce frumoasă e! spuse unul din indieni cu milă.

— Să nu-i facem nici un rău, răspunse celălalt. Ea l-a scăpat de la moarte pe feciorul Panterei.

Privirea lor căzu pe albumul cu fotografii.

— Aici sunt chipurile celor dragi ei, zise unul. Hai să-i luăm cartea.

— Oare n-o să ne certe Pantera?

— Parcă e nevoie s-o vadă?

— Bine, ia-o.

Omul ieşi tiptil pe uşă şi se întoarse numaidecât cu alţi indieni. Stinseră lumânările şi porniră încet cu victimele lor în braţe prin coridoarele întunecoase. Coborâră scara şi ieşiră în curte. Pantera le ieşi înainte.

— În sfârşit! zise el cu glas înăbuşit. M-aţi lăsat cam mult să aştept. Unde sunt cheile?

— Poftim!

— De unde aţi ştiut care sunt camerele lor?

— Am intrat peste zi în curte îmbrăcat în cerşetor şi am cântat slugilor cântece vechi de-ale noastre. Căzui cu tronc cameristei şi am aflat de la ea tot ce-am vrut, răspunse unul din indieni.

— Bine. Ştiţi unde se găseşte uşa pivniţei?

— Da, chiar aici, sub scară.

— Duceţi-i acum pe lord şi pe fată afară din oraş şi trimiteţi-i pe ai noştri încoace. Aşteaptă colo în fundul curţii. Băgaţi însă bine de seamă. Dacă sunteţi prinşi în drum spre câmp pun să vă omoare, aţi înţeles?

Indienii plecară cu victimele lor şi alţi indieni, vreo treizeci la număr, apărură din umbră şi se apropiară de Panteră. Acesta descuie uşa pivniţei. Intrară cu toţii înăuntru şi înaintară spre uşa grea de fier care se afla în fund. Pantera

vârî cheia în broască şi încercă s-o descuie; mergea însă greu. La o sforţare pe care o făcu se auziră două detunături în acelaşi timp şi doi din indieni căzură la pământ. Ceilalţi se opriră îngroziţi, numai Pantera era nepăsător. Se aplecă asupra celor căzuţi, îi pipăi, şi zise:

— Sunt morţi. Nu m-am gândit că uşa are o puşcă automată cu două gloanţe. Daţi trupurile la o parte. Apoi, ca să-şi liniştească oamenii adăugă: Detunăturile nu pot fi auzite sus în palat. Să intrăm.

Mica încăpere nu-i putea cuprinde pe toţi, dar cei care putură intra nu văzură altceva decât şase lăzi de fier puse jos la pământ. Nici unul nu ştia ce se afla în ele. Şeful lor nu găsise de cuviinţă să le spună că era vorba de cinci milioane de pesos pe care intenţiona să le prade în noaptea aceea.

— Ridicaţi lăzile! porunci el.

Patru inşi de-abia putură sălta o ladă de la pământ. Oamenii duseră lăzile în curte, urmaţi de Panteră.

— Aţi auzit vreo detunătură? îi întrebă el pe cei doi inşi de santinelă.

— Da, dar ca de la mare depărtare, răspunseră ei.

— S-a simţit ceva în palat sus?

— Nu, toţi dorm.

— Bine. Acum să plecăm. Stingeţi felinarele şi lăsaţi-le aici.

Când ajunseră la poarta zăvorâtă pe dinăuntru, Pantera îi întrebă pe oamenii puşi aici de pază:

— A venit căruţa?

— Da, aşteaptă afară, răspunse una din santinele.

— S-a auzit huruitul?

— Nu, fiindcă roţile şi copitele cailor sunt înfăşurate în cârpe.

— Atunci grăbiţi-vă şi să plecăm. Dincolo de zid aştepta o căruţă trasă de patru cai voinici. Încărcară la repezeală lăzile. După ce sfârşiră, unul din indieni îndrăzni să întrebe:

— Dar cu morţii ce facem, senior? Nu-i luăm cu noi?

— Nu, îi lăsăm pe loc, şi lăsăm şi felinarele, ca să nu fie bănuit englezul că a fugit cu lăzile. Acum, la drum! Şi băgaţi de seamă, dacă vrea careva să ne oprească, trageţi în el fără preget.

Căruţa porni. Pantera rămase în stradă, scoase din buzunar o hârtie scrisă şi o aruncă peste poartă. Se apropie apoi de un colţ, unde doi indieni păzeau o femeie, şi le zise:

— Duceţi-vă de-mi aduceţi calul.

După ce se depărtară, o întrebă pe femeie:

— Ei, seniorita, am zăbovit mult?

— Mult prea mult. Îmi pierdusem răbdarea, răspunse ea cu ciudă.

— Ţi s-a părut, râse el.

— De altminteri, nu ştiu ce nevoie aveai de prezenţa mea.

— Foarte mare, seniorita, zise el cu ironie.

— Ai reuşit?

— Deocamdată da.

— Ai luat toate lăzile?

— Da, toate.

— Atunci, te vei ţine de cuvânt?

— Cu o singură condiţie.

— Care anume?

— Să nu lipsească nici un gologan din cele cinci milioane cât mi-ai spus.

Josefa se înfioră. Camerista îi spusese „vreo cinci milioane”, dar dacă nu vor fi chiar atât?

— Cred că nu o să te superi dumneata pentru câteva mii de pesos lipsă, zise ea îngrijorată.

— De, seniorita, nici dumneata dacă nu voi împlini făgăduiala pe de-a-ntregul, răspunse el batjocoritor. Ce lipseşte din bani o să lipsească şi din făgăduiala. Sau, mai bine zis, dacă suma nu e întreagă, mă consider dezlegat de cuvântul dat.

— E ruşinos ceea ce vrei să faci! O să mă sileşti atunci să spun cine a furat lăzile, strigă, ea ameninţătoare.

— Şi eu cine mi-a spus unde se află şi cum pot pătrunde până la ele, răspunse el zâmbind cu ironie. A, uite că mi-au adus calul! Rămâi sănătoasă, seniorita. O să te înştiinţez dacă suma a fost exactă. Noapte bună.

Cu aceste cuvinte indianul încăleca şi dădu pinteni calului.

Josefa se întoarse singură acasă turbând de furie..îşi dădea seama că din toată această afacere mişelească nu se alesese cu nimic.

A doua zi dimineaţă, vestea dispariţiei lordului şi a lăzilor cu bani se răspândi ca fulgerul în oraş. Era ceva atât de nemaiauzit încât nimănui nu-i venea să creadă, deşi se găsiseră urmele lăsate de bandiţi, urme care lămureau perfect cum se petrecuseră lucrurile. Cei doi indieni morţi, felinarele stinse, poarta dată de perete şi biletul lăsat lui Alvarez nu mai lăsau nici o îndoială. Iată ce scria în bilet:

„Asta îi aşteaptă pe toţi străinii care vin în Mexic să propovăduiască omenia şi în schimb adună averi de pe urma celor mulţi, secătuind astfel ţara.

Cel a cărui răzbunare nu dă niciodată greş”.

Făptuitorul nu putea fi, deci, un om de rând. Trebuie să fi dispus de mijloace şi de o îndrăzneală neobişnuită. Toate cercetările rămaseră zadarnice.

Întrebarea era: ce se întâmplase cu Dryden şi fiica lui, care dispăruseră odată cu banii? Din însemnările lordului reieşea că suma se ridica la patru milioane şi jumătate de pesos în aur şi bonuri de-ale statului. Când Josefa şi Cortejo aflară aceasta, îi cuprinse o furie turbată. Aşadar învoiala lor cu Pantera Sudului n-avea nici o valoare şi rămăseseră păcăliţi. Şi ca să li se confirme bănuiala, după câteva zile primiră o gazetă care vorbea despre suma furată, pe

marginea căreia scria cu creionul:

„Mă simt dezlegat de cuvântul dat. Întreabă-te mai bine dacă faci de preşedinte şi seniorita Josefa de fiica unui atare demnitar al unei ţări ca Mexicul”.

Odată cu *sir* Dryden şi Amy, dispăru şi epistola pe care acesta o scrisese pentru bătrânul Pedro Arbellez în Germania. Nici scrisoarea şi nici giuvaierurile trimise nu ajunseseră la destinaţie. Juarez luase toate măsurile, şi fiindcă nu primise nici un răspuns, îşi închipuise că se găsesc la loc sigur.

Între timp Roseta născuse o fetiţă, a cărei venire pe lume a stârnit la Rheinswalden o mare bucurie în rândul tuturor celor apropiaţi sau chiar mai îndepărtaţi.

Copilul primi numele mamei, Roseta. Bucuria produsă de naşterea ei era însă întunecată, din păcate, de gândurile la cei aflaţi în depărtări şi despre care nu ştiau nimic. Astfel a trecut un an, apoi încă unul şi devenea tot mai cert faptul că ei dispăruseră, că erau pierduţi pentru totdeauna. Odată cu trecerea timpului, Roseta se considera din ce în ce mai mult ca o văduvă. Dacă nu ar fi avut fetiţa, nu ar fi rezistat deznădejdii. Acum însă ea îşi revărsa toată grija şi dragostea asupra copilului şi asupra bătrânului ei tată, care-şi recăpăta, încetul cu încetul, forţele.

Trecuseră trei ani când, într-o frumoasă zi de vară, Roseta Sternau s-a dus împreună cu tatăl ei să se plimbe prin pădure. Se gândeau amândoi la cei dragi, pe care-i pierduseră şi la anii care au trecut. Deodată văzură mişcându-se ceva printre tufe şi imediat auziră nişte voci de copii. Se apropiară şi zăriră pe fetiţă, cu o coroniţă pe cap, împletită din mlădiţe de brad şi de trandafir sălbatic şi cu una la fel, în chip de cingătoare, în jurul mijlocului. Kurt, fiul căpitanului Unger, acum în vârstă de doisprezece ani, stătea

îngenuncheat în faţa ei, ca să o împodobească.

— De-a ce vă jucaţi voi? întrebă Roseta.

— Păi, pentru că Roseta locuieşte aici, în pădure, ea ar vrea să fie numită Röschen şi eu tocmai o împodobeam ca atare.

De atunci fetiţei i se spuse Röschen.

Sfârşitul volumului 2

Sub tipar, sfârşitul ciclului:

Vol. 3 BENITO JUAREZ

Vol. 4 PLISC-DE-ULIU

Vol. 5 MOARTEA ÎMPĂRATULUI

karl may

OPERE

DE PE TRON LA EŞAFOD

Capodoperă a romanului de aventuri, tradusă pe toate meridianele lumii în milioane de exemplare, apare într-o versiune românească, pentru prima oară în volum. Dragoste şi ură, răpiri şi travestiuri, urmăriri şi execuţii, trădare şi răzbunare, situaţii tensionate şi caractere romantice, încleştate într-un conflict dramatic pe viaţă şi pe moarte, într-un nou serial de excepţie.

Achiziţionaţi din vreme „Opere", vol. 3 :

BENITO JUAREZ

cu următorul sumar :

În Harar * Vândută ca sclavă * Căpitanul de marină Wagner * Sultanul păcălit * O insulă pierdută în ocean * Gerard cel oacheş * Patul de puşcă * Un tron în primejdie * Matava-se revine * Sabie şi tomahawk * După bătălia indienilor * Între viaţă şi moarte * Cucerirea haciendei * O veste rea * Comunicatul de la 3 octombrie 1865 * În goană nebună * Cucerirea Chihuahuei * Scrisoare ascunsă.

Vol. 1 - 2 = 2800 lei

[redacted]